

Giới thiệu Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi

Mục Cẩm trong truyện Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi của tác giả Hi Nguyệt Công Tử đường đường là thái tử của một triều đình nhưng lại bị chính phụ hoàng của mình ép lấy thái tử phi ngôn tình sủng mà người này là con của kẻ thù không đội trời chung.

Hiện giờ mỗi ngày đều phải sống cùng với nhi nữ của kẻ thù.

Trong lòng Mục Cẩm khô không nói được.

Nhưng trong bất tri bất giác lửa lòng nam nữ, lại phát hiện mình không thể rời xa người kia. Kết cục có diễn ra theo ý muốn, mời bạn đọc truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiên Đồ Đăng Đăng

Núi Cửu Dương dựng thẳng tận trời, quanh năm sương mù lượn lờ, đứng từ dưới chân núi nhìn lên cao, không thấy đỉnh núi đâu, thế gian gọi nó là núi tiên. Sáu trăm năm trước, một cao nhân tu đạo đến đây sáng lập phái Cửu Dương, cho nên ngọn núi có tên là núi Cửu Dương.

Phái Cửu Dương là thánh địa tu luyện tiên đạo, mười năm nhận đồ đệ một lần, nhưng mỗi lần chỉ nhận chín đệ tử.

Đối diện với núi Cửu Dương cũng là một ngọn núi tiên, tên là núi Mặc Trúc. Núi Mặc Trúc hiểm trở dựng đứng còn hơn cả núi Cửu Dương, dù có là đệ tử phái Cửu Dương tu luyện đạo pháp trăm năm cũng phải ngần ngại trước nó.

Ngọn núi này hiểm trở, nhưng ở nơi mây mù trên cao thì giống y như tiên cảnh chốn nhân gian, suối chảy róc rách, trúc xanh như biển, hoa đại đầy đất, bướm trắng thành đàn.

Một bóng người màu lam treo lên đỉnh núi, hai tay mượn lực, thân thể lộn vòng trên không trung, hai chân đứng vững trên mặt cỏ. Mấy con bướm trong bụi hoa xông đến bay vòng quanh hắn.

Hắn là đệ tử Từ Thương của phái Cửu Dương, đã tu luyện gần tám mươi năm trên núi Cửu Dương, hiện giờ đã có chút thành tựu, hiểu chút ít tiên pháp, ngoại hình vẫn trẻ trung giống người hai mươi tuổi như trước lúc hắn vào môn phái.

Gió mát thổi nhẹ, trong rừng trúc có tiếng đàn trong trẻo truyền ra, bóng người màu lam dùng đạo pháp bước đi thật nhanh, mang theo một luồng gió mát, khiến cho rừng trúc kêu xào xạc.

Trong rừng trúc, một nam tử áo trắng ngồi thẳng trước bàn đề đàn, ngọc quan buộc tóc, mặt mày như tranh, mười ngón tay thon dài rơi trên dây đàn, gảy đàn một cách thanh nhã.

Từ Thương dừng lại cách khoảng ba bước, nhìn nam tử đang cúi đầu đánh đàn, bên khóe môi dần dần xuất hiện nụ cười, cũng dần dần thất thần.

Tiếng đàn ngừng lại, người đánh đàn ngẩng đầu nhìn người phía trước, nhướn mi cười mỉa: “Huynh lại lên đến đây?”

Từ Thương nhắc chân giẫm lên lá trúc đi đến, dừng lại ngay trước mặt cậu: “Ta lên đến đây cũng chỉ để gặp người trong lòng. Sư tôn là người từng trải, dù thế nào cũng sẽ thông cảm cho.”

Nam tử áo trắng từ từ đứng lên, ngữ khí không nhanh không chậm: “Không phải đã nói rồi sao, một tháng gặp một lần.”

“Một tháng thì lâu quá, ta không nhịn được.”

“Huynh...”

Từ Thương ôm cậu vào lòng, nói khẽ bên tai cậu: “Từ Nguyệt, ta không giống em, sinh ra đã là tiên thai, ta chỉ là một phạm nhân, một khi trong lòng có vấn vương, rất khó để chịu nổi khổ tương tư.”

Từ Nguyệt cười nhẹ: “Ai nói với huynh, chỉ có phạm nhân mới biết tương tư?”

Từ Thương nghe vậy, trong lòng vô cùng vui sướng, hai tay buông lỏng, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Mỗi lần gặp em đều không thấy em nhớ ta, cứ tưởng vốn là tiên sẽ không biết đến nỗi khổ tương tư.”

“Vậy sao huynh không cố gắng tu tiên, tránh cho sau này phải chịu nỗi khổ tương tư đó?”

Từ Thương hít sâu một hơi: “Chỉ cần có em, dù sau này ta lên trời làm tiên, nếu em không để ta được gặp mỗi ngày, cũng vẫn phải chịu nỗi khổ tương tự.”

Từ Nguyệt nói: “Chỉ biết khua môi múa mép, để ta xem huynh luyện kiếm thế nào rồi.”

“Đợi lát nữa hãy xem.” Nâng tay áp chặt eo cậu vào người mình, nhìn cậu một cách đầy tình tứ, gọi nhẹ một tiếng: “Từ Nguyệt.”

Từ Nguyệt cũng nhìn lại: “Ừ?”

Từ Thương hơi cúi đầu, chạm nhẹ vào môi cậu, cũng được đáp lại, nên nụ hôn từ khẽ khàng biến thành triền miên, từ nông thành sâu, hai tay cũng không an phận muốn có nhiều hơn. Trên ngón tay Từ Nguyệt xuất ra một đường tiên âm, lục quang xoay chung quanh, trúc xanh bốn phía nháy mắt hóa thành màn lụa mỏng như cánh ve, vây quanh hai người.

Bên dòng suối ngoài rừng trúc, Từ Nguyệt ngồi trước bàn đá, nâng tay đánh đàn. Trên thảm cỏ xanh biếc đằng trước, Từ Thương múa kiếm, tay áo màu lam tung bay. Ong bướm cũng múa theo tiếng đàn, quanh quẩn lưu luyến giữa hai người, như mê như say.

Bỗng nhiên, Từ Thương thu kiếm đứng thẳng, nhìn về phía trước. Đôi tay đang đánh đàn của Từ Nguyệt cũng dừng lại, nhìn theo ánh mắt Từ Thương thì thấy, khói đen bốc lên khắp ngọn núi đối diện, thì thoảng còn nghe thấy tiếng chuông vang lên. Đó là tiếng chuông báo chỉ khi phái Cửu Dương gặp kiếp nạn lớn mới có thể vang lên.

Từ Nguyệt đến cạnh hắn: “Chắc có chuyện lớn xảy ra, mau về xem đi.”

“Ừ.” Từ Thương quay sang nhìn cậu, đặt một nụ hôn lên trán cậu. “Lần sau lại đến thăm em.”

Đang định đi, Từ Nguyệt giữ tay hắn lại: “Đợi đã.”

“Huynh phải trèo lên trèo xuống, không biết sẽ kéo dài bao nhiêu canh giờ, để ta cười mây đi cùng huynh.”

Dựa theo đạo pháp hiện tại của Từ Thương, xuống núi Mặc Trúc rồi lại lên núi Cửu Dương, nhanh nhất cũng phải mất nửa canh giờ. Mà Từ Nguyệt cười mây đi cùng hắn, chỉ mất một lát.

Vừa tới núi Cửu Dương đã có thể ngửi thấy một luồng yêu khí mãnh liệt, trong đó còn hòa trộn cả mùi máu tươi và mùi thiêu đốt. Từ Thương nhún người nhảy xuống khỏi đám mây, rút thanh kiếm bên hông, kéo một đệ tử phái Cửu Dương từ trong cảnh hỗn loạn ra, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Yêu tộc tập kích phái ta, muốn cướp đan dược của bản phái!”

Lúc này, một nam tử người đầy máu vội vàng chạy tới, hơi thở mong manh nói: “Sư huynh, sư tôn đang giao đấu cùng Yêu Vương, bị trọng thương, huynh mau đi cứu người!”

Từ Thương giật mình, không ngờ Yêu Vương lại lợi hại như thế! Ngay cả sư tôn cũng bị trọng thương dưới tay nó.

“Dẫn ta đến đó!”

Đi theo sư đệ đến Tầng Đan các, đây là cấm địa trong phái Cửu Dương, nếu đệ tử môn phái không được cho phép thì tuyệt đối không được bước vào. Ở đây cất giấu các loại đan dược có thể trợ giúp cho việc tu luyện tiên đạo. Nếu yêu tộc có được đan dược, yêu lực sẽ tăng gấp nhiều lần, sẽ càng hoành hành ngang ngược hơn, đến lúc đó nhất định sẽ là mối họa cho nhân gian.

Bản thể của Yêu Vương là một con nhện tinh cực to, có tu vi hơn một nghìn năm, sau khi hấp thụ nguyên đan của vô số tiểu yêu tinh khác thì lệ khí tăng lên nhiều, tất nhiên đã thành ma.

Lúc này, Chương môn phái Cửu Dương là Thanh Hòa chân nhân đang giao đấu cùng Yêu Vương, trên y bào màu lam dính đầy máu tươi, mấy đệ tử của phái Cửu Dương muốn đến hỗ trợ đều bị gai độc trên người Yêu Vương ngăn cản, phun ra máu đen.

Từ Thương nắm chặt kiếm phi người đến chỗ Yêu Vương. Thanh Hòa chân nhân đang đấu cùng Yêu Vương thấy Từ Thương xông đến, quát lớn một tiếng: “Làm càn, lui ra!”

Công lực của Yêu Vương không hề nhỏ, mặc dù Từ Thương là người có thiên phú nhất trong số các đệ tử, cũng không phải đối thủ của nó. Thanh Hòa chân nhân chỉ lơ đãng một chút, một cái chân sắc nhọn của Yêu Vương đâm vào bụng hắn, một dòng máu đen trào ra từ miệng Thanh Hòa chân nhân.

“Sư tôn!” Từ Thương gọi to, vung kiếm chém về phía Yêu Vương. Động tác của Yêu Vương rất nhanh, màng nhện được nhổ ra từ trong miệng như những sợi bông, bao vây Từ Thương trên không trung. Từ Thương bị trói buộc tay chân ngã thẳng xuống đất. Ngay sau đó, một chiếc chân dài như lưỡi lê đâm về phía hắn.

Một bóng người màu trắng lướt qua dưới chân Yêu Vương, ôm chặt Từ Thương đang không thể động đậy.

Từ Nguyệt lao nhanh đến, dùng chỉ phong tháo bỏ màng nhện trên người Từ Thương.

Từ Thương được cởi bỏ trói buộc, cầm tay Từ Nguyệt, vội vàng nói: “Em đi trước đi. Đây là chuyện riêng của phái Cửu Dương, không nên kéo em vào

cùng.”

Từ Nguyệt quay đầu nhìn Yêu Vương đang ma tính đại phát, bình tĩnh nói: “Cân bằng tam giới, diệt yêu trừ ma là bổn phận của thiên giới. Hôm nay người nên ở lại nhất, là ta.”

Nói xong, nâng tay lên, trong tay đang trống rỗng bỗng xuất hiện một thanh linh kiếm sắc nhọn sáng chói. Từ Nguyệt cầm chuôi kiếm vẽ một đường cong trên không trung, nhẹ nhàng phi người lên, xông về phía Yêu Vương.

“Đội ta!” Từ Thương cũng đuổi theo sau. Yêu Vương lại nhổ một đồng mành nhện trong miệng ra, Từ Nguyệt giờ thanh linh kiếm gọi lửa trời đến, mành nhện bị đốt thành tro trên không trung.

Từ Nguyệt thu kiếm nhảy xuống đất, Từ Thương cũng xuống cùng, cầm kiếm đứng ngay sát vai cậu: “Chú ý gai độc trên người nó, chúng ta hợp lực tấn công đầu nó.”

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt phi lên, tấn công phần đầu của Yêu Vương. Chân trước của Yêu Vương đang cười một chiếc đầu lâu, trong đôi mắt đỏ rực tràn đầy sát khí, miệng phát ra một tiếng gào thét. Sau đó, một luồng sáng mạnh phun ra từ miệng nó, ánh sáng chói mắt phân tán những trói buộc ra khắp nơi.

Từ Nguyệt dễ dàng tránh thoát, Từ Thương giờ kiếm lên chắn, không ngờ ánh sáng kia đánh vào quá mạnh, đánh bật hẳn ra xa.

Từ Nguyệt nhân lúc Yêu Vương chưa kịp chuẩn bị, vung kiếm vẽ thành một đường mũi nhọn, đường mũi nhọn đó giống một thanh đao nhắm vào đầu Yêu Vương mà đâm. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Yêu Vương nâng một chân lên ngăn cản mũi nhọn, tiện đà giờ chiếc chân dài lên quơ quơ giữa không trung. Lúc này Từ Nguyệt dùng tiên pháp, biến ra một chiếc dây xích dài, chân Yêu Vương bị dây xích quấn vào, gào lên một tiếng rồi gãy dựa điên cuồng.

Sức lực của Yêu Vương rất lớn, Từ Nguyệt sắp không giữ được dây xích trong tay, Từ Thương nhân cơ hội lao đến, tay cầm chặt kiếm vung mạnh, một chân Yêu Vương bị chặt đứt, vết thương không ngừng trào ra một dòng chất lỏng màu đen đặc sệt. Yêu Vương gào lớn, âm thanh kinh thiên động địa.

“Chính là lúc này!” Thanh Hòa chân nhân đang bị trọng thương đứng một bên kêu to.

Từ Thương và Từ Nguyệt định cho hắn một kích trí mạng, bỗng Yêu Vương bạo phát, vô số gai độc bắn ra từ người nó, nhỏ như lông trâu, mau như mưa bụi. Từ Nguyệt bay đến bên cạnh Từ Thương, trong tay dùng tiên pháp, tạo ra một tấm chắn màu lam trước người, ngăn cản gai độc bắn đến.

Yêu Vương bị mất một chân trở nên cuồng tính đại phát, mấy chiếc chân còn lại quơ lung tung, hai người bị tách ra, rơi xuống hai chỗ khác nhau. Từ Thương còn chưa đứng vững, chân của Yêu Vương lại quét đến, không kịp tránh thoát, bị cứa vào cánh tay, còn chưa phản ứng lại đã tiếp tục trúng một kích vào cạnh sườn. Từ Thương bị đánh ra ngoài, máu tươi phun ra khỏi miệng.

Từ Nguyệt vội đến cạnh hắn, nhíu chặt mi tâm. Từ Thương dùng tay áo lau máu bên miệng, nói nhỏ: “Ta không sao.”

Từ Nguyệt lại dùng tiên pháp, biến ra một vòng hào quang bao quanh Từ Thương: “Chờ ta trở lại.” Đứng dậy rút kiếm, đánh về phía Yêu Vương điên cuồng.

Mây đen bao phủ trên núi Cửu Dương, sấm chớp đùng đùng, một nơi tu chân vốn như tiên cung bỗng trở thành tu la tràng giết chóc, khắp nơi chướng khí mù mịt.

Cuộc đại chiến giữa tiên ma kéo dài trong khoảng thời gian một nén hương mà vẫn bất phân thắng bại. Bên môi Từ Nguyệt có vết máu, sức lực của Yêu Vương rất lớn, đánh lâu như vậy vẫn chưa thấy khí thế giảm bớt, nếu còn tiếp tục kéo dài, nhất định cậu sẽ rơi vào thế hạ phong.

Yêu Vương há miệng nhổ đầy mành nhện ra, lúc này Từ Nguyệt làm ra một hành động kinh người, trước khi Yêu Vương ngậm miệng lại, nhanh chóng xông vào trong miệng nó.

Từ Thương ở trong vùng chắn xa xa thấy vậy, gằn như sụp đổ, cuồng loạn kêu lên: “Từ Nguyệt!”

Yêu Vương nuốt Từ Nguyệt xong, phát ra một tiếng như cười như nhạo, cực kỳ quỷ dị. Bảy chiếc chân của nó di chuyển đến Tầng Đan các, mấy chân như thanh đao sắc bén bước lên sàn đá cẩm thạch tạo ra những tiếng trong trẻo. Các đệ tử của phái Cửu Dương vốn đang trọng thương đều liều mạng bảo vệ Tầng Đan các, cầm kiếm xếp thành một bức tường người ngăn cản Yêu Vương đi về phía trước.

Đột nhiên, Yêu Vương ngửa mặt lên trời gào thét, giống như kêu lên thảm thiết, cả ngọn núi Cửu Dương cũng rung chuyển theo. Hắn mở lớn miệng phun ra ánh sáng màu lam, không giống như thứ mà bản thể của nó phát ra.

Yêu Vương quơ chân loạn xạ, gãy dựa gào thét, sàn đá cẩm thạch trước Tầng Đan các bị chân nó giẫm vỡ, biến thành một đồng đá vụn. Lúc này, trên trời nổi sấm đùng đùng, nó kêu la cuồng loạn. Trong một chớp, ánh sáng màu lam trong miệng nó phun ra càng lúc càng mạnh, một tiếng vang cực lớn, đầu Yêu Vương nổ tung trong ánh sáng màu lam. Cuối cùng tiếng gào biến mất trong tiếng sấm chớp vang trời.

Đến lúc hết sấm sét, tất cả trên núi Cửu Dương lại khôi phục như thường. Mấy chân của Yêu Vương rải rác trên mặt đất, còn để lại một đám khói đen đặc bốc lên bên cạnh thi thể.

“Từ Nguyệt!” Từ Thương lại hét lớn một tiếng, trả lời hắn chính là sự tĩnh lặng vô hạn vô biên.

Sương mù dần tan ra, một bóng người màu trắng bước ra từ trong màn sương. Cậu đi không nhanh không chậm, trên mặt là nụ cười nhẹ, bên môi có một vết máu: “Gọi to như vậy làm gì?”

Hai mắt Từ Thương rung rung, hóa ra cậu chưa chết.

Từ Nguyệt đi đến trước mặt hắn, phất tay áo một cái, hào quang bao quanh Từ Thương biến mất. Từ Thương đứng dậy, chạy đến ôm chặt lấy cậu, hai tay không ngừng siết chặt: “Em biết vừa rồi ta sợ thế nào không?”

Trên khuôn mặt tái nhợt của cậu lộ ra một nụ cười ôn nhu, giọng nói mềm nhẹ: “Không phải đã về rồi sao?”

Từ Thương vui đầu vào cổ cậu: “Sau này ngàn vạn lần không thể...”

Còn chưa nói xong, người trong lồng ngực đã rũ mất xuống, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất biến thành một vầng sáng rồi biến mất, thân thể cũng rạp xuống. Từ Thương ôm chặt cậu, môi run rẩy, một giọt lệ trào ra khóe mắt, vẫn ôm chặt cậu không buông. Hắn nói rõ từng từ từng chữ cho hết câu kia: “Sau này ngàn vạn lần không thể làm ta lo lắng.”

Sương mù tan ra, ánh nắng mặt trời xuyên qua những tầng mây đen, trải rộng trên núi Cửu Dương.

Từ Thương quỳ trên đất, ôm Từ Nguyệt vào lòng thật chặt, ánh mắt vô hồn, không nói một câu.

Thanh Hòa chân nhân bị trọng thương được các đệ tử diu đến, thở dài một hơi: “Tiên nguyên của hắn bị chướng khí trong cơ thể Yêu Vương làm tổn thương, sợ rằng trong vòng mấy trăm năm, khó có thể tỉnh lại.”

Chướng khí của ma vật và tiên nguyên của thần tiên tương khắc, trong đó chướng khí trong cơ thể ma vật dày đặc hơn. Mặc dù Từ Nguyệt đã dùng tiên chướng để bảo vệ tiên nguyên, nhưng lúc dùng tiên pháp để làm nổ tung trong cơ thể Yêu Vương đã để chướng khí nhân cơ hội xông vào, mới khiến cho tiên nguyên của cậu bị chướng khí làm tổn thương.

Người có tiên nguyên bị chướng khí làm tổn thương, cho dù có tiên đan thần dược của Thái Thượng lão quân, cũng không thể làm gì.

Lúc này, trên bầu trời có mấy trăm con bướm trắng bay tới. Từ Thượng đã gặp loại bướm này, chính là trên núi Mặc Trúc.

Bướm trắng bay quanh người Từ Nguyệt mấy vòng, là muốn đón chủ tử của mình về thiên đình.

Thanh Hòa chân nhân nói: “Từ Thương, hãy để hắn về thiên đình đi.”

“Không, đệ tử muốn ở cùng cậu ấy.” Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào, hai tay siết chặt không buông. Hắn sợ chỉ vừa buông tay, sẽ không còn gặp lại nữa.

Bướm trắng vẫn chưa bay đi, lúc thì đậu trên tay Từ Nguyệt, khi thì đậu trên tóc cậu. Từ Thương càng ôm cậu chặt hơn, kiên quyết không cho bướm mang cậu đi.

Bay vòng hồi lâu, bướm trắng dần biến thành những ngôi sao nho nhỏ trong không khí.

Bỗng nhiên, những cánh hoa màu đỏ ma quái bay nhẹ nhàng khắp trời, đó là bi ngạn hoa đến từ địa phủ. Từ Thương ngẩng đầu, mới phát hiện ra mình đã bị đưa vào một huyễn cảnh khác.

Bốn phía tối mịt một màu, chỉ còn lại những cánh hoa bi ngạn màu đỏ bay bay, rơi trên y bào trắng như tuyết của Từ Nguyệt, như muốn bao phủ lấy cậu. Từ Thương kiên nhẫn phủi từng cánh hoa một trên y bào Từ Nguyệt.

Loài hoa mang hơi thở của địa phủ này không xứng được rơi trên thân thể cao quý vô hạ của Từ Nguyệt.

Lúc này, một nam tử mặc y bào màu đen đi ra từ trong hắc ám. Đôi mắt hắn nhướng cao, những sợi tóc đen sẫm buông xuống bên hông, dưới chân là những cánh hoa bi ngạn màu đỏ ma quái bị giẫm lên.

Từ Thương đã tu luyện đạo pháp hơn tám mươi năm ở núi Cửu Dương, đương nhiên hiểu ra hắn là Minh Vương đứng đầu địa phủ. Bất giác ôm chặt người vào lòng, bảo vệ hết mức: “Chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng mang cậu ấy đi.”

Minh Vương khinh thường: “Hắn là tiên, không thuộc phạm vi cai quản của bản vương, nếu muốn mang cũng là mang ngươi đi.”

Từ Thương để ngoài tai, đối với hắn, sống hay chết dường như đã không còn quan trọng, lúc này chỉ muốn ôm người trong lòng, đến suốt đời đến suốt kiếp.

Có vẻ Minh Vương rất bất mãn khi một phạm nhân nho nhỏ lại không coi Vương của địa phủ như hắn ra gì, cau mày tức giận nói: “Tiên nguyên của hắn bị chướng khí làm tổn thương, nếu tình hình tốt phải mấy trăm năm sau mới tỉnh lại, nếu không sẽ ngủ say mãi. Sao, ngươi cam chịu để hắn cứ ngủ tiếp như vậy?”

Từ Thương nói từng từ từng chữ: “Việc này không cần ngươi xen vào.”

Mặt Minh Vương lộ vẻ khó chịu, hừ nhẹ một tiếng: “Xưa nay bản vương không lo chuyện bao đồng, thế nhưng, hiện tại khắp trên trời dưới đất chỉ có bản vương mới cứu được hần.”

Nghe vậy, Từ Thương ngẩng đầu nhìn Minh Vương đứng cách đó không xa. Minh Vương vẫn còn nói: “Tụ Hồn châu của bản vương có thể tụ tập hồn phách đã bị phi tán, khôi phục lại tiên nguyên đã bị chứng khí làm tổn thương giúp hần, tất nhiên không nói đùa.”

Từ Thương cúi đầu nhìn Từ Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, lại nhìn sang Minh Vương: “Nói, phải làm thế nào người mới bằng lòng cứu cậu ấy?”

Giẫm lên những cánh hoa đi đến trước mặt Từ Thương, Minh Vương cong môi cười: “Dùng mạng người để đổi.”

“Được.”

“Chắc, đáp ứng dễ dàng thật đấy.” Minh Vương đi vòng quanh hần. “Người là phạm nhân, chết xong sẽ hóa thành hồn ma, còn có thể bị dọa vào luân hồi, đầu thai chuyển thế.”

Trong tay Minh Vương biến ra một cây bích ngân hoa, từng cánh hoa rơi đầy xuống: “Người yên tâm, bản vương sẽ không để người cô đơn một mình. Sau khi Từ Nguyệt tiên quân khôi phục tiên nguyên xong cũng phải hạ phạm lịch kiếp mới có thể về thiên đình, kiếp sau người vẫn có thể gặp lại hần.” Một cây bích ngân hoa bị ngắt hết cánh hoa, chỉ còn lại thân cây trơ trụi, hần cố nhấn mạnh ngữ khí: “Có điều, kiếp sau gặp lại, nhất định người sẽ hận hần.”

“Kiếp sau ta yêu hay hận cậu ấy, phải do chính ta quyết định.”

Minh Vương cong khóe môi: “Sai rồi, là do bản vương quyết định, bởi vì, bản vương muốn người hận hần.”

Từ Thương ác liệt trừng hần: “Ta không hiểu, tại sao người phải làm vậy?”

“Bởi vì, bản vương cũng muốn hần phải nếm thử hương vị bị người mình yêu căm hận!”

Từ Thương liếc xéo hần: “Không có lý lẽ!”

“Điều kiện của bản vương chính là không có lý lẽ như vậy đấy, phải xem xem người có đáp ứng hay không.”

Từ Thương cắn chặt răng, ôm chặt người trong lòng, như muốn hòa tan vào trong máu thịt mình, áp má vào khuôn mặt lạnh lẽo kia.

Từ Thương nhẹ nhàng đặt cậu nằm trên mặt đất trải đầy bích ngân hoa, ngồi xổm bên cạnh cậu, vuốt mấy sợi tóc rơi bên mặt cậu, rồi lại cúi xuống hôn vào trán cậu một cái.

Đứng dậy, đi đến trước mặt Minh Vương, Từ Thương siết chặt nắm đấm nhìn hần chằm chằm: “Nếu người không làm được như đã hứa, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho người!”

Minh Vương hơi cong môi, vung tay áo lên. Từ Thương nhắm mắt rồi bất tỉnh, thân thể trôi nổi giữa không trung, bích ngân hoa không ngừng rơi xuống bao quanh hần.

“Không ngờ, đường đường là người đứng đầu địa phủ mà cũng mang thù như vậy.” Trong không gian hắc ám, một nam tử mặc y bào màu xanh xuất hiện, quanh thân hần tỏa ra một chút ánh sáng mỏng manh, ở nơi hắc ám này có vẻ quá chói mắt.

Minh Vương trầm mặt: “Người dám xông vào huyễn cảnh bản vương thiết lập?”

“Rõ ràng là người phụng mệnh Ngọc đế đến chữa thương cho Từ Nguyệt tiên quân, vậy mà lại lạm dụng tư quyền. Nếu bản quân không đến đây xem thử, không biết người còn làm ra loại chuyện thất đức nào.”

“Người cũng thấy đó, là tên phạm nhân này cam tâm tình nguyện, không thể trách bản vương được.”

“Có phải cam tâm tình nguyện không tự người hiểu rõ.”

“Là do chính hần đồng ý.”

Lan Châu tiên quân nhủ mảy: “Chuyện năm đó không phải lỗi của Từ Nguyệt tiên quân, sao người vẫn không thông suốt?”

Minh Vương siết chặt bàn tay dưới ống tay áo, âm u nói: “Là lỗi của ai bản vương không cần biết, nhưng chính hần khiến bản vương mất đi người yêu. Bản vương muốn hần phải trả giá gấp bội!”

“Người đúng là hồ đồ ngu xuẩn!” Lan Châu tiên quân không muốn tranh cãi với hần, đi đến bế Từ Nguyệt tiên quân khỏi mặt đất, nhìn dung nhan tái nhợt của cậu, ánh mắt phức tạp.

Minh Vương đứng một bên châm chọc: “Người ái mộ Từ Nguyệt tiên quân mấy trăm năm, nhưng cuối cùng lại thua một phạm nhân.”

Lan Châu tiên quân trầm mặc không nói, bế Từ Nguyệt tiên quân đến trước mặt Minh Vương: “Đừng quên người phụng mệnh Ngọc đế khôi phục tiên

nguyên cho Từ Nguyệt tiên quân.”

“Nóng ruột như vậy làm gì. Về công hay về tư, bản vương đều nên cứu hần, không phải sao.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thái Tử Phi Bị Lạnh Nhặt

Đêm khuya, gió mát nhẹ nhẹ, trăng tròn treo cao, bốn bề tĩnh lặng.

Mạch Sương cầm sách ngồi đọc trước cửa sổ, trên thân nền không ngừng có sáp chảy ra, có tiếng gõ cửa bên ngoài, cậu gọi một tiếng cho vào.

Cánh cửa kêu lên một tiếng rồi mở ra, một nữ tử ăn mặc như nha hoàn đi vào, còn bưng một chậu nước nóng trên tay.

Nha hoàn Đông Linh để chậu nước nóng lên giá đựng, quay người nói: “Công tử, không còn sớm nữa, rửa mặt rồi đi nghỉ thôi.”

Mạch Sương ừ một tiếng, bỏ sách xuống, đi đến chỗ đặt giá đựng chậu. Đông Linh vắt khăn mặt đưa cho cậu, nói: “Đêm nay Thái tử điện hạ lại ngủ ở thư phòng, nghe nói mấy hôm trước đã cho người kê một chiếc giường vào, bố trí giống như phòng ngủ. Hiện giờ hạ nhân ai cũng nói là lỗi của công tử, công tử bạc đãi Thái tử điện hạ.”

Mạch Sương lau mặt và tay, bỏ khăn xuống, nói: “Người ta nói gì là chuyện của người ta, đừng để ý.”

“Nhưng mà, nô tỳ nghe mà khó chịu thay công tử.” Về mặt Đông Linh ủy khuất. “Lúc trước lão gia không nên đồng ý cuộc hôn nhân này, hại cậu đến đây chịu mọi uất ức, cuộc sống sau này còn mấy chục năm, cũng không biết phải sống thế nào.”

Trên mặt Mạch Sương không hề dao động, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Em mệt mỏi cả ngày, về nghỉ trước đi.”

Cậu là nhi tử của Thừa tướng đương triều, thể chất yếu kém bẩm sinh, phải dựa vào từng bát từng bát thuốc để sống qua ngày, lúc ba tuổi thì nghe theo lời cao nhân chỉ điểm, được đưa đến đạo quán trên núi Lăng Vân chăm sóc, tu tập đạo pháp, hấp thụ linh khí của trời đất mới có thể sống sót.

Đương kim thiên tử từng nhận lời gả Viện Thanh Công chúa đến phủ Thừa tướng. Thế nhưng mấy năm sau, đến khi Tiểu Công chúa duyên dáng yêu kiều đó được mười hai tuổi, trái tim đã thuộc về người khác, sống chết thế nào cũng muốn cùng lang quân như ý trường tương tư thủ, ngay trong đêm đã bỏ trốn cùng ý trung nhân, đến giờ không rõ tung tích.

Hoàng thượng sợ chuyện gièm pha bị bêu xấu ra ngoài, phải chiêu cáo với thiên hạ rằng Viện Thanh Công chúa ốm nặng không qua khỏi.

Trước đây Hoàng đế đã đáp ứng kết thân cùng phủ Thừa tướng, quân vô hí ngôn. Nhưng phủ Thừa tướng không có nữ nhi, mấy nữ nhi khác trong hoàng thất đã gả đi từ sớm, lại không thể đổi ý, thật sự rất đau đầu.

Dân gian cũng có rất nhiều người kết thân với nam tử, trong cung đình cũng từng có mấy vị nam phi nam hậu. Sau khi Hoàng đế cân nhắc đã bí mật triệu kiến Thừa tướng, hỏi ý kiến thế nào, Thừa tướng vui vẻ chấp nhận.

Sau đó Hoàng đế hạ chiếu, một tháng sau, Thái tử Mục Cẩm cưới tam công tử Mạch Sương của phủ Thừa tướng về.

Mạch Sương đang tu đạo ở núi Lăng Vân xa xôi bị thánh chỉ triệu hồi, cứ như vậy mà gả tới phủ Thái tử, dùng thân nam tử làm Thái tử phi.

Vào ngày thành thân, Hoàng đế, Hoàng hậu và văn võ bá quan triều đình đều tụ tập ở phủ Thái tử chúc mừng tân hôn. Thái tử Mục Cẩm chấp tay cúi người tạ lễ với từng người một, sau khi mọi người giải tán hết, nét cười trên mặt hần hoàn toàn biến mất.

Đi vào tân phòng, nhìn nam tử áo đỏ đứng cạnh cửa sổ đưa lưng về phía hần, hần trầm giọng xuống: “Bản cung không thích nam nhân.”

Mạch Sương đang định quay người chột đứng lại, không nói một câu, chỉ nghe thấy tiếng bước chân Mục Cẩm rời đi.

Cuộc hôn nhân này rõ ràng là một trò cười. Mệnh lệnh quân vương, mệnh lệnh phụ mẫu, cậu và Mục Cẩm đều không thể trốn tránh.

Nếu chỉ đơn giản là không thích nam nhân thì còn tạm, ít ra còn có thể tương kính như tân, coi nhau như tri kỷ. Thế nhưng lại cố tình không phải vậy, Mục Cẩm căm ghét trên trên dưới dưới của phủ Thừa tướng, đương nhiên bao gồm cả Mạch Sương.

Thừa tướng đương triều Doãn Thăng tuyệt đối là một đại gian thần, trên triều đình khí thế bức người, dưới triều đình độc đoán hống hách. Khi cuộc chiến tranh giành vị trí Thái tử diễn ra, Doãn Thăng đã ủng hộ lập Lục Hoàng tử, mà Mục Cẩm là Bát Hoàng tử.

Xưa nay những cuộc chiến tranh giành vị trí Thái tử luôn là mưa máu gió tanh, để trợ giúp cho Lục Hoàng tử Triết Khâm lên thượng vị, Doãn Thăng đã

sử dụng đủ loại thủ đoạn trong tối ngoài sáng, hại vô số người, cuối cùng vẫn không thể được như mong muốn. Nửa năm trước, Bát Hoàng tử Mục Cẩm trở thành Thái tử đúng như ý muốn, còn Lục Hoàng tử được phong làm Lục Vương gia.

Người chủ trương lửa cháy thêm dầu đề nghị gả Doãn Mạch Surong đến phủ Thái tử cũng chính là Lục Vương gia.

Mục Cẩm cảm phiền trong lòng, biết rõ đây là âm mưu của Lục Hoàng tử, rồi lại không thể không phụng hoàng mệnh cưới nhi tử của Thừa tướng.

Mạch Surong đã gả vào phủ Thái tử được một tháng, nhưng số lần gặp mặt Mục Cẩm lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà dù có gặp, cũng không có được cái nhìn của hắn. Có lẽ, dù hai người gặp nhau trên đường, chưa chắc Thái tử điện hạ đã nhận ra Thái tử phi của mình.

“Mục Cẩm ca ca, mấy hôm nay trời hơi lạnh, huynh đừng ngủ ở thư phòng, nếu huynh bị cảm lạnh, muội đau lòng lắm. Surong phòng trong phủ có rất nhiều mả, bảo hạ nhân bố trí thành phòng ngủ cũng đâu mất nhiều thời gian.”

“Không cần.”

Nữ tử đang đi bên cạnh Mục Cẩm chính là thiên kim của Thượng thư lệnh đương triều, chất nữ ruột của Hoàng hậu, Viên Ngọc Chi. Nàng quán quýt cạnh Mục Cẩm y như ong mật. “Không thì để muội ra mặt nói với người kia, bảo hắn dọn đến chỗ khác, huynh ngủ ở phòng ngủ của mình.”

Mục Cẩm dừng chân lại, Viên Ngọc Chi cũng dừng theo, trong lòng giật mình. Ở góc rẽ đằng trước, Mạch Surong đang đi đến, nhìn thấy Mục Cẩm cũng dừng lại, nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt hơi buồn.

Mục Cẩm quay người đi xuống hành lang, rẽ vào một đường nhỏ ở bên cạnh, Viên Ngọc Chi vội vàng đuổi kịp. Đông Linh nhìn công tử nhà mình, trong lòng cực kỳ ủy khuất, rõ ràng công tử không làm gì sai hết, vậy mà lại phải tới đây để bị người ta coi thường.

Về phòng ngủ, Mạch Surong ngồi xuống trước bàn: “Đông Linh, dọn dẹp chút đồ đạc, chúng ta chuyển đến sương phòng.”

Đông Linh cắn môi, hai mắt hơi đỏ: “Công tử, không thể chuyển đi. Cậu là Thái tử phi do Hoàng thượng chỉ định, đương nhiên phải ở chủ phòng, Thái tử điện hạ không về phòng là chuyện của hắn. Hơn nữa, Thái tử điện hạ cũng không bảo cậu chuyển đi, nữ nhân kia có nói gì cũng vô dụng, cậu nhất thiết đừng để cô ta áp chế đó.”

Về mặt Mạch Surong vẫn như dòng nước lặng: “Ở đâu mà chẳng giống nhau.”

“Không, không giống chút nào.” Đông Linh quỳ xuống trước mặt Mạch Surong, cầm tay cậu nói: “Công tử, từ nhỏ cậu đã sống ở đạo quán, không hiểu quy củ trong các danh gia vọng tộc. Nếu cậu chuyển ra ngoài, vậy thì nhất định từ trên xuống dưới trong phủ Thái tử sẽ càng coi thường chúng ta, sau này càng bị bọn họ ức hiếp. Cho nên, bất luận thế nào, cậu đều phải ở đây.” Trong mắt Đông Linh tích đầy nước, sụt sịt mãi. “Trừ phi, trừ phi là chính Thái tử điện hạ lên tiếng.”

Sống ở đạo quán nhiều năm, từ lâu đã coi nhẹ danh lợi địa vị trong thế tục hồng trần, Mạch Surong cũng không so đo cái nhìn của người khác, cậu chỉ cần một chỗ dung thân là đủ.

Nha đầu này đi theo cậu tới đây từ phủ Thừa tướng, cũng mới chỉ quen biết hơn một tháng, vậy mà lại suy nghĩ mọi chuyện cho cậu.

“Công tử, cậu phải nghe lời em, nhất định không thể chuyển ra ngoài.”

Mạch Surong đỡ nàng đứng dậy: “Không chuyển là được, em đứng lên đi.”

Đông Linh đứng lên, nâng tay áo lau nước mắt: “Công tử yên tâm, nếu nữ nhân kia đến đây đuổi chúng ta, nhất định em sẽ tranh luận đến cùng.”

Mạch Surong cười bất đắc dĩ, quay sang nói: “Mang kiếm của ta tới đây.”

“Vâng.”

Dù đã rời khỏi đạo quán, nhưng Mạch Surong vẫn kiên trì mỗi ngày luyện kiếm, tìm hiểu đạo pháp, chưa từng buông lỏng.

Đúng như dự đoán, Viên Ngọc Chi mặt dày tự đến tìm Thái tử phi, ngữ khí cũng coi như hòa nhã, trên mặt cũng có nét cười.

Nàng gọi Mạch Surong là Doãn công tử, dường như muốn nhấn mạnh cậu là nhi tử của gian tướng Doãn Thăng, lời nói ngầm ngầm mang theo chút chế giễu: “Mục Cẩm ca ca không thích nam sắc, dù là nam tử khuynh quốc khuynh thành như Doãn công tử cũng không ngoại lệ. Vì thế, Mục Cẩm ca ca không muốn chung phòng với người, việc này, Doãn công tử cũng là nam tử cần phải thông cảm.”

Mạch Surong bưng chén trà lên nhấp một hớp: “Viên cô nương không ngại cứ nói thẳng.”

Viên Ngọc Chi nắm chặt chiếc khăn lụa đang cầm: “Ngày nào Mục Cẩm ca ca cũng ngủ ở thư phòng, chắc hẳn Doãn công tử cũng biết.”

Mạch Surong đặt chén trà xuống: “Việc này có nghe hạ nhân nói.”

“Ngày nào Mục Cẩm ca ca cũng vắng và việc triều chính, về phủ còn phải ngủ ở thư phòng, thật đúng là làm khó huynh ấy.”

Đông Linh đứng bên cạnh Mạch Surong nói: “Thái tử điện hạ thích ngủ ở thư phòng, cũng chả có cách nào cả.”

Viên Ngọc Chi trừng mắt lườm Đông Linh, châm chọc: “Xem ra ngày thường Doãn công tử lơ là việc quản giáo, một nha hoàn mà lại không biết người trên kẻ dưới gì như vậy.”

“Nha hoàn này của ta chất phác thẳng thắn, mong Viên cô nương đừng trách.”

“Tất nhiên là không.” Viên Ngọc Chi cười một tiếng, nói tiếp. “Vừa rồi nói đến chuyện ngày nào Mục Cẩm ca ca cũng phải ngủ ở thư phòng, hôm nay ta đến là muốn thương lượng cùng Doãn công tử. Doãn công tử là người hiểu chuyện, Mục Cẩm ca ca không thích chung phòng với nam tử, mà phủ Thái tử thì chỉ có một gian chủ phòng. Mục Cẩm ca ca là Thái tử, là người đứng đầu phủ Thái tử tất nhiên không thể ở sương phòng, nhưng Doãn công tử thì khác. Ta nói như vậy, Doãn công tử nên hiểu.”

“Đây là ý của Thái tử điện hạ?” Mạch Surong hỏi.

Trên mặt Viên Ngọc Chi có chút lúng túng, rồi cố ý thờ dãi: “Mục Cẩm ca ca có lòng dạ tốt, xưa nay huynh ấy luôn tình nguyện để mình chịu khổ cũng không muốn làm phiền người khác.”

Đông Linh không muốn nhìn dáng vẻ lên mặt nạt người của Viên Ngọc Chi, nói thẳng ra: “Nếu không phải ý của Thái tử điện hạ, Viên cô nương dựa vào đâu để tự tiện khuyên công tử nhà ta chuyển đến sương phòng? Hay là Viên cô nương đuổi công tử nhà ta chỉ đơn giản vì tư tâm, đợi sau này gả vào phủ Thái tử, vào ở trong chủ phòng?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Ngọc Chi biến thành xanh tái, thờ hồn hèn giống như phải chịu đả kích lớn, trừng mắt với Đông Linh như muốn phi châm, định giáo huấn nha hoàn này một chút.

Mạch Surong lại vội lên tiếng trước nàng: “Đông Linh, không được vô lễ.”

“Vâng, công tử.” Đông Linh cúi đầu đáp.

Mạch Surong nhìn sang Viên Ngọc Chi: “Viên cô nương còn gì muốn nói không?”

Trong lòng Viên Ngọc Chi không vui mà không tiện bộc lộ ra, mấy lời định giáo huấn nha hoàn phải nuốt lại, nàng đứng dậy nói: “Không có gì muốn nói cả, ta còn có việc, cáo từ trước.”

Đi được khá xa, Viên Ngọc Chi đứng trước một bụi hoa, vật cánh hoa để phát tiết: “Ồ đâu ra cái lý đó, một nha hoàn mà dám không coi ta ra gì!”

Nha hoàn phía sau nàng trấn an nói: “Tiểu thư đừng tức giận, trong phủ Thái tử này chủ tớ bọn họ chỉ có cái danh, trái tim Thái tử điện hạ vẫn hướng về tiểu thư.”

“Ta tức giận chính là vì thế, rõ ràng Mục Cẩm ca ca thích ta, dựa vào đâu mà hắn được làm Thái tử phi!” Viên Ngọc Chi ngắt bông hoa trên cành ném xuống đất, lửa giận trong lòng không áp chế nổi, cho dù sau này nàng gả về đây, cùng lắm cũng chỉ là trắc phi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đêm Trăng Tròn. Chung Phòng

Ban đêm, gió mát hơi lạnh.

Mục Cẩm vừa mới phê một chồng công văn xong, đang định đi ngủ, nha hoàn đi vào hầu hạ hắn thay quần áo. Nha hoàn bên ngoài cửa bẩm báo: “Điện hạ, Thái tử phi đến đây.”

Trên mặt Mục Cẩm là vẻ khó chịu, hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy cậu.

Mạch Surong vào phòng, Mục Cẩm quay lưng về phía cậu hỏi: “Người đến làm gì?”

Đằng sau Mạch Surong còn có Đông Linh đang ôm một chiếc chăn gấm. Cậu nói: “Mấy hôm nay trời lạnh, thần lo điện hạ bị cảm lạnh, nên mang chăn gấm đến đây.”

Mục Cẩm khinh thường: “Cần gì hư tình giả ý.”

Mạch Surong vẫn thản nhiên: “Thật lòng cũng được, giả dối cũng được, đâu có hại gì với điện hạ?”

Mục Cẩm nghiêng đầu nhìn cậu, hít sâu một hơi, nói với nha hoàn bên cạnh: “Nhận lấy.”

Nha hoàn bên cạnh tiếp nhận chần gắm từ tay Đông Linh. Mạch Surong chấp tay: “Không còn sớm nữa, thần không quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi, xin cáo lui trước.”

Quay người đi ra khỏi thư phòng.

Nha hoàn bên cạnh hỏi ý kiến Mục Cẩm: “Điện hạ, chần này...”

Doãn Thăng là người bụng dạ nham hiểm, từng âm thầm phái người hạ độc vào trong túi hương hán mang tùy thân, hại hán phải nằm trên giường suốt nửa tháng, đến giờ ký ức vẫn còn như mới. Mục Cẩm nhìn chiếc chần gắm kia, nói: “Mang đến phòng bếp, đốt.”

“Vâng, điện hạ.”

Hôm sau, Mục Cẩm tiến cung vào triều, quần gia đi theo đến cửa, nhắc nhở hán: “Điện hạ, đêm nay là đêm trăng tròn.”

Sắc mặt Mục Cẩm hơi thay đổi, mặc dù quần gia không nói rõ, nhưng hán cũng ngầm hiểu được. Trong hoàng thất có một quy định, vào đêm trăng tròn, những ai đã cưới vợ nhất định phải chung phòng với chính thất. Hoàng đế phải ngủ ở tẩm cung của Hoàng hậu, mà Hoàng tử thì phải ngủ cùng chính phi.

Xưa nay quy định trong hoàng thất luôn khắt khe, nếu không tuân thủ nghiêm khắc, bị kẻ hữu tâm châm dầu vào lửa trước mặt thánh giá, nhất định sẽ có thêm rất nhiều phiền não. Và lại, Mạch Surong vốn là nhi tử của kẻ thù không đội trời chung với hán, nếu Doãn Thăng muốn mượn việc này để làm khó hán thì lại càng dễ dàng. Cho nên, vào đêm trăng tròn, mặc dù hán cực kỳ không muốn, vẫn phải quay về chủ phòng.

Mục Cẩm cố ý đợi đến giờ tỵ mới về phòng, vậy mà trong phòng ngủ ánh nến vẫn sáng.

Vươn tay đẩy cửa ra, một nam tử đang đọc sách vô cùng chăm chú, mái tóc đen buông xuống vai, một vài sợi roi trước ngực.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu nghiêng đầu nhìn ra, thấy là Mục Cẩm, bỏ sách xuống rồi đứng dậy, chấp tay: “Tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm nói với nha hoàn phía sau: “Đi xuống cả đi.” Nhắc chân vào phòng, thờ ơ đi lướt qua Mạch Surong vào gian trong.

Phòng ngủ chia thành gian trong và gian ngoài, gian trong có tủ quần áo và giường lớn, gian ngoài có giường nhỏ và bàn tròn, giữa gian trong và gian ngoài có một cổng hình vòm khắc hoa văn để ngăn cách, hai bên cổng vòm là hai tấm rèm màu xanh thẫm dùng tơ tằm loại tốt để thất lên.

Đi qua chỗ cổng vòm đó, Mục Cẩm không nói một lời, vào gian trong thì mở tủ ra, lấy một chiếc chần gắm và một chiếc gối mềm. Ôm chần và gối ra gian ngoài, để lên chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, có thể ngủ tạm một đêm.

Mục Cẩm cúi người trải chần ra, Mạch Surong đứng ở một bên nói: “Điện hạ vào giường trong nghỉ ngơi đi.”

“Không cần.” Ngữ khí lạnh lùng.

Vừa định ngồi xuống, Mạch Surong nắm lấy vai hán, nói: “Điện hạ cũng biết thần là nam nhi, không cần thiết phải thương hương tiếc ngọc. Lần trước người đã ngủ ở ngoài, lần này cũng nên đến lượt thần.”

Mục Cẩm liếc mắt nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Nếu người thích, bản cung nhường người.” Nói xong, dứt khoát quay người vào gian trong.

Chần gắm được trải trên giường hơi lộn xộn, Mạch Surong cúi người kéo lại chần cho thẳng, đặt gối mềm vào một đầu giường, cuối cùng cũng thu dọn thành một chiếc giường ngủ.

Ở gian trong không có tiếng động, Mạch Surong đoán hán đã ngủ, bèn thổi tắt nến trong phòng, dựa vào ánh trăng chiếu qua từ cửa sổ để đi đến giường, nằm xuống.

Đêm trăng tròn chung phòng, Mục Cẩm không để hạ nhân hầu hạ, sợ nha hoàn trong phủ lỡ miệng.

Sáng sớm thức dậy, thay quần áo rửa mặt, ra khỏi gian trong, nhìn lướt qua chiếc giường nhỏ. Một chiếc chần gắm đã gấp xong và một chiếc gối mềm được đặt ngay ngắn trên giường. Còn người trên đó, đã dậy từ bao giờ.

Nhìn chiếc giường ngăn nắp kia, Mục Cẩm hơi nheo mắt lại. Mạch Surong dậy sớm và thu dọn giường, mà hán thì không nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Ra cửa phòng, đi qua một hành lang, rẽ vào một góc, Mục Cẩm ngơ ngẩn vì cảnh tượng trước mặt. Ở bãi đất trống phía trước, một bóng người màu trắng đang múa kiếm, mặc dù chiều thức bình thường, nhưng từng chiêu từng thức lại được luyện cực kỳ thành thạo thích hợp, động tác nhẹ nhàng như én bay, vừa nhìn là biết người này có nội lực thâm hậu.

Thảo nào cậu có thể không tạo ra tiếng động lúc rời giường. Mục Cẩm trầm ngâm, võ công của người này ở trên hán, nhất định phải tăng cường đề phòng.

Sau khi hạ triều, Mục Cẩm định đến tẩm cung của Hoàng hậu để thỉnh an. Hán không phải do Hoàng hậu sinh ra, nhưng lại không khác gì ruột thịt. Mẫu phi của hán bị người ta sát hại khi hán vừa được sinh ra không bao lâu, hán được Hoàng hậu chăm sóc, gọi Hoàng hậu là mẫu hậu.

Đang sau có người gọi hắt lại.

“Điện hạ!”

Mục Cẩm dừng bước, vừa nghe giọng nói đã biết là Thừa tướng.

Doãn Thăng đi đến cạnh Mục Cẩm, nói: “Điện hạ bước đi vội vàng, không biết định đi đâu?”

Mục Cẩm không thèm nhìn hắt một cái: “Đến tẩm cung mẫu hậu thỉnh an.”

Trên khuôn mặt già dặn của Doãn Thăng lộ ra nụ cười: “Thái tử điện hạ có lòng như vậy, đúng là Hoàng hậu nương nương phúc trạch không cạn.”

Mục Cẩm không kiên nhẫn nói: “Nếu Thừa tướng không có chuyện gì, bản cung đi trước.”

“Điện hạ khoan đã.”

Mục Cẩm hít sâu một hơi, nghiêng đầu liếc hắt, không lên tiếng.

Doãn Thăng chấp tay, cười xòa nói: “Cựu thần quấy rầy nhiều, mong điện hạ đừng trách tội.”

“Rốt cuộc Thừa tướng có chuyện gì?”

“Chỉ là việc nhỏ thôi, mong điện hạ nghe cựu thần dông dài mấy câu.”

“Nói mau.”

Doãn Thăng thở nhẹ một hơi, nói: “Nhi tử Mạch Sương của thần tử nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh, bắt đắc dĩ lắm mới phải đưa nó vào đạo quán, suốt mười bảy năm qua cũng không gặp được mấy lần, cựu thần chưa làm tròn trách nhiệm của một phụ thân, trong lòng luôn hổ thẹn với nó, hiện giờ nó đã vào phủ Thái tử, mong điện hạ lượng thứ nhiều, đối tốt với nó một chút.”

Doãn Thăng là người bụng dạ nham hiểm, chuyện xấu làm đủ, nhưng giờ thì thực sự là biểu đạt thật lòng. Trong lòng thấy hổ thẹn với nhi tử mà chưa bồi thường gì, hiện tại không quan tâm mặt mũi mà cầu xin mấy câu, cũng phải đấu tranh nhiều trong tâm.

Từ lâu Mục Cẩm đã biết Mạch Sương sống ở đạo quán nhiều năm, nhưng giờ mới biết là vì cậu ốm yếu nhiều bệnh mới bị đưa đến đó. Mục Cẩm lạnh mặt nói: “Lời Thừa tướng bản cung nhớ kỹ.”

Doãn Thăng lại chấp tay: “Vậy cựu thần không quấy rầy điện hạ nữa, cáo từ trước.”

Mục Cẩm trầm ngâm, từ trước đến giờ những lời Doãn Thăng nói hắt đều không coi ra gì, nhưng giờ nghe xong ít nhiều cũng có chút động dung. Thế nhưng, Mạch Sương là gian tể mà lão gian tặc kia sắp xếp vào phủ Thái tử, là kẻ địch trong tối của hắt, tốt với cậu chính là tàn nhẫn với mình.

Lão quản gia Trần bá của phủ Thái tử mang sổ sách của tháng trước đến cho Thái tử phi xem. Tất cả những chuyện lớn nhỏ trong phủ, Thái tử điện hạ không có thời gian rảnh để quan tâm, từ trước đến giờ luôn là do quản gia quyết định, có Thái tử phi thì chẳng khác nào có nhị chủ tử, mọi chuyện đều nên bàn bạc với cậu.

Mạch Sương ngồi trong chòi nghỉ mát giờ sổ sách, trên sổ sách đều ghi chép các loại chi phí trong phủ, chuyện lớn thì là tu sửa phủ đệ, chuyện nhỏ thì là hoa quả rau dưa, từng khoản tiền đều ghi rõ trên đó. Mạch Sương xem tí mỉ một lần, không thấy có vấn đề gì thì trả lại cho quản gia.

Mặc dù ở trong phủ rất rảnh rỗi, nhưng không phải cậu không có việc gì để làm, im lặng đọc sách, đánh đàn luyện kiếm, hoặc là cắt tia hoa cỏ.

Đông Linh thấy từ sau khi công tử nhà mình gả vào phủ Thái tử vẫn chưa hề ra ngoài một bước, thuận tiện nói: “Công tử, cậu đừng ở trong phủ mãi, cũng nên ra ngoài cho khuây khỏa một chút, không thì ngột ngạt quá thành bệnh thì phải làm sao.”

Mạch Sương tiếp tục giờ sách: “Ở đạo quán nhiều năm, đã quen rồi.”

Đông Linh nói: “Đạo quán mà công tử ở được xây trên núi, dù ra ngoài cũng không có chỗ để đi, nhưng kinh thành thì khác, ở ngoài có nhiều thứ chơi vui lắm.”

Mạch Sương nhìn nha đầu này vây quanh như ong mật, cậu có thể chịu đựng được về tình mạch không ra khỏi nhà, nhưng tiểu nha đầu này thì chưa chắc đã chịu được. Đặt sách trên tay xuống, Mạch Sương nói: “Ta đang định ngày mai sẽ đến hiệu sách trên phố xem thử, nếu em không khó chịu thì đi cùng đi.”

Vừa nghe thấy có thể ra phủ, hai mắt tiểu nha đầu này sáng lên: “Không khó chịu không khó chịu.”

Hôm sau.

Mạch Sương dẫn theo nha hoàn ra ngoài. Quản gia vừa nghe tin Thái tử phi muốn ra ngoài, bèn lập tức dặn hạ nhân chuẩn bị kiệu, còn nhét một đồng

ngân phiếu vào tay Đông Linh, dặn dò cẩn thận một hồi, Thái tử phi muốn mua cái gì thì cứ mua, không cần phải tiết kiệm.

Mạch Surong ra đến đường thì xuống kiệu đi bộ, dặn kiệu phu chờ ở cuối đường, rồi tự dẫn nha hoàn đi đến hiệu sách cách đó không xa.

Hàng hóa trên đường được bày bán la liệt, tiểu nha đầu kia đã hơn một tháng không được ra ngoài, trong lòng sung sướng chỉ muốn nhảy loạn lên như thỏ, nếu không phải vì không muốn làm mất mặt công tử nhà mình, chi e nàng đã chạy tán loạn khắp nơi từ lâu rồi.

Mục Cẩm vừa mới hạ triều đang ngồi trên xe ngựa đi trên đường, vén màn xe lên nhìn ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Thái tử phi của mình. Nam tử áo trắng hơn tuyết giắt một miếng ngọc bội xanh bên hông, ngọc quan buộc tóc trên đầu, khuôn mặt có nở nụ cười nhẹ, trong đám người nhộn nhịp nhón nháo kia, lộ vẻ cực kỳ xuất chúng.

Mục Cẩm vội buông màn xe, chột dạ như thể nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Mạch Surong muốn đến một hiệu sách được xây trong một con ngõ khá vắng vẻ, là một cửa hiệu không lớn lắm, tầng một bày đặt các bộ sách, tầng hai có bán nước trà, giúp khách nhân có thể vừa đọc sách vừa uống trà.

Sách trong cửa hiệu này có thể bán cũng có thể mượn, ngồi trên tầng hai uống trà đọc sách, suốt một buổi chiều cũng chỉ mất mấy văn tiền. Lão bản của hiệu sách là một người đọc sách, sau khi thi trượt ba lần thì bắt đầu làm ăn, sách ở đây phần lớn là do hắn tìm tòi sao chép lại, chữ viết ngay ngắn chỉnh tề, trông rất thoải mái, người đến mua cũng nhiều.

Mạch Surong lấy mấy quyển sách rồi lên tầng hai, tiểu nhị trong hiệu sách lập tức bưng một bình trà nóng đến. Không phải loại trà ngon gì, kém xa so với phủ Thái tử, nhưng vào trong miệng Mạch Surong, lại là một thứ trà ngon giàu dư vị.

Nha hoàn ngồi một bên rất là không yên, cứ nhìn trái nhìn phải suốt. Mạch Surong nhận ra, thuận tiện nói: “Một nén hương sau thì quay về, đừng đi xa quá.”

Đông Linh hiểu ý Mạch Surong, vẻ mặt tươi cười, đứng dậy khỏi ghế: “Đa tạ công tử.”

Hoạt bát đi xuống cầu thang, chạy về phía đường phố náo nhiệt.

Mạch Surong cầm chén trà lên nhấp một hớp, tiếp tục giờ sách.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cung Yến. Diễn Kịch

Trở về phủ, lúc đi ngang qua chòi nghỉ mát cạnh ao sen, một giọng nói gọi cậu lại: “Doãn công tử!”

Mạch Surong nhìn sang, thấy Thái tử Mục Cẩm và Viên Ngọc Chi đang cùng ngồi trong đó.

Viên Ngọc Chi đứng dậy, từ từ đi ra, nói: “Ta có mang chút bánh ngọt đến đây, Doãn công tử muốn nếm thử không?”

Mạch Surong từ chối: “Đa tạ ý tốt của Viên cô nương, ta xin nhận trong lòng.”

“Doãn công tử đâu cần khách khí như vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng thành người một nhà mà.”

Mục Cẩm ngồi trong chòi nghỉ mát lên tiếng: “Ngọc Chi, hắn không cảm kích thì thôi.”

Viên Ngọc Chi mỉm cười nói với Mục Cẩm: “Doãn công tử chỉ là hơi xa cách thôi, sao lại không cảm kích.” Nói quay đầu về phía Mạch Surong. “Cha ta và Mục Cẩm ca ca đã bàn bạc xong rồi, mừng tám tháng sau sẽ để ta gả vào phủ Thái tử, sau này còn phải gọi người là Doãn ca ca, nên đừng quá xa cách với ta.”

Tuy lời nói có vẻ vô cùng thân thiện, nhưng cũng ẩn chứa một con dao nhỏ. Sắc mặt Mạch Surong bình tĩnh, nói: “Đến khi Viên cô nương vào cửa, sẽ là người một nhà, sao lại xa cách.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Mạch Surong nói tiếp: “Còn có chút việc, xin phép đi trước.”

“Không làm phiền Doãn công tử nữa, đi thông thả.”

Lúc gần đi, khóe mắt nhìn thoáng qua Mục Cẩm ngồi trong chòi nghỉ mát. Có vẻ tâm tình hắn rất tốt, bên môi luôn có nét cười.

Đi được xa rồi, Đông Linh ở phía sau bước vội mấy bước để đến cạnh Mạch Surong, vẻ mặt bất mãn: “Công tử, Thái tử điện hạ thật quá đáng, mới cưới cậu về chưa được hai tháng mà đã muốn nạp trắc phi. Sau này làm Hoàng đế, e là hậu cung không chỉ có ba nghìn đâu.”

“Đừng nói nhiều, cẩn thận rước họa vào mình.” Mạch Surong nói.

Đông Linh nhìn quanh bốn phía, tin chắc không ai nghe lén, nói tiếp: “Em chỉ buồn bức thay công tử thôi.”

“Có gì phải buồn bức, cuộc hôn nhân giữa ta và hắc vốn là hoang đường, không quấy rầy nhau như hiện giờ không phải rất tốt sao?”

“Nhưng mà...” Đông Linh nín thở, đi theo Mạch Surong vào phòng, Mạch Surong ngồi xuống ghế, rót một chén trà cho mình. Đông Linh nhìn cậu, hỏi: “Công tử không hy vọng Thái tử điện hạ có thể đối tốt với cậu hơn sao?”

Động tác uống trà của Mạch Surong hơi dừng lại, một lúc lâu sau mới nói: “Thứ gì vốn là của mình tất sẽ có, thứ gì không phải của mình thì đừng cưỡng cầu.”

Lúc này, lão quản gia Trần bá đứng ngoài cửa, cung kính cúi người vấn an: “Lão nô thỉnh an Thái tử phi.”

Mạch Surong đặt chén trà xuống nhìn hắc: “Trần bá có chuyện cứ vào phòng nói.”

Trần bá đi vào, đứng ở một bên cúi người nói: “Vừa nãy người trong cung đến đây, Thái tử phi không ở trong phủ nên dặn lão nô truyền lời thay. Tối nay Hoàng thượng tổ chức yến tiệc trong cung, các Hoàng tử Hoàng phi trong kinh đều phải tham dự.”

“Ừ, ta biết rồi.”

“Đây là lần đầu tiên Thái tử phi và Thái tử cùng dự tiệc, trong cung có nhiều quy củ, Thái tử điện hạ đã đặc biệt mời ma ma từ trong cung đến. Khi nào Thái tử phi rảnh rồi, lão nô sẽ cho ma ma đến.”

Tuy Mạch Surong đã được học cung quy từ trước, nhưng Thái tử đã đặc biệt mời người ta đến đây, cũng không thể để người ta đi một chuyến uống công, bèn nói: “Sau bữa trưa ta rảnh rồi, làm phiền Trần bá.”

“Vậy sau bữa trưa lão nô sẽ cho ma ma đến.”

Sau bữa trưa, ma ma được mời từ trong cung ra đến dạy một số quy củ, Mạch Surong đều ghi nhớ từng thứ một. Đến giờ thân thì có nha hoàn tới, mang một bộ quần áo, thay quần áo chải đầu tóc cho Mạch Surong.

Trong cung yến, ngôn từ cử chỉ đều quan trọng, ăn mặc cũng không thể qua loa.

Vì Thái tử phi là nam tử, nên tú nương của phủ Thái tử đã làm quần áo riêng biệt cho Thái tử phi, tương tự như trang phục của Thái tử, chỉ là màu sắc nhạt hơn, hoa văn kỳ lân trên quần áo thì đổi thành không thước.

Mạch Surong mặc bộ quần áo mà tú nương đặc chế, ngọc quan trên đầu đổi thành ngân quan, ở chân thì xỏ một đôi giày ống có hoa văn là mây, bên hông còn giắt thêm một miếng ngọc bội thượng hạng.

Có tiểu tư đến thông báo Thái tử đang chờ ở ngoài phủ.

Mạch Surong ra cửa, trước cửa phủ đã có một chiếc xe ngựa lộng lẫy đang chờ, tiểu tư vén màn xe lên, ánh mắt thì nhìn sang đây. Mạch Surong nhìn hắc một cái, bước lên xe ngựa.

Trong xe chỉ có tấm đệm cao mềm rộng khoảng năm thước. Mạch Surong ngồi ở một đầu tấm đệm, hai người cách xa nhau hai thước, cũng đều không nói gì.

Tiếng vó ngựa vang lên, xe ngựa bắt đầu đi trên con đường bằng phẳng. Trong xe im ắng rất lâu, đột nhiên Mục Cẩm lên tiếng trước: “Trong cung không giống trong phủ, ta và ngươi được phụ hoàng tử hôn, dù sao cũng phải làm bộ trước mặt người.”

“Thái tử điện hạ yên tâm, thần biết chừng mực.”

“Vậy thì được.”

“Có một chuyện, thần không biết có nên nói không?”

Mục Cẩm lạnh lùng lên tiếng: “Nói.”

“Tầng tổ Hoàng đế từng lập quy củ, người trong hoàng thất, trên có thiên tử, dưới có Hoàng tử, Vương gia, trong nửa năm sắc lập chính thất không được nạp phi nạp thiếp.” Mục Cẩm nghiêm mặt: “Sao, bản cung nạp trắc phi ngươi cũng muốn quân?”

“Chuyện nạp trắc phi đều dựa vào ý của Thái tử điện hạ, thần chỉ nhắc nhở thôi.”

Mục Cẩm nghiêng đầu nhìn về mặt thanh lãnh của cậu, trong lòng thấy bức bối khó hiểu.

Đến hoàng cung, trời đã tối hẳn, trong cung đã thấp đèn lồng khắp nơi, sáng như ban ngày.

Cung yến được tổ chức toàn bộ đều theo sở thích của Hoàng đế, có khi một tháng một lần, cũng có khi suốt nửa năm cũng chẳng có lấy một lần. Các Hoàng tử Vương gia sống ở kinh thành và các tần phi hậu cung đều phải tham dự.

Hoàng đế và Hoàng hậu ngồi trên chủ vị ở bàn thượng tịch, bên dưới là bốn bàn phụ, tần phi ngồi hai bàn; Hoàng tử, Vương gia cùng gia quyến ngồi hai bàn.

“Thái tử phi có dung mạo khuynh thành, độc nhất vô nhị, Thái tử điện hạ đúng là có phúc khí.” Người đang nói chính là Lục Vương gia Triết Khâm, hân hoan chân đứng cạnh Mạch Surong, trên mặt đầy vẻ cười vui.

Mục Cẩm đã ngồi vào chỗ liếc hần một cái: “Trong phủ của lục hoàng huynh mỹ sắc như mây, nếu nói phúc khí, bản cung đâu thể so được với huynh.”

Lục Vương gia cười nhẹ một tiếng, nhìn sang Mạch Surong như có ẩn ý nào đó: “Xem ra, Thái tử điện hạ đang ở trong phúc mà không biết phúc rồi.”

Trước đây người khuyên Hoàng đế tứ hôn chính là Lục Vương gia, hiện giờ còn đến đây châm chọc khiêu khích, Mục Cẩm chỉ đáp lại hần một câu rồi không thèm để ý đến nữa.

Ngược lại, Triết Khâm thì không buông tha, ngồi xuống chỗ trống còn lại bên cạnh Mạch Surong, bắt chuyện: “Nghe nói Thái tử phi đã tu đạo ở đạo quán nhiều năm, chắc là pháp thuật vô cùng cao siêu.”

Mạch Surong ung dung trả lời: “Vương gia quá khen, ngày thường Doãn mẫu tu tập qua loa, hiện giờ cũng chỉ hiểu biết sơ sơ.”

“Thái tử phi khiêm tốn rồi.” Cười tươi, rồi như thể nhớ ra chuyện gì đó, cố ý đến gần hơn, nói nhỏ vào tai cậu hỏi: “Nghe nói tu đạo có thể phi thăng thành tiên, có thật không?”

Mạch Surong hơi dừng lại: “Đúng là có chuyện này.”

Lục Vương gia lộ vẻ kinh ngạc: “Nói vậy, sau này Thái tử phi cũng có thể phi thăng thành tiên?”

Mạch Surong cười nhẹ, vị Lục Vương gia này cố ý nói chuyện như trẻ con, cậu hơi đau đầu. “Không hoàn toàn là vậy, tu đạo thành tiên cũng cần phải có thiên phú.”

Mục Cẩm nắm chặt chén rượu, nghe hai người nói chuyện với nhau, trong lòng thấy không thoải mái, vì thế khụ khụ mấy tiếng.

Triết Khâm liếc sang Mục Cẩm, trên mặt có chút đắc ý. Trên bàn ăn còn gấp thức ăn cho Mạch Surong mấy lần, thái độ cực kỳ thân thiết.

Tự biết Triết Khâm tỏ vẻ thân thiết với cậu là khiến Mục Cẩm bị si nhục, Mạch Surong vẫn điềm tĩnh khoan thai, thức ăn mà Triết Khâm gấp vào bát thì không ăn một miếng, rồi quay sang gấp chút đồ ăn vào bát cho Thái tử nhà mình.

Triết Khâm cong môi cười, nói: “Thái tử phi thật biết cách săn sóc.”

Trên mặt Mục Cẩm cũng dần dần có vẻ đắc ý, tí mi gấp hết chỗ thức ăn mà Triết Khâm bỏ vào bát Mạch Surong ra ngoài, nói: “Không thích ăn những thứ này thì đừng cố ép.” Rồi gấp những món khác cho cậu.

Triết Khâm nhìn chỗ thức ăn bị gấp ra ngoài, mặt đen lại.

Trong cung yến là cảnh tượng chuyện trò vui vẻ, Hoàng đế để các tần phi nhi tử của mình tụ tập lại chỉ đơn giản là muốn sum họp náo nhiệt, cung yến là náo nhiệt hân cang thích.

Chứ đâu có biết, cảnh tượng hòa thuận vui vẻ cũng chỉ là bề ngoài thôi, trong lòng có bao nhiêu thật lòng bao nhiêu giả dối, đều tự biết rõ ràng.

Triết Khâm cầm bình rượu định rót cho Thái tử phi, ngờ đâu tay run lên, bao nhiêu rượu đều đổ hết vào tay Thái tử phi. Mạch Surong còn chưa kịp có phản ứng gì, Triết Khâm đã vội đặt bình rượu xuống, nắm lấy tay cậu, lấy một chiếc khăn từ trong ngực ra muốn lau: “Bản vương thật là thất lễ, Thái tử phi đừng trách.”

Mục Cẩm thấy tay Mạch Surong bị Lục Vương gia cầm, trong mắt hiện lên chút âm u. Mạch Surong rút tay ra khỏi tay hần, nói: “Không cần phiền đến Vương gia.”

Cung nữ bên cạnh dâng một chiếc khăn lụa lên, Mục Cẩm giành lấy trước, nói với Mạch Surong: “Đưa tay cho bản cung.”

Mạch Surong đưa bàn tay dính đầy rượu cho Mục Cẩm, Mục Cẩm cầm lấy, dùng khăn lụa lau nhẹ, tay chạm tay với cậu, có thể cảm nhận được một lớp chai mỏng ở lòng bàn tay, là do luyện kiếm hàng năm tạo thành. Da tay cậu trắng ngần, ngón tay thon dài khớp tay rõ ràng, là một bàn tay rất đẹp.

Hoàng đế ngồi trên chủ vị thấy được động tĩnh bên này, nhíu mi hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lục Vương gia đứng lên chấp tay nói: “Thưa phụ hoàng, nhi thần bất cần đồ rượu lên tay Thái tử phi, chứ không có chuyện gì lớn.”

Hoàng đế trầm ngâm rồi nói: “Nếu chỉ là chút chuyện nhỏ, đừng có chuyện bé xé ra to, quấy rầy người khác.”

“Vâng, phụ hoàng.”

Triết Khâm ngồi xuống, tay Mục Cẩm vẫn còn cầm tay Mạch Surong, khăn lụa lau đi lau lại trên mu bàn tay cậu.

Mạch Surong hơi động dậy cổ tay, Mục Cẩm mới hồi phục lại, buông tay Mạch Surong ra, hấp tấp rồi tầm mắt, trong tay nắm chặt chiếc khăn lụa kia. Một lúc sau, dùng khóe mắt liếc sang người bên cạnh một cái, nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh như thường của cậu.

Sau khi cung yến kết thúc, mọi người đều quay về.

Hai người vẫn không nói gì với nhau trở về phủ Thái tử, một người đi về phòng ngủ, một người đi về thư phòng.

Mục Cẩm nằm xuống xong, vừa nhắm mắt lại, trong đầu đã hiện ra một đôi tay trắng ngần thon thả, khi chạm vào có chút lạnh lạnh, rồi cả người như bị giật điện. Mờ mắt ra, bốn phía đều tối đen, tầm nhìn của hắn bị che kín trong bóng tối

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Châm Ngồi Ly Gián

Ngày hôm sau, Mục Cẩm đến Viên phủ một chuyến. Thượng thư lệnh Viên Canh là đệ đệ của Hoàng hậu, hắn phải gọi là cữu cữu.

Mấy hôm trước Hoàng hậu đã làm chủ quyết định hôn sự của hắn và Viên Ngọc Chi, ngày được chọn là mừng tám tháng sau. Vì là ý của Hoàng hậu, nên Mục Cẩm không nghĩ ngợi gì nhiều đã đồng ý.

Hôm qua được Mạch Surong nhắc nhở, mới nhớ ra quả thật trong cung có một cung quy, trong vòng nửa năm sau khi Hoàng tử sắc lập chính thất không được nạp trắc phi. Chỉ e chính Hoàng hậu nương nương cũng quên mất cung quy này, cho nên mới vội vã gả chất nữ của mình cho Mục Cẩm.

Mục Cẩm mới được sắp lập làm Thái tử hơn nửa năm, sắc lập Thái tử phi chưa đầy hai tháng, nếu nạp trắc phi vào lúc này, vẫn vô bá quan trọng triều đình sẽ lên lút nghị luận. Nếu có kẻ hữu tâm nào đó nói với Hoàng thượng rằng Thái tử điện hạ hoang dâm vô độ bất vụ chính nghiệp, nhất định sẽ có không ít phiền toái.

Vì cuộc tranh giành vị trí Thái tử đã để lại rất nhiều vết xe đổ, Mục Cẩm không thể không thận trọng, hành sự cẩn thận. Hôm qua suy nghĩ xong, quyết định tới Viên phủ một chuyến, bàn bạc với Thượng thư lệnh về chuyện hoãn hôn sự rồi mới vào cung bẩm báo Hoàng hậu nương nương.

Thượng thư lệnh Viên Canh nghe Mục Cẩm nói xong, vô cùng đồng ý: “Thái tử điện hạ nói rất phải. Trong triều đình nhiều lời ra tiếng vào, người mới lên được Thái tử vị, chuyện gì cũng phải cẩn thận. Còn về hôn sự của người và tiểu nữ, lùi lại một thời gian cũng không sao.”

“Đa tạ cữu cữu đã thông cảm.”

Viên Canh hít sâu một hơi: “Bên phía Ngọc Chi, cứ để thần nói lại. Từ nhỏ nó đã hiểu chuyện, nhất định cũng có thể thông cảm.”

Mục Cẩm nói: “Nếu bản cung đã hứa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Sau Trung thu là qua thời hạn nửa năm, bản cung sẽ phong quang đón Ngọc Chi vào cửa.”

Viên Canh cười nói: “Nếu Ngọc Chi nghe được những lời này của người, không biết trong lòng sẽ vui như thế nào.”

Ngồi xe ngựa trở về phủ, Mục Cẩm đi về phía chủ phòng, bất chợt nghe thấy tiếng đàn, hiếu kỳ khi trong phủ có người biết đánh đàn. Đi vòng qua một hành lang, trong chòi nghỉ mát, một nam tử áo trắng ngồi thẳng, mười ngón tay thon thả đang nhảy nhót trên những dây đàn, vẻ mặt tĩnh lặng, bên cạnh cậu là một bụi trúc xanh thanh mảnh, xanh um tươi tốt, phối hợp với bóng dáng cậu khi gảy đàn, tựa như một bức tranh.

Mục Cẩm nhìn mà thất thần, nhất thời quên cả bước tiếp, lại còn lùi về phía sau.

“Thái tử điện hạ.” Một giọng nói vang lên từ sau lưng, là nha hoàn Đông Linh của Mạch Surong. Tiếng đàn ngừng lại, Mục Cẩm chợt dạ, lập tức lại lạnh mặt, nhắc chân đi về phía người trong chòi nghỉ mát.

Mạch Surong đứng dậy, chấp tay: “Thần tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm nói: “May có người nhắc nhở, bản cung mới nhớ ra đúng là trong cung có một cung quy như vậy, thế nhưng, sau Trung thu, người đừng hòng ngăn cản bản cung.” Còn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ ngăn cản.

“Không đâu.” Mạch Surong đáp.

“Vây là tốt nhất.” Mục Cẩm nói xong, quay người nghênh ngang rời đi. Sau đó, chính hắn cũng cảm thấy mấy lời vừa rồi của mình hơi vớ vẩn, dường như đang đắc ý trước mặt cậu, lại cũng giống như muốn che giấu sự bối rối khi đó.

Mục Cẩm đi rồi, Đông Linh bưng trà đến cười vui vẻ nói: “Công tử, vừa rồi Thái tử điện hạ nghe trộm cậu đánh đàn đó, em thấy hết rồi.”

Trong mắt Mạch Surong không hề có chút gọn sóng, nhấp một hớp trà: “Vị trà quá nồng, sau này đừng cho nhiều lá trà vào.”

“Vâng.” Đông Linh thấy công tử nhà mình không muốn nhắc đến Thái tử điện hạ, cũng không nói nữa.

Sau khi Viên Ngọc Chi nghe được từ cha mình về chuyện phải hoãn hôn sự, trong lòng không thể không buồn bực, phát tiết một hồi trong phủ. Cả hai cha mẹ phải ở bên cạnh an ủi mãi, nàng mới lau sạch nước mắt trên mặt.

Đợi khi trang điểm lại xong, lại đến phủ Thái tử một chuyến, không hề che giấu vẻ không vui trong lòng. Nàng ôm cánh tay Mục Cẩm, nói: “Mục Cẩm ca ca, muội đã nghe cha nói rồi. Huynh là Thái tử, nhất định không thể để người khác có cơ hội bàn ra tán vào, điều này muội hiểu.”

Mục Cẩm đưa tay xoa đầu nàng: “Muội có thể thông cảm là tốt nhất.”

Viên Ngọc Chi được đằng chân lân đằng đầu ôm cả người hắn, ngả đầu vào vai hắn: “Muội có thể chờ, bao lâu cũng chờ được, kiếp này ngoại trừ Mục Cẩm ca ca, muội không gả cho ai hết.”

Mục Cẩm tiếp tục xoa đầu nàng, để mặc cho nàng dựa vào người.

“Phải rồi, Mục Cẩm ca ca.” Viên Ngọc Chi ngẩng đầu từ trong lòng hắn: “Có một chuyện muội không hiểu.”

“Chuyện gì?”

Viên Ngọc Chi nói: “Nếu Mục Cẩm ca ca không thích tên họ Doãn kia, tại sao không tìm một cái cơ để đuổi hắn đi? Nếu vậy, bên chỗ Hoàng thượng cũng tiện ăn nói, không phải sao?”

Mục Cẩm trầm ngâm rồi nói: “Đạo này hắn luôn an phận thủ thường, chưa làm ra chuyện gì quá giới hạn.”

Viên Ngọc Chi khinh thường: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, bề ngoài thì hắn an phận thủ thường, nhưng trong tối thì không biết hắn sẽ làm ra loại chuyện âm độc gì. Ngoài cha hắn còn có cả hai huynh trưởng của hắn, có ai mà không nham hiểm độc ác. Lúc trước thì dùng mọi thủ đoạn để huynh không lên được Thái tử vị, giờ huynh thành Thái tử rồi lại nghĩ cách gả con mình đến phủ Thái tử, sau này huynh lên hoàng vị, lão ta sẽ thuận lý thành chương trở thành Quốc trưởng, đúng là đã tính toán quá hoàn hảo rồi.”

Ánh mắt Mục Cẩm thâm trầm. Viên Ngọc Chi nói rất đúng, quả thật bất kể thủ đoạn gì con cáo già Doãn Thăng kia cũng dùng hết. Chỉ cần một ngày hắn chưa lên được hoàng vị, Thái tử vị này vẫn có thể đổi chủ. Con cáo già đó gả con mình đến đây, thứ nhất là để tiện sau này làm hại hắn, còn nếu không hại hắn được thì lão ta cũng là hoàng thân quốc thích.

Một bước đi mà chi có thắng chứ không hề thua.

Viên Ngọc Chi nói: “Cho nên, Mục Cẩm ca ca, nhất thiết không thể để tên họ Doãn kia ở trong phủ, nếu không sẽ trúng kế của tên tặc già Doãn Thăng kia.”

Mục Cẩm nhìn Viên Ngọc Chi một cái, hít sâu một hơi: “Đợi khi hắn có một hành động nhỏ, bản cung tóm được nhược điểm của hắn rồi xử lý cũng không muộn.”

Viên Ngọc Chi dần dần nheo mắt lại: “Đến lúc đó phải để cho toàn bộ người trong thiên hạ thấy, cả nhà họ Doãn bọn chúng xấu xa đến mức nào.”

Cuối xuân đầu hạ, gió đêm vô cùng dễ chịu, trong mấy bụi hoa thi thoảng lại có đom đóm tỏa ánh sáng bay lượn. Trong thư phòng, Mạch Surong đứng trước bàn, một tay nâng tay áo, một tay cầm bút vẽ tranh.

Một bức tranh, vẽ từ sau khi ăn tối, không muốn bỏ dở giữa chừng, nên vẫn vẽ đến tận giờ. Đông Linh mang một chiếc đèn lồng đi vào: “Công tử, cho cậu xem thứ này.”

Mạch Surong ngẩng đầu từ bức tranh: “Gì vậy?”

“Lát nữa cậu sẽ biết.” Đi thổi tắt nến, chiếc đèn lồng màu trắng trên tay lập tức sáng lên, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt.

Đông Linh vén chiếc khăn trên đỉnh đèn lồng lên, những con đom đóm lần lượt bay ra. Chỉ trong chớp lát, những con đom đóm như những vì sao bay khắp căn phòng.

“Công tử, cậu xem, có đẹp không?” Tiểu nha đầu cười hỏi.

Trong ánh sáng yếu ớt từ trên thân mình đom đóm, Mạch Surong lộ ra một nụ cười nhẹ: “Cả buổi tối không thấy em đâu, là làm chuyện này à?”

“Công tử đang vẽ tranh, em rảnh rồi không có gì làm, nên muốn cho công tử chút kinh hi.”

“Mau thấp nển lên.”

Tiểu nha đầu có chút không nỡ: “Công tử, cậu xem đom đóm rất đẹp mà, để một lát nữa được không?”

Bắt được nhiều đom đóm như vậy, nhất định không hề dễ dàng đối với tiểu nha đầu này, Mạch Surong cũng để mặc nàng. Trong thư phòng mờ mờ ảo ảo, đột nhiên tiểu nha đầu nức nở khe khẽ.

Mạch Surong nghe ra điều bất thường: “Sao vậy?”

Tiểu nha đầu sụt sịt mũi, giọng nói trong trẻo của nàng vang lên trong ánh sáng mờ ảo của đom đóm: “Công tử, nếu Thái tử điện hạ lạnh nhạt với cậu cả đời, cậu cũng phải sống thật tốt nha. Nhất định nô tỳ, sẽ luôn ở bên công tử.”

Mạch Surong hơi ngẩn ra, hành động này của tiểu nha đầu khiến cậu bất ngờ, ôn nhu hỏi: “Ta vẫn luôn sống tốt, em đừng nghĩ nhiều.”

“Ừm ừm”

Mạch Surong cảm thấy bất thường, lại hỏi: “Trong phủ có người không tốt với em?”

Đông Linh lau nước mắt, lắc đầu nói: “Không có.”

Ngoài miệng thì nói không có, chỉ là không muốn làm công tử nhà mình lo lắng, từ sau lần nàng xả giận thay công tử nhà mình trước mặt Viên Ngọc Chi, đến giờ đã bị trả thù rất nhiều lần. Trong phòng nàng luôn có thể tìm thấy mấy con chuột chết, có khi quần áo vừa được giặt sạch xong lại bị ném vào hố phân, nàng vẫn luôn chịu đựng, không dám nói ra.

“Không còn sớm nữa, em đi nghỉ đi.”

“Vâng, em đi bê chậu nước cho công tử trước.” Quay người ra cửa.

Mạch Surong ở lại trong thư phòng, đom đóm vẫn đang bay khắp phòng, bay vòng quanh cậu.

Sáng sớm hôm sau, Đông Linh mang thùng gỗ ra ngoài giặt quần áo như thường lệ, có hai nha hoàn lén lút đi vào phòng nàng, trong tay còn bê một chiếc xô. Vào phòng, hai nha hoàn kia đang định đồ thứ gì đó từ trong xô lên giường.

“Các người đang làm gì vậy?” Một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Hai nha hoàn quay người, cái xô trên tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh lớn. Hai người sợ đến nỗi chân mềm nhũn, cả người run lẩy bẩy không thể nói rõ: “Thái, Thái tử phi.”

Mạch Surong đứng ngoài cửa, liếc nhìn hai người: “Đi theo ta.”

Hai nha hoàn nhìn nhau, cùng đi theo.

Đi thẳng ra chính sảnh, Mạch Surong ngồi xuống ghế, hai nha hoàn cúi thấp đầu đứng trước mặt cậu, quân gia thì không biết đi từ đâu tới đây.

Vào cửa, lập tức cúi người nói: “Thái tử phi có gì dặn dò?”

Mạch Surong bưng chén trà, nhìn hai nha hoàn đang cúi đầu: “Các người nói ngay trước mặt Trần bá, mấy hôm nay đã làm những chuyện xấu gì. Nếu có gì giấu diếm, bản cung quyết không tha thứ.”

Từ ngày đến phủ Thái tử, Mạch Surong rất hiếm khi tự xưng là bản cung, lúc này thật sự vô cùng giận dữ.

Hai nha hoàn vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai, xin Thái tử phi trách phạt.”

“Sai ở đâu?”

Hai nha hoàn run rẩy kể lại những chuyện đã làm với Đông Linh trong mấy ngày qua. Quân gia nghe xong thì cau mày, trầm giọng quát: “Sao các người có thể làm ra loại chuyện bại hoại đạo đức này!”

Hai nha hoàn kia chỉ biết dập đầu nhận tội, chứ không dám nói ai đứng sau sai khiến.

Quân gia thở dài một hơi, trầm ngâm rồi nói: “Các người phạm phải tội lớn như thế, phủ Thái tử không dung nạp các người được, mau chóng thu dọn đồ đạc ra khỏi phủ đi!”

Một nha hoàn giữ chặt vạt áo quân gia, khóc lóc: “Lần sau nô tỳ không dám nữa. Trần bá, cầu xin ngài, đừng đuổi nô tỳ đi.”

Nha hoàn còn lại cũng nức nở: “Đúng vậy, chúng nô tỳ không còn ai để nương tựa, nếu ra khỏi phủ, cũng không biết phải đi đâu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bổng Dưng Dựng Chuyện

Quần gia nhũn mảy, rơi vào thế khó xử. Mạch Surong đặt chén trà xuống, nói: “Nếu họ biết sai và hối cải, thì cứ bỏ qua một lần, giữ họ ở lại.”

Hai nha hoàn cùng dập đầu: “Tạ ơn Thái tử phi.”

Mạch Surong nói: “Nếu sau này còn dám làm loại chuyện hại người hại mình đó, đừng trách bản cung không lưu tình.”

Hai nha hoàn gật đầu liên tục: “Nô tỳ ghi nhớ lời dạy của Thái tử phi.”

Quần gia trầm giọng xuống: “Nếu Thái tử phi đã lên tiếng, các người đứng dậy đi, đi dọn sạch phòng cho Đông Linh, rồi xin lỗi cô ấy.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Hai nha hoàn đứng dậy xong, cúi người đi ra ngoài đại sảnh.

Đợi họ đi rồi, quần gia nhìn sang Thái tử phi, cúi người xuống nói: “Lão nô không biết cách quản giáo, xin Thái tử phi trách phạt.”

“Việc này không thể trách bá, bao nhiêu chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do bá quản, dù sao cũng không thể quản hết.”

Trần bá nói: “Lão nô hổ thẹn.”

Giải quyết việc này xong, Mạch Surong trở về phòng, lấy kiếm ra luyện.

Vừa mới múa mấy bộ kiếm pháp, Đông Linh đã chạy đến đây, đưa khăn lau cho cậu. Mạch Surong tra kiếm vào vỏ rồi đưa cho tiểu nha đầu ôm, cầm khăn lau mồ hôi.

Hai tay Đông Linh ôm kiếm, trên mặt là nụ cười tươi: “Cảm ơn công tử.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Em biết hết rồi, hai nha hoàn kia vừa mới đến xin lỗi em, còn nói sau này sẽ ở chung thật tốt với em.” Tiểu nha đầu ngạo kiều bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng. “Nhưng mà nhìn qua đã biết là không thật lòng, cho nên, em mặc kệ bọn họ.”

Mạch Surong chỉ cười chứ không nói gì.

Đông Linh nhìn Mạch Surong: “Công tử.”

“Ừ?”

“Sao cậu biết là bọn họ ngấm ngầm trêu chọc em?” Ngay cả chính nàng cũng không biết là ai làm, sao công tử nhà mình biết được.

Mạch Surong bâng quơ nói: “Đúng lúc nhìn thấy thôi.”

Đêm khuya. Phủ Thái tử bị bao phủ trong màn đêm, mấy chiếc đèn lồng được treo ngoài hành lang đung đưa trong gió.

Bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua, tất cả đèn lồng trong phủ đều tắt vụt, một làn khói nhẹ lượn lờ. Một trận gió độc cuốn giữa không trung, rồi một bóng người mặc đồ đỏ xuất hiện trên nóc nhà, đôi mắt của người áo đỏ đó lướt qua mọi căn phòng, khi liếc đến thư phòng của Mục Cẩm, hai mắt sáng rực, khóe môi cong lên, nhún người nhảy xuống nóc nhà.

Lúc này, một bóng người màu trắng phi đến, chặn đường người áo đỏ kia.

Người áo đỏ vội lùi ra sau mấy bước, nhìn Mạch Surong đột nhiên xuất hiện, nheo mắt lại: “Người có thể nhìn thấy ta?”

Nữ tử áo đỏ này chính là một con cáo tinh đang dùng thuật ẩn thân, chỉ có người có đủ pháp lực mới có thể nhìn thấy.

Mạch Surong không trả lời câu hỏi của nàng, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Đêm hôm người xông vào phủ Thái tử rốt cuộc là có ý đồ gì?”

“Hừ!” Cáo tinh khinh thường hừ một tiếng: “Sao ta phải nói với người?”

Mạch Surong đứng đó, áo trắng trắng tuyết, vẻ mặt thanh lãnh: “Khuyên ngươi một câu, mau chóng rời khỏi đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Cáo tinh biến ra một chiếc móng vuốt sắc nhọn, đôi môi đỏ thẫm cong lên: “Ta cũng khuyên ngươi một câu, muốn sống thì đừng xen vào việc của người khác!” Dứt lời, vung móng vuốt về phía Mạch Surong.

Mạch Surong giờ kiểm ngênh đón, mới qua mấy chiêu, những bó đuốc sáng rực xuất hiện ở một đầu hành lang, thị vệ của phủ Thái tử vội vàng chạy tới. Cáo tinh bỏ chạy ngay lập tức, bay lên trời cao, trước khi biến mất thì nói: “Trong cơ thể Thái tử có một nửa viên tiên đan đã thành hình, nếu yêu quái ăn được sẽ có thể phi thăng thành tiên, mà dù không thể thành tiên, yêu lực cũng tăng lên nhiều, nghìn vạn yêu ma đều muốn có nó. Ngươi bảo vệ hẩn nhất thời, nhưng không thể bảo vệ hẩn cả đời!”

Câu nói cuối cùng chỉ còn vang vọng giữa không trung, cũng chỉ có một mình Mạch Surong nghe thấy.

Bây, tám thị vệ giờ bó đuốc bao vây đến đây, ở phía trước là Mục Cẩm đang khoác ngoại bào, trên tay hẩn còn cầm kiếm, nhìn Mạch Surong, lạnh lùng nói: “Ngươi đang làm gì?”

Mạch Surong nói đều đều: “Vừa có trộm xông vào, thần đuổi theo đến đây, tiếc là hẩn đã chạy mất.”

Mục Cẩm cười lạnh một tiếng: “Bản cung thì lại muốn biết, là tên trộm nào to gan lớn mật dám xông vào phủ Thái tử ta?”

“Thần không nhìn thấy rõ.”

Mục Cẩm nhìn cậu, nói với thị vệ bên cạnh: “Lui ra hết đi.”

Bây, tám thị vệ cầm đuốc lui ra, Mục Cẩm bước đến gần cậu, nhìn chăm chăm vào cậu, hạ giọng xuống: “Có câu thiên phòng vạn phòng gia tặc nan phòng, tốt nhất ngươi đừng để bản cung tóm được nhược điểm.”

“Những gì nên nói đều đã nói, nếu điện hạ không tin, thần cũng đành chịu.” Tra kiếm vào vỏ, Mạch Surong chấp tay nói. “Không còn sớm, thần cáo lui.”

Đầu mùa hạ, hoa sen trong ao lần lượt nở rộ, lá xanh biếc đung đưa khe khẽ. Trong chòi nghỉ mát cạnh ao sen, Viên Ngọc Chi lấy một đôi giày đã được làm xong từ trong hộp ra: “Mục Cẩm ca ca, đây là giày muội làm cho huynh. Huynh mau thử xem có vừa chân không.”

Mục Cẩm nhìn lướt qua đôi giày trên tay nàng: “Lát nữa rồi thử.”

Viên Ngọc Chi bỏ giày xuống, cầm cánh tay hẩn: “Dù sao bây giờ huynh cũng rảnh rồi, thử một lần cũng đâu có sao. Nếu không vừa chân, muội sẽ mang về sửa lại.”

Mục Cẩm không chịu nổi khi nàng làm nũng, bèn gật đầu: “Được rồi.”

Viên Ngọc Chi lập tức cười tươi: “Để muội giúp huynh.”

Thiên kim tiểu thư được nâng niu từ nhỏ giờ lại ngồi xỏm xuống đất, cời giày cho Mục Cẩm, rồi xỏ đôi mới mà mình vừa làm. Trong lúc hầu hạ cẩn thận, ngẩng đầu lên nhìn người trong lòng, mặt đỏ bừng lên.

Mục Cẩm xỏ giày mới xong, đi lại mấy bước rồi nói: “Vừa chân.”

Viên Ngọc Chi nắm tay hẩn: “Vậy Mục Cẩm ca ca có thích không?”

Bên môi Mục Cẩm lộ ra nụ cười: “Sao lại không thích?”

Viên Ngọc Chi lại xấu hổ đỏ mặt: “Vậy sau này giày của huynh đều để muội làm, được không?”

“Nếu muội không ngại mệt là được.”

“Không đâu.”

Lúc này, có một tiểu tư vội vàng đến bẩm báo: “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, phát hiện một vật đáng nghi trong phủ, hình như... hình như...”

Mục Cẩm không kiên nhẫn nói: “Hình như cái gì?”

“Hình như muốn gây bất lợi cho Thái tử điện hạ.” Tên tiểu tư nói một mạch.

Sắc mặt Mục Cẩm hơi biến đổi, Viên Ngọc Chi ở bên cạnh nói: “Mục Cẩm ca ca, không thì chúng ta đi xem thử xem.”

Mấy hạ nhân đang đứng vây ở cửa của một gian sương phòng, sương phòng này để trống, không có ai ở. Trần bá đang nôn nóng đi đi lại lại trong phòng, Thái tử điện hạ vừa đến đây, tất cả hạ nhân ngoài cửa đều vãn an. Quản gia Trần bá ra đón: “Thái tử điện hạ.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Quần gia Trần bá do dự một chút, rồi đi mở cửa tủ quần áo trong phòng, trong tủ có đặt mấy thứ như hương đốt, hình nộm và lá bùa màu vàng, tấm lá bùa được dán lên người hình nộm, bên trên có viết tục danh của Thái tử điện hạ bằng nét bút màu đỏ. Người tình mắt chỉ cần nhìn qua là biết, đây là pháp đàn lập ra để hạ chú.

Tiểu tư là người đầu tiên phát hiện ra khúm núm nói: “Hôm nay tiểu nhân đến đây quét dọn, lúc mở tủ thì thấy thứ này, sợ quá, vội đi bẩm báo Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nhủ chặt mí, không ngờ trong phủ lại có kẻ âm thầm hạ chú cho hắn. Viên Ngọc Chi nói vào tay Mục Cẩm: “Mục Cẩm ca ca, tên họ Doãn kia đã ở trong đạo quán rất nhiều năm đó, chỉ e chuyện này không thể tránh khỏi liên quan đến hắn.”

Mục Cẩm nhìn quần gia, nói: “Gọi Thái tử phi tới đây.”

Quần gia cúi người đáp lại: “Vâng.”

Mạch Sương đi theo quần gia đến sương phòng này. Mục Cẩm nhìn cậu, chỉ vào pháp đàn trong tủ quần áo, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh: “Giải thích cho bản cung, rốt cuộc đây là gì?”

Mạch Sương nhìn lướt vào tủ quần áo, nhàn nhạt nói: “Đây là pháp đàn do thuật sĩ giang hồ thiết lập.”

“Vậy mấy thứ này, rốt cuộc là ai để vào đây, có ý đồ gì?”

“Chuyện này, thần không biết.”

Mục Cẩm hơi hất cằm lên: “Người thật sự không biết hay giả bộ không biết?”

“Thần không dám dối gạt điện hạ.”

Viên Ngọc Chi đứng ra nói: “Mấy thứ này rõ ràng là người để vào, muốn gây bất lợi cho Mục Cẩm ca ca, bây giờ còn dám phủ nhận?”

Mạch Sương vẫn điềm tĩnh, nói: “Viên cô nương có chứng cứ không?”

“Toàn bộ phủ Thái tử này chỉ có một mình người hiểu mấy thứ tà môn ngoại đạo này, không phải người thì còn ai vào đây?”

“Chỉ vì thế mà nhận định là do công tử nhà ta làm, đúng là ngậm máu phun người.” Đông Linh nói.

Viên Ngọc Chi trừng mắt với Đông Linh như muốn róc xương nòng, làm nũng với Mục Cẩm: “Mục Cẩm ca ca, huynh xem đi, đến cả một nha đầu cũng dám kêu to gọi nhỏ với muội.”

Mục Cẩm liếc sang Đông Linh, Đông Linh cắn môi, lùi ra sau một bước. Mục Cẩm lại nhìn Mạch Sương, nói rõ từng chữ: “Bản cung hỏi người một câu, tốt nhất là người trả lời thành thật. Mấy thứ tà môn ngoại đạo này, rốt cuộc có phải người làm không?”

Mạch Sương đáp: “Thưa điện hạ, chuyện này không phải do thần làm.”

“Người dám cam đoan?”

“Thần cam đoan.”

Mục Cẩm nói: “Người đã nghĩ kỹ chưa, nếu bị bản cung điều tra được, vậy thì chỉ có một đường chết.”

Mạch Sương đứng đung: “Thần xin chờ điện hạ điều tra rõ chân tướng.”

Mục Cẩm mím môi, trầm ngâm không nói. Viên Ngọc Chi chen vào: “Mục Cẩm ca ca, hắn đang nói dối đấy, huynh không được tin hắn, nếu không sau này có hối hận cũng không kịp.”

Mục Cẩm nói: “Bản cung sẽ điều tra rõ chuyện này, nếu tra ra kẻ nào, bản cung sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Nếu điện hạ muốn điều tra, thần có mấy kiến nghị.”

Mục Cẩm nhìn cậu: “Nói.”

“Trình tự lập đàn hạ chú rất phức tạp. Một là phải có tóc của đương sự, buộc chặt vào hình nộm, hai là phải dùng máu của đương sự để viết tên trên lá bùa, hai điều trên thiếu một cũng không được. Điện hạ có thể nghĩ lại xem, gần đây có ai lấy tóc của người, còn có ai làm người bị thương, lấy máu của người không. Nếu nhớ ra, vậy thì không bao lâu nữa sẽ có thể điều tra rõ chân tướng.”

Nghe vậy, đột nhiên Mục Cẩm nhìn vào pháp đàn trong tủ quần áo, quả thật bên trên hình nộm có dùng chữ màu đỏ để viết tên hắn, nhưng gần đây hắn không thể bị thương, chứng tỏ đây không phải máu của hắn.

Nếu thật sự có kẻ muốn hại hắn, muốn lập ra pháp đàn này nhất định sẽ phải dùng mọi cách để có được máu của hắn, nhưng máu trên hình nộm kia là giả, hiển nhiên không phải thật sự muốn hại hắn.

Mục Cẩm suy tư một lát rồi nói: “Người đâu, mang mấy thứ này đi đốt, còn về chân tướng, bản cung sẽ điều tra rõ.”

Quay người ra khỏi sương phòng, Viên Ngọc Chi cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bèo Nước Gặp Nhau

Mạch Sương vẫn đứng trong phòng, chờ tiểu tư dọn sạch mấy thứ trong tủ mới rời đi. Đông Linh ở một bên bất bình nói: “Công tử, rõ ràng là có người cố ý hãm hại cậu.”

“Chi cần không thẹn với lương tâm là được, người khác muốn thế nào, đó là chuyện của người khác.”

“Đừng đúng, chúng ta không làm chuyện gì trái với lương tâm, nửa đêm cũng chẳng sợ ma đến tìm.”

Viên Ngọc Chi đi theo Mục Cẩm tới chòi nghỉ mát bên ao sen. Mục Cẩm đứng khoanh tay nhìn ra ao sen, Viên Ngọc Chi đứng phía sau nói: “Tên họ Doãn kia đúng là nham hiểm, may mà có người phát hiện kịp thời.”

Mục Cẩm trầm mặc một lúc mới nói: “Ngọc Chi.”

“Vâng, muội đây.”

Về mặt Mục Cẩm nghiêm túc: “Nói cho bản cung biết, chuyện này có liên quan đến muội không?”

Viên Ngọc Chi nhìn bóng lưng Mục Cẩm, chột dạ xoắn chặt chiếc khăn lụa, cô nặn ra một nụ cười: “Sao lại vậy được, sao muội lại muốn hại Mục Cẩm ca ca chứ?”

“Nói thật?” Dáng vẻ nghiêm túc của Mục Cẩm hơi đáng sợ, Viên Ngọc Chi thấp thòm trong lòng, cúi đầu không nói gì.

Mục Cẩm quay người lại thấy nàng cúi đầu, hít sâu một hơi: “Nếu muội không nói thật, đến lúc điều tra được, bản cung cũng không thể bảo vệ muội.”

Khóe mắt Viên Ngọc Chi đỏ lên, cắn chặt môi, đành phải nói thật: “Không... Không phải muội muốn làm hại Mục Cẩm ca ca, chỉ là muội thấy Mục Cẩm ca ca khó xử, muốn giúp huynh đuổi tên họ Doãn kia thôi.”

Nghe thấy chính miệng Viên Ngọc Chi thừa nhận, trong lòng Mục Cẩm như có một tảng đá đang treo cao được hạ xuống, cũng chẳng hiểu tại sao hắn lại có cảm giác này khi biết không phải là Mạch Sương.

“Là thật đó, Mục Cẩm ca ca, muội thực sự không phải muốn hại huynh, nhất định huynh phải tin muội.”

Mục Cẩm nhìn nàng, nói: “Bản cung biết.”

Hôm sau, bất chợt nghe thấy hạ nhân trong phủ Thái tử nghị luận với nhau, sau khi điều tra rõ chuyện pháp đàn trong tủ quần áo của một gian sương phòng, thủ phạm chính là tên tiểu tư đã phát hiện ra pháp đàn đầu tiên. May mà Thái tử điện hạ khoan dung, chỉ đánh hắn một trận rồi trục xuất khỏi phủ Thái tử.

Buổi chiều, Trần bá bá sờ sách đến tìm Thái tử phi.

Mạch Sương vừa xem sổ sách vừa uống trà lá sen mới được pha.

Trần bá đứng bên cạnh có lòng nhắc nhở: “Nghe nói mấy hôm nay hoa sen trong hồ Minh nở rất đẹp, Thái tử phi có muốn đến xem không?”

Mạch Sương còn chưa trả lời, tiểu nha đầu hầu hạ một bên đã nói trước: “Công tử, đi đi, hoa sen trong hồ Minh nổi tiếng gần xa, vào tiết trời này, rất nhiều người đến xem đó.”

Mạch Sương giờ tiếp một trang: “Nếu đã nổi tiếng gần xa, đi xem cũng không sao.”

Đông Linh cười tươi như hoa, quần gia Trần bá thì cười ân cần: “Thái tử phi muốn đi lúc nào, lão nô sẽ sai người chuẩn bị tốt.”

“Ngày ngày mai đi.”

Ngày hôm sau, trời trong nắng đẹp, không một gợn mây, là một ngày đẹp trời để ra ngoài. Trần bá đã xử lý xong chuyện đi chơi hôm nay, xe ngựa, thuyền hoa đều đã chờ sẵn.

Mạch Suong dẫn theo nha hoàn, tiểu tư đang định ra ngoài, đúng lúc gặp Thái tử vừa hạ triều về.

“Thần tham kiến Thái tử điện hạ.” Mạch Suong chấp tay nói, mỗi lần gặp hắn đều dùng lễ quân thần, thật sự không hề giống hai phu phụ.

Mục Cẩm liếc nhìn cậu, thuận miệng hỏi: “Muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy.”

Sau đó, không còn gì nữa, Mục Cẩm đi vào bên trong, Mạch Suong đi ra bên ngoài.

Vào chính sảnh, Mục Cẩm ngồi xuống uống trà, nghi ngờ quay sang hỏi quản gia: “Hắn có nói muốn đi đâu không?”

Trần bá đáp: “Chỉ là đến hồ Minh ngắm hoa.”

“À?”

Sau đó, Mục Cẩm cũng không hỏi tiếp nữa.

Đi bằng xe ngựa nửa canh giờ mới tới bên bờ hồ Minh, ngồi trên thuyền hoa ngắm hoa sen thật sự không thể tuyệt vời hơn được nữa. Trần bá đã cho người bao cả chiếc thuyền trang nhã này, chỉ chờ người đến là có thể ra hồ.

Mạch Suong dẫn theo mấy gia đình lên thuyền hoa, lúc sắp rời khỏi bờ, bỗng một người gọi: “Vị công tử này!”

Mạch Suong đứng trên thuyền hoa quay sang nhìn, thấy một nam tử áo xanh đứng trên bờ, đang cầm một chiếc sáo ngọc trong tay, ăn mặc hoa quý, ôm quyền nói: “Thuyền hoa ra hồ đều bị người phú quý bao hết, tại hạ đến chậm một bước, đang lo không có thuyền ra hồ, công tử có thể thu lưu ta một đoạn không?”

Mạch Suong nghe xong, nói: “Không sao.”

“Đa tạ công tử.”

Nam tử áo xanh nhẹ nhàng nhảy lên thuyền hoa. Hai người nói tục danh cho nhau biết, nam tử áo xanh kia họ Cảnh, tên là Lan Châu.

Hai người nhất kiến như cố, trò chuyện với nhau từ cảnh đẹp sơn thủy hai bên bờ cho tới hoa sen trong hồ, lại từ thơ ca cổ kim cho tới danh gia học thuật. Cuối cùng còn bàn về đạo pháp, rồi cũng phải cảm thán sao gặp nhau quá muộn.

Chiếc thuyền hoa lộng lẫy từ từ đi vào vùng lá sen xanh biếc, lá sen vươn cao khỏi mặt nước bằng nửa thân người, lá to lá nhỏ đan xen nhau, ở giữa là những bông sen hồng nhạt điểm xuyết, gió nhẹ thổi qua, lá sen hoa sen đều lay động, mang mùi thơm dịu dịu của sen đi khắp nơi.

Vừa ngắm hoa sen vừa uống trà lá sen mới được pha, trong miệng tràn ngập mùi sen, mang theo một phong vị khác.

Mạch Suong uống một chén trà nhỏ, ngồi trên khoang thuyền, rồi tầm mắt nhìn sang Cảnh Lan Châu: “Cảnh công tử không phải phạm nhân chăng?” Cảnh Lan Châu hơi sững sờ: “Sao Doãn công tử nói vậy?”

“Từ ánh mắt đầu tiên đã cảm thấy Cảnh công tử khác với người thường, tiên khí lượn lờ quanh người, Doãn mỗ mới cả gan đoán là vị tiên nào đó trên trời.”

Bị nhìn thấu thân phận, ban đầu Lan Châu tiên quân ngây người, nghĩ thầm chẳng lẽ Từ Nguyệt tiên quân đã khôi phục ký ức kiếp trước, rồi lại ngẫm lại thấy khả năng không lớn, nên cười mấy tiếng: “Kỳ diệu thay kỳ diệu thay, Doãn công tử có nhãn lực phi phạm, Cảnh mỗ thật sự bội phục.”

“Là tiên khí của tiên quân nồng đậm, Doãn mỗ mới có thể nhận ra.”

Cảnh Lan Châu nói: “Xem ra, Doãn công tử cũng là người tu tập đạo pháp.”

“Đã tu tập mấy năm, nhưng cũng chỉ lướt qua một chút, hiểu biết nông cạn.”

“Phạm nhân tu đạo, có thể ở vào độ tuổi hiện nay của công tử mà nhận ra khí tức, trăm nghìn năm qua, lần đầu tiên ta thấy.”

“Tiên quân quá khen.”

Cảnh Lan Châu uống một chén trà, nhìn hoa sen bốn phía vui mừng nói: “Trà ngon phối với cảnh đẹp, đúng là mắt ngắm lòng vui.” Nghiêng đầu nhìn Mạch Suong. “Hôm nay có thể gặp được Doãn công tử, trong lòng tại hạ rất vui. Tuy chúng ta mới chỉ bèo nước gặp nhau, nhưng duyên phận không cạn, không biết có thể kết giao tri kỷ không?”

“Được tiên quân không chê, Doãn mã cầu còn không được.”

Cảnh Lan Châu thoải mái cười to: “Cứ như vậy đi, sau này chúng ta sẽ coi nhau như tri kỷ.”

Mạch Surong tự tay rót một chén trà cho Cảnh Lan Châu: “Không biết tiên quân muốn ở nhân gian mấy ngày?”

Cảnh Lan Châu ngẫm nghĩ, nói: “Ta phụng mệnh hạ phàm thị sát, nhanh thì nửa năm một năm, lâu thì tám năm mười năm, không nói chính xác được.”

“Thì ra là thế.”

Cảnh Lan Châu thấy Mạch Surong có mấy phần tiểu tụy, trong lòng xót xa. Rõ ràng cậu đang làm Tử Nguyệt tiên quân vô cùng tốt đẹp, vậy mà lại bị Yêu Vương làm tổn hại đến tiên nguyên, còn gặp phải Minh Vương có chút thù oán xưa với cậu, nên mới phải sống khổ sở ở nhân gian này.

“Doãn huynh.”

Mạch Surong ngẩng đầu nhìn hân: “Ừm?”

“Ta vừa thấy huynh nhũu mầy, dạo này có chuyện gì phiền lòng à?”

Mạch Surong mỉm môi cười: “Có thể uống trà ngon, có thể ngắm cảnh đẹp, sao có chuyện phiền lòng được.”

Cảnh Lan Châu cười, xoay vòng chiếc sáo ngọc trong tay: “Cũng phải, trời đẹp cảnh đẹp, đúng là không nên có chuyện phiền lòng. Hiếm khi vui vẻ như hôm nay, Cảnh mỗ bêu xấu một khúc, sao nào?”

“Cầu còn không được.”

Cảnh Lan Châu cười đi ra đầu thuyền đứng, đặt sáo bên môi, một khúc nhạc trong trẻo êm tai vang lên, vạt áo tung bay, phối hợp với hoa sen mười dặm, hết như tiên cảnh.

Lúc hoàng hôn chiều tà ly biệt, thuyền hoa đỗ ven bờ. Trên bờ hồ dương liễu là lứt, Mạch Surong ôm quyền nói: “Dạo quanh hồ Minh cùng Cảnh huynh, Doãn mã vô cùng vinh hạnh. Nề hà ngày đẹp qua nhanh, hôm nay từ biệt ở đây, sau này chúng ta có duyên gặp lại.”

Cảnh Lan Châu có chút không nỡ, ôm quyền nói: “Có duyên gặp lại.”

Mạch Surong quay người rời đi, một chiếc xe ngựa lộng lẫy đang chờ cách đó không xa. Tiểu tư vén màn để cậu đi lên, mã phu vung roi ngựa, xe ngựa biến mất nơi cuối đường. Cảnh Lan Châu nhìn xe ngựa đi xa, lặng lẽ thở dài, quay người lại, vung tay áo, rồi biến mất giữa không trung.

Trở về phủ, quân gia giữ Đông Linh lại hỏi: “Không biết hôm nay Thái tử phi ra ngoài có tận húng không?”

Đông Linh cười đáp: “Tận húng tận húng, vô cùng tận húng.”

Quân gia cười nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.”

Rồi lại dặn: “Bữa tối đã chuẩn bị xong, ngươì đi nhắc Thái tử phi đi.”

“Biết rồi.”

Bê một chậu nước cho Mạch Surong rửa mặt, rồi đến phòng ăn. Trên bàn ăn chỉ bày mấy món chay và một món canh, là Mạch Surong dọn đồ riêng biệt.

Ngồi xuống ghế, nha hoàn nhanh nhẹn bưng một bát com trắng đến, vừa định ăn, ngoài cửa xuất hiện bóng dáng Mục Cẩm. Mạch Surong đặt bát xuống, chấp tay thỉnh an: “Tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm đứng đó, không biết nên đi vào hay quay ra, hân tưởng Mạch Surong không ở đây.

Đông Linh nhũu mầy nhìn thoáng qua công tử nhà mình, cảm thấy không khí hơi kỳ dị. Ngày thường Thái tử điện hạ và Thái tử phi không dùng bữa cùng nhau, hôm nay trùng hợp Mạch Surong ra ngoài về muộn, đúng lúc Mục Cẩm đến ăn com.

Mục Cẩm sững ra một lúc mới bước vào, ngồi vào bàn. Một đám nha hoàn hầu hạ bên cạnh đang thất thần cả với nhau, không biết làm gì mới được. Mục Cẩm nói: “Thất thần cái gì, mang bát đĩa cho bản cung.”

“Vâng.”

Mục Cẩm liếc Mạch Surong một cái, trầm mặc không nói. Mạch Surong điềm tĩnh như thường ngồi xuống, sai bảo tiểu tư đang đứng một bên: “Đi mang thức ăn bên trong ra đây.”

Một lát sau, tiểu tư lại bưng mấy món mặn lên. Món chay được bày trước mặt Mạch Surong, món mặn được bày trước mặt Mục Cẩm, cũng coi như không làm phiền nhau.

Hai người ăn cơm, ai ăn của người nấy, ăn mà vô cùng trầm lặng. Mạch Surong với đũa vào món bí đao hầm, đúng lúc đũa của Mục Cẩm cũng với đến, hai đôi đũa giao nhau. Tình cảnh kỳ dị trở nên hơi bế tắc.

Mạch Surong thu hồi đũa, gấp món khác. Mục Cẩm liếc cậu một cái, gấp một miếng bí đao hầm cho vào miệng, lại tiếp tục im lặng ăn cơm.

Hai đương sự thì sống yên biển lặng, nhưng tiểu tư và nha hoàn hầu hạ bên cạnh thì sợ hãi chảy mồ hôi lạnh. Ai cũng tự hiểu, Thái tử điện hạ và Thái tử phi bất hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hoà Nghi. Chân Tướng

Ăn cơm xong, Thái tử phi muốn đi tắm, Thái tử điện hạ thì đến thư phòng xem công văn.

Ngày tháng vẫn cứ trôi đi. Đọc sách, vẽ tranh, đánh đàn, múa kiếm chính là một ngày của Mạch Surong. Thượng triều, phê duyệt công văn lại là một ngày của Mục Cẩm.

Đêm hôm đó, động tĩnh bên ngoài phủ Thái tử rất lớn, hơn một nghìn Ngự lâm quân cầm đuốc bao vây kín phủ Thái tử. Mục Cẩm đang xem công văn ở thư phòng nghe được bên ngoài xem, nhìn thấy một đoàn Ngự lâm quân đứng ngoài cổng, dẫn đầu chính là Lục Vương gia Triết Khảm.

Mục Cẩm đứng ở cửa, nhìn những người đứng ngoài một lượt, ánh mắt thâm trầm: “Lục hoàng huynh dẫn Ngự lâm quân đến phủ của bản cung vào đêm khuya thế này, là có chuyện gì?”

Lục Vương gia Triết Khảm đứng ra chấp tay: “Thưa Thái tử điện hạ, đêm nay có thích khách xông vào hoàng cung, muốn hành thích Hoàng thượng, đúng lúc bản vương đang ở trong cung, nên đã dẫn Ngự lâm quân truy nã thích khách. Vừa rồi thích khách vào phủ Thái tử, bản vương không dám tự ý lục soát phủ, đành phải bao vây phủ Thái tử trước, phòng ngừa thích khách chạy thoát.”

Mục Cẩm thâm nghĩ rằng, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế, thích khách không trốn ở đâu lại trốn vào đúng phủ Thái tử của hắn, lại còn do Triết Khảm đi truy nã.

“Sự việc quá khẩn cấp, mong Thái tử điện hạ cho phép bản vương dẫn người lục soát phủ, kịp thời lùng bắt thích khách.”

Mục Cẩm trừng mắt với hắn một cái, nếu cho hắn lục soát phủ, tuyệt đối không phải chuyện tốt. “Việc lùng bắt thích khách bản cung cũng có trách nhiệm. Nếu thích khách đã lên vào phủ Thái tử, vậy nên do bản cung đích thân dẫn người đi điều tra, không cần làm phiền lục hoàng huynh.”

“Vậy... Làm phiền Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm quay người vào trong, Triết Khảm nói với sau lưng hắn: “Thái tử điện hạ, bản vương nhắc nhở một câu, thích khách bị thương ở cánh tay phải, điện hạ đừng nhận lầm.”

Mục Cẩm dừng lại một chút, rồi sai người đóng cửa lại, lập tức triệu tất cả thị vệ trong phủ đi tìm thích khách.

Sau khi các thị vệ đã chia nhau ra tìm, bóng dáng Mạch Surong xuất hiện trên hành lang cách đó không xa, chỉ nhìn thoáng qua về phía này rồi quay lưng rời đi. Nhìn theo bóng lưng cậu, Mục Cẩm nghĩ ngợi nhứu mày lại.

Một canh giờ sau, thị vệ quay lại bẩm báo, vẫn không phát hiện ra thích khách. Mục Cẩm trầm ngâm một lúc rồi nói: “Đi tìm tiếp!”

Thị vệ lại tản ra tiếp tục tìm kiếm, Mục Cẩm thì đến chủ phòng.

Đông Linh mới đi từ trong chủ phòng ra, thấy Thái tử điện hạ vội vã tới đây, còn chưa kịp thành an, Thái tử điện hạ đã đẩy mạnh cửa, đi vào trong phòng.

Mạch Surong đang ngồi trên giường nhỏ định đứng dậy hành lễ, nhưng còn chưa kịp đứng lên, Mục Cẩm đã đến ngay trước mặt cậu, cầm cổ tay phải cậu kéo lên cao. Mạch Surong không phản kháng, cánh tay bị nhấc cao, ống tay áp bị vén lên tận vai, lộ ra một cánh tay trắng ngần lạnh lặn, không hề có vết thương nào.

Đông Linh nhìn thấy cảnh này, kêu một tiếng: “Thái tử điện hạ!”

Ánh mắt Mục Cẩm trầm xuống, hơi thở dồn dập, lúc này mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người quá gần, cơ thể gần như dính chặt vào nhau. Cánh tay Mạch Surong bị hắn nhấc lên, ống tay áo rộng thùng thình rơi trên bả vai.

Đôi mắt như hồ sâu nghìn năm của Mục Cầm nhìn thẳng vào mắt Mạch Surong, lồng ngực phập phồng, toàn bộ hơi thở của hắn đều phả vào mắt Mạch Surong. Mạch Surong nghiêng đầu đi, Mục Cầm buông tay cậu ra, lùi ra sau mấy bước, quay người ra khỏi phòng.

Đồng Linh chạy nhanh đến, chỉnh lại tay áo cho công tử nhà mình, trên cổ tay bị nắm mạnh đến mức để lại một dấu vết đỏ ửng, có thể tưởng tượng vừa rồi Thái tử điện hạ dùng lực mạnh như thế nào, đau lòng nói: “Công tử, cậu không sao chứ?”

Mạch Surong trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: “Không sao, đi xuống đi.”

Màn đêm ngoài cửa sổ lạnh như nước, thi thoảng có mấy thị vệ cầm đèn lồng đi qua. Đã lục soát khắp phủ Thái tử cũng không tìm thấy thích khách, Mục Cầm ra trả lời với đám Ngự lâm quân ở ngoài xong thì cho mọi người giải tán.

Trên bầu trời tối đen như mực, có hai nam tử đứng trên không trung, nam tử áo xanh là Lan Châu tiên quân, còn nam tử áo đen chính là Minh Vương. Cảnh tượng giữa Mục Cầm và Mạch Surong trong phòng vừa nãy, cả hai đều thấy rõ.

Lan Châu tiên quân hít sâu một hơi, nhìn sang Minh Vương ở bên cạnh: “Giờ ngại vui rồi chứ?”

Minh Vương cong khóe môi lên: “Năm xưa hắn cũng từng khiến bản vương phải chịu đủ mọi giày vò.”

“Việc năm đó, Tử Nguyệt không có lỗi.”

“Chỉ trách hắn xen vào việc của người khác.”

“Năm xưa là người tự tiện dùng thuật nhiếp hồn để giam cầm Ngọc Quế tiên tử trong Minh phủ, Tử Nguyệt tiên quân chỉ tháo bỏ thuật nhiếp hồn cho cô ấy, trả tự do cho cô ấy, là chính người chấp mê bắt ngộ thôi.”

“Nhưng nếu không phải hắn xen vào việc của người khác, hiện giờ bản vương và Ngọc Quế vẫn trường tương tư thủ.” Nói xong, vung tay áo biến mất trong bóng đêm như mực.

Năm xưa lúc Minh Vương hồ đồ mất linh đem lòng yêu Ngọc Quế tiên tử, cũng chấp nhất như vậy, theo đuổi một cách khổ sở mà vẫn không được, đã dùng thuật nhiếp hồn mê hoặc Ngọc Quế tiên tử, giam cầm nàng trong Minh phủ suốt mười mấy năm.

Sau đó Tử Nguyệt tiên quân giải thoát cho Ngọc Quế tiên tử, loại bỏ thuật nhiếp hồn mà Minh Vương hạ trên người nàng. Ngọc Quế tiên tử giận dữ, từ đó về sau oán hận Minh Vương, thế không bao giờ gặp lại hắn.

Minh Vương đau lòng bị thương, đã mấy lần lên thiên cung quỳ gối trước Ngọc Quế tiên tử nhưng vẫn không được nàng tha thứ. Sau khi mất hết ý chí thì không còn lên thiên cung lần nào nữa, cũng bắt đầu sinh ra thù oán với Tử Nguyệt tiên quân.

Sáng sớm hôm sau, một tiểu tư trong phủ phát hiện thấy một thi thể người mặc áo đen trong giếng.

Chuyện thi thể thích khách được phát hiện trong giếng của phủ Thái tử truyền đi nhanh chóng, Mục Cầm bị Hoàng đế triệu ngay vào cung hỏi.

Hoàng đế mặc long bào sáng rực ngồi trên long ý, sắc mặt nghiêm nghị: “Tại sao thích khách đêm qua lại ở chỗ con, Mục Cầm, con giải thích cho trẫm.”

“Thưa phụ hoàng, nhi thần không biết.”

“Thích khách xông vào phủ, mà con không biết?”

“Hôm qua nhi thần bận nhiều công vụ, khi nghe lục hoàng huynh nói mới biết thích khách xông vào phủ.”

Lục Vương gia đứng một bên nói: “Phụ hoàng, hôm qua thật sự nhi thần và mọi người đều nhìn thấy thích khách trốn vào phủ Thái tử, hôm qua Thái tử trả lời là không tìm thấy thích khách, rồi hôm nay lại phát hiện thi thể thích khách trong phủ, khó tránh có phần mâu thuẫn.”

“Ồ?” Tầm mắt Hoàng đế dừng trên người Mục Cầm. “Thật sự có chuyện này?”

“Thưa phụ hoàng, hôm qua nhi thần dẫn người đi tìm kiếm khắp nơi trong phủ, quả thật không hề phát hiện tung tích thích khách. Về phần thi thể thích khách sáng nay, là hạ nhân trong phủ vô tình phát hiện ra.”

Triết Khảm liếc nhìn Mục Cầm một cái: “Hôm qua Thái tử đã nói chắc như đinh đóng cột là thích khách không ở trong phủ, hôm nay lại tìm được, là do hôm qua Thái tử điện hạ chưa tận tâm tận lực điều tra? Hay là, trong chuyện này có ân tình khác?”

Mục Cầm hung hăng trừng mắt nhìn một cái, đây rõ ràng là nhân cơ hội có ý châm ngòi.

Hoàng đế nghe Triết Khảm nói vậy, vẻ mặt không vui: “Mục Cầm, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Mục Cầm chấp tay trả lời: “Thưa phụ hoàng, đêm qua không tìm được thích khách là nhi thần sợ ý, xin phụ hoàng trách phạt.”

Hoàng đế suy tư một lúc, hít sâu một hơi: “Trẫm không truy cứu chuyện này, quan trọng là phải điều tra rõ lai lịch thích khách. Trẫm giao trọng trách này cho con lo liệu, con thấy sao?”

Mục Cẩm chấp tay nói: “Nhi thần nhất định sẽ dốc hết sức để hoàn thành.”

Triết Khảm thấy châm ngòi không thành, âm thầm nghiêng răng.

Trở về phủ, thị vệ thân tín đến báo cáo tình hình.

“Điện hạ, quả thật trên cánh tay phải của thích khách có một vết thương. Mặc dù thi thể được phát hiện trong giếng, nhưng thật sự thích khách có dấu hiệu trúng độc mà chết, chứ không phải chết đuối trong nước. Hơn nữa, nước giếng cũng không sâu, dù bơi kém đến mấy cũng không thể chết đuối. Suy đoán ban đầu là thích khách bị trúng độc trước, tiếp xúc với nước lạnh trong giếng dẫn đến độc phát tác rồi chết.”

Mục Cẩm uống một hớp trà, hơi khó hiểu, năng lực thị vệ của mình thế nào hần là người rõ nhất: “Người điều tra được?”

Thị vệ do dự một lát, mới nói thật: “Ty chức ngu dốt, may nhờ Thái tử phi chỉ điểm.”

Mục Cẩm hơi ngẩn ra, ánh mắt phức tạp: “Hần còn nói gì nữa?”

“Trên người thích khách có rất nhiều vết thương, cũ mới không giống nhau, là tích lại qua nhiều năm. Thái tử phi đoán, người này là sát thủ giang hồ, sau lưng có người sai khiến.”

Mục Cẩm nghe xong, suy nghĩ một lát, sát thủ giang hồ là nghề chuyên nhận tiền của người ta để làm việc, nhưng ban đêm một thân một mình xông vào hoàng cung, nguy hiểm rất lớn, dù là sát thủ võ công cao cường đến đâu cũng sẽ không bao giờ bí quá hóa liều.

Cách giải thích duy nhất chính là hần không chỉ nhận tiền mà còn bị hạ độc, để đổi lấy thuốc giải mới không thể không mạo hiểm, huống chi ở giữa còn có người âm thầm hỗ trợ, nên hần mới có thể trốn thoát khỏi hoàng cung, trốn vào phủ Thái tử chỉ đơn giản là để giả họa. Thế nhưng trong lúc thích khách trốn trong giếng nước, gặp nước lạnh kích thích chất độc nên mất mạng.

Cách nghĩ như vậy, hoàn toàn hợp lý khách quan.

Mục Cẩm bưng chén trà lên trầm ngâm, tại sao Mạch Surong phải giúp hần?

Nhắm mắt lại, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh, người kia là nhi tử của Doãn Thăng, sao có thể giúp hần? Nếu cậu là người đứng đằng sau sai khiến, tất nhiên là biết rõ toàn bộ chân tướng, có lẽ nói ra chỉ để giành được sự tin tưởng, Mục Cẩm nghĩ vậy.

Không bao lâu sau đã điều tra được lai lịch của thích khách, Hoàng thượng khá vui, thưởng cho Mục Cẩm một bức tượng san hô Nam Hải thượng hạng, còn khen ngợi không tiếc lời.

Về phủ, Mục Cẩm lệnh cho hạ nhân mang san hô Nam Hải quý báu vào chủ phòng.

Đông Linh nhìn chăm chú vào san hô Nam Hải cao bằng nửa người kia, cảm thán: “Công tử, san hô Nam Hải nay đúng là vật quý báu, trông đẹp thật, lần đầu tiên em được thấy một chiếc lớn như thế.”

Mạch Surong nhìn thoáng qua bức tượng san hô cao tầm nửa người kia, mím môi không nói gì.

Mấy ngày sau là đại thọ sáu mươi của Thừa tướng Doãn Thăng, Trần bá đến hỏi ý kiến Thái tử phi, nên tặng thọ lễ gì.

Mạch Surong chỉ nói một câu cứ tùy tiện rồi thôi, đại thọ sáu mươi của cha mình mà chính cậu cũng không nhớ. Lúc ba tuổi đã được đưa đến đạo quán, một năm hiếm khi về phủ Thừa tướng được một lần, mà dù có về, cũng vì thân thể quá yếu ớt, không chịu được mấy ngày lại quay về đạo quán.

Tuổi tác lớn dần, cơ thể mới khỏe hơn một chút. Nhưng đối với những người trong phủ Thừa tướng, cậu thật sự rất xa lạ. Cha cậu là Thừa tướng trên vạn người, hai vị huynh trưởng lớn hơn cậu năm, sáu tuổi hiện giờ cũng là quan lớn có ảnh hưởng lớn trong triều, lần này trở về từ núi Lăng Vân, gặp mặt nhau cũng chả biết nói gì, đâu có đáng vẻ như người một nhà.

Đại thọ sáu mươi của Thừa tướng, phô trương cực lớn, văn võ bá quan đều đến đủ, Hoàng hậu nương nương trong thâm cung cũng tặng thọ lễ.

Thái tử dẫn Thái tử phi đến mừng thọ, trên mặt là vẻ không tình nguyện. Mạch Surong đi theo sau Mục Cẩm, khi các quan viên đến hành lễ, cậu chỉ cười nhẹ đáp lễ.

Gặp Doãn Thăng mà mình căm hận trong lòng, về mặt Mục Cẩm không chút biểu tình chấp tay chúc mừng: “Mong Doãn Thừa tướng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Doãn Thăng tươi cười đầy mặt: “Có lời này của Thái tử điện hạ, nhất định cự thần có thể sống đến trăm tuổi!” Sau lúc đắc ý, tầm mắt dừng trên người Mạch Surong phía sau Mục Cẩm, thu liễm nụ cười, trong mắt có chút áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Gặp Yêu Quái. Hoạn Nạn

Mục Cẩm quay người rời đi. Mạch Surong đối diện với ánh mắt Doãn Thăng, trầm tĩnh bước lên một bước, đứng trước mặt Doãn Thăng, chấp tay vái một cái, không nói gì mà đã rời đi.

Sắc mặt của vị Doãn Thừa tướng ngày thường tung hoành quan trường này nặng nề dần, dù nói thế nào, đó cũng là nhi tử ruột của hắn, vì tâm tư riêng của bản thân mà gả nhi tử ra ngoài, là người làm cha dù sao cũng thấy áy náy.

Thọ yến kết thúc, khách khứa đều ra về, Thái tử và Thái tử phi lên xe ngựa về phủ.

Trong xe ngựa vô cùng im lặng, Mạch Surong nhắm mắt nghỉ ngơi, Mục Cẩm thì ngồi nghiêm chỉnh với vẻ mặt không chút thay đổi. Đột nhiên, một luồng gió độc lướt qua xe ngựa, bỗng dừng Mạch Surong mở to hai mắt, nói nhỏ: “Có yêu khí.”

Mục Cẩm khinh thường nhướn mi: “Yêu khí?”

Mạch Surong thấy hắn không tin, không giải thích nhiều: “Điện hạ cứ cẩn thận là được.”

Yêu khí càng lúc càng đậm, Mạch Surong vén màn xe ngựa lên nhìn, bên ngoài rất im ắng, chỉ có tiếng vó ngựa vang lên. Có điều thật sự trong không khí có một luồng yêu khí nồng đậm, yêu khí này không khác gì so với lần trước trong phủ, chắc là cùng một yêu tinh.

Bất chợt, con ngựa đang kéo xe hí vang trời, nhấc hai chân trước lên cao, cuồng loạn như đang hoảng sợ, mã phu bị hất xuống khỏi xe, Mạch Surong cũng bị hất mạnh vào trong thùng xe.

Sau khi một con ngựa bị mất khống chế, những con ngựa khác cũng cuồng loạn như vậy, những thị vệ đi hộ giá rút kiếm ra: “Bảo vệ điện hạ!”

Thế nhưng khi ngựa điên cuồng thì sức lực lớn vô cùng, các thị vệ cũng bị hất ngã xuống đất, còn con ngựa kéo xe thì lao nhanh trên đường, bỏ các thị vệ lại đằng xa.

Mục Cẩm vén màn nhìn ngựa phát cuồng, vội hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Mạch Surong kéo Mục Cẩm ra khỏi xe ngựa: “Nhảy!”

Hai người cùng nhảy khỏi xe ngựa đang lao nhanh, lăn mình trên mặt đất một vòng, xuống đất một cách an toàn, còn con ngựa thì đã chạy đi rất xa.

Bỗng nhiên, một chiếc móng vuốt từ trên trời giáng xuống, vung về phía Mục Cẩm, may mà Mục Cẩm tránh đi đúng lúc, nếu không ba đầu cào xước hiện trên bức tường sau lưng chỉ là giả dụ.

Mạch Surong đứng dậy khỏi mặt đất, biến ra một pháp ấn, trong miệng thì niệm: “Hiện thân!”

Pháp ấn trên tay cậu bị đánh ra ngoài, dưới ánh trăng, một nữ tử áo đỏ yêu mị hiện thân. Mục Cẩm tận mắt thấy nàng đột nhiên hiện ra, trong lòng giật mình, quay mạnh sang nhìn Mạch Surong: “Đó là ai?”

Mạch Surong không có thời gian giải thích: “Lát nữa sẽ nói cho người biết!”

Nữ tử áo đỏ vung móng vuốt sắc nhọn về phía Mạch Surong: “Đạo sĩ thôi, xem ra ngươi một lòng một dạ muốn xen vào đến cùng! Vậy thì ta giết ngươi trước!”

Mạch Surong dùng tay không giao đấu với cáo tinh, chỉ dựa vào pháp thuật của mình để chống lại. Con cáo tinh này chỉ có tu vi sáu trăm năm, khi đối phó cũng không cần nhiều sức, Mạch Surong nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Mục Cẩm đứng một bên nhìn hai bóng dáng một đỏ một trắng giao đấu với nhau trên không trung, giống như mộng cảnh. Chiếc móng vuốt sắc nhọn trên tay nữ tử áo đỏ không phải là giả, hiển nhiên là yêu vật như trong sách nói, lúc này Mạch Surong nói có yêu khí, đó là sự thật?

Mạch Surong tung một chưởng đánh vào cáo tinh, cáo tinh rơi xuống đất, thấy Mục Cẩm đứng ngay đó, nhân cơ hội ra tay với hắn. Mục Cẩm thấy chiếc móng vuốt kia sắp quăng vào mình, lùi ra sau mấy bước, nhưng tốc độ của chiếc móng vuốt kia còn nhanh hơn, trong lúc cấp bách vội giơ tay lên chắn, trên cánh tay xuất hiện ba vết cào, nhưng vết thương không sâu, Mạch Surong tới đúng lúc đánh bay cáo tinh ra ngoài.

Cáo tinh nện một ngụm máu đen, thấy tình thế không ổn, bèn hóa thành một luồng gió đen biến mất trong bóng đêm.

Bốn phía tĩnh lặng xuống, chỉ có vàng trăng sáng rực trên trời.

Mục Cẩm nhìn bóng dáng màu trắng kia đến mức xuất thần.

Mạch Surong quay người lại, tầm mắt dừng trên cánh tay hắn.

Mục Cẩm vội vàng nhìn sang chỗ khác. Mạch Surong đi đến, cầm cánh tay hắn xem vết thương, không nói gì mà kéo tay áo hắn lên tận khuỷu tay. Ba vết cào đỏ sẫm vắt ngang trên cánh tay, Mạch Surong điểm huyết đạo trên vai Mục Cẩm, ngăn ngừa máu độc chảy khắp toàn thân.

“Ngươi làm gì đấy?” Mục Cẩm quát khể một tiếng.

Định rút tay lại, Mạch Surong lại giữ chặt không buông: “Vết thương có độc, nếu không bức độc ra, cánh tay này của điện hạ sẽ bị phế.”

Mục Cẩm sửng sốt, Mạch Surong không giải thích nhiều nữa, cúi đầu hút máu độc trên cánh tay hắn.

Khi đôi môi Mạch Surong chạm vào cánh tay, kích thích một luồng run rẩy trong hắn, ngay cả trái tim cũng hơi run theo, hoàn toàn quên mất sự đau đớn ở vết thương, mà là bị một loại cảm giác không biết tên làm toàn thân tê dại.

Mạch Surong hút hết máu độc trên cánh tay hắn, lại xé một mảnh vải trên áo xuống, nhờ vào ánh trăng mờng lung để băng bó đơn giản cho hắn.

Mục Cẩm nhìn Mạch Surong đang băng bó, lạnh giọng hỏi: “Vừa rồi là gì?”

“Cáo.” Mạch Surong đáp.

Dựa theo tình hình vừa rồi, có thể thấy con cáo tinh kia muốn nhắm vào mình. Trong lòng nghĩ mãi mà không hiểu, mình đắc tội với một con yêu tinh từ bao giờ.

“Điện hạ có biết đường về phủ không?” Đột nhiên Mạch Surong hỏi.

Mục Cẩm lấy lại tinh thần, nhìn ra xung quanh, hai người đang đứng giữa một con đường, phía trước không thấy đầu đường, phía sau không thấy cuối đường, nhưng phía trước có một lối rẽ nhỏ.

“Không biết.” Mục Cẩm nói thật. Bình thường hắn đi đâu cũng có người đi cùng, xưa nay loại chuyện biết đường này không đến lượt hắn làm.

Mạch Surong đi về phía trước: “Vây đi về phía trước đi.”

Mục Cẩm liếc cậu một cái, nhắc chân đuổi kịp: “Sao ngươi biết đây là đường về phủ?”

“Nếu sai lại quay lại là được.”

Mục Cẩm: “...” Đi theo sau Mạch Surong, nhìn bóng lưng cậu, tâm tình Mục Cẩm phức tạp, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi cậu hút máu độc cho mình, trong lòng như có cái gì đó gãi nhẹ.

Dưới ánh trăng, hai người đi một trước một sau, khoảng cách là hai bước. Tới lối rẽ nhỏ kia, Mạch Surong ngừng đầu nhìn ánh trăng, rẽ sang bên trái. Mục Cẩm nói: “Đi bên phải.”

Mạch Surong dừng bước lại, quay sang nhìn hắn: “Điện hạ biết đường?”

Mục Cẩm khoanh tay ngạo nghễ nói: “Ngươi cũng không biết, sao ta phải nghe theo ngươi?”

“Quả thật thần không biết đường, nhưng phủ Thừa tướng ở phía bắc, phủ Thái tử ở phía nam.”

Mạch Surong nói vậy, Mục Cẩm ngừng đầu nhìn ánh trăng, đúng là đi bên trái mới là hướng nam. Là người tâm cao khí ngạo mà lại bị vạch trần sai lầm, trong lòng có chút không phục. Mục Cẩm không lên tiếng, nhắc chân rẽ sang trái đi lướt qua Mạch Surong.

Mục Cẩm đi rất nhanh, Mạch Surong đi sau hắn, cũng bước nhanh hơn.

Lại đến lối rẽ kế tiếp, Mục Cẩm bắt đầu thấy ghét đường phố ở kinh thành y như mê cung. Mạch Surong thì không xa lạ với chỗ này, cậu đã tới hiệu sách ở gần đây mấy lần, đã nhớ phải đi đường thế nào.

Mục Cẩm ngừng đầu nhìn ánh trăng nghiền cứu suốt một lúc lâu. Vì hắn háo thắng, nên Mạch Surong chỉ lẳng lặng chờ hắn chỉ ra đường đi chính xác.

Một lúc sau, Mục Cẩm rẽ sang trái, đi mà cực kỳ không chắc chắn, bước chân rất nhỏ, không nhận được phải quay ra sau nhìn để xem Mạch Surong có đi theo không. Nhìn thấy góc áo của Mạch Surong mới xác nhận mình đi đúng hướng, lại bước nhanh hơn.

Không lâu sau, đằng trước có mấy bó đuốc, nhìn kỹ mới biết là những thị vệ vừa bị phân tán.

Thị vệ giờ bó đuốc đi đến quỳ xuống: “Tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi!”

“Đứng lên đi!” Mục Cẩm nói.

Bốn thị vệ đứng lên, một người trong số đó nói: “Ty chúc thất trách, không thể bảo vệ Thái tử điện hạ, xin điện hạ trách phạt!”

“Việc này không thể trách các người, không cần trách phạt.”

“Tạ ơn điện hạ.” Cả bốn thị vệ cùng nói.

Cuối cùng cũng không cần phải xoắn xuýt về chuyện đường đi. Bốn thị vệ giờ đuốc, hai người đi hai bên, hai người đi phía sau, Mục Cẩm đi đầu tiên, Mạch Suong chỉ kém hần nửa bước.

Đi khoảng hai khắc mới về đến phủ, phần lớn hạ nhân trong phủ đều đã nghỉ ngơi, quản gia Trần bá đứng chờ ngoài cửa, thấy Thái tử và Thái tử phi về, lập tức đến đón.

Vào chính sảnh, Mạch Suong nói với quản gia: “Mang hòm thuốc tới đây.”

“Vâng.” Quản gia đi lấy hòm thuốc.

Mục Cẩm làm như không có việc gì, định quay về thư phòng.

“Điện hạ.”

Mục Cẩm dừng chân ở cửa, Mạch Suong nói: “Vết thương trên tay điện hạ còn cần bôi thuốc, nếu điện hạ không muốn thần giúp, để Trần bá làm là được.”

Mục Cẩm nghiêm mặt quay trở lại, ngồi xuống ghế. Trần bá mang hòm thuốc vào: “Thái tử phi, hòm thuốc đây.”

“Làm phiền.” Mạch Suong nói.

Trần bá đặt hòm thuốc lên bàn. Mạch Suong đi đến, nhìn Mục Cẩm ngồi trên ghế với vẻ mặt không thay đổi: “Điện hạ, tay.”

Mục Cẩm ngước mắt lên nhìn cậu, giơ tay ra. Mạch Suong nhẹ nhàng kéo tay áo của hắn lên đến khuỷu tay, dịch vị trí của hòm thuốc đi, rồi đặt tay hắn lên bàn.

Tháo mảnh vải mà cậu vừa băng bó tạm ra, ba vết cào xuất hiện. Mạch Suong mở hòm thuốc, lấy một lọ thuốc bột rắc lên vết thương của hắn, lại dùng băng gạc quấn lại mấy vòng.

Mục Cẩm nhìn cậu một cái, Mạch Suong nói: “Đừng để thấm nước.”

“Không cần người nói, bản cung cũng biết.”

Mạch Suong tinh bơ cất lọ thuốc vào hòm, đứng thẳng dậy nói với Trần bá: “Cất hòm thuốc đi, ngày mai nhớ thay thuốc cho điện hạ.”

“Vâng, lão nô nhớ rõ.”

Trần bá mang hòm thuốc đi, Mạch Suong chấp tay với Mục Cẩm: “Thần cáo lui.”

Mục Cẩm lẳng lặng ngồi trên ghế, ánh nến trong chính sảnh chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối, ở khóe mắt là bóng dáng Mạch Suong biến mất trong bóng tối, trong lòng trăm mối ngổ ngang.

Mở cửa chủ phòng ra, nha đầu Đông Linh đang nhào lên mặt bàn ngủ gật. Vốn không định quấy nhiễu nàng, ngờ đâu tự nàng tỉnh lại trước, lập tức đứng dậy: “Công tử, sao về muộn vậy?”

“Trên đường có chút việc phải dừng lại.”

“Em đi mang nước nóng đến, cậu mau rửa mặt rồi nghỉ ngơi.” Nha đầu với lực quan sát tốt nhìn thấy chỗ bị xé trên áo Mạch Suong, kinh ngạc nói: “Công tử, sao áo cậu bị rách?”

Mạch Suong đang mặc y bào do tú nương trong phủ đặc chế, vết xe rách trông rất rõ.

“Không cần thận bị rách.” Mạch Suong băng quơ đáp.

“Không đúng, còn có vết máu nữa!” Tiểu nha đầu hoảng sợ nhìn quần áo của Mạch Suong, lập tức nghĩ sang chỗ khác, quần áo bị xé rách, trên người còn có vết máu. Dùng ánh mắt kỳ quái nhìn công tử nhà mình, lấp bắp nói: “Sao, sao Thái tử điện hạ lại... lại...”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lần Đầu Ném Thử Vị Ghen

Mạch Suong rất là ung dung: “Đi múc nước.”

“Công, công tử vẫn muốn tắm?” Đông Linh yếu ớt hỏi.

“Bê chậu nước tới đây là được rồi.”

Tiểu nha đầu gật đầu: “Em đi ngay đây.”

Nước được mang đến, Mạch Suong rửa mặt. Đông Linh chia tay ra, trên tay là một hộp thuốc mỡ.

“Giờ đây?” Mạch Suong hỏi.

Đông Linh cúi đầu, mặt đỏ ửng lên. “Lúc trước em đã hỏi Trần bá. Ông ấy nói, dùng, dùng thuốc mỡ này sẽ tốt hơn một chút. Nên, nên em nhận thay công tử.”

Mạch Suong hắc tuyến: “Ta không sao, cất đi.”

“À ừ.” Đông Linh cất vào trong tay áo.

“Không còn sớm nữa, mau đi nghỉ đi.”

“Vâng vâng, công tử cũng mau nghỉ ngơi nha.” Sau đó, bê chậu nước ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Suong luyện kiếm trong đình, bóng dáng màu trắng thấp thoáng trong những tán lá cây.

Mục Cẩm đang đi phía xa thấy người đang luyện kiếm, bèn dừng chân lại để nhìn nhiều hơn. Nhìn rồi, lại không nỡ rời đi, dần dần thất thần.

“Điện hạ, nên đi tào triều.” Trần bá ở bên cạnh nhắc nhở.

Mục Cẩm hơi chột dạ, lấy lại tinh thần, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua bóng dáng màu trắng đằng xa, cất bước rời đi.

Đi tới cửa, quản gia lại nhắc một câu: “Thái tử điện hạ, tối nay trăng tròn.”

Mục Cẩm vừa nghe thấy là đêm trăng tròn, phản ứng đầu tiên trong lòng là vui mừng, nhưng lại lạnh mặt ngay lập tức: “Bản cung biết rồi.”

Vào đến triều đình, các quan viên đang túm năm tụm ba với nhau ở thiên điện, chuyện trò rôm rả. Mục Cẩm vừa bước vào, lần lượt có quan viên đến hành lễ vấn an.

Triết Khâm cũng đến chỗ hần, trên mặt đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác: “Nghe nói đêm qua Thái tử điện hạ bị tập kích, có thật không vậy?”

Mục Cẩm hơi sững lại, tin tức này cũng linh thông thật. Nghe thấy Thái tử điện hạ bị tập kích, các quan viên đều vây quanh, hỏi han ân cần: “Thái tử điện hạ có bị thương chỗ nào không?”

Mục Cẩm nói: “Chỉ bị thương ngoài da, không sao?”

“Có điều tra được là ai không?”

Mục Cẩm thờ ơ nói: “Chỉ là đám trộm vặt vô danh, muốn cướp tiền thôi.”

“Trộm vặt hiện nay vô pháp vô thiên thật đấy, dám tập kích cả Thái tử điện hạ.”

Doãn Thăng thờ ơ ra một hơi, nói: “Đêm qua là cự thần sơ ý, nên phải thêm người bảo vệ điện hạ mới phải.”

Mục Cẩm nhàn nhạt liếc hần một cái: “Thừa tướng có lòng.”

Triết Khâm cười tươi nói: “Lần sau Thái tử điện hạ ra ngoài cần phải chú ý hơn một chút, nếu không xảy ra chuyện gì không hay, chẳng đáng đâu.”

Đang ở ngay trước mặt văn võ bá quan, Mục Cẩm vẫn trấn tĩnh như thường: “Đa tạ hoàng huynh nhắc nhở, nhất định bản cung sẽ tự bảo vệ mình.”

“Vậy là tốt rồi.” Nụ cười cực kỳ gượng gạo.

Đêm dần sâu, trăng treo tít trên cao, đây là đêm trăng tròn thứ ba kể từ khi Mạch Suong gả vào phủ Thái tử.

Ánh nến trong thư phòng vẫn sáng, Mạch Suong cầm bút vẽ trên giấy, Đông Linh đứng mài mực ở một bên cứ ngủ gà ngủ gật liên tục. Vẽ một bức tranh về các loại hoa xong, Mạch Suong buông bút xuống.

Mỗi lần cậu về tranh đều nhập tâm đến mức quên cả giờ giấc, về xong thì hỏi nha hoàn bên cạnh: “Giờ nào rồi?”

Đông Linh giật mình một cái: “Không, không biết nữa.” Nhìn ra bên ngoài. “Chắc là muộn lắm rồi.”

Mạch Surong về phòng ngủ, Đông Linh đi múc nước.

Ánh nến trong phòng ngủ vẫn sáng rực, Mạch Surong vừa đẩy cửa ra đã thấy một người nằm nghiêng ngủ trên chiếc giường nhỏ, trên người có đắp chăn, đầu gối lên chiếc gối mềm.

Mạch Surong ngẩn người, mới nhớ ra hôm nay là đêm trăng tròn, hẳn phải về chủ phòng ngủ.

Đông Linh bung nước nóng đến, đang định nói chuyện, Mạch Surong ra hiệu cho nàng dừng lên tiếng. Đông Linh ngậm miệng lại, nhận ra người nằm trên giường nhỏ, đặt nước xuống rồi ra ngoài.

Mạch Surong nhẹ tay nhẹ chân rửa mặt, thấy cửa sổ cạnh giường nhỏ vẫn mở lớn, nên đi đóng cửa sổ.

“Mở ra.” Đột nhiên người nằm trên giường nhỏ nói. Hóa ra hắn vẫn chưa ngủ. Mạch Surong lại mở cửa sổ ra, nhưng chỉ hơi hé một chút. Đã vào mùa hè, buổi tối rất nhiều muỗi, hắn cứ nằm ngoài này, còn mở rộng cửa sổ, không bị đốt mới là lạ.

“Điện hạ vào giường trong ngủ đi.” Mạch Surong nói.

Mục Cẩm nói: “Là người nói để công bằng phải thay phiên nhau, bây giờ lại muốn lật lọng.”

“Người là quân, ta là thần, giữa quân thần đâu có công bằng hay không, thần hầu hạ quân mới là đạo lý hiển nhiên.”

Mục Cẩm ngồi dậy, nhướn mi nhìn cậu: “Thần hầu hạ quân là đạo lý hiển nhiên?”

Mạch Surong không nói gì, coi như thừa nhận.

Bỗng nhiên, Mục Cẩm cầm tay cậu kéo mạnh đến, Mạch Surong bị kéo hẳn vào lòng ngực hắn. Một bàn tay bóp cằm cậu nâng lên, Mục Cẩm nhìn thẳng vào cậu, bất chợt chạm vào môi cậu, hạ giọng xuống: “Bản cung muốn người thị tẩm cũng là đạo lý hiển nhiên?”

Mạch Surong từ từ nhắm mắt lại, trả lời nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Vâng.”

Mục Cẩm nhìn mi mắt cậu khép lại, đôi môi hơi mím, cố gắng kìm nén nỗi xúc động muốn hôn, hai tay đẩy cậu ra: “Nhưng bản cung không có hứng thú với nam nhân.”

Mạch Surong lùi ra sau mấy bước, gắng gượng đứng vững, nét mặt điềm tĩnh, một lúc sau mới nói: “Điện hạ nghỉ ngơi sớm đi.”

Mục Cẩm nhìn cậu đi vào gian trong, lòng ngực đập phồng kịch liệt, thoáng cái đã nằm rạp xuống, mãi mà chưa bình tĩnh lại, kéo chăn lên trùm qua đầu, quấn chặt lấy mình.

Lăn qua lăn lại, khó mà ngủ được, cuối cùng dứt khoát ngồi dậy chầm nhón đọc sách.

Nghe thấy động tĩnh của hắn, Mạch Surong hơi mở mắt ra, không lâu sau lại nhắm lại.

Hôm sau, Mục Cẩm tỉnh lại trên bàn ở gian ngoài, không biết từ khi nào mà trên người có thêm một chiếc áo khoác. Trong căn phòng này từ đầu tới cuối chỉ có hai người, không nghĩ cũng biết là ai khoác cho hắn. Chiếc áo có độ ấm của cơ thể hắn, chứng tỏ đã khoác được một lúc lâu.

Chắc là đêm qua sau khi hắn ngủ, Mạch Surong đắp cho hắn?

Mục Cẩm đứng dậy, cánh tay tê rần đau nhức, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, trời mới chỉ hơi sáng. Đi vào gian trong nhìn, tấm màn vẫn được hạ xuống.

Nhẹ chân bước sâu vào trong, không biết lòng hiếu kỳ đến từ đâu thôi thúc hắn đến bên giường. Mục Cẩm đứng bên ngoài màn, giơ tay lên chạm vào màn, hơi vén ra.

Trên giường, Mạch Surong vừa mới mở mắt, đứng lúc đối diện với hắn. Tay run lên, tấm màn trượt khỏi tay, lại buông xuống.

Trái tim loạn nhịp một trận, ngay cả bản thân cũng không thể lý giải, rốt cuộc tại sao lại muốn làm vậy.

Quay người đi đến cạnh giá áo, mặc quần áo mà không yên lòng. Người trong giường vẫn không có động tĩnh, quần áo của cậu được treo bên cạnh quần áo của Mục Cẩm, rất chỉnh tề.

Mục Cẩm thay quần áo xong, quay người ra cửa.

Hiếm khi Mạch Surong ra phủ, vừa ra một cái đã gặp Cảnh Lan Châu đã quen biết từ lần du hồ trước đây.

Cảnh Lan Châu vô cùng vui mừng, không giấu nổi nét cười trên mặt: “Có thể gặp lại trong biển người mệnh mông này, quả nhiên duyên phận giữa ta và Doãn huynh không cạn.”

Mạch Suong nói: “Ta và Cảnh huynh nhất kiến như cố, tất nhiên duyên phận không cạn.”

“Doãn huynh đang định đi đâu?”

“Muốn đến hiệu sách gần đây xem thử.”

“Kể ra hiệu sách cũng là nơi rất tuyệt, đứng lúc tại hạ rảnh rỗi, lại không có chỗ để đi, chẳng hay có thể đồng hành cùng Doãn huynh không?”

“Đương nhiên.”

Hai người đi sóng vai trên đường, dù thế nào cũng có đề tài nói mãi không hết.

“Mấy hôm trước tại hạ đọc một cuốn sách rất hay, nói về một tài tử cổ hủ nhất tiền triều, mặc dù chưa từng nghe qua cái tên đó, nhưng đọc xong thật sự đã được mở mang kiến thức.”

“Không biết là cuốn sách hay nào?”

“Cuốn sách đang ở chỗ ta, nếu Doãn huynh muốn đọc, lần sau gặp ta sẽ đưa cho.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tuy là lần gặp mặt thứ hai, nhưng lại giống như tri kỷ lâu năm.

Cảnh Lan Châu đã quen biết Từ Nguyệt tiên quân mấy trăm năm, cũng đã ái mộ Từ Nguyệt tiên quân mấy trăm năm, tốn không ít công sức để tìm hiểu sở thích của Từ Nguyệt tiên quân. Mặc dù hiện nay Từ Nguyệt tiên quân hạ phàm luân hồi, nhưng sở thích vẫn giống như lúc cậu làm tiên quân, cho nên Cảnh Lan Châu ở chung cùng cậu vô cùng thành thạo.

Lúc này, một chiếc xe ngựa lộng lẫy đi ngang qua đường. Mục Cẩm ngồi trong xe ngựa nhìn qua khe hở mà bức màn bị gió thổi tung tạo ra, đúng lúc nhìn thấy một bóng người bên đường. Trong lòng sững lại, vội vàng vén màn lên nhìn, thấy Mạch Suong và một nam tử áo xanh đi cùng nhau, xem ra còn trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Trong lòng trào dâng một cơn giận dữ không biết đến từ đâu, Mục Cẩm kêu dừng vội bên ngoài. Xe ngựa dừng lại, Mục Cẩm nhìn chăm chú vào hai bóng dáng một trắng một xanh càng lúc càng đi xa kia, một ngọn lửa bốc lên trong mắt.

Bên ngoài có thị vệ hỏi: “Điện hạ có gì sai bảo?”

Mục Cẩm thở mạnh ra một hơi, nói: “Về phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tạo Dựng Thị Phi

Xe ngựa lại tiếp tục về phủ.

Trở về phủ, còn chưa thấy người đâu, đã nghe thấy tiếng của Viên Ngọc Chi.

“Mục Cẩm ca ca.” Viên Ngọc Chi đi từ trong chính sảnh ra.

Tâm tình Mục Cẩm đang không tốt: “Sao muội đến đây?”

Viên Ngọc Chi ôm cánh tay hắn: “Nhiều ngày không gặp, nhớ huynh.”

Phía sau còn có hạ nhân, hành động này của Viên Ngọc Chi đúng là quá trốn. Mục Cẩm nói: “Muội vẫn đang là thiên kim tiểu thư chưa gả đi, lúc có người ngoài, không được quên thân phận của mình.”

Trước đây nàng cũng từng ôm cánh tay hắn như vậy, hắn cũng không nói gì, sao lần này tự dưng lại nói nàng? Viên Ngọc Chi không quan tâm, vẫn ôm cánh tay hắn không buông: “Sợ gì chứ, dù sao sớm muộn gì muội cũng gả cho Mục Cẩm ca ca mà.”

Viên Ngọc Chi kéo tay Mục Cẩm vào trong: “Huynh vừa hạ triều về, nhất định là rất mệt, ngồi xuống trước đã, muội rót trà cho huynh.”

Mục Cẩm vào chính sảnh ngồi xuống, Viên Ngọc Chi rót chén trà đưa cho hắn: “Mục Cẩm ca ca, sắc mặt huynh không tốt lắm, trên triều huynh lại bị

con cáo già Doãn Thăng kia làm khó à?”

“Không phải.” Mục Cẩm gạt nắp chén uống trà.

“Vậy thì là Lục Vương gia?”

“Cũng không phải.”

“Vậy sao huynh vừa về đã nghiêm mặt? Có chuyện nào khác không hài lòng à?”

Mục Cẩm nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Viên Ngọc Chi ngồi xuống cạnh hắn, hai tay cầm tay Mục Cẩm: “Mục Cẩm ca ca, không thì chúng ta ra ngoài cho khuây khỏa một chút đi. Lúc này hoa sen ở hồ Minh đang nở rất đẹp, rất nhiều văn nhân nhã sĩ tài tử phong lưu đều đi đấy.”

Đột nhiên Mục Cẩm nhớ ra, không lâu trước đây Mạch Surong cũng từng đến hồ Minh ngắm hoa sen, nhìn người bên cạnh, hắn nói: “Muội muốn xem hoa sen, hậu viện trong phủ cũng có.”

“Sao mà giống nhau được.”

“Không phải đều là hoa sen sao, có gì không giống?”

“Ngắm hoa sen ở hồ Minh là phải ngồi trên thuyền hoa để ngắm, vừa du hồ vừa ngắm hoa, thế mới thú vị.” Viên Ngọc Chi thấy Mục Cẩm dừng dừng, cố sức cầu xin: “Mục Cẩm ca ca đi cùng muội được không? Đã lâu rồi huynh không ra ngoài cùng muội, lần gần nhất chúng ta ra ngoài cùng nhau là từ một năm trước rồi.”

Mục Cẩm không chịu nổi khi nàng cứ những nhều mãi, đành phải gật đầu.

Hai người cùng đi chơi. Lúc ngồi xe ngựa, Viên Ngọc Chi vui sướng vén màn lên ngắm cảnh đường phố bên ngoài, đi ngang qua một hiệu trà, đứng lúc nhìn thấy vị Thái tử phi kia của phủ Thái tử, còn có cả một nam tử áo xanh ngồi cùng bàn với cậu, trông có vẻ quan hệ không bình thường.

Viên Ngọc Chi xoay chuyển ý niệm, từ lâu nàng vẫn luôn muốn tạo ra cơ hội để Mục Cẩm phê bỏ Thái tử phi một cách danh chính ngôn thuận. Nếu người kia có gì đồ mờ ám với ai khác, truyền ra ngoài, vậy thì nhất định không thể làm Thái tử phi được nữa.

Suy nghĩ trong lòng vừa thông suốt, Viên Ngọc Chi đã nhanh chóng nghĩ ra một kế.

Quay đầu nhìn Mục Cẩm, nàng cầm tay hắn, nhủ thầm: “Mục Cẩm ca ca, có một chuyện, muội không biết có nên nói với huynh không.”

Mục Cẩm liếc nàng một cái: “Chuyện gì?”

“Muội nói rồi, huynh đừng tức giận đấy.”

“Ừ.” Mục Cẩm thuận miệng đáp ứng.

“Muội nghe hạ nhân trong phủ nói, cái tên họ Doãn kia, có gì đó mờ ám với tiểu quan trong thanh lâu, còn...” Viên Ngọc Chi muốn nói lại thôi.

Án đường Mục Cẩm biến đen: “Nói tiếp, còn gì nữa?”

Viên Ngọc Chi nhìn vẻ mặt hắn lúc này, hơi sợ hãi, cố lấy hết can đảm nói: “Còn, còn đưa về phủ.”

Bàn tay Mục Cẩm đặt trên đầu gối nắm chặt thành nắm đấm, nhớ đến bóng người màu xanh nhìn thấy trên đường lúc trước, ngọn lửa trong mắt càng bốc cao hơn.

Viên Ngọc Chi vỗ nhẹ vào nắm tay của hắn: “Chuyện này, muội cũng chỉ nghe hạ nhân nói thôi, chứ không biết có thật hay không. Mục Cẩm ca ca đừng tức giận.”

“Bản cung tức giận cái gì, hắn mờ ám với ai, liên quan gì đến bản cung.”

“Phải đó, huynh và hắn vốn chỉ có danh nghĩa, hắn thích ở cùng ai thì cứ ở cùng người đó.” Viên Ngọc Chi lén nhìn sắc mặt Mục Cẩm, nghĩ thầm đây chính là một cơ hội tuyệt hảo, nếu đuổi được Mạch Surong đi trước khi Mục Cẩm cưới nàng, vậy thì nàng sẽ là Thái tử phi chân chính.

“Mục Cẩm ca ca, đúng là hắn ở cùng ai cũng không sao cả, nhưng hắn đang là Thái tử phi, nếu để người ngoài biết được, nhất định sẽ bị bàn ra tán vào.” Viên Ngọc Chi dừng lại một chút, nói tiếp. “Không bằng đuổi hắn đi sớm một chút, nếu vậy, huynh cũng không cần phải bận tâm.”

Ánh mắt Mục Cẩm tối lại: “Tốt nhất là hắn đừng để bản cung tóm được nhược điểm.”

Viên Ngọc Chi nói: “Cái đó đơn giản thôi, hạ nhân trong phủ đã từng nhìn thấy, chỉ là e ngại hắn là Thái tử phi nên không dám nói. Nếu cố ý sắp xếp tai mắt, không sợ không tóm được nhược điểm của hắn.”

Mục Cẩm mím môi không nói gì, nghe thấy Mạch Surong mờ ám với người khác, chỉ cảm thấy bức dọc bất an, nhưng lại không biết ngọn nguồn của nỗi bức dọc bất an đó là đến từ đâu.

Ngắm hoa ở hồ Minh, Mục Cẩm không có một chút tâm tình nào, ngồi trong khoang thuyền uống một chén trà, lại đi ra đầu thuyền đứng. Lúc mới đến Viên Ngọc Chi còn tràn đầy hứng thú, nhưng thấy Mục Cẩm không thích ngắm hoa, cũng không có hưng trí nữa.

Về phủ, đúng lúc gặp Mạch Surong, cậu chấp tay nói: “Tham kiến điện hạ.”

Trên mặt không có một chút biểu tình. Mục Cẩm thấy sắc mặt cậu không thay đổi, trong lòng bức tức mà không hiểu tại sao. Hôm nay ở ngoài đường thì trò chuyện vui vẻ với người khác, còn với mình thì chỉ cho một khuôn mặt lạnh!

Mục Cẩm bước đến cạnh Mạch Surong, cảm tức nói: “Nếu ngươi làm ra loại chuyện đồi phong bại tục bị bản cung tóm được, nhất định bản cung sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Đúng lúc này Đông Linh liếc thấy vẻ mặt hung ác của Thái tử điện hạ, trong lòng hoảng sợ. Mục Cẩm phất tay áo rời đi, Đông Linh nhìn sắc mặt công tử nhà mình, lại đau lòng một trận.

Đến tối, Đông Linh mang nước đến cho công tử nhà mình rửa mặt. Lúc bê chậu nước ra ngoài, lại gặp Thái tử điện hạ, nhìn thấy hấn lại run tay lên, suýt nữa đã làm rơi chậu nước xuống đất.

Lo lắng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Đi xuống.”

“Vâng.” Đông Linh đi ra ngoài mà khiếp sợ bất an, quay đầu nhìn công tử nhà mình một cái, trong lòng hơi lo lắng.

Mục Cẩm đi vào phòng. Mạch Surong thấy hấn tới, chấp tay: “Tham kiến điện hạ.”

Hôm nay là mười sáu, sao hấn lại đến đây?

Mục Cẩm khoanh tay trước ngực, lạnh giọng nói: “Sau này bản cung về đây ở, giường là của bản cung, ngươi ở bên ngoài.”

“Vâng.”

Mạch Surong lấy chăn và gối mà mình đã dùng từ trong tủ ra, mang đến giường nhỏ ở gian ngoài. Trải chăn ra, đặt gối ngay ngắn, rồi lại đóng cửa sổ cạnh giường.

Mục Cẩm nhìn từ bên trong ra, thấy cậu thu dọn giường chiếu ổn thỏa, thấy cậu đi đóng cửa sổ, nhất cử nhất động đều thu hết vào mắt.

Vừa nãy hấn xem công văn trong thư phòng, mà tâm tư lại bay đến tận nơi đâu không biết. Nhớ lại Viên Ngọc Chi nói Mạch Surong mờ ám với người khác, trong lòng tức giận mà không có chỗ phát tiết.

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, nếu ngày nào hấn cũng về phòng, xem cậu còn lén lút với người khác như thế nào!

Mạch Surong cởi áo ngoài ra, gấp lại đặt lên ghế, đợi Mục Cẩm ngủ rồi mới thôi tắt nến.

Ở bên kia, Viên Ngọc Chi vừa mới nói dối Mục Cẩm xong, sẽ tìm đủ mọi cách để nói dối đến cùng. Bí mật gọi một tiểu tư của phủ Thái tử đến, sai hấn làm một chuyện.

Tiểu tư kia nghe Viên Ngọc Chi nói xong, sợ hãi: “Tiểu thư, tiểu nhân không dám đâu. Cô, cô tìm người khác làm đi.”

Viên Ngọc Chi nhướn mi: “Tìm người khác?” Đi vòng quanh hấn mấy vòng. “Ngươi đã biết mưu kế của ta, muốn lùi lại, ngươi nói xem bản tiểu thư có bỏ qua cho ngươi không?”

Mặt mũi tiểu tư kia vàng như nến, nôn nóng cực độ: “Nhưng, nhưng mà, nếu bị Thái tử phi phát hiện, tiểu nhân sẽ không giữ được mạng mất!”

“Ngươi sợ hấn làm gì, hấn chỉ có cái danh nghĩa trong phủ, ngươi tưởng hấn thật sự có thể làm gì ngươi?”

Tiểu tư do dự: “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Ngươi cảm thấy thân phận địa vị của bản tiểu thư không bằng hấn?” Viên Ngọc Chi liếc hấn một cái. “Mở to mắt chó của ngươi ra mà xem, bản tiểu thư có phụ thân là Quốc cửu, gọi Hoàng hậu nương nương là di nương, trái tim Mục Cẩm ca ca còn ở chỗ ta, có điểm nào không bằng hấn?”

“Tiểu nhân không có ý đó, tiểu nhân chỉ sợ hãi.”

“Có gì phải sợ! Cứ làm theo ý bản tiểu thư, chắc chắn là thành công.”

Tiểu tử kia vẫn sợ. Viên Ngọc Chi nói: “Hon nữa, nếu sau này bản tiểu thư trở thành Thái tử phi, sẽ chính là chủ tử của ngươi, đương nhiên không thiếu ưu đãi cho ngươi.”

Tiểu tử kia nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải đồng ý.

Hôm đó Mạch Surong đang vẽ tranh trong thư phòng, Đông Linh đứng một bên mài mực, trên bàn có đặt một chiếc lư hương. Khói bay nhẹ nhè từ trong lư hương ra, tỏa khắp căn phòng.

Đông Linh đứng mài mực mà mí mắt cứ sụp xuống, vầng vầng vất vất. Mạch Surong đang chuyên tâm vẽ tranh vẫn chưa phát hiện ra nha hoàn bên cạnh bất thường, cho đến khi cơ thể Đông Linh ngã sang một bên.

Mạch Surong giật mình, vội vàng đỡ nàng: “Sao vậy?”

Đông Linh cố gắng mở mắt ra, thì thào: “Công tử, em chóng mặt.”

Đến giờ Mạch Surong cũng thấy hơi hoa mắt, đỡ nha hoàn ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua lư hương không ngừng tỏa khói trên bàn, nhận ra có chỗ bất ổn, cầm chén trà trên bàn, mở nắp lư hương ra, đổ hết trà vào trong.

Quay đầu nhìn Đông Linh trên ghế, tiểu nha đầu đã hôn mê bất tỉnh. Mạch Surong lắc đầu thật mạnh, chỉ cảm thấy ý thức càng lúc càng mơ hồ, mí mắt không khống chế được mà nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sau cơn mưa trời lại sáng

Lúc này, Mục Cẩm đang luyện kiếm ở tiền viện, Viên Ngọc Chi thì ngồi trong chòi nghỉ mát ngắm nhìn say sưa.

Mục Cẩm luyện mấy bộ kiếm pháp xong, thu kiếm đi vào trong chòi nghỉ mát. Viên Ngọc Chi nhìn Mục Cẩm đi tới: “Kiếm pháp của Mục Cẩm ca ca tinh xảo thật đó, có lẽ khắp thiên hạ này không ai có thể địch nổi!”

Hắn liếc nhìn Viên Ngọc Chi một cái, cười nhẹ một tiếng: “Chỉ biết nịnh nọt.”

Viên Ngọc Chi cười ngênh đón: “Sao vậy được, muội chỉ nói sự thật thôi. Kiếm pháp của Mục Cẩm ca ca quả thật vô cùng xuất thần nhập hóa!”

Nói đến kiếm pháp, kiếm pháp của Mạch Surong mới có thể coi như thần kiếm hợp nhất. Mục Cẩm nâng chén trà lên, nhớ lại những chiêu thức mà Mạch Surong múa kiếm, rõ ràng chỉ là những chiêu thức bình thường, nhưng sao đến tay cậu lại trở nên thâm sâu như vậy?

“Mục Cẩm ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Mục Cẩm uống hết chén trà.

Lúc này, một tiểu tử đi về phía chòi nghỉ mát.

“Thái tử điện hạ, nô tài có chuyện muốn bẩm báo.”

Viên Ngọc Chi nhìn tên tiểu tử đang cúi đầu bên ngoài, mừng thầm trong lòng, đợi lát nữa xem một màn kịch hay.

“Chuyện gì?” Mục Cẩm đặt chén trà xuống, hỏi.

Tiểu tử nói: “Nô tài nhìn thấy Thái tử phi dẫn người về từ cửa sau, lên vào sường phòng, vô cùng đáng nghi, nên tới đây bẩm báo Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nhướng mi: “Ngươi thấy tận mắt?”

“Vâng, nô tài thấy tận mắt.”

Viên Ngọc Chi nói: “Mục Cẩm ca ca, lần trước không phải huynh nói muốn tóm được nhược điểm của hắn sao? Cho nên, muội đã tự chủ trương dặn dò mấy hạ nhân trong phủ âm thầm giám thị, có một chút bất thường nào phải bẩm báo lập tức.”

“Mục Cẩm ca ca, hắn dám vô pháp vô thiên ngay trong phủ, huynh không thể bỏ qua dễ dàng. Chúng ta đi mau đi, bắt hắn tại trận, xem hắn còn nói gì được.”

Sắc mặt Mộc Cầm càng khó coi hơn, bàn tay nắm chặt lại đến mức trắng bệch. Rõ ràng mấy hôm trước đã nhắc nhở cậu, nếu dám làm ra loại chuyện đòi phong bại tặc, đừng trách hấn vô tình. Không ngờ mới qua mấy ngày mà đã có chuyện này.

Đứng dậy từ ghế đá, ánh mắt Mộc Cầm như băng sương: “Dẫn bản cung đến đó!”

Viên Ngọc Chi cong khỏe môi, cũng đi theo. Tên tiểu tư dẫn hai người đến một gian sương phòng ở hậu viện, đó là chỗ ở của hạ nhân.

Mới đi tới cửa, đã nghe thấy những âm thanh dồn dập trong phòng, sắc mặt Mộc Cầm xám ngoét lại. Nếu nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, hấn cảm thấy nhất định mình sẽ đâm một kiếm kết liễu cậu.

Giờ chân đá văng cửa ra, một chiếc chăn trên giường động đập như cuộn sóng, âm thanh phát ra từ chính chỗ này. Cảnh tượng dưới lớp chăn, khiến người ta phải liên tưởng miên man.

Mộc Cầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc chân bước vào, lật chăn lên, nhìn cảnh tượng bên dưới không sót chỗ nào. Đầu tiên là Viên Ngọc Chi ở phía sau hấn hét toáng lên, Mộc Cầm thì trừng lớn hai mắt.

Hai nam nhân trên giường đều trần truồng, bị trói tay chân, trong miệng bị nhét một mảnh vải nên không nói được gì, chỉ biết nhúc nhích trên giường. Nhìn thấy Thái tử, hai người trên giường cũng trợn trừng mắt lên.

Trên giường không hề có bóng dáng Mạch Sương. Mộc Cầm thở ra một hơi, quay ra sau nhìn tên tiểu tư dẫn đường. “Đây rốt cuộc...” Thế nhưng, đằng sau không hề có ai, đã không còn thấy bóng dáng tiểu tư dẫn đường đâu.

Viên Ngọc Chi nhắm chặt mắt rúc trong người Mộc Cầm, không dám nhìn thẳng vào cảnh tượng trên giường.

Lúc này ở trong thư phòng, sau khi Đông Linh ngã xuống, Mạch Sương đỡ nàng ngồi xuống ghế.

Đúng lúc này, một bóng người màu xanh xuất hiện ở cửa, chính là Cảnh Lan Châu.

Mạch Sương giật mình: “Cảnh huynh?”

Cảnh Lan Châu bước vào phòng: “Cuốn sách mà ta nói với huynh lần trước, ta đã mang đến đây.”

Mạch Sương chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, dần dần không thể đứng vững. Cảnh Lan Châu tiến đến đỡ cậu, lại nhìn sang nha hoàn trên ghế: “Thế này là sao?”

Mạch Sương nói: “Hình như trong lư hương có thuốc mê.”

Cảnh Lan Châu nhìn lư hương đã bị đập tắt, lại kết hợp với tình cảnh của cậu, lập tức hiểu ra, quyết định rất nhanh: “Ta đỡ huynh đi nghỉ ngơi trước.” Sử dụng tiên ấn, chỉ trong nháy mắt đã đưa Mạch Sương biến mất trong thư phòng.

An trí Mạch Sương ở phòng ngủ xong, hấn quay lại thư phòng, quay người một vòng, biến thành Mạch Sương, đặt nha hoàn trên ghế nằm xuống đất, còn mình thì gục xuống bàn, giả bộ hôn mê bất tỉnh.

Không đợi lâu lắm, quả nhiên có người vào, cho hấn vào một cái bao màu đen to đùng, vác lên lưng. Cảnh Lan Châu nằm trong túi ngủ nghỉ, quả nhiên có người muốn hại cậu.

Tới một gian sương phòng, bên trong đã có một nam tử trẻ tuổi đợi sẵn, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, chắc là tiểu quan trong thanh lâu gần đây.

Lúc này, Cảnh Lan Châu bước ra khỏi cái bao, hai người kia thấy hấn tỉnh lại, giật thót mình. Đang định trốn, tiếc rằng đã chậm, Cảnh Lan Châu phát tay áo một cái, cả hai người đều bất tỉnh.

Cởi quần áo của hai người kia ra rồi trói lại, cũng làm cho cả hai tỉnh lại, trùm chăn lên, mình thì tiếp tục biến thành tên tiểu tư kia đi đến chòi nghỉ mát bẩm báo. Để Mộc Cầm được chứng kiến màn kịch hay này.

Mạch Sương ngồi trong phòng đọc sách, vừa nãy Cảnh Lan Châu lại tới, nói có kẻ muốn lập bầy hãm hại cậu, bảo cậu đọc sách trong phòng ngủ.

Rầm một tiếng, cửa phòng ngủ bị đẩy mạnh ra, Mạch Sương ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Mộc Cầm. Mộc Cầm nhìn cậu chằm chằm, Mạch Sương điềm tĩnh đứng dậy: “Tham kiến điện hạ.” Khi ngẩng đầu lên, Mộc Cầm đã rời đi. Cũng chỉ là muốn nhìn xem, rốt cuộc cậu đang làm gì, và đang ở cùng ai.

Trong phòng xuất hiện bóng dáng Cảnh Lan Châu, hấn vung tay một cái, cửa phòng đang mở toang bỗng đóng lại.

Mạch Sương chấp tay nói: “Đa tạ Cảnh huynh tương trợ.”

Cảnh Lan Châu nói: “Chỉ là ta không nhìn nổi mọi hành vi của bọn họ thôi.”

Lại nhìn Mạch Sương, thở dài một hơi: “Cũng là lòng dạ huynh quá tốt. Sau này sống trong phủ phải chú ý nhiều một chút. Nhất là nữ tử họ Viên bên cạnh Thái tử, cô ta một lòng một dạ muốn nhắm vào huynh.”

Mạch Suong cười bất đắc dĩ: “Lời Cảnh huynh nói, Doãn mỗ nhớ kỹ.”

Cảnh Lan Châu nhìn cậu, nhất định đã phải chịu không ít uất ức trong phủ, nếu sau này nữ nhân bụng dạ độc ác Viên Ngọc Chi kia vào cửa, cuộc sống của cậu lại càng không tốt.

“Doãn huynh.”

“Ừm?”

“Huynh có từng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây, đến một nơi khác không?”

Mạch Suong nghe vậy, hơi sững lại, rồi nói: “Nghĩ thì có thể làm gì được? Ở nhân gian, mệnh cha, mệnh quân đều không thể trái. Một mệnh lệnh của cha mẹ, một thánh chỉ của quân vương, thì không còn do mình lựa chọn nữa.”

Cảnh Lan Châu cười khổ, kiếp này Từ Nguyệt tiên quân đã được định trước phải gả cho Mục Cẩm, Mục Cẩm cũng đã được định trước phải cưới Từ Nguyệt tiên quân. Đây là mệnh cách mà Minh Vương thiết lập cho họ, người ngoài như hắn dù muốn thay đổi, cũng không thay đổi được gì.

“Sau này sống trong phủ, chính huynh cũng phải cẩn thận một chút.”

Mạch Suong gật đầu: “Ừ.”

“Nếu có thời gian rảnh rỗi ngoài thì cứ tới tìm ta, lúc nào ta cũng phụng bồi.” Nói xong, đưa một viên trân châu ra. “Chỉ cần xoa viên trân châu này ba cái, ta sẽ xuất hiện.”

Mạch Suong nhận lấy, nói cảm ơn.

Cảnh Lan Châu đi ra phủ Thái tử, gặp Minh Vương cũng đang ở ngoài phủ.

“Giữa ban ngày ban mặt mà Minh Vương điện hạ lại xuất hiện ở đây, ngạc nhiên thật.”

Minh Vương lạnh mặt, nói: “Bản vương đã nhắc nhở từ trước, nếu có người dám phá hỏng mệnh cách bản vương thiết lập cho hai người họ, người biết rõ sẽ có hậu quả gì.”

Tiền giả hạ phạm lịch kiếp, nếu mệnh cách bị sửa, nhẹ thì luân hồi lần hai, nặng thì nhập ma. Mà mệnh cách của con người bị sửa, sẽ vĩnh viễn không thể được luân hồi lần nữa, chỉ có thể làm một cô hồn dã quỷ dưới âm phủ. Điều này, Cảnh Lan Châu luôn biết rõ.

Minh Vương xuất hiện chỉ để nói vậy, sau đó lại biến mất. Cảnh Lan Châu nhìn xuống mặt đất, xem ra, vẫn chỉ có thể trông mắt nhìn cậu chịu khổ.

Gần tối, phủ Thái tử khôi phục sự tĩnh lặng.

Thái tử Mục Cẩm ngồi trong thư phòng, gần vào đêm, ánh sáng trong phòng mờ dần, bao phủ nửa khuôn mặt hắn trong bóng tối. Trong thư phòng có một người đang quỳ, chính là một trong số hai người hôm nay bị trói trên giường.

Mục Cẩm lên tiếng: “Rốt cuộc chuyện hôm nay có ẩn tình gì, nói lại toàn bộ cho bản cung, nếu có nửa câu dối trá, bản cung lấy đầu của ngươi!”

Người đang quỳ run lên bần bật: “Nô tài biết tội, cầu xin Thái tử điện hạ tha mạng! Cầu xin Thái tử điện hạ tha mạng!”

“Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?” Mục Cẩm nói.

Người quỳ trên mặt đất nôn nóng đến độ chảy nước mắt: “Là, là tiểu thư của phủ Thượng thư, là tiểu thư sai nô tài làm vậy. Nô tài sợ đắc tội tiểu thư, nên nhất thời hồ đồ. Cầu xin Thái tử điện hạ khai ân, tha cho nô tài!”

“Nói rõ ràng ra! Bản cung muốn biết toàn bộ chân tướng!”

Tên tiểu thư đang quỳ nuốt nước miếng, mới nói: “Mấy hôm trước Viên tiểu thư gọi nô tài ra ngoài, sai nô tài làm chút chuyện cho tiểu thư, nô tài tưởng không phải chuyện gì lớn nên ra ngoài. Sau đó mới biết, Viên tiểu thư sai nô tài hãm hại Thái tử phi, bảo nô tài đến thanh lâu tìm một tiểu quan, rồi làm Thái tử phi ngã xui, cởi hết quần áo, sau đó, sau đó mới để Thái tử điện hạ nhìn!”

Mục Cẩm hít một hơi lạnh, không ngờ nha đầu Viên Ngọc Chi kia lại có tâm kế như vậy, ba lần bốn lượt bày mưu tính kế, đúng là đã xem nhẹ nàng. Mục Cẩm hỏi tiếp: “Vậy hôm nay bản cung thấy người và tiểu quan kia nằm trần truồng trên giường là thế nào?”

“Là Thái tử phi. Nô tài vốn tưởng Thái tử phi bất tỉnh, không ngờ đột nhiên Thái tử phi tỉnh lại, làm nô tài hôn mê, lúc nô tài tỉnh lại, đã thành như vậy.”

Mục Cẩm nghe đến đó, không thấy tức giận, ngược lại còn thấy buồn cười.

“Nô tài thật sự biết tội, cầu xin Thái tử điện hạ khai ân, tha mạng nô tài!” Tiểu thư dập đầu xuống đất.

Mục Cẩm liếc hắt một cái, nói: “Thu dọn đồ đạc rút ngay khỏi đây, sau này đừng để bản cung nhìn thấy ngươi!”

“Vâng vâng vâng, nô tài đã biết, tạ ơn điện hạ không giết!”

Biết được chân tướng sự việc, Mục Cẩm ra khỏi thư phòng, đến ngay phòng ăn. Vào giờ này, cũng chính là lúc Mạch Surong ăn cơm.

Trên bàn đã bày biện mấy món ăn, nhưng Mạch Surong không ở đây. Mục Cẩm vừa ngồi xuống, Mạch Surong đã xuất hiện ở cửa, không thấy nha hoàn Đông Linh đi cùng, có lẽ vẫn đang hôn mê.

Mạch Surong thình an xong thì ngồi xuống bàn không chút kiêng dè, vừa định nói với hạ nhân mang thức ăn mặn lên, bị Mục Cẩm ngăn cản: “Không cần, hôm nay bản cung muốn ăn chay.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đồng Hành. Đạo Phố

Mạch Surong không nói gì nữa. Mục Cẩm bắt đầu gấp món chay, ăn được mấy miếng đã không còn hứng thú. Mấy món chay này không hề có một chút dầu mỡ, giống như nước đun sôi vậy, ăn mấy miếng thì thấy mới lạ, nhưng ăn nhiều sẽ như nhai sáp vậy.

Liếc sang nhìn Mạch Surong, cậu đã quen ăn chay, vớt một miếng cải trắng trong nước luộc ra mà cậu ăn không hề thay đổi sắc mặt. Mục Cẩm nuốt miếng chay trong miệng xuống, lại gấp thêm một miếng đậu trắng, kiên trì ăn tiếp.

Từ sau chuyện kia, mấy ngày liên tiếp Viên Ngọc Chi không dám tới phủ Thái tử nữa.

Không ngờ cách bảy, tám ngày sau, Mục Cẩm vẫn nhắc lại chuyện đó.

“Chuyện bày mưu hãm hại, bản cung không muốn thấy lần thứ ba.”

Viên Ngọc Chi chột dạ nhìn hắt: “Mục Cẩm ca ca, huynh, nói gì vậy?”

“Chuyện lần trước bản cung đã biết rồi, có ý gì, không ai rõ hơn muội.”

“Cái gì mà chuyện lần trước chứ, tên, tên họ Doãn kia đã nói gì sao? Muốn mượn chuyện này để chia rẽ quan hệ giữa chúng ta à?” Nói mà không hề có chút sức lực.

Mục Cẩm nhẹ nhàng liếc nàng: “Đủ rồi, đừng diễn kịch trước mặt bản cung.”

Viên Ngọc Chi cúi đầu: “Muội, muội chỉ muốn giúp Mục Cẩm ca ca thôi.”

“Nếu muội thật sự có lòng muốn giúp, thì đừng gây thêm phiền phức cho bản cung.”

“Muội...” Về mặt Viên Ngọc Chi đầy tủi thân, hai mắt đỏ lên. “Muội làm tất cả cũng chỉ vì huynh, bây giờ huynh còn nói muội gây thêm phiền phức? Hay là, huynh không còn hy vọng tên họ Doãn kia đi khỏi đây nữa?”

Sắc mặt Mục Cẩm ngưng lại, rồi lạnh mặt nói: “Bản cung chỉ là ghét loại chuyện vu oan giá họa.”

“Nhưng mà, ngoại trừ chuyện đó ra, muội không nghĩ ra được cách nào khác.”

“Đây là chuyện của bản cung, không cần muội xen vào.” Mục Cẩm bỏ lại một câu rồi quay người rời đi. Nhìn theo bóng dáng hắt, Viên Ngọc Chi rơi lệ lã chã, thì thào trong miệng: “Sao huynh ấy lại nói vậy với ta...”

Nha hoàn bên cạnh nói: “Tiểu thư, Thái tử điện hạ chỉ nhanh miệng nhất thời thôi, không có ác ý gì đâu.”

Hôm đó, Mạch Surong đang múa kiếm trong sân. Mục Cẩm nhìn thấy từ đằng xa, dừng chân lại nhìn, tâm niệm xoay chuyển, nói với thị vệ phía sau: “Đi mang kiếm của bản cung tới đây.”

“Vâng.”

Mạch Surong đang chăm chú luyện kiếm, bỗng nhiên có một người lộn nhào trên không trung lao về phía cậu, cậu phản ứng rất nhanh, giờ ngang kiếm lên chắn. Thấy rõ là Mục Cẩm, lùi ra sau mấy bước, cầm kiếm chấp tay: “Điện hạ.”

Mục Cẩm chỉ kiếm vào cậu: “So đấu với bản cung một trận.”

Mạch Sương còn chưa đáp ứng, Mục Cẩm đã xuất kích trước, bước đi như bay về phía cậu. Mạch Sương nhún đầu ngón chân xuống rồi nhảy lên không trung, Mục Cẩm cũng bay lên không trung, kiếm của hai người chạm vào nhau, tạo ra tiếng kêu trong trẻo.

Từ trên không trung nhẹ nhàng rơi xuống đất, Mục Cẩm liên tục xuất chiêu, Mạch Sương liên tục lùi ra sau, chỉ thủ chứ không công, rõ ràng là cố ý rơi vào thế yếu.

Mục Cẩm cực kỳ khó chịu, thu kiếm lại lùi ra sau mấy bước, nhìn cậu chằm chằm nói: “Dùng hết sức!”

Vì thế, vung kiếm lên, lại tiếp tục xông đến. Mạch Sương đứng bất động, lúc này không nhường hấn nữa. Sau ba chiêu, kiếm trên tay Mục Cẩm bị hất văng ra ngoài, cắm vào trong bụi hoa. Mà kiếm trên tay Mạch Sương, chĩa thẳng vào tim Mục Cẩm, mũi kiếm chỉ cách lồng ngực hấn không đến ba tấc.

Mục Cẩm đứng im, giật mình ngậy người nhìn cậu, chỉ cảm thấy người trước mặt đẹp không tả nổi, hàng mi đen dày, ánh mắt trong suốt như lưu ly, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mím nhẹ, đẹp hơn cả nữ tử, lại không hề mang vẻ nữ khí.

Mạch Sương thu kiếm, chấp tay: “Đa tạ.”

Bỗng nhiên, Mục Cẩm lấy lại tinh thần, rời tầm mắt đi, chột dạ một cách khó hiểu. Đi vào trong bụi hoa gần đó lấy kiếm, nói sau lưng: “Lần sau, nhất định bản cung sẽ thắng ngươi.”

Nói xong, nhấc chân bước đi.

Đông Linh đang đứng một bên dè dặt đi ra, dăng khăn mặt lên, nói nhỏ: “Vừa rồi em còn tưởng điện hạ thua xong sẽ tức giận chứ?” May mà không có, trong lòng thấy may mắn.

Đến giờ ăn cơm, Mạch Sương vừa mới đến phòng ăn xong, Mục Cẩm cũng xuất hiện luôn. Bình thường thời gian hai người dùng bữa đều khác nhau, nhưng mấy ngày gần đây thì luôn xuất hiện cùng lúc.

Hạ nhân mang mấy món chay lên trước, rồi lại mang mấy món mặn lên. Mạch Sương đang định vurun đĩa đến đĩa rau, đột nhiên Mục Cẩm làm ra một hành động, bung đĩa gà quay đổ hết vào đĩa rau, còn dùng đĩa trộn đều.

Toàn bộ hạ nhân đều sững sờ, khuôn mặt Mạch Sương vẫn không đổi sắc. Mục Cẩm lại tiếp tục đổ đĩa thịt kho tàu vào trong đĩa khoai tây chung, đổ thịt bò luộc vào canh mướp.

Như vậy, các món mặn và món chay trên bàn đều được trộn chung với nhau.

Tất cả mọi người trong phủ Thái tử đều biết, Thái tử phi chỉ ăn chay không ăn mặn, sau khi các món ăn được trộn vào nhau, mấy món chay đã dính không ít dầu mỡ.

Mục Cẩm làm như không có chuyện gì xảy ra bắt đầu ăn cơm, Đông Linh đứng bên cạnh nói vào tai Mạch Sương: “Công tử, em lại đi bung món chay cho cậu.”

“Không cần.” Mạch Sương nói.

Mục Cẩm lên tiếng: “Phủ Thái tử không phải chùa của hòa thượng, ngày nào cũng ăn chay, người ngoài biết được còn tưởng bản cung bạc đãi người.”

Đông Linh nói thâm trong lòng, vốn dĩ đã bạc đãi rồi.

Mặc dù Mạch Sương lớn lên ở đạo quán, nhưng không phải đạo sĩ, chỉ là cậu luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, tạo thành thói quen chỉ ăn chay. Cậu đã từng ăn thức ăn mặn, trong các buổi cung yến hay thọ yến, ở ngay trước mặt mọi người, ít nhiều cũng có ăn một chút.

Đĩa của Mạch Sương duỗi về phía món khoai tây được trộn chung với thịt kho tàu. Mục Cẩm nhìn đĩa của cậu, cuối cùng cũng chỉ gắp khoai tây.

Mục Cẩm không nói gì nữa, tiếp tục ăn cơm.

Thái tử Mục Cẩm hạ triều xong, thì đến tầm cung của Hoàng hậu thỉnh an.

Hoàng hậu còn đặc biệt dặn dò Ngự Thiện phòng làm chút bánh ngọt, ngồi trong Ngự Hoa viên cùng nói chuyện với hấn.

“Gần đây con và nha đầu Ngọc Chi kia cãi nhau à?” Đột nhiên Hoàng hậu nhắc đến chuyện này.

Mục Cẩm bưng chén trà lên: “Không có.”

“Thật sự không có?” Hoàng hậu hỏi lại, Mục Cẩm không nói gì, lần trước quả trách nàng xong, đã nhiều ngày nàng không đến phủ Thái tử.

Hoàng hậu cười, cũng xem như hiểu được: “Nó ấy à, tuy hơi tùy hứng một chút, nhưng bản tính thiện lương, không chịu được chút uất ức, con cũng nên nhường nó một chút.”

Mục Cẩm trả lời qua loa: “Nhi thần biết.”

“Bản cung cũng hiểu đôi chút về tâm tư nữ nhi, hôm nào đó tặng nó chút đồ trang sức, cam đoan bao nhiêu tức giận của nó đều biến mất.”

Mục Cẩm gật đầu. Không cần nghĩ cũng biết, Viên Ngọc Chi đã đến khóc lóc kể lể với Hoàng hậu. Hoàng hậu nương nương rất sủng ái chất nữ này, chuyện gì cũng chiều theo nàng. Cũng chính vì thế, Viên Ngọc Chi mới dám vô pháp vô thiên đến mức đó.

Hoàng hậu nhấp một hớp trà, đổi đề tài: “Phải rồi, Thái tử phi ở chỗ con, như thế nào?”

Mục Cẩm không biết Hoàng hậu đang hỏi về phương diện nào, chỉ đáp một câu: “Hắn rất tốt.”

Hoàng hậu cười: “Bản cung muốn hỏi con và hắn như thế nào?”

Mục Cẩm nhìn thoáng qua Hoàng hậu, im lặng một lúc mới nói: “Không thể nào cả.”

Hoàng hậu thở dài một hơi: “Cưới một nam nhân về, cũng khổ cho con. Nếu không phải nha đầu Viên Thanh kia tùy hứng, bỏ trốn cùng một thư sinh nghèo kiết, cũng chẳng cần con phải chịu tội thay nó.”

Mục Cẩm mím môi không nói. Trước đây biết Hoàng thượng tứ hôn cho hắn, đối tượng còn là nhi tử của kẻ thù Doãn Thăng của mình, quả thật tức không chịu được. Nhưng qua mấy tháng nay, cũng đã phai nhạt dần. Hình như, cũng không đáng ghét như mình tưởng.

Rời đi từ chỗ Hoàng hậu, trở về phủ, đúng lúc thấy Mạch Sương đang định ra ngoài.

Mạch Sương hành lễ, Mục Cẩm lạnh mặt hỏi: “Đi đâu?”

Hắn chưa bao giờ hỏi mình như vậy, Mạch Sương sững sốt một chút mới trả lời: “Ra ngoài đi dạo một lát.”

“Đúng lúc, bản cung cũng muốn đi dạo.”

Khuôn mặt Mạch Sương không chút gợn sóng, Đông Linh thì hơi kinh ngạc nhìn Mục Cẩm.

“Chờ ở đây, bản cung đi thay quần áo.” Đi vội vào phòng ngủ.

Đông Linh như sắp rớt cảm xuống đất, đợi hắn đi xa, mới ghé sát vào hỏi nhỏ: “Công tử, điện hạ muốn đi cùng hả?”

“Tùy hắn.”

Mục Cẩm thay quần áo xong, đi đến trước mặt Mạch Sương, cũng không nói gì hết, đi lên xe ngựa mà quân gia chuẩn bị cho Mạch Sương. Tiếp đó, Mạch Sương cũng lên xe ngựa.

Tới con đường sầm uất nhất kinh thành, hai người xuống xe ngựa.

Mạch Sương nói trước: “Thần muốn đến hiệu sách gần đây, nên phân đường cùng điện hạ ở ngay chỗ này.”

Về mặt Mục Cẩm không vui: “Người tưởng bản cung không biết người muốn thoát khỏi bản cung để hẹn hò với tình lang?”

Nghe thấy hai chữ tình lang, sắc mặt Mạch Sương hơi thay đổi: “Điện hạ hiểu lầm.”

Đông Linh nói: “Đúng đó, Thái tử điện hạ, công tử thật sự muốn đến hiệu sách, tuyệt đối không có gì mà... tình lang.” Hai chữ cuối cùng, Đông Linh nói nhỏ tưởng như không thể nghe thấy.

Mục Cẩm nhìn thoáng qua Mạch Sương, ngao ngễ nói: “Hiệu sách ở đâu, bản cung cũng muốn đến xem sao.”

Vì thế, sau cùng biến thành Mục Cẩm đi đằng trước, Mạch Sương và Đông Linh đi theo sau hắn.

Trên đường kẻ đến người đi, mọi người đều mặc thường phục ra ngoài, hai người Mạch Sương và Mục Cẩm đều có khí chất xuất chúng, dẫn tới bao nhiêu ánh mắt khuyh mộ.

Kẻ ra Mục Cẩm cũng trông như thật sự muốn đi dạo, nhìn đây một chút, nhìn kia một chút. Mặc dù ngày nào thượng hạ triều hắn cũng đi qua con đường này, nhưng chưa bao giờ dừng lại ngắm nhìn.

Trước khi cập quan, hắn sống trong cung, không biết đến thế giới bên ngoài. Chuyển ra ngoài cung đã được hai năm, ngày nào cũng đi đi lại lại giữa hoàng cung và phủ Thái tử, cũng chưa từng đi dạo xung quanh.

“Công tử, mua trang sức cho người trong lòng đi, nhiều thiên kim đại tiểu thư trong thành mua trang sức ở chỗ tôi lắm.” Đại nương hàng trang sức nói.

Mục Cẩm nhìn sang theo tiếng gọi, quầy hàng kia bày rất nhiều đồ trang sức cho nữ tử, nhớ lại lời Hoàng hậu nương nương nói sáng nay, bèn đi tới.

Đứng trước quầy hàng, đại nương bán trang sức cười tươi, cầm một chiếc vòng ngọc: “Công tử, nhìn xem, chiếc vòng tay này óng ánh rực rỡ, đeo vào vừa dễ chịu lại vừa tôn lên thân phận, các cô nương đều thích đeo.”

“Vây lấy cái này.”

“Cái này giá mười lượng bạc. Công tử xem những thứ khác đi, tôi còn có một chiếc trâm ngọc, rất hợp với chiếc vòng tay này.”

“Không cần.”

Phía sau có tiểu tư trong phủ đến trả tiền. Đông Linh bất bình trong lòng: Vừa rồi còn nói công tử nhà ta hẹn hò với tình lang, giờ còn trắng trợn mua trang sức cho người trong lòng.

Mục Cẩm quay lại, thấy Mạch Surong đứng phía sau cách mình khá xa, đột nhiên trong lòng thấy áy náy một cách khó hiểu. Cái cảm giác này, giống như vừa làm chuyện có lỗi với cậu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hiệu Sách. Xuân Cung

Vượt qua cậu, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, ở một góc rẽ có một nam tử áo xanh đứng đó, ánh mắt hẩn dửng trên người Mạch Surong với bộ quần áo trắng tinh. Nhưng ngại có Mục Cẩm bên cạnh, hẩn không tiện qua đó, chỉ đứng nhìn, biến ra một tiên ẩn, rồi biến mất ở góc rẽ.

Dừng ở đây một chút, lại đi đến kia một chút, từ đầu đường tới cuối đường, tổng cộng đi mất một canh giờ. Mạch Surong đi đằng sau hẩn, không trách cứ một câu, cũng không mấy may có một chút mất kiên nhẫn nào.

Đi đến cuối đường, Mục Cẩm quay người hỏi: “Hiệu sách người nói ở đâu?”

“Đã giữa trưa, điện hạ nên về phủ dùng bữa đi.”

Mục Cẩm ngẩng đầu nhìn trời, đúng là đã giữa trưa: “Tìm nơi ăn trưa trước, lát nữa lại đi.”

Hẩn đã quyết tâm, thế nào cũng phải đến hiệu sách kia.

Lên tầng hai của một lầu lâu gần đó, ngồi xuống ghế, tiểu nhị lập tức tới hỏi muốn ăn gì, Mục Cẩm tùy tiện gọi mấy món.

Không ngờ lúc bưng lên, phần lớn đều là món nặn, còn món chay đại để chỉ có mỗi đĩa hành. Mục Cẩm liếc sang nhìn Mạch Surong đang trầm mặc không nói gì, dặn dò tiểu nhị: “Mang thêm mấy món chay lên.”

“Vâng, tiểu nhân đi ngay.”

Ăn xong, ngồi nghỉ trong lầu lâu một lát, mới tiếp tục đến hiệu sách.

Vào hiệu sách, lão bản nhìn qua một cái đã nhận ra Mạch Surong: “Công tử, cậu tới rồi, sách lần trước cậu cần, người kia mượn xong đã trả lại rồi, tôi vẫn giữ cho cậu đây.”

Mạch Surong cười nhẹ với lão bản: “Đa tạ lão bản.”

“Khách khí quá.” Lão bản hiệu sách trông rất thân thiện kia nhìn thấy nam tử phía sau Mạch Surong, liền hỏi: “Vị này là?”

Mạch Surong dừng một chút, đáp: “Một vị tri kỷ của tại hạ.”

Lão bản hiểu ý ngay, chấp tay với Mục Cẩm: “Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Mục Cẩm không thay đổi sắc mặt, làm ra vẻ như không liên quan đến mình. Lão bản hiệu sách đi lấy sách trong tủ cho Mạch Surong, Mạch Surong nhận sách giao cho Đông Linh: “Ta vào trong xem tiếp.”

Nói xong, đi vào căn phòng chuyên dự trữ sách. Bên trong có kê khoảng bảy, tám giá sách, tối thiểu cũng phải có hơn vạn quyển, đủ loại sách đều có cả. Mục Cẩm đi vào cùng, Mạch Surong đang giờ sách bên cạnh giá sách, hẩn nói phía sau: “Lần sau nếu có ai hỏi, người nên nói bản cung là phu quân của người.” Ngờ khi có vẻ mỉa mai.

“Thần thì không sao cả, chỉ sợ Thái tử điện hạ đề ý.”

Mục Cẩm định nói gì đó nhưng lại thôi, trong cổ họng như có thứ gì đó mắc kẹt, không nói ra lời.

Mạch Surong tiếp tục chọn sách, Mục Cẩm cũng nhìn xung quanh.

Tàng thư trong phủ Thái tử có thể xem như cái gì cũng có, nhưng đa phần đều là những tác phẩm của các danh gia, hầu như Mạch Surong đã xem hết. Còn ở đây có rất nhiều bộ sách của những người không có tiếng tăm, ở chỗ khác không dễ dàng tìm thấy, cho nên mới thích đến đây đọc.

Đột nhiên, rầm một tiếng, Mạch Surong quay người lại, thấy trước mặt Mục Cẩm có rất nhiều sách bị mở tung, còn trên giá thì trống rỗng một khoảng.

Mạch Surong qua đó, Mục Cẩm giờ quyền sách mà hắn đang cầm ra: “Ngươi đến đây để xem loại sách này?”

Mạch Surong nhìn lướt qua quyền sách trên tay hắn, chính là một quyển xuân cung, chắc là được nhét ở trong, bị hắn kéo ra, nên sách bên ngoài mới rơi hết xuống.

Mạch Surong thân nhiên, trong các hiệu sách mà có một hai quyển này cũng không có gì lạ: “Thần vẫn muốn xem, tiếc là không tìm thấy, ngược lại bị điện hạ tìm ra rồi.”

Mục Cẩm: “...”

Đông Linh, tiểu tư và lão bản hiệu sách nghe thấy tiếng động đều vào trong xem thế nào, nhìn thấy một đồng sách rơi xuống đất, lại nhìn sang Mục Cẩm. Mục Cẩm giấu quyền sách đang cầm vào trong tay áo, nói với tiểu tư: “Còn không mau đến đây dọn dẹp.”

“Vâng.” Tiểu tư đến thu dọn ngay lập tức.

Trước khi rời đi, Mạch Surong trả tiền ba quyển sách cho lão bản, nhưng rõ ràng trên tay chỉ có hai quyển, sao lại trả nhiều hơn một quyển. Lão bản hiệu sách cũng không phải người tham lợi: “Công tử, cậu trả thừa tiền rồi.”

“Lão bản cầm đi, ta mua ba quyển, còn có một quyển trong tay áo.”

Sắc mặt Mục Cẩm trở nên xám xịt, quyền sách giấu trong tay áo dù đặt thế nào cũng thấy kỳ quái. Lão bản hiệu sách lập tức hiểu ra, dù là người đứng đắn đến đâu, xem loại sách đó cũng rất bình thường, đều là nam nhân, có thể hiểu mà.

Đi từ trong hiệu sách ra, mấy người về phủ.

Đã nhàn rồi ở bên ngoài suốt cả ngày, Mục Cẩm vừa về đến phủ là vào thư phòng xem công văn, mới ngồi xuống, nha hoàn đã đến hầu hạ. Mục Cẩm nhớ ra trong tay áo còn có một quyển sách, nói với nha hoàn đang mài mực bên cạnh: “Lùi xuống đi.”

“Vâng.” Đợi nha hoàn đi rồi, Mục Cẩm mới lấy quyển sách kia ra.

Tuy từng trang từng trang vẽ có chút cầu thả, nhưng vẫn thấy rõ người trên đó đang làm gì. Quyền sách này cũng không phải xuân cung bình thường, mà là vẽ tranh của hai nam tử đoạn tụ với những tư thế giao hợp khác nhau, và ở những địa điểm khác nhau.

Ở trong cung cũng có tranh xuân cung, mấy huyênh đệ có tình cảm tốt đôi khi cũng trao đổi với nhau. Hắn cũng từng xem một hai quyển, nhưng hai nam nhân, thì đây là lần đầu tiên.

Mục Cẩm tùy tiện giờ mấy trang, thấy rõ tư thế trên đó, cơ thể nóng lên một cách kỳ lạ, lập tức đóng lại, vứt sang một bên, còn uống thêm mấy hớp trà để lấy lại bình tĩnh.

Ban đêm về phòng, Mạch Surong hành lễ xong, rồi tiếp tục xem hai quyển sách mà hôm nay mua từ hiệu sách về. Mục Cẩm đi đến dừng trước mặt cậu, Mạch Surong ngẩng đầu lên: “Điện hạ có việc?”

Mục Cẩm lấy quyển xuân cung từ trong tay áo chia ra: “Không phải ngươi nói muốn xem sao, cho ngươi.”

“Đa tạ.” Mạch Surong ung dung nhận lấy, đặt sang một bên.

Mục Cẩm nhìn lướt qua quyển sách bị cậu đặt ở một bên, nhướn mi: “Sao không xem, không dám à?”

Mạch Surong bình tĩnh nhìn hắn: “Điện hạ muốn thần xem bây giờ?”

“Bản cung chỉ tò mò muốn biết, rốt cuộc ngươi dám xem hay không dám xem.”

“Cái này có gì mà không dám?”

“Vậy xem ngay bây giờ cho bản cung thấy.”

Mạch Surong bỏ quyển sách trên tay xuống, cầm quyển xuân cung lên, mở ra. Mục Cẩm hồi hộp, dường như đang mong chờ điều gì đó.

Mạch Surong giờ từng tò từng tò, xem rất chăm chú. Mục Cẩm lên nhìn phản ứng của cậu, không khác nhiều lắm so với bình thường. Hay là, ngoài mặt thì cậu bình tĩnh, thật ra trong lòng cũng thấy nhộn nhạo?

Mạch Surong đã giờ được hơn nửa quyển, Mục Cẩm thấy mặt cậu vẫn không có chút biến hóa nào, càng lúc càng tò mò, nếu là nam nhân bình thường thì phải đỏ mặt tía tai từ lâu rồi chứ.

Bất chợt, Mục Cẩm cảm cổ tay cậu, muốn xem thử mạch đập của cậu, vậy mà không hề thấy đập nhanh hơn. Vô thức nhìn lướt qua bên dưới, cũng không thấy có phản ứng gì, rốt cuộc người này thanh tâm quả dục đến mức nào đây?

Mạch Surong ngược mắt nhìn hắn: “Sao vậy?”

Nhất thời, Mục Cẩm thấy lúng túng, không tìm được lý do, đột nhiên thốt ra một câu: “Bản cung mời vai, xoa bóp giúp bản cung.”

Mạch Surong trầm mặc một lúc, để sách xuống, đứng dậy nói: “Mời điện hạ ngồi.”

Mục Cẩm cũng không hiểu sao vừa rồi lại nói như vậy, nói ra xong mới phát hiện. Ngồi xuống, Mạch Surong đi vòng ra sau lưng hắn, đặt hai tay lên vai hắn bắt đầu xoa bóp.

Mạch Surong vừa chạm vào người, Mục Cẩm đã cảm thấy có một dòng điện chạy khắp toàn thân, tê tê đại đại, có chút dễ chịu.

Hơi nghiêng mặt đi, từ khóe mắt có thể nhìn thấy một bóng trắng ở phía sau, bỗng có một loại cảm giác như thăng hoa lên trời. Nói không rõ nghĩ không tỏ, cứ quanh quẩn trong đầu, trong bất tri bất giác ngay cả tim cũng đập nhanh hơn.

Mục Cẩm hơi nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ, từ khi nào mình đã bắt đầu cho phép cậu đến gần mình?

Lúc ban đầu, đến cả nhìn cậu cũng không muốn nhìn, chứ đừng nói đến chuyện tới gần, nhưng sau đó, cùng nhau đi dạo, cùng nhau ăn cơm, dường như tất cả đều rất tự nhiên, không có kháng cự, cũng không có chán ghét.

Vừa rồi rõ ràng là muốn nhìn dáng vẻ của cậu khi xem tranh xuân cung, ngờ đâu cuối cùng lại biến thành xoa bóp vai.

Lực xoa bóp của đôi tay trên vai rất thoải mái, nhịp nhàng không nhanh không chậm, khiến người ta thấy khoan khoái. Mục Cẩm vẫn nhớ rõ đôi tay đó, thon thả trắng ngần, đốt tay rõ ràng, múa kiếm vẽ tranh đánh đàn, không gì không biết.

Mục Cẩm không kim lòng được, tay vội vàng giữ lấy bàn tay trắng ngần thon thả trên vai, động tác xoa bóp bỗng dừng lại, tay như bị giật điện, rụt lại.

“Được rồi.” Hắn đứng dậy, đi vào gian trong.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ly Biệt. Bận Lòng

Hôm sau, Viên Ngọc Chi đeo một chiếc vòng ngọc óng ánh rực rỡ trên tay đến phủ Thái tử, còn cố ý kéo tay áo lên cao một chút, như thể sợ người ta không nhìn thấy chiếc vòng kia vậy.

Chiếc vòng tay mà hôm qua mua, Mục Cẩm đã sai hạ nhân mang đến phủ Thượng thư ngay lập tức. Lần đầu tiên Viên Ngọc Chi nhận được trang sức mà người trong lòng tặng, đương nhiên là vui như hoa nở, chỉ hận không thể ôm ấp yêu thương ngay, đâu còn giận dỗi gì.

Hôm nay vừa mới đến nơi, Viên Ngọc Chi đã kéo tay Mục Cẩm: “Mục Cẩm ca ca, muội biết, huynh quan tâm muội nhất.”

Mục Cẩm nói: “Sau này phải nghe lời một chút.”

Viên Ngọc Chi vội vàng gạt đầu: “Vâng vâng, sau này chuyện Mục Cẩm ca ca không thích, muội sẽ không làm.”

“Vậy mới đúng.” Mục Cẩm vừa ngẩng đầu lên đã thấy nha hoàn Đông Linh của Mạch Surong chạy vụt qua cách đó không xa, vội vàng như thế, không biết là có chuyện gì.

Đông Linh thở hổn hển chạy vào thư phòng, Mạch Surong đang vẽ ngẩng đầu nhìn nàng: “Chuyện gì mà nôn nóng vậy?”

Tiểu nha đầu giờ thứ đang cầm trong tay lên: “Công tử, có thư của cậu.”

Mạch Surong nhận lấy, mở ra xem, là gửi tới từ núi Lăng Vân. Đọc nội dung bức thư xong, Mạch Surong nhúu chặt mi.

“Công tử, sao vậy?” Đông Linh hỏi, trong ấn tượng, công tử nhà mình rất hiếm khi mặt ủ mày chau như vậy.

Mạch Suong cất thư vào trong tay áo, dặn dò: “Em đi thu dọn đồ đạc, ngày mai lên đường về núi Lăng Vân.”

Đông Linh thấy sắc mặt công tử nhà mình không tốt, cũng không hỏi nhiều nữa, lập tức đi dọn đồ ngay.

Khi gặp Trần bá, Mạch Suong nói với Trần bá mình phải rời phủ Thái tử một thời gian ngắn, để ông ấy tự lo liệu xử lý mọi chuyện trong phủ. Trần bá cũng bố trí xe ngựa để ngày mai cậu đi xa nhà, còn cho cả mấy hạ nhân đi cùng.

Đến tối, Mạch Suong mới nhắc đến chuyện này với Mục Cẩm.

“Điện hạ, ngày mai thân phải ra ngoài một chuyến.”

Mục Cẩm thông thả nói: “Ngươi ra ngoài không liên quan đến bản cung, không cần bẩm báo.”

“Lần này thân phải đi xa, cho nên, muốn chào điện hạ một tiếng.”

Mục Cẩm ngần ra, vừa rồi hấn tưởng cậu nói ra ngoài chỉ là đi ra ngoài một chút như bình thường, không ngờ lại là đi xa. Thuận miệng hỏi một câu: “Đi đâu?”

“Về núi Lăng Vân một chuyến.”

Mục Cẩm vừa nghe là núi Lăng Vân, có một cảm giác kỳ cục nói ra một câu: “Chân mọc trên người ngươi, ngươi muốn đi, bản cung cũng không ngăn cản được.”

Mạch Suong mím môi không nói gì, cũng không giải thích nhiều.

Ngày hôm sau, khi Mục Cẩm tỉnh dậy, Mạch Suong đã dậy từ sớm, giường nhỏ ở gian ngoài đã được thu dọn ngăn nắp.

Thay quần áo, rửa mặt rồi ra cửa, Mạch Suong đi tới từ hành lang bên cạnh, đi đến chỗ Mục Cẩm thì đưa thanh kiếm trong tay ra: “Thanh kiếm này có linh khí, có thể ứng phó với yêu ma, điện hạ cứ mang theo bên người để tự bảo vệ.”

Mục Cẩm sững ra một lúc, nhận lấy, nhìn Mạch Suong định nói lại thôi. Cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra, chỉ biết tro mắt nhìn bóng dáng trắng như tuyết kia, càng lúc càng đi xa.

Hạ triều trở về, đã không thấy bóng dáng cậu đâu. Mục Cẩm ngồi trong thư phòng, nhìn thanh kiếm kia, không thấy khác thanh kiếm bình thường là bao, chỉ là trên thân kiếm có thêm phù chú.

Cậu về núi Lăng Vân làm gì? Có về đây nữa không?

Mục Cẩm sực tỉnh lại từ trong dòng suy nghĩ, thầm mắng mình, rốt cuộc đang nghĩ linh tinh gì vậy? Hấn cảm hận cả nhà Doãn Thăng, cảm hận cuộc hôn nhân chính trị hoang đường này, mà chính hấn cũng không thích nam nhân. Cậu đi rồi, không trở về, không thể tốt hơn được nữa!

Thế nhưng, đi lại trong phủ, trong lòng cứ cảm thấy thiếu cái gì đó, thiếu mất bóng dáng màu trắng múa kiếm xuất thần nhập hóa, thiếu mất một người cứ nhìn thấy hấn là cung kính chấp tay vãn an, thiếu mất một nam tử tuyết mỹ chỉ cần về phòng là có thể nhìn thấy...

Viên Ngọc Chi nghe nói Thái tử phi rời khỏi phủ Thái tử, trong lòng sung sướng không chịu được, chạy ngay đến phủ Thái tử: “Mục Cẩm ca ca, cái kẻ ngựa mất kia đã đi rồi, thật đúng là hả lòng hả dạ, tốt nhất là sau này hấn đừng có về nữa.”

Mục Cẩm cổ cong môi lên, lộ ra một nụ cười chua xót...

Nếu cậu không trở về, nếu cậu không trở về, nếu cậu không trở về...

Chỉ nghĩ thôi, không hiểu sao mà trái tim lại thấy trống rỗng một khoảng.

Xem công văn xong, hấn về phòng, đứng ngoài cửa, lại lần nữa không chịu mở ra. Nha hoàn phía sau nhẹ giọng nhắc nhở: “Điện hạ.”

Mục Cẩm quay sang: “Lui ra.”

Mấy tháng qua, chỉ cần vào trong chủ phòng, hấn sẽ cho hạ nhân lui xuống. Mục đích ban đầu chỉ là không muốn để người ngoài biết chuyện hấn và Thái tử phi không ngủ chung giường, dần dần sau đó cũng đã thành thói quen, thay quần áo xỏ giày, đều là tự mình làm.

Đẩy cửa vào phòng, trong phòng là một ánh nền nghiêng nghiêng, chiếu bóng hấn trên sàn nhà. Đóng cửa lại, nhấc chân đi về phía chiếc giường nhỏ cạnh cửa sổ, ngồi xuống, trên bàn cạnh giường còn có mấy quyển sách. Có hai quyển đã mua trong hiệu sách vào lần hấn đi cùng, còn cả một quyển xuân cung, không ngờ cậu lại táo bạo đặt chung với nhau thế này.

Nên nói cậu thế nào mới được đây? Một nam tử bề ngoài thanh nhã, dù thế nào cũng sẽ không muốn để người khác biết mình xem loại sách thô tục này

chứ? Vậy mà cậu lại chẳng kiêng dè chút nào hết.

Cầm một quyển sách mở ra xem, là do một văn nhân không biết tên viết. Nhưng trong từng chữ lại lộ ra nhã khí, trong từng câu lại cất giấu khí khái. Khó trách, cậu sẽ thích.

Hôm sau hạ triều, đi ngang qua một con đường sầm uất, Mục Cẩm kêu dừng lại. Sau khi xe ngựa dừng hẳn, hắn mới nhớ ra mình đang mặc Thái tử phục có hình kỳ lân, nếu đi trên đường, chắc chắn sẽ bị chú ý.

Vì thế, về phủ trước, thay quần áo bình thường, lại đến.

Đi thẳng đến hiệu sách trong con ngõ nhỏ, lão bản hiệu sách đang ngồi đấy, sao chép một vài quyển sách, ngẩng đầu thì thấy Mục Cẩm, bèn hỏi: “Công tử đến đọc sách hay mua sách?”

Nhất thời, hắn không đáp được, chỉ muốn đến xem thế nào thôi. Một lúc sau, hắn mới nói: “Đọc sách.”

Lão bản hiệu sách dẫn hắn vào trong: “Vị công tử đến đây chọn mấy quyển, nếu đọc sách thì lên tầng trên đọc.” Lại gọi tiểu nhị giúp việc trong hiệu sách đến, bảo hắn nhanh đi pha trà.

Quay sang hỏi tiếp: “Sao vị công tử áo trắng kia không đi cùng công tử?”

Mục Cẩm nhìn hắn: “Ngươi còn nhớ ta?”

“Nhớ chứ nhớ chứ, sao lại không nhớ được, khách khứa đến chỗ ta, ta đều nhớ hết.”

“Vậy vị công tử lần trước đến cùng ta, cũng thường xuyên đến đây?”

“Cũng không hẳn, mấy tháng qua chỉ đến khoảng năm, sáu lần. Lần nào cũng ngồi trên tầng hai khoảng hai canh giờ.”

Mục Cẩm nhìn lên tầng trên, nói với lão bản bên cạnh: “Hắn đã đọc sách gì, mang hết lên cho ta.”

“Chuyện này... Công tử, mặc dù tại hạ nhớ rõ diện mạo của từng vị khách, nhưng đã đọc sách gì, tại hạ không thể nhớ được.” Lão bản hiệu sách áy náy. “Không thì lần sau công tử gặp vị công tử kia có thể tự hỏi xem, nếu có tên sách, tại hạ sẽ tìm dễ hơn.”

“Thôi.” Mục Cẩm vào phòng chứa sách, tùy tiện lấy mấy quyển trên giá, lên tầng hai.

Chỉ ngồi một lát là đi xuống, bảo tiểu tư để lại một thỏi bạc, rồi rời đi.

Đến hôm nay, Mạch Surong đã đi được nửa tháng.

Mục Cẩm về phủ, quản gia đến nghênh đón nói đã chuẩn bị xong bữa trưa. Dừng chân lại, Mục Cẩm liếc nhìn quản gia, lạnh giọng hỏi: “Hắn có nói tại sao phải về không?”

Nhất thời, quản gia không hiểu lắm, được một lúc mới cẩn thận hỏi lại: “Điện hạ đang hỏi về Thái tử phi?”

Trong nháy mắt, Mục Cẩm hơi xấu hổ: “Coi như bản cung không hỏi.” Nói xong thì đi ngay.

Quản gia nhìn theo bóng lưng hắn, lặng lẽ thở dài.

Sau đó, quản gia lại tự đến tìm Mục Cẩm.

“Thái tử điện hạ, nghe Thái tử phi nói, lần này cậu ấy phải về núi Lăng Vân là muốn gặp mặt sư phụ Hư Trường đạo trưởng lần cuối. Thời gian của lão đạo trưởng không còn nhiều, nên Thái tử phi phải về gấp.”

Hóa ra cậu trở về là vì thế, tự nhiên Mục Cẩm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn coi như không có chuyện gì, nghiêm mặt nói: “Ngươi nói với bản cung làm gì?”

Lão quản gia lập tức cúi đầu nói: “Hư Trường đạo trưởng có ơn dưỡng dục với Thái tử phi, hiện giờ ông ấy không còn nhiều thời gian, lão nô chỉ muốn hỏi điện hạ một chút, có cần tặng chút dược liệu bổ dưỡng để bày tỏ tâm ý không?”

“Ngươi xem rồi tự lo liệu là được.”

“Vâng.”

Hư Trường đạo trưởng đã hơn một trăm ba mươi tuổi, qua tuổi bán trăm mới bắt đầu tu tập đạo pháp, mong có một ngày có thể phi thăng thành tiên, nhưng tu đạo thăng tiên không phải chuyện dễ, trong số hàng nghìn hàng vạn người chuyên tâm tu đạo cuối cùng chỉ có một hai người thành công.

Hiện giờ vận số của ông ta đã hết, tự biết mình không còn nhiều thời gian, trong lòng lại vô cùng nhớ mong đệ tử mà mình đã nuôi lớn, nên cho người gửi thư, bảo Mạch Surong mau chóng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Quan Ngân Bị Cướp

Sau khi Mạch Suong về đến núi Lăng Vân, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã vội vào phòng của Hur Trường đạo trưởng.

Hur Trường đạo trưởng ngồi xếp bằng trên giường có bộ râu tóc hoa râm, đầy vẻ tang thương.

“Suong Nhi, lại đây.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

Mạch Suong bước đến, quỳ xuống trước mặt ông. “Su phụ.”

Hur Trường đạo trưởng nhìn cậu: “Nửa năm nay con ở kinh thành, sống tốt không?”

“Đa tạ sự phụ quan tâm, đệ tử sống rất tốt.”

Hur Trường đạo trưởng gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Sau đó thở dài một tiếng: “Từ nhỏ con đã yếu ớt nhiều bệnh, nhưng thiên phú tu đạo rất cao, nếu kiên trì bền bỉ nhất định có thể thành công, đáng tiếc quá, đáng tiếc...”

“Mệnh do trời định, su phụ không cần tiếc nuối.”

“Biết mệnh mình do trời định tất nhiên là quan trọng. Có điều, Suong Nhi, con cũng phải nhớ kỹ, phúc họa vốn đồng hành, mất lúc ban đầu, được những ngày sau, khổ tận tất sẽ cam lai thôi.”

“Đệ tử cần tuân lời dạy của su phụ.”

Hur Trường đạo trưởng lại than thở: “Vi sư cả đời không con, cô đơn hơn nửa đời người, từ lâu đã coi con như máu mủ, kiếp này không mong cầu gì khác, chỉ mong con có thể an an ổn ổn, vì sư cũng có thể nhắm mắt.”

Mấy từ cuối cùng, ngữ khí kéo dài. Nói xong, từ từ nhắm mắt lại, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn là vẻ an tường.

Mạch Suong phát hiện su phụ không còn hơi thở, biết ông đã rời đi. Hai tay chạm đất, dập đầu đến cùng.

Trong căn phòng mờ mờ, một lão giả tóc trắng mặc đạo bào ngồi xếp bằng, đã cười hặc về phương tây. Một nam tử áo trắng quỳ rạp trên đất, một lúc lâu sau vẫn không đứng lên.

Ban đêm, Lăng Vân quán trên sườn núi hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả núi Lăng Vân cũng bị bao phủ trong bóng tối.

Đêm nay không trăng không sao, đứng trước cửa sổ nhìn lên, cũng chỉ có thể thấy được một màu đen mênh mông vô tận.

Bên ngoài có người gõ cửa rồi mở ra, nam tử áo trắng đứng trước cửa sổ quay đầu nhìn lại, đối diện với người vào.

“Muốn tìm đệ nói chuyện một chút.” Người đến nói.

Mạch Suong gật đầu, ra ngoài cùng hắn. Hắn là đệ tử đời thứ ba của Hur Trường đạo trưởng, Lý Thâm, đã qua tuổi nhi lập, hiện tại Lăng Vân quán do hắn chưởng quản.

Bên cạnh chiếc bàn đá trong sân có treo hai chiếc đèn lồng, khiến cho cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo, hai người lần lượt ngồi xuống.

Lý Thâm cầm ấm trà trên bàn rót một chén cho cậu: “Đệ ở phủ Thái tử, sống thế nào?”

“Rất tốt.”

“Đệ có thể lừa su phụ, nhưng không thể lừa được ta.” Lý Thâm nâng chén của mình lên nhấp một hớp trà, lại đặt xuống, nhìn cậu. “Sau khi đệ vào phủ Thái tử, ta đã cho người nghe ngóng.”

Về mặt Mạch Suong vẫn bình thản: “Sống tốt hay không là do bản thân quyết định, người ngoài không thể biết được.”

Lý Thâm cười nhẹ một tiếng, nói: “Đúng là giống tính tình vô dục vô cầu của đệ.”

Mạch Surong mím môi không nói.

“Sư phụ đi rồi, một mình ta chường quán Lăng Vân quán, rất nhiều việc không thể lo liệu kịp. Đệ có muốn trở về, san sẻ giúp ta một chút?”

Trên mặt Mạch Surong có chút chua xót: “Đâu phải ta nói muốn về là về được.”

“Hôn sự của đệ và Thái tử vốn chỉ là danh nghĩa, rất khó trở thành thật, đệ còn...”

Mạch Surong dừng một chút, hiểu được ý của Lý Thâm: “Thái tử điện hạ không phải đoạn tụ...”

“Hắn không phải, đệ cũng không phải, hai người cần gì phải gò ép cả đời.” Lý Thâm nói. “Hơn nữa, đợi khi hắn đăng cơ làm đế, đệ sẽ là Hoàng hậu, thế này...”

“Theo ta thấy, đệ cứ ở lại Lăng Vân quán, những chuyện khác để ta giải quyết giúp đệ.”

Mạch Surong trầm mặc không nói gì, nhìn bụi hoa gần đó, ánh mắt đạm nhiên.

Kinh thành.

Trên triều đình.

Ba mươi vạn lượng quan ngân được vận chuyển tới Linh Châu để xây dựng hành cung bị sơn tặc thổ phỉ cướp hết, sau đó đi điều tra, thì cả sơn tặc thổ phỉ và quan ngân đều không cánh mà bay. Hoàng đế giận tím mặt, triệu tập quần thần thảo luận đối sách.

Thượng thư lệnh Viên Canh bước ra khỏi hàng, nói: “Hoàng thượng, thần thấy chuyện này có nhiều điểm kỳ quặc.”

“Ái khanh thấy kỳ quặc ở đâu?”

“Phần lớn sơn tặc thổ phỉ đều tụ tập trên núi, cổ thủ trên đỉnh núi dễ cướp tiền. Nhưng sau khi quan binh điều tra thì thấy, trong phạm vi trăm dặm nơi quan ngân bị cướp không hề có sơn tặc, đến cả một sơn trại cũng không có, chứng tỏ những kẻ cướp quan ngân không phải đám sơn tặc thổ phỉ bình thường.”

Thừa tướng Doãn Thăng khinh thường nói: “Viên đại nhân nói vậy cũng bằng thừa, kẻ có thể cướp được quan ngân, tất nhiên không phải sơn tặc thổ phỉ bình thường.”

“Doãn đại nhân, hạ quan vẫn chưa nói hết.”

Hoàng đế ngồi trên long tọa nhìn Viên Canh: “Viên ái khanh nói tiếp đi.”

“Vâng, Hoàng thượng.” Viên Canh tiếp tục. “Ba mươi vạn lượng bạc trắng không phải con số nhỏ, nếu không dùng trâu ngựa sẽ rất khó di chuyển, nhưng sau khi thổ phỉ cướp bạc lại không thấy bóng dáng đâu. Điểm này, thần nghĩ, cũng là chỗ đáng nghi.”

Doãn Thăng nói: “Thổ phỉ sơn tặc đâu phải kẻ ngốc, cướp bạc xong đương nhiên phải giấu ở đâu đó, chắc không phải đến cả điều này Viên đại nhân cũng không nghĩ ra chứ.”

“Cái này...” Viên Canh cứng họng.

Mục Cẩm thật sự không nhịn được, đứng ra nói: “Phụ hoàng, chuyện quan ngân bị cướp có rất nhiều chỗ đáng nghi, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng cho phép nhi thần điều tra chuyện này.”

Hoàng đế trầm ngâm một lát rồi gật đầu: “Được, vậy trăm sẽ giao chuyện này cho con điều tra rõ.”

“Nhi thần nhất định sẽ dốc hết sức.” Viên Ngọc Chi nghe được tin Mục Cẩm sắp xuất kinh, ngay lập tức chạy tới phủ Thái tử.

“Mục Cẩm ca ca, nghe cha nói huynh sắp đi xa.”

Mục Cẩm đang xem công văn trong thư phòng, biết Viên Ngọc Chi vào nhưng vẫn không ngẩng đầu: “Ừ.”

“Phải đi bao lâu?”

“Không biết.”

“Muội thật không hiểu, chi là mất tiền thôi, đâu cần huynh phải đích thân giải quyết. Bao nhiêu quan viên bên dưới nhận được bổng lộc mà còn không giải quyết được một chuyện còn con như thế à?”

Mục Cẩm tiếp tục xem công văn, Viên Ngọc Chi lắc lắc cánh tay hắn: “Mục Cẩm ca ca, huynh có thể đừng đi không, muội không muốn phải xa huynh lâu như vậy. Lại nói, còn hơn một tháng nữa là trung thu rồi, muội và huynh phải lo liệu hôn sự, sao huynh có thể đi xa vào lúc quan trọng này được.”

Mục Cẩm rút cánh tay ra khỏi tay nàng: “Bản cung là Thái tử, phải coi việc công làm trọng.”

“Nhưng mà...” Về mặt Viên Ngọc Chi tủi thân. “Chẳng lẽ, chuyện đại sự cả đời của huynh lại không quan trọng?”

Mục Cẩm liếc nàng một cái, nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, không thể coi là một.”

Viên Ngọc Chi mím môi: “Muội biết, Mục Cẩm ca ca chuyên tâm cho quốc sự là đạo lý hiển nhiên, nhưng chi là muội muốn Mục Cẩm ca ca quan tâm nhiều đến hôn sự của chúng ta trước khi thành thân thôi.”

“Chuyện này bản cung không thể làm được.”

Trong mắt Viên Ngọc Chi óng ánh nước, cắn môi nhẫn nhịn, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mục Cẩm, biết rõ nếu còn bướng bỉnh nữa nhất định hai người sẽ lại cãi nhau. Viên Ngọc Chi ngẫm nghĩ, đành phải nhượng bộ: “Vậy muội, chờ Mục Cẩm ca ca trở về.”

Mục Cẩm lại liếc nhìn nàng một cái nữa, không nói gì hết.

Hôm sau, Mục Cẩm dẫn người xuất kinh.

Mấy ngày sau, lúc dừng chân trong một túr lâu, đứng lúc nghe thấy có người nhắc đến Lăng Vân quán.

“Mọi người nghe nói gì chưa, mấy hôm trước Hư Trường đạo trưởng của Lăng Vân quán đã cười hặc về trời rồi.”

“Sống đến hơn một trăm ba mươi tuổi, cũng đến lúc thôi.”

“Cũng phải, người bình thường mà có thể sống đến hơn trăm tuổi như ông ấy đâu có mấy ai. Bây giờ người trưởng quán đạo quán là đệ tử thứ ba mươi sáu của ông ấy, nghe nói còn trẻ lắm, mới qua nhi lập thôi.”

“Kể ra cũng bình thường, sau khi Hư Trường đạo trưởng qua tuổi một trăm chỉ nhận hai đệ tử, hiện tại hẳn chính là người lớn tuổi nhất. Nếu nói về bối phận, hơn tám mươi người mới vào đạo quán năm nay phải gọi hẳn là sư thúc.”

Mục Cẩm ngồi ngay ở bàn phía sau họ, cầm chén rượu nếm thử. Trước khi Mạch Suong xuất hiện, hẳn chưa bao giờ nghe nhắc tới núi Lăng Vân, nhưng giờ thấy người khác nói tới, lại thấy có một cảm giác khác lạ. Giống như nhắc tới nơi ở của người thân của mình vậy, trong tự nhiên còn có một chút gần gũi.

Tới Linh Châu, quan viên địa phương dâng bản đồ địa hình ở vùng này lên, Mục Cẩm mới biết, núi Lăng Vân ở cách đây không xa, chỉ mất hành trình hai ngày.

Quan viên của Linh Châu dẫn Thái tử điện hạ tới hành cung đang được xây dựng, cũng chỉ là một cái khung trống rỗng. Ba mươi vạn lượng quan ngân mà triều đình chi ra đã bị cướp, không có ngân lượng, việc xây dựng hành cung cũng bị trì hoãn.

Lại được dẫn tới nơi quan ngân bị cướp, Mục Cẩm phát hiện, đất vùng này khá bằng phẳng, dù có núi, cũng chỉ thuộc loại như đồi nhỏ, không cao mấy.

Thứ sử Linh Châu là Lưu Phó Sơn đi cạnh hẳn chỉ vào vùng đất phẳng đằng trước, nói: “Hôm đó quan binh vận chuyển quan ngân nghỉ chân ở đây, trong lương khô và túi nước mang theo đều bị bỏ thuốc, tất cả quan binh đều hôn mê, đến lúc tỉnh lại thì không thấy quan ngân đâu.”

Mục Cẩm nhíu mi: “Vậy sao lại phán định là do sơn tặc thổ phi làm?”

Lưu Phó Sơn do dự rồi nói: “Nghe mấy quan binh còn chút tri giác nói, đúng là sơn tặc thổ phi.”

Mục Cẩm trầm tư một lát, có thể bỏ thuốc vào lương khô và túi nước, mà lại không bị phát hiện, có lẽ là do người trong nội bộ làm ra. Nếu đúng là người nội bộ, vậy thì rất có khả năng đằng sau còn che giấu những mối quan hệ chồng chéo đan xen nhau.

Mục Cẩm lại về phủ Thứ sử, triệu kiến từng quan binh vận chuyển quan ngân đến, hỏi mấy câu, không hỏi ra điều gì bất ổn, rồi cho bọn họ rời đi.

Ba mươi vạn lượng bạc trắng, tổng cộng được chứa trong ba mươi chiếc rương, bốn chiếc rương được xếp trên một chiếc xe ngựa, cũng phải cần đến tám xe ngựa để vận chuyển.

Theo như lời Lưu Phó Sơn nói, trong vòng hai canh giờ sau khi quan ngân bị cướp đã có rất nhiều quan binh đi tìm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Thổ phi vận chuyển quan ngân không thể nào đi đường nhỏ. Ở gần đây chỉ có một con đường nổi thẳng đến thành Linh Châu, đến hay đi đều phải qua đó, vậy rốt cuộc đám thổ phi cướp quan ngân xong đã đi đâu?

Hay đúng như lời Doãn Thăng nói, thổ phi cướp được quan ngân xong đã giấu ở một chỗ trước, sau này mới quay lại lấy?

Ban đêm, Mục Cẩm ngồi đọc sách trong phòng, bên ngoài có người gõ cửa.

“Vào đi.”

Có người đẩy cửa vào phòng, chấp tay nói: “Tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm đặt sách xuống, nhìn hấn: “Sao rồi?”

“Ty chức dẫn người âm thầm theo dõi trong ngục, vẫn chưa phát hiện có gì bất thường.”

Sau khi quan ngân bị mất, những quan binh hộ tống quan ngân tạm thời bị giam trong ngục vì tội thất trách, từ sáng sớm nay, Mục Cẩm đã cho người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của họ, bẩm báo lập tức.

“Người tiếp tục điều tra, nếu phát hiện có gì bất ổn, phải báo lại ngay.”

“Ty chức tuân mệnh.”

Thị vệ ra đến cửa, Mục Cẩm nói: “Khoan đã.”

“Điện hạ có gì dặn dò?”

Mục Cẩm trầm ngâm một lúc mới nói: “Phái người đến núi Lăng Vân một chuyến, tìm hiểu tin tức của Thái tử phi.”

“Vâng.”

“Đi xuống đi.”

“Ty chức cáo lui.”

Thị vệ ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại. Mục Cẩm bưng chén trà lên nhấp một hớp, nghĩ ngợi dăm chiêu, Hư Trường đạo trưởng đã đi được nửa tháng, người kia đã về kinh thành hay vẫn tiếp tục ở lại núi Lăng Vân?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ngụy Nan. Gặp Lại

Không lâu sau, lại có người gõ cửa.

Mục Cẩm thuận miệng bảo đi vào, cửa được đẩy ra từ từ. Một nam tử mặc trung đơn hồng nhạt đứng ngoài cửa, mái tóc đen để xõa trên vai, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh trắng ngần. Bên dưới trung đơn, dường như không mặc gì hết, chân trái thon dài trắng bóc như ẩn như hiện ở chỗ xẻ trên áo ngoài.

Người này dù đẹp, nhưng lại mang vẻ nữ khí.

Nam tử mặc y bào hồng nhạt kia đi vào trong phòng, đến trước mặt Mục Cẩm, nói: “Phù Xuân tham kiến Thái tử điện hạ.”

Ngay cả trong giọng nói cũng có vẻ lảng lơ.

Mục Cẩm hơi chau mày: “Ai bảo ngươi tới?”

“Là Lưu đại nhân.”

“Hắn nói gì với ngươi?”

“Lưu đại nhân nói mấy hôm nay điện hạ bận ba mệt nhọc, dặn Phù Xuân hầu hạ điện hạ cho tốt.”

Mục Cẩm đỡ trán, hiện giờ chắc tất cả người trong thiên hạ đều nghĩ hắn có ham thích đoạn tị. Hắn không thích nam nhân, nhưng người này là do Thứ sử Linh Châu sắp xếp, dù thế nào Mục Cẩm cũng phải nể mặt.

Khi Mục Cẩm nói chuyện cũng không thèm nhìn hấn: “Biết xoa bóp vai không?”

“Biết.”

“Vậy xoa bóp vai cho bản cung.”

“Vâng.” Phù Xuân đi vòng ra phía sau Mục Cẩm, giờ tay lên xoa bóp đúng tiêu chuẩn. Mục Cẩm cầm sách đọc tiếp, nhưng trên cơ thể của nam tử phía sau có một mùi hương nồng đậm, làm hẩn hoi phản cảm.

Trên người Mạch Surong cũng có một mùi hương thoang thoảng dịu dịu, nhưng hương vị đó khiến người ta cảm thấy an bình, giống như đặt mình trong núi thâm rừng sâu vậy.

Mục Cẩm giờ một trang sách, bỗng nhiên trên cổ có một chút lạnh lạnh, là ngón tay của Phù Xuân. Hắn không quan tâm, tiếp tục đọc sách, nhưng ở cổ luôn bị ngón tay hơi lạnh cố ý vô tình chạm vào, hiển nhiên là đang khiêu khích.

Ăn đường Mục Cẩm tối lại: “Được rồi, đi xuống đi.”

Phù Xuân dừng tay: “Phù Xuân xoa bóp không thoải mái sao?”

“Không phải.”

Phù Xuân mím nhẹ đôi môi đỏ mọng, giọng nói yêu mị vang lên: “Phù Xuân không chỉ biết xoa bóp vai, mà còn có sở trường khác, bảo đảm điện hạ sẽ thoải mái.”

Ăn đường Mục Cẩm biến thành màu đen: “Đi xuống, đừng để bản cung nói lần thứ ba.”

Tìm Phù Xuân giặt nây một cái: “Vâng, Phù Xuân cáo lui.” Vội vàng đi ra ngoài.

Hắn đi rồi, Mục Cẩm cảm thấy không khí dễ chịu hẳn lên.

Đêm hôm đó, hắn có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Mạch Surong trần trụi nằm bên dưới hắn, đôi môi mọng nước thêm phần hồng nhuận hơi mở ra thở gấp, đôi mắt như ngọc lưu ly dường như ngập tràn ánh nước, hai bên má ửng lên màu đỏ hây hây, Mục Cẩm vuốt ve mặt cậu, đôi môi chạm vào môi cậu. Triền triền miên miên, không ngừng hút nước miếng trong miệng cậu.

Khi tỉnh lại, mới phát hiện là một giấc mộng, lại còn là mộng xuân, cùng với Mạch Surong. Ngực vẫn đang phập phồng kịch liệt, hạ thân hơi ẩm ướt, Mục Cẩm ngồi dậy, cũng không thấy mất mặt, trái lại còn thấy trống ngực đập dồn.

Sau đó nhớ lại, hương vị trong mơ, thật ngọt.

Tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, Mục Cẩm thần thanh khí sảng đi vào chính sảnh của phủ Thứ sử.

Lưu Phó Sơn tiến đến vấn an: “Hạ quan tham kiến điện hạ.”

“Miễn lễ.”

“Không biết đêm qua điện hạ ngủ ngon không?”

Mục Cẩm lại nhớ đến giấc mơ đêm qua, đáp lại: “Rất ngon.”

“Vậy thì hạ quan yên tâm.”

Liếc sang người bên cạnh, Mục Cẩm nghiêm mặt nói: “Phải thêm mấy người cho bản cung, bản cung muốn đích thân đi điều tra.”

“Hạ quan đi bố trí ngay cho điện hạ.”

Mục Cẩm lại đi đến nơi xảy ra chuyện quan ngân bị cướp, muốn tìm ra chút ít manh mối còn sót lại.

Bận rộn cả một ngày, vẫn không có thu hoạch gì.

Người được phái đến núi Lăng Vân đã trở về, nói: “Khởi bẩm điện hạ, hiện tại Thái tử phi vẫn đang ở Lăng Vân quán.”

Mục Cẩm nghe xong, trong lòng vô cùng khó chịu, Hư Trường đạo trưởng đã cười hặc về trời được nửa tháng rồi, nếu cậu muốn về kinh, đã về từ lâu.

“Còn gì nữa?”

“Nghe người trong đạo quán nói, dường như Thái tử phi cố ý ở lại đạo quán, không định về kinh.”

Mục Cẩm chậm rãi nhắm mắt lại, nói: “Hắn không trở về, càng tốt.”

Hôm sau, Mục Cẩm dẫn theo một đoàn người tiếp tục điều tra, tìm kiếm đầu mối xung quanh địa điểm quan ngân bị cướp. Cưỡi ngựa dưới ánh mặt trời cuối hạ, bất cứ một sơn động hay hồ sâu nào đều không bỏ qua.

Khi cưỡi ngựa qua một con sông nhỏ có chiều rộng khoảng một trượng, Mục Cẩm phát hiện đá vụn ở ven bờ sông không hề giống đá tảng ở giữa sông. Ở giữa sông là đá cuội, còn ở ven bờ sông là đá cẩm thạch.

Dựa theo lẽ thường, ở bờ sông không thể xuất hiện nhiều đá cẩm thạch như thế này, rõ ràng là do con người làm.

Mục Cẩm hạ lệnh dừng lại, cưỡi ngựa đi dọc theo bờ sông quan sát, những viên đá cẩm thạch cỡ như trứng chim trĩ dài mấy chục trượng, mà cũng chỉ trong khoảng mấy chục trượng này là đá cẩm thạch, những chỗ khác vẫn là đá cuội.

Mục Cẩm xuống ngựa, nhặt một viên đá cẩm thạch lên nhìn, viên đá kia nhìn qua trông như mới được đục nhỏ không được bao lâu, thế nhưng ai đã cố ý trải đầy đá cẩm thạch ở nơi hoang sơn dã lĩnh này?

Nhìn chỗ đá cẩm thạch được trải dọc theo bờ sông, đột nhiên Mục Cẩm liên tưởng đến ba mươi vạn lượng bạc trắng kia, nếu số bạc đá mà biến thành đá, đại khái cũng nhiều như thế này.

Bất chợt nhanh trí hơn, nếu có người biến bạc trắng thành đá vụn từ trước rồi mới vận chuyển, vậy thì có thể giải thích được tại sao ba mươi vạn lượng bạc trắng kia bị cướp mà không để lại chút dấu vết.

Thị vệ thân tín chạy đến hỏi: “Điện hạ, có gì bất thường sao?”

Mục Cẩm cầm viên đá cẩm thạch trên tay, nói với thị vệ: “Lập tức quay về phủ Thứ sử!”

Nhưng đã quá muộn, những quan binh do Lưu Thứ sử phái đi đã bao vây Mục Cẩm và hai thị vệ. Đại đa phần những người ở đây đều là người của Lưu Thứ sử, hẳn đã phân công thị vệ của mình đi điều tra những nơi khác, chỉ dẫn theo hai thị vệ bên mình.

Mục Cẩm nhìn đám người cầm đao kiếm bốn phía: “Các ngươi định làm gì? Muốn tạo phản sao?”

Một người trong số đó nói: “Muốn trách chi trách ngươi biết chuyện không nên biết!”

Mục Cẩm hiểu ra, suy đoán của hắn là đúng! Nhưng ngàn vạn lần không thể ngờ được chính là, mười mấy quan binh mà mình dẫn theo đều là gian tế.

“Điện hạ đi trước! Ty chức sẽ chặn hậu!” Một thị vệ nói.

Hai thị vệ giao đầu với đám quan binh, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau và tiếng la hét hòa trộn cả lại. Mục Cẩm giẫm lên đồng đá dưới chân phi người lên, đúng lúc rơi trên lưng ngựa, vung roi ngựa nhanh chóng rời đi.

Ba quan binh của phủ Thứ sử lập tức thúc ngựa đuổi theo. Ven bờ sông đều là đất bằng phẳng, cỏ dại mọc trên mặt đất thành từng bụi, càng đi vào trong, cây cỏ càng cao.

Đằng sau có truy binh, Mục Cẩm không còn đường lùi, chỉ có thể thúc ngựa về phía trước. Nhưng phía trước lại chính là rừng rậm với những bụi gai chằng chịt, căn bản không thể cưỡi ngựa vào được.

Mục Cẩm kéo dây cương dừng ngựa, ba người phía sau xông tới: “Thái tử điện hạ, ngươi không chạy được đâu!”

Mục Cẩm cầm dây cương, quay đầu ngựa lại, nghĩ đã đến tình trạng này, chẳng thà nói thẳng ra với bọn chúng: “Nếu bản cung đoán không sai, kẻ đứng sau vụ án quan ngân bị cướp lần này chính là Lưu Phó Sơn, còn các ngươi chính là đám cướp đó!”

Tên đi đầu dữ tợn nói: “Nếu ngươi thông minh, thì phải nhắm một mắt mờ một mắt giả bộ không biết gì hết, nếu không nhất định sẽ dẫn tới họa sát thân!”

Mục Cẩm rút kiếm ra: “Khẩu xuất cuồng ngôn, đừng trách bản cung đại khai sát giới!”

Ba tên quan binh cưỡi ngựa lập tức gươm xông đến, một mình Mục Cẩm phải đối phó với ba người. Cũng may võ công của ba người này đều không phải đối thủ của hắn, nếu đơn đả độc đấu, không đến nửa khắc là có thể khiến cả ba bại trận.

Nhưng ba tên này cùng vây công, Mục Cẩm không thể chú ý toàn bộ, ít nhiều gì cũng có chỗ sơ hở, một tên quan binh bị ngã xuống ngựa vung đao lên, chém một vết dài trên đùi hắn, máu tươi chảy ròng ra.

Sắc mặt Mục Cẩm biến đổi, một kiếm đâm chết tên quan binh làm hắn bị thương.

Ba tên quan binh, chưa đến thời gian một nén nhang hắn đã giải quyết xong. Vết thương trên đùi không ngừng chảy máu, nhuộm phần áo màu lam bên ngoài của hắn thành màu đen.

Ở phía sau lúc nào cũng có thể có truy binh đuổi theo, căn bản không có thời gian rảnh để xử lý vết thương. Hắn rẽ vào một khúc ngoặt, đi dọc theo khu rừng rậm, không lâu sau thì tới một con đường khá rộng.

Lúc này việc cấp bách nhất là phải điều động binh tướng đến phủ Thứ sử bắt người, nhưng hắn đang ở xa nghìn dặm, đơn thương độc mã xông vào phủ Thứ sử chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Suy nghĩ mãi, hắn quyết định đến phủ nha của Kỳ Châu cách Ly Châu không xa để điều động quan binh.

Có lẽ vết thương trên đùi bị chảy quá nhiều máu, ngược lên nhìn rắng chiều phía trước, Mục Cẩm bắt đầu hoa mắt chóng mặt. Lúc này, từ trong khu rừng bên cạnh có một cái bóng màu đen xông ra.

Mục Cẩm giật mình, cầm chặt kiếm: “Ai?” Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một con dơi có hình thể ngang với con người, chiếc cánh màu đen trải ra trước mặt.

Trong miệng con dơi to lớn phát ra một tiếng: “Máu... Máu...”

Đây là một con dơi chưa tu luyện thành yêu, là mùi máu của Mục Cẩm đã dẫn nó tới.

Mục Cẩm cắn chặt răng, không ngờ lại họa vô đơn chí, vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh này, đã rơi vào một hiểm cảnh khác.

Con dơi to lớn này không ngừng kêu lên: “Máu...” Rồi lao về phía Mục Cẩm. Mục Cẩm vừa định rút kiếm, không ngờ bị móng vuốt của nó quét một cái, thanh kiếm trên tay bị hết ra xa, trên bụng còn có thêm một vết máu.

Con ngựa bị kinh hãi, giương cao chân trước lên gào thét hết sức, Mục Cẩm bị hất mạnh xuống ngựa, trong miệng nôn ra một ngụm máu. Hai chân con dơi chạm đất, thu hồi đôi cánh đen sì lại, cúi đầu muốn cắn vào phần đùi bị thương của Mục Cẩm.

Mục Cẩm trừng lớn hai mắt, nâng chiếc chân không bị thương lên đá vào miệng con dơi, con dơi lại gào lên một tiếng, vỗ cánh bay lên, hai chân quắp lấy chân Mục Cẩm đưa hẳn bay lên cao.

Mục Cẩm bị quắp lên không trung, con dơi giữ chân hắn vô cùng chặt, căn bản không gãy ra được. Con dơi càng lúc càng bay cao, mang hắn đến hàng động của nó. Mục Cẩm bị mất máu quá nhiều nên mất hết sức lực, dù hắn phản kháng thế nào cũng không có tác dụng.

Mục Cẩm nghiêng chặt răng, không cam tâm, hắn đường đường là Thái tử một nước, sao có thể rơi vào cảnh làm thức ăn cho dơi.

Đột nhiên, con dơi lại kêu lớn một tiếng, móng vuốt đang quắp hắn bỗng buông lỏng ra, trong lúc thân thể Mục Cẩm rơi xuống, một bóng trắng lướt qua trước mặt.

Lúc ấy, mặt trời đã hạ xuống, chỉ còn sót lại chút ánh chiều tà phía tây, nhưng hắn vẫn nhìn rõ, nam tử áo trắng kia lao đến đón lấy hắn trong ánh trời chiều, tựa như tiên giáng trần. Bên hông có thêm một luồng sức lực, từ từ đưa hắn xuống đất.

Con dơi bị thương gào thét bay đi.

Xuống đến mặt đất, Mạch Sương đứng vững đỡ lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bôi Thuốc. Tình Cảm

Mục Cẩm mở to mắt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, cảm thấy như vạn vật trên thế gian đều ngừng thở vào lúc này. Một lúc lâu sau, hắn mới hỏi: “Sao người lại ở đây?”

“Thần về kinh đi ngang qua nơi này.”

Nghe vậy, trong lòng Mục Cẩm khẽ động, ngẩng đầu nhìn cậu, không phải cậu đã quyết ý ở lại Lăng Vân quán sao? Giờ là thế nào?

Một chiếc xe ngựa đi tới, còn có hai con ngựa.

“Công tử!” Đồng Linh nhảy từ trên xe ngựa xuống, chạy về phía Mạch Sương, nhìn thấy Mục Cẩm, ngăn ra: “Thái, Thái tử điện hạ!”

Hai thị vệ hộ tống Mạch Sương cũng xuống ngựa, chấp tay: “Ty chúc tham kiến Thái tử điện hạ!”

Cả người Mục Cẩm không còn sức lực, yếu ớt nói: “Miễn lễ.”

“Điện hạ bị thương, thần xử lý vết thương giúp người trước.”

Mạch Sương đỡ Mục Cẩm lên xe ngựa, tìm hết vết thương trên người hắn trước, tổng cộng có hai vết thương nặng, một là vết đao trên đùi, chảy rất nhiều máu, một là vết cào trên bụng, cũng bị thương không nhẹ.

Mạch Sương lấy một bộ quần áo từ trong bọc ra, xé ra thành mấy mảnh rồi quấn vào vết thương, ngăn cản máu tràn ra không ngừng.

Sắc mặt Mộc Cẩm trắng bệch, bắt đầu buồn ngủ khi xe ngựa cứ lắc lư suốt. Cánh tay Mạch Surong ổn định thân thể hắn, để hắn tựa vào ngực mình.

Trong ngực Mạch Surong có một mùi hương thoang thoảng dịu dịu, ngửi vào rất thoải mái, Mộc Cẩm yên tâm nhắm mắt lại.

Hai khắc sau, đến một khách điểm.

Thuê mấy gian thượng phòng, Mạch Surong đỡ Mộc Cẩm vào phòng. Đông Linh xuống nhà bếp mức nước, hai thị vệ phân công nhau đi tìm hiệu thuốc gần đây mua thuốc.

Mạch Surong đỡ hắn đến giường, để hắn ngồi tựa lưng vào đầu giường. Đông Linh vội vàng bê một chậu nước nóng vào: “Công tử, nước đây.”

Mạch Surong quay sang phân phó: “Đi mượn lão bản một chiếc kéo về đây.”

“Vâng, em đi ngay.”

Mạch Surong đứng trước giá đựng chậu nước, vắt khăn mặt, đưa cho Mộc Cẩm: “Điện hạ lau mặt trước đi.”

Mộc Cẩm nhận lấy, lau những vết bẩn trên mặt.

Không lâu sau, thị vệ mua thuốc trị thương về, Đông Linh cũng mang kéo đến.

Đợi mọi người ra ngoài hết, Mạch Surong đứng cạnh giường nói: “Điện hạ tự cởi quần áo, hay để thần giúp?”

Vết thương của Mộc Cẩm ở trên đùi và bụng, không thể không cởi quần áo. Hắn vừa mới đứng dậy, trên đùi đã đau đớn, sau đó là hoa mắt chóng mặt, Mạch Surong vội đỡ lấy cơ thể hắn đang ngã về một bên.

“Cứ để thần cởi giúp điện hạ.”

Mộc Cẩm không nói gì, coi như chấp nhận. Một tay Mạch Surong đỡ lấy vai hắn, một tay cởi áo ngoài cho hắn, rồi cởi đai lưng, áo giữa, áo trong, cuối cùng chỉ còn lại tiết khổ.

Mạch Surong ngồi ở mép giường, dùng nước ấm cẩn thận lau những vết máu đọng lại quanh vết thương. Mộc Cẩm nhìn cậu, nhớ đến giấc mộng xuân đêm đó, đáng vẻ nhẹ nhàng thờ ơ nằm dưới hắn của Mạch Surong, bắt giấc rứt chân lại.

Mạch Surong ngẩng đầu nhìn hắn: “Làm điện hạ đau?”

Mộc Cẩm mím môi, quay đầu sang một bên: “Không phải.”

Mạch Surong tiếp tục cúi xuống, lau sạch vết thương xong, rắc một chút thuốc bột thật đều lên vết thương.

“Cha ngươi hận không thể làm bản cung chết.” Đột nhiên Mộc Cẩm nói.

Tay đang rắc thuốc của Mạch Surong dừng lại: “Sau đó?”

Mộc Cẩm tựa lưng vào đầu giường, nói những chuyện trước đây với Mạch Surong giống như kể chuyện: “Cha ngươi muốn giúp Triết Khâm thượng vị, nên đã nghĩ rất nhiều cách để diệt trừ bản cung, hạ độc vào thức ăn của bản cung, phái người hành thích, vu cáo trước mặt phụ hoàng. Tóm lại, bao nhiêu thủ đoạn hèn hạ đều dùng hết, nhưng chung quy vẫn không thực hiện được.”

“Cho nên, người hận ông ấy?”

“Đương nhiên.” Trong mắt Mộc Cẩm bình tĩnh hơn nhiều. “Cả nhà ngươi, bản cung đều hận.”

Mạch Surong không nói gì, lấy một mảnh vải mỏng nhẹ nhàng quấn quanh vết thương mấy vòng, để vết thương nằm vắt ngang đùi được băng bó lại.

Mộc Cẩm giữ chặt cổ tay cậu, Mạch Surong ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn lạnh lùng nói: “Rốt cuộc ngươi có nghe rõ không? Bản cung nói hận cả nhà ngươi, cũng bao gồm cả ngươi.”

“Thì đã sao?” Mạch Surong thản nhiên nói, thoát khỏi tay hắn, cầm kéo cắt chỗ vải còn thừa đi.

“Nếu ta hận ngươi, sao ngươi còn cứu ta?”

Mạch Surong nói: “Người hận thần, nhưng thần không hận người, sao lại không cứu?” Mộc Cẩm há miệng, định nói lại thôi.

Mạch Surong lấy một chiếc áo từ trong bọc, đưa cho Mộc Cẩm: “Mặc vào, đừng để bị lạnh.”

Mộc Cẩm nhận lấy, ngồi thẳng dậy khoác vào người, động tác hơi mạnh làm ảnh hưởng đến vết thương trên bụng, sắc mặt tái đi. Mạch Surong lại cúi xuống, cầm cánh tay hắn xỏ vào ống tay áo, lại làm vậy với tay bên kia, giống như một người mẹ kiên nhẫn mặc quần áo cho con mình vậy.

Buộc xong dây lưng trên áo, Mạch Surong kéo chân đắp lên người Mục Cẩm: “Điện hạ nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, bệ chậu máu loãng kia ra ngoài. Khi mở cửa, đột nhiên đằng sau vang lên một câu: “Đa tạ.”

Mạch Surong dừng lại, hơi nghiêng đầu, nhìn người nằm nghiêng trên giường quay mặt vào trong. Mở cửa, đi ra ngoài.

Vừa mới ra cửa, Đông Linh đã đi đến: “Công tử, để em bê cho.”

Mạch Surong đích thân xuống tầng dẫn tiểu nhị mang một bát cháo thanh đạm lên.

Nhìn Mục Cẩm ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, Mạch Surong mới về phòng mình.

Đông Linh đi vào theo, nhỏ giọng hỏi: “Công tử, tại sao Thái tử điện hạ lại xuất hiện ở đây? Không phải là tới đón cậu chứ?”

“Hắn có chuyện phải làm.”

Về mặt tiểu nha đầu vẫn đầy nghi hoặc: “Nhưng mà, thế thì cũng trùng hợp quá, gặp đúng lúc cậu quay về từ núi Lăng Vân, trời đất bao la mà còn gặp nhau trên đường được? Theo em thấy, vẫn có chút không thật, có lẽ Thái tử điện hạ thấy cậu đi hơn một tháng, sợ cậu không về, nên mới lợi dụng công vụ để cố ý tới đây đón cậu đấy.”

Mạch Surong đạm nhiên: “Em đừng nghĩ nhiều.”

Tiểu nha hoàn cúi đầu: “À.”

Hôm sau, Mục Cẩm mang theo vết thương trên người đến phủ nha Kỳ Châu cách đây không xa để điều động quan binh, Mạch Surong đi theo.

Xe ngựa chạy vội trên đường, trong xe rất xóc. Mục Cẩm vẫn ngồi im như bình thường, nhưng mỗi lần xe xóc động vào vết thương là lại đau đớn, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi dày.

Mạch Surong lấy túi nước treo trên thành xe xuống, đưa cho hắn: “Điện hạ, uống nước.”

Mục Cẩm nhận lấy, đổ vào miệng, vì xe ngựa xóc nên nước tràn ra khỏi miệng một chút. Mạch Surong lại đưa một chiếc khăn cho hắn, Mục Cẩm nhìn cậu, vươn tay nhận khăn, bàn tay chạm vào đầu ngón tay hơi lạnh của cậu, trong lòng lại như giật điện.

Tới phủ nha Kỳ Châu, Mục Cẩm lấy lệnh bài của mình ra, Thứ sử Kỳ Châu lập tức ra nghênh đón. Mục Cẩm hỏi mượn tám trăm quan binh của phủ nha Kỳ Châu, lập tức xuất phát, tiến Linh Châu lùng bắt Lưu Phó Sơn.

Mục Cẩm dẫn đoàn người xông vào phủ Thứ sử Linh Châu, lục soát toàn bộ trong phủ, mới phát hiện ra, Lưu Phó Sơn đã cao chạy xa bay, còn mang theo tất cả vàng bạc châu báu trong phủ đi.

Trước đây Mục Cẩm mới đến Linh Châu, Lưu Phó Sơn làm ra vẻ như trung thần phối hợp điều tra với hắn, làm theo y như thật, chính là để không bị nghi ngờ.

Để phòng ngừa vạn nhất, hắn sắp xếp người của mình bên cạnh Mục Cẩm, nếu Mục Cẩm điều tra được gì, lập tức diệt khẩu.

Hôm qua Mục Cẩm phát hiện đá ở bờ sông khác thường, bắt đầu suy đoán, những kẻ đi theo lại thần hồn nát thần tính tưởng mình để lộ dấu vết. Lưu Phó Sơn biết được tin Mục Cẩm chạy thoát, trong lòng hoảng sợ, kết quả là đã thu dọn đồ đạc trốn đi ngay trong đêm.

Mục Cẩm hạ lệnh phong tỏa cửa thành Linh Châu, chặn đường tham quan, cũng hạ lệnh truy nã Lưu Phó Sơn ở các châu các huyện.

Vụ án quan ngân bị cướp tạm thời điều tra đến đó, việc còn lại chỉ là chờ bắt được Lưu Phó Sơn.

Màn đêm buông xuống, Mục Cẩm mới rảnh rỗi được một lúc, tìm một khách điểm dừng chân ở Linh Châu.

Vào phòng, Mục Cẩm ngồi xuống bàn, rót cho mình một chén trà lạnh để giải khát.

Mạch Surong cầm theo một chiếc bọc vải đi vào phòng.

Đặt bọc vải bên bàn, Mạch Surong nói: “Điện hạ cởi áo ra, để thần kiểm tra vết thương.”

Mục Cẩm ngược lên nhìn cậu một cái, vô cùng phối hợp đặt chén trà xuống, đứng lên cởi từng chiếc áo một ra.

Mạch Surong mở bọc vải trên bàn, bên trong là thuốc trị thương và vải băng hôm qua còn thừa.

Mục Cẩm cởi quần áo, chỉ mặc tiết lộ khó đứng đó. Mạch Surong nhìn lướt qua bụng và đùi hắn, màu trắng của mảnh vải đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, bị máu nhuộm thành màu đỏ.

Đây là điều cậu đã đoán được, hôm nay hấn cứ đi lại suốt, vết thương không bị nứt ra mới là lạ.

Khi Mạch Surong đến gần nhìn vết thương cho hấn, chẳng hiểu tại sao, lại thấy bụng hơi nóng. Trong đầu có một nỗi xúc động khó hiểu, rồi ôm chặt lấy cậu.

Mạch Surong ngẩng đầu, hơi thở dồn dập của Mục Cẩm phả vào mặt.

Mục Cẩm nhìn người bị mình ôm chặt lấy từ khoảng cách rất gần, đôi mắt như ngọc lưu ly, chiếc mũi cao gầy, đôi môi mọng nước mím nhẹ. Mục Cẩm lại nhớ tới giấc mộng xuân đêm đó, cổ họng khô khốc, bụng càng nóng hơn.

Hai người nhìn nhau suốt một lúc lâu, Mục Cẩm cao hơn Mạch Surong một chút, phả hơi thở vào giữa trán cậu. Mạch Surong không động đậy, Mục Cẩm hơi cúi đầu, từng chút từng chút tiến đến gần, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm, chỉ chạm một chút lại lùi ra, lại chạm vào chút nữa, nhưng đến cùng vẫn không thể hôn thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Về Kinh. Hôn Sự

Một câu nói như lời thề son sắt lướt qua trong đầu: “Ta không thích nam nhân!”

Mục Cẩm như bị giật điện buồm Mạch Surong ra, lao đảo lùi ra sau mấy bước, trong miệng vẫn đang thở dốc từng hơi.

Trên mặt xuất hiện một vết đỏ hiếm thấy, Mục Cẩm luống cuống chân tay lấy quần áo mặc vào. Mạch Surong giữ tay hấn: “Điện hạ, thay thuốc trước hẵng mặc.”

Mục Cẩm nhìn cậu một cái, vẻ mặt đối phương vẫn bình thường, như không có chuyện gì xảy ra vậy. Còn mình thì tim đập thành thịch, lúng ta lúng túng. “Bản cung tự thay thuốc, người ra ngoài trước.”

Mạch Surong im lặng một lúc: “Thần cáo lui.”

Mạch Surong ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Mục Cẩm. Ngồi xuống giường, một lúc lâu sau mà tâm tình vẫn chưa hồi phục, vừa rồi, rõ ràng hấn có phần mất kiểm soát. Đến cả bản thân cũng không hiểu, tại sao đột nhiên lúc ấy lại ôm cậu, lại còn muốn tiến thêm một bước.

Khi ở Kỳ Châu đã điều một quan viên đến Linh Châu tạm thời giữ chức Thứ sử, Mục Cẩm vừa dưỡng thương ở Linh Châu, vừa xử lý những chuyện lớn nhỏ bé bé của Linh Châu.

Đợi đến khi vết thương tốt hơn nhiều, mới về kinh phục mệnh. Chuyện lòng bắt Lưu Phó Sơn và điều tra vụ án này kỹ càng hơn thì giao cho bộ Hình.

Về phủ Thái tử, còn chưa xuống khỏi xe ngựa, đã nghe thấy tiếng gọi của Viên Ngọc Chi.

“Mục Cẩm ca ca!”

Viên Ngọc Chi chạy đến, khi thấy Mạch Surong cũng xuống xe ngựa thì thay đổi sắc mặt, sao hấn lại về cùng Mục Cẩm ca ca?

Nhưng rất nhanh đã coi như không thấy, chạy đến cạnh Mục Cẩm, vron hai tay ôm hấn, vui cả người vào lòng hấn: “Mục Cẩm ca ca, muội rất nhớ huynh.”

Mục Cẩm hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mạch Surong, lùi lại tạo một khoảng cách với Viên Ngọc Chi, nói: “Không phải bản cung nói rồi sao, phải chú ý thân phận của mình.”

Viên Ngọc Chi cảm tay Mục Cẩm làm nũng: “Nhưng mà, gần nửa tháng không gặp huynh, muội thật sự rất nhớ huynh.”

Mạch Surong đi vào trong phủ, bước chân không nhanh không chậm, lão quản gia đi đến trước mặt vãn an: “Thái tử phi đi đường vất vả!”

Mạch Surong cười nhẹ gật đầu với ông, coi như đáp lễ.

Mục Cẩm nhìn theo bóng dáng màu trắng kia, ánh mắt cũng đi theo vào trong.

“Mục Cẩm ca ca, mấy hôm nay huynh có nhớ muội không?”

Mục Cẩm nhìn người cứ dính chặt vào mình: “Muội buông tay trước, bản cung mệt rồi, muốn đi nghỉ.”

Viên Ngọc Chi nghe lời buông tay ra. Mục Cẩm bước vào trong phủ, người bên cạnh cũng đi theo, trên mặt mang vẻ xấu hổ nói: “Mục Cẩm ca ca, mấy ngày nữa là trung thu rồi, huynh còn nhớ không?”

“Bản cung biết.”

Viên Ngọc Chi lại hiểu câu này của Mục Cẩm nghĩa là hẳn biết hôn sự của hai người tới gần, trong lòng thầm vui sướng. Kết quả là bày ra dáng vẻ quan tâm săn sóc nói: “Huynh đi đường xa chắc hẳn là rất mệt, mau đi nghỉ đi.”

Mục Cẩm đi ngay đến thư phòng, sắp xếp lại chút chuyện lớn bé của Linh Châu, viết một tấu chương định ngày mai sẽ tiến cung dâng cho Hoàng thượng.

Chờ đến khi xong xuôi, trời đã nhá nhem tối.

Mục Cẩm vào phòng ăn, không thấy Mạch Surong đâu. Hạ nhân lần lượt bưng thức ăn lên, Mục Cẩm nhìn cả bàn đầy đồ ăn, nhưng không có khẩu vị.

Trên đường về kinh, mỗi một bữa cơm đều ăn cùng Mạch Surong, đột nhiên bây giờ chỉ còn một mình, có phần không quen.

“Đi gọi Thái tử phi chưa?” Mục Cẩm thuận miệng hỏi một nha hoàn đứng gần.

“Vừa rồi có người đi gọi, nha hoàn hầu hạ nói Thái tử phi vẫn đang tắm.”

Mục Cẩm không hỏi nữa, cầm đũa gấp một miếng thịt cho vào miệng, chỉ cảm thấy mùi vị nhạt nhẽo, khó mà nuốt được.

Ăn được một nửa, Mạch Surong mới đến.

Mấy món chay lập tức được mang lên, Mạch Surong ngồi xuống. Mục Cẩm vươn đũa gấp rau trong đĩa trước mặt Mạch Surong, bỏ vào miệng nhai mấy cái, phát hiện rau còn ngon hơn cả thịt cá.

Hôm sau, Mục Cẩm hạ triều lập tức đến Ngự Thư phòng diện thánh, bẩm báo lại vụ án quan ngân bị cướp ở Linh Châu cho Hoàng thượng.

Hoàng đế xem tấu chương của Mục Cẩm xong, gấp mạnh lại ‘đùng’ một tiếng, tức giận nói: “Nực cười, một Thứ sử nho nhỏ ăn hối lộ trái pháp luật thì chưa nói, còn dám lừa trên dối dưới, quả đúng là vô pháp vô thiên!”

Mục Cẩm đứng trước ngự án nói: “Phụ hoàng bớt giận.”

Hoàng đế đặt tấu chương trên tay sang một bên, nhìn Mục Cẩm hỏi: “Việc truy nã Lưu Phó Sơn có manh mối gì chưa?”

“Thưa phụ hoàng, nhị thần đã hạ lệnh truy nã ở các châu các huyện, có cả bộ Hình hỗ trợ, rất nhanh sẽ có thể bắt hắn về quy án.”

Hoàng đế hỏi: “Vậy tung tích của ba mươi vạn lượng quan ngân thì sao?”

“Nhị thần chưa điều tra được, nhưng theo nhị thần thấy, Lưu Phó Sơn vẫn có vây cánh khác ở kinh thành.”

“Sao nói vậy?”

“Trên đường vận chuyển, quan ngân được quan binh trông coi nghiêm ngặt, trước khi gặp nạn ở Linh Châu chưa hề gặp phải tình huống bất ngờ nào. Theo nhị thần đoán, khi quan ngân còn ở kinh thành đã bị kẻ khác tráo đổi. Lưu Phó Sơn và vây cánh của hắn trong ngoài tiếp ứng, tạo ra tình huống giả quan ngân bị cướp.”

Hoàng đế ngừng nghĩ, gật đầu nói: “Nói rất có lý. Có điều, nếu muốn người trong thiên hạ tin phục, nhất định phải có chứng cứ xác thực.”

Mục Cẩm chấp tay nói: “Nhị thần hiểu, hiện giờ chưa điều tra rõ chân tướng, nhị thần khẩn cầu phụ hoàng cho phép nhị thần âm thầm điều tra chuyện này trong kinh thành.”

Hoàng đế vô cùng hài lòng nhìn nhị tử của mình: “Con chủ động xin điều tra, trẫm sẽ cho phép con tiếp tục điều tra chuyện này.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Hoàng đế đứng dậy, đi vòng qua ngự án đến trước mặt Mục Cẩm, nâng tay vỗ lên vai hắn, mỉm cười nói: “Quả nhiên trẫm không nhìn lầm, con không làm trẫm thất vọng.”

Ra khỏi Ngự Thư phòng, đúng lúc gặp Lục Vương gia Triết Khâm.

“Nhiều ngày không gặp Thái tử điện hạ, vẫn khỏe chứ?” Lục Vương gia Triết Khâm cười hỏi.

Về mặt Mục Cẩm không chút thay đổi: “Đa tạ hoàng huynh quan tâm, bản cung rất khỏe.”

Triết Khâm quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Bản vương thấy mặt mày điện hạ tái nhợt, sợ là không khỏe lắm đâu.”

“Bản cung thấy được khuôn mặt không muốn thấy nên mới vậy, đã quen rồi, chắc hoàng huynh chưa phát hiện ra thôi.”

“Vậy sao?” Triết Khảm như cười như không, rồi hít sâu một hơi. “Bất kể thế nào, hiện giờ ngươi là Thái tử, cần phải chú ý sức khỏe.”

“Hoàng huynh không cần lo lắng, bản cung nhất định sẽ tự bảo trọng mình.”

Ánh sáng trong mắt Triết Khảm thu liễm lại, làm như vô tình nhắc tới: “Nghe nói lần này ngươi phá được vụ án quan ngân bị cướp, bắt được kẻ đứng sau, đúng là đáng chúc mừng.”

“Vừa khéo thôi.”

“Vậy mà bản vương lại hy vọng có thể vừa khéo một lần, được thể hiện trước mặt phụ hoàng.”

Mục Cẩm không có kiên nhẫn để tiếp tục nói linh tinh với hắn, nói: “Bản cung còn có việc, đi trước.”

Đang định đi, Triết Khảm vẫn nói tiếp: “Phải rồi, dạo này bản vương say mê đạo pháp, đã đọc mấy cuốn sách mà vẫn không thu hoạch được gì, hôm nào đó muốn đến phủ Thái tử học hỏi Thái tử phi. Thái tử điện hạ sẽ không để ý chứ.”

Mục Cẩm thẳng lưng, khoanh tay nói: “Nếu hoàng huynh thích, sao bản cung lại để ý.”

Triết Khảm cong môi: “Nếu đã vậy, bản vương yên tâm rồi.”

Mục Cẩm phát tay áo rồi đi, đến tẩm cung Hoàng hậu thỉnh an.

Về phủ, Thượng thư lệnh Viên Canh đã chờ được một lúc lâu.

Thượng thư lệnh Viên Canh tươi cười khắp mặt, nói mấy hôm nữa là trung thu, nên đến đây tặng chút quà mọn.

Hai người ngồi trong chính sảnh, ban đầu còn nói về chuyện quan ngân bị cướp ở Linh Châu. Viên Canh nói: “Bề ngoài trông chuyện này giống một vụ cướp tiền bình thường, không ngờ điện hạ chỉ vừa điều tra lại điều tra được cả tham quan ô lại. Thần bội phục, bội phục.”

“Cửu cửu quá khen, nếu không phải Lưu Phó Sơn tự đề lộ, chắc bản cung không thể phá giải nhanh như vậy.”

“Bất luận thế nào, vụ án này được phá, công lao lớn là của điện hạ.”

Nếu nói đến công lao thì còn có một người khác, chính là Mạch Surong. Nếu cậu không xuất hiện đúng lúc để cứu hắn thoát khỏi móng vuốt của con dơi, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, thật không dám nghĩ đến.

“Hôm nay thần đến ngoại trừ việc tặng quà, còn một chuyện khác, muốn bàn bạc với điện hạ một chút.”

“Mời cửu cửu nói.”

Viên Canh cười nói: “Thật ra, là về chung thân đại sự của tiểu nữ.”

Mục Cẩm ngẩn ra, giống như bây giờ mới nhớ đến hôn ước với Viên Ngọc Chi. Mấy tháng trước, hắn từng hoãn hôn sự đến sau trung thu. Hiện giờ cách trung thu chỉ còn mấy ngày, đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa.

Quyết định hôn ước với Viên Ngọc Chi, đều do một tay Hoàng hậu tác hợp. Trong lòng Mục Cẩm vốn không có ý trung nhân, cũng không muốn làm trái ý Hoàng hậu, nên trước đây đã đồng ý.

Nhưng giờ nghĩ đến việc phải cưới Viên Ngọc Chi về, lại cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Viên Canh thấy Mục Cẩm chần chừ lâu như vậy mà không nói gì, thuận tiện nói: “Ngày mười hai tháng sau là ngày hoàng đạo, điện hạ thấy sao?”

Ánh mắt Mục Cẩm tối lại: “Không giấu cửu cửu, đằng sau vụ án quan ngân bị cướp ở Linh Châu còn có rất nhiều liên lụy, bản cung vẫn muốn tiếp tục âm thầm điều tra.”

Viên Canh hiểu ý ngay, lập tức cố cười nói: “Điện hạ chuyên tâm vì quốc sự, quả đúng là cái phúc của dân chúng thiên hạ.”

“Chỉ là bốn phận thôi.” Mục Cẩm cũng thấy hơi có lỗi khi lại trì hoãn hôn sự: “Gần đây đều phải đặt hết tâm tư vào chuyện này, mong cửu cửu thông cảm.”

Trên mặt Viên Canh có chút xấu hổ: “Thần hiểu, chuyện của tiểu nữ cứ tạm thời gác lại, điện hạ chuyên tâm lo liệu chính sự là được.”

Mục Cẩm áy náy trong lòng: “Đa tạ cửu cửu.”

Đúng như dự đoán, hôm sau Viên Ngọc Chi lại đến phủ Thái tử. Nhưng nằm ngoài dự đoán, Viên Ngọc Chi không hề khóc lóc.

Mang theo bánh trung thu tự tay mình làm cho Mục Cẩm nếm thử, Mục Cẩm ăn một miếng, nói: “Làm rất ngon.”

Viên Ngọc Chi cầm tay Mục Cẩm, nói: “Vậy sau này năm nào muối cũng làm bánh trung thu cho Mục Cẩm ca ca ăn.”

Mục Cẩm dừng một chút: “Thật ra, trên đời này còn có rất nhiều người tốt đáng để muối làm vậy vì người đó.”

“Không!” Viên Ngọc Chi cầm tay Mục Cẩm chặt hơn. “Trên đời này không còn ai tốt hơn Mục Cẩm ca ca hết!”

“Muối không đi làm quen, sao biết được?”

“Biết chứ, đương nhiên là biết, muối thích Mục Cẩm ca ca, trong mắt muối, không ai tốt hơn huynh.”

Nàng chấp nhất như vậy, Mục Cẩm thật sự thấy đau đầu. Trước đây không ghét hôn sự với Viên Ngọc Chi, giờ lại bực bội thế này, đến cả hân cũng không biết mình thay đổi từ bao giờ.

Viên Ngọc Chi đứng ôm Mục Cẩm từ phía sau, vùi mặt vào cổ hắn: “Muối có thể chờ, lâu đến mấy cũng chờ được, dù sao, nhất định Mục Cẩm ca ca sẽ cưới muối mà.”

Mục Cẩm chau mày sâu hơn, bỏ tay nàng ở trước ngực mình ra: “Muối về trước đi, bản cung còn chuyện phải làm.”

Viên Ngọc Chi rút tay lại: “Vậy muối không làm phiền Mục Cẩm ca ca nữa.”

Viên Ngọc Chi đi rồi, một mình Mục Cẩm ngồi trong phòng, nhìn lướt qua bánh trung thu trên bàn, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Múa Kiếm. Thắng Thua

Mấy ngày sau, Lục Vương gia Triết Khâm cầm theo mấy quyển sách đi phía sau xe ngựa của Mục Cẩm đến phủ Thái tử.

Quản gia sai người dâng trà, rồi đích thân đi mời Thái tử phi.

Mạch Sương đang đánh đàn nghe thấy Lục Vương gia cầu kiến, nhất thời cảm thấy hơi ngạc nhiên. Không tiện để người ta chờ lâu, ben bảo Đông Linh cất đàn, rồi ra chính sảnh gặp Lục Vương gia.

Vào chính sảnh, phát hiện Thái tử điện hạ đã ở đó, đang lạnh mặt uống trà.

Triết Khâm mở một cái bọc vải ra, bên trong có ba quyển sách: “Bản vương có mấy quyển sách hay, nhưng không hiểu gì về đạo pháp, đọc mấy lần cũng không lý giải được, đành phải mặt dày đến phủ Thái tử, nhờ Thái tử phi chỉ bảo bản vương một chút.”

Mạch Sương nhìn thoáng qua ba quyển sách kia: “Vương gia tìm nhầm người rồi, xưa nay Doãn mẫu chỉ tu tập đạo pháp qua loa, đâu dám không biết điều mà chỉ bảo Vương gia.”

Triết Khâm tiếp tục: “Bản vương cũng không cần thiết phải nghiền ngẫm từng câu từng chữ, chỉ muốn nhân cơ hội để học hỏi chút đạo pháp từ Thái tử phi thôi.”

“Đạo pháp chính là tự nhiên, mà tu đạo thì trọng một chữ “ngộ”, chỉ có thể tự mình trải qua, tự mình lĩnh ngộ.”

Hai lần đều bị cự tuyệt, Triết Khâm tự giễu nói: “Bản vương cũng biết mình không phải người tu đạo. Thái tử phi không muốn chỉ giáo cũng là bình thường.”

“Vương gia nghĩ nhiều rồi, Doãn mẫu thật sự không có năng lực đó.”

Mục Cẩm đang ngồi im lặng uống trà bỗng cong môi lên, nhàn nhạt liếc nhìn Triết Khâm một cái: “Nếu hoàng huynh không hiểu đạo pháp, thử đến đạo quán ở gần đây xem, còn sợ không có cao nhân đặc đạo nào truyền thụ cho người sao?”

Trên mặt Triết Khâm có một chút lúng túng lướt qua, lại lập tức nghiêm mặt lại: “Chỉ là bản vương cảm thấy Thái tử phi hiểu biết sâu rộng về đạo pháp, nên mới nghĩ đến hân đầu tiên.”

Mạch Sương nói: “Đó là Vương gia quá coi trọng thôi.”

Mục Cầm nói tiếp, lần này là nói với Mạch Surong: “Bản cung cũng thấy là hoàng huynh quá coi trọng, nhưng nếu hoàng huynh cứ muốn tới, bản cung cũng đâu thể từ chối, phải không?”

Hai phu phu người xướng người họa, đột nhiên Triết Khâm có một loại cảm giác như tự lấy đá đập vào chân mình, hôm đó nói với Mục Cầm muốn đến phủ Thái tử học hỏi đạo pháp với Thái tử phi cũng chỉ là nói tùy tiện, nhưng rồi nghĩ lại, có thể nhân cơ hội này để cố ý gần gũi với Mạch Surong, khiến Mục Cầm bị khó xử.

Hắn đã sớm biết Mục Cầm và Mạch Surong bất hòa, nhưng bất ngờ chính là, hai người họ lại liên hợp với nhau khiến hắn bị khó xử!

Triết Khâm thấy tình hình không ổn, không thể không đen mặt rồi khỏi phủ Thái tử.

Triết Khâm đi rồi, Mục Cầm tiếp tục nhấp thêm một hớp trà, đặc ý ra mặt, nhưng khi đối diện với Mạch Surong, gạt mình, nhanh chóng quay đầu đi.

Mạch Surong đứng dậy: “Thần cáo lui.”

Mạch Surong đi ra chính sảnh, Mục Cầm nhìn theo bóng dáng cậu rồi đi, bên khóe môi bất giác xuất hiện nụ cười khó nhìn ra.

Chậm rãi uống hết chén trà, đang định về thư phòng xử lý công vụ, lại thấy Mạch Surong luyện kiếm, bên sai người mang kiếm tới. Lộn nhào một cái, xông thẳng đến.

Roi xuống đất cách Mạch Surong ba bước chân, chỉ kiếm vào cậu: “Lần này nhất định bản cung phải thắng ngươi!”

Mạch Surong cười nhẹ nói: “Lần này, điện hạ muốn thần dùng mấy phần sức?”

“Nói thừa, đương nhiên là dùng hết sức!” Nói xong, Mục Cầm vùng kiếm lên, nhẹ nhàng lao ra.

Mạch Surong không động đậy, đợi khi kiếm của hắn đến gần mới có động tác nhỏ, chỉ hơi nghiêng người đi để tránh mũi kiếm. Mục Cầm tấn công liên tục, nhưng Mạch Surong chỉ di chuyển nhẹ nhàng là tránh được, dường như đã sớm biết hắn sẽ xuất chiêu như thế nào.

Mục Cầm nhảy lên không trung, muốn tấn công từ trên cao xuống, Mạch Surong vẫn tránh dễ dàng, còn nhân lúc Mục Cầm rơi xuống đất lơ là phòng bị, đánh văng kiếm của hắn ra ngoài.

Kiểm thuật của mình không bằng đối phương, Mục Cầm đã biết từ trước, nhưng không ngờ khi hai người so kiếm, độ chênh lệch lại lớn như vậy.

Mục Cầm đi nhặt kiếm, chỉ vào cậu một lần nữa: “Tiếp tục.”

Thêm một lần nữa, vẫn cứ như thế.

Tro mắt nhìn kiếm và một chiều của mình bị đánh văng đi, Mục Cầm thở hổn hển: “Ngươi...” Định nói lại thôi.

Mạch Surong cầm kiếm chấp tay: “Đa tạ.”

Nhìn khuôn mặt bình thản của cậu, nổi bực tức trong lòng dần dần lắng xuống.

Quay về thư phòng, quân gia nhìn thấy Thái tử điện hạ đi đến từ đằng trước bèn dừng lại, đợi hắn đến gần thì vãn an: “Lão nô tham kiến điện hạ.”

Mục Cầm đứng lại trước mặt ông, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý tưởng lạ lùng, rồi dặn dò: “Toàn bộ thức ăn tối nay đều phải cho thêm thịt vụn. Nhớ kỹ, là toàn bộ!” Còn cố ý nhấn mạnh hai từ cuối cùng.

“Cái này...” Lão quân gia đang nghĩ nếu toàn bộ đều cho thêm thịt vụn, thì Thái tử phi sẽ ăn cái gì.

“Sao, ngươi không nghe rõ bản cung nói gì?”

“Lão nô sẽ đi dặn dò ngay.”

“Đợi một lát.”

Lão quân gia dừng lại, cúi người hỏi: “Điện hạ còn gì dặn dò?”

“Nếu tối nay bản cung thấy trong cơm hay bất cứ thức ăn nào không có thịt vụn, chỉ hỏi tội ngươi!” “Vâng.” Lão quân gia cung kính cúi người đáp. Trong lòng thì nghĩ, Thái tử điện hạ luôn vô cùng đứng đắn, nhưng mấy hôm nay lại có vẻ bất bình thường.

Đến khi ăn tối, Mục Cầm tới phòng ăn trước, Mạch Surong đến sau.

Sau khi ngồi xuống, Mục Cầm nhìn thấy trong mấy món chay đều có thịt vụn, lại nhìn sang bát cơm trắng cũng có thịt vụn, tâm tình rất tốt.

Sắc mặt Mạch Surong không hề thay đổi, bưng bát cơm trắng có lẫn thịt vụn lên, rồi lại cầm đũa, gắp một miếng cho vào miệng.

Ở một bên, Mục Cẩm đang ăn ngon lành.

Lúc Mạch Surong rời đi, bát com kia còn thừa một nửa, còn mấy món chay thì không hề nhúng đũa.

Hôm nay Mục Cẩm so kiếm với cậu hai lần liên tiếp nhưng đều thua trong vòng năm chiêu, quả thật trong lòng có phần không phục, cho nên mới nghĩ ra cách này để trêu cậu.

Nhưng mà, nhìn bát com còn thừa một nửa kia, Mục Cẩm lại thấy bức bối, không phải vì cậu không ăn hết thức ăn, mà là mới chỉ ăn một chút như thế, sao mà no được?

Áy náy trong lòng, quay sang nói với hạ nhân: “Nấu một bát cháo thanh đạm mang đến cho Thái tử phi.”

Nửa canh giờ sau, nha hoàn bưng một bát trắng vẫn còn tỏa khói nghi ngút đến thư phòng của Mạch Surong.

Đông Linh khó hiểu: “Ta nhớ công tử không nói muốn ăn cháo.”

Nha hoàn nói: “Là Thái tử điện hạ sai nô tỳ mang tới.”

Đông Linh hơi kinh ngạc, quay về phía công tử nhà mình: “Công tử, đây...”

Mạch Surong đang cầm bút vẫn điềm tĩnh, cũng không ngẩng đầu lên: “Đề xuống đi.”

Đông Linh đến nhận cái khay từ nha hoàn kia, nói: “Làm phiền rồi, lát nữa ta sẽ cứ đề ta trả bát.”

“Nô tỳ cáo lui.”

Một tay Đông Linh bưng chiếc khay thật chắc, tay còn lại dọn dẹp một chỗ trên bàn rồi đặt khay xuống: “Công tử, cậu nói xem rốt cuộc Thái tử điện hạ đang nghĩ gì vậy. Bữa tối thì cố ý trêu chọc cậu, hại cậu không được ăn ngon, rồi giờ lại sai hạ nhân mang cháo tới, thế này xem như là nhận lỗi hả?”

Nói xong, đột nhiên Đông Linh quan sát kỹ bát cháo: “Hay là bát cháo này trông thì thanh đạm, nhưng thật ra bên trong có rất nhiều thức ăn mặn nhỉ?”

Mạch Surong buông bút, đặt tờ giấy vừa viết xong sang một bên: “Mang tới đây.”

Đông Linh do dự: “Công tử, dạ dày cậu không tốt, không ăn được thức ăn mặn, cứ để lát nữa tự em xuống bếp nấu một bát cháo trắng cho cậu.”

“Không cần, cứ ăn bát cháo này đi.”

Đông Linh mím môi, bưng đến trước mặt cậu. Mạch Surong múc một thìa lên ăn, đúng là cháo rất thanh đạm.

Mạch Surong ăn hết bát cháo, Đông Linh cầm bát đi ra ngoài. Thật sự không hiểu nổi sao Thái tử điện hạ cứ ba lần bốn lượt ép công tử nhà mình ăn thức ăn mặn chứ.

Lúc quay về thì đi ngang qua thư phòng của Thái tử, nghĩ đến công tử nhà mình không bao giờ làm trái ý Thái tử điện hạ, nếu lần sau Thái tử điện hạ bắt Mạch Surong ăn thức ăn mặn một cách nghiêm trọng hơn, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Cho nên vẫn kiên trì đến cùng đi gõ cửa thư phòng.

Người trong phòng đồng ý một tiếng, Đông Linh mở ra. Mục Cẩm đang xem công văn, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, không để ý lắm bèn hỏi: “Chuyện gì?”

Hai tay Đông Linh xoắn lại vào nhau, dù sao cũng biết Thái tử điện hạ là người rất nghiêm túc, trong lòng hơi căng thẳng, nàng nói: “Nô tỳ, nô tỳ muốn nói với điện hạ, từ nhỏ công tử nhà nô tỳ đã yếu ớt nhiều bệnh, dạ dày không tốt, chỉ có thể ăn những thứ thanh đạm dễ tiêu, nếu ăn thức ăn mặn, sẽ nôn ra.”

Mục Cẩm giật mình, từ trước vẫn tưởng do cậu lớn lên trong đạo quán, đã quen ăn những thứ thanh đạm mới không ăn thức ăn mặn, không ngờ lại là vì thế. Vậy tối nay ăn hết nửa bát com lẫn thịt vụn kia, là cố chịu đựng sao?

Mục Cẩm cúi đầu nhìn công văn, nhưng dòng suy nghĩ thì không liên quan đến nó. Để cậu ăn thức ăn mặn chỉ vì muốn trêu cậu chứ không có ác ý gì. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện cơ thể cậu yếu ớt, ăn thức ăn mặn là nôn, trong lòng khó chịu như có thứ gì đó tắc lại.

Đông Linh cúi người hành lễ: “Nô tỳ đã nói xong, cáo lui.”

Sau khi về phòng, Mục Cẩm nhìn Mạch Surong, trong lòng rất muốn hỏi, nếu người không thể ăn thức ăn mặn, tại sao còn cố? Nhưng lại thấy khó mở miệng, cuối cùng cũng không nói ra được, dù sao thì người sai vẫn là mình.

Đối với chuyện Mục Cẩm trì hoãn hôn sự, mặc dù ngoài miệng Viên Ngọc Chi nói có thể chờ, nhưng trong lòng thì hận không thể bái đường thành thân ngay lập tức.

Mấy ngày nay nàng ăn không ngon ngủ không yên, cuối cùng thì nghĩ ra một kế sách. Nếu nàng và Mục Cẩm có thân mật da thịt, chắc chắn hôn sự sẽ không bị hoãn nữa.

Trong lòng có ý tưởng này, bèn mưu tính từng bước để thực hiện.

Sẩm tối hôm đó, Viên Ngọc Chi mang bánh ngọt mình tự làm đến phủ Thái tử, trên danh nghĩa là để Mịch Cẩm ăn bánh ngọt, nhưng thực chất là vì mục đích khác.

Quả nhiên, mặt trời còn chưa xuống núi hẳn, mây đen trên trời đã kéo đến dày đặc, chỉ một lát sau, một tiếng sấm vang lên, rồi những hạt mưa to cỡ hạt đậu rơi ào ào xuống.

Viên Ngọc Chi đứng ở cửa nhìn cơn mưa to kia, trong lòng mừng thầm, quay sang nói với Mịch Cẩm đang cau mày: “Mịch Cẩm ca ca, trời mưa to thế này, không biết bao giờ mới tạnh, xem ra hôm nay muội không về được rồi.”

Ý Viên Ngọc Chi hiển nhiên là muốn ngủ lại phủ Thái tử. Mịch Cẩm trầm ngâm rồi nói: “Lát nữa bản cung cho người dọn dẹp một phòng, nếu mưa to không về được cứ ở tạm trong phủ.”

Viên Ngọc Chi nói: “Đa tạ Mịch Cẩm ca ca.”

Đúng như mong muốn của Viên Ngọc Chi, cơn mưa này mãi mà không tạnh. Hạ nhân nhanh chóng dọn dẹp một gian sương phòng, Viên Ngọc Chi dẫn nha hoàn đi xem thử, vô cùng hài lòng, quan trọng hơn cả là căn phòng này cách thư phòng của Mịch Cẩm không xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hạ Thuộc. Thất Sách

Xem phòng xong, vừa mới bước ra ngoài đã thấy Mịch Sương đi ngang qua.

Viên Ngọc Chi cứ nhìn thấy cậu là khó chịu: “Đây không phải là Doãn công tử sao, trùng hợp thật đấy, ở đây mà cũng gặp người.”

Đông Linh ở phía sau nói thầm trong lòng: Công tử nhà ta là Thái tử phi, đây là phủ Thái tử, có gì kỳ lạ chứ.

Mịch Sương chỉ nhẹ nhàng nói: “Hóa ra là Viên cô nương, hạnh ngộ.”

Viên Ngọc Chi khinh thường, phát tác tính tình của một thiên kim tiểu thư: “Lần trước Doãn công tử vội vàng rời khỏi phủ Thái tử, ta cứ tưởng người không chịu nổi sự lạnh lùng của Mịch Cẩm ca ca nên về nhà chứ. Không ngờ người còn quay lại.”

Không để Mịch Sương có cơ hội nói gì, nàng tiếp tục: “Mịch Cẩm ca ca chính là như vậy đấy, yêu hận rõ ràng, với người mình yêu thì chu đáo hết mức, còn với kẻ mình hận thì lạnh lùng ra mặt. Sau này Doãn công tử sống trong phủ phải quen dần mới được.”

Mịch Sương đứng dừng, cậu không đến nỗi đi tức giận vì lời châm chọc của một nữ tử.

Nhưng Đông Linh đứng đằng sau cậu thì không nhịn nổi cục tức này, nói: “Viên tiểu thư lo lắng nhiều quá. Mấy hôm trước công tử nhà ta không ăn uống được gì, điện hạ còn đích thân sai người nấu cháo cho công tử đó. Viên cô nương nói điện hạ chu đáo hết mức với người mình yêu, là như thế đúng không?”

Lại là nha đầu thói không biết lớn nhỏ kia, Viên Ngọc Chi trừng mắt với Đông Linh một cái: “Tự mình đa tình ít thôi, Mịch Cẩm ca ca đối đầu với ai thế nào chẳng lẽ ta không biết rõ?”

“Ngọc Chi!”

Bên cạnh có một giọng nói vang lên, Viên Ngọc Chi nhìn sang, ánh mắt hung dữ ngay lập tức trở nên hiền lành, bước tới đó: “Mịch Cẩm ca ca.” Ôm lấy cánh tay hắn. “Muội đang định đi tìm huynh.”

Mịch Cẩm liếc sang nàng một cái, lại nhìn Mịch Sương. “Đi ăn cơm trước.”

“Vâng.” Viên Ngọc Chi gật đầu. “Vừa nói muội đã thấy đói rồi.”

Mịch Cẩm đi về phía phòng ăn, Viên Ngọc Chi dính sát vào hắn như ruồi nhặng, Mịch Sương đi phía sau hai người.”

Không khí trong phòng ăn hơi kỳ quái, Mịch Cẩm vẫn ngồi ở thượng tịch, Mịch Sương ngồi ở tả tịch. Viên Ngọc Chi cũng ngồi trên thượng tịch cùng Mịch Cẩm.

Những món ăn trên bàn được đặt quy luật như thế, Viên Ngọc Chi chỉ cần nhìn qua là nhận ra. Trong lòng thì tưởng Mịch Cẩm ghét Mịch Sương nên

mới cố ý dặn hạ nhân chỉ làm món chay cho cậu.

Vì thế, tự cho là đúng rồi cười tươi: “Mục Cẩm ca ca, huynh cũng hư hỏng thật đấy.”

Đột nhiên Viên Ngọc Chi nói vậy, mọi người trong phòng ăn đều im lặng, bao gồm cả Mục Cẩm.

“Dù gì người ta cũng là Thái tử phi do Hoàng thượng khâm điểm, huynh bắt nạt người ta một cách lộ liễu như thế, cả thịt cũng không cho ăn, không biết người thân của người ta biết được sẽ đau lòng thế nào đây.”

Mục Cẩm đen mặt: “Muội nói linh tinh gì đấy?”

Viên Ngọc Chi tưởng Mục Cẩm chỉ làm ra vẻ, nên vẫn tiếp tục: “Là muội sai rồi, sao Mục Cẩm ca ca lại không cho Thái tử phi ăn thịt được?” Rồi gấp một miếng thịt vào bát Mạch Surong. “Doãn công tử, món này dễ hơi xa, người đừng khách khí đó, ăn nhiều một chút. Không thì, người ngoài hiểu lầm sẽ không hay đâu.”

Mục Cẩm hơi quát lên: “Ngọc Chi, đủ rồi!”

Viên Ngọc Chi bị Mục Cẩm quát, hoảng sợ: “Muội...”

Mục Cẩm nhìn miếng thịt trong bát cơm của Mạch Surong, nhớ tới chuyện cậu không ăn được thức ăn nặn, bèn sai bảo hạ nhân: “Lấy bát cơm khác cho Thái tử phi.”

Viên Ngọc Chi hoàn toàn không hiểu gì: “Mục Cẩm ca ca...”

Còn chưa nói xong, Mục Cẩm đã cắt ngang trước: “Tập trung ăn cơm.”

Viên Ngọc Chi thấy Mục Cẩm lạnh mặt, không dám nói nữa: “Vâng.”

Ăn xong, trời vẫn mưa rất to. Mạch Surong đi tắm, Mục Cẩm đến thư phòng xem công văn, Viên Ngọc Chi thì về sương phòng, thực hiện kế sách của mình.

Mỗi buổi tối Mục Cẩm xem công văn đều phải uống trà nóng, Viên Ngọc Chi tìm hiểu được thói quen này của hắn, rồi quyết định hạ thuốc vào trà.

Thấy sắp đến giờ, Viên Ngọc Chi tự pha một bình trà, bỏ chút thuốc bột vào nước trà. Thuốc bột hòa tan vào nước trà xong trở nên vô sắc vô vị, nhất định Mục Cẩm sẽ không phát hiện ra.

Phải đợi một khoảng thời gian là một nén hương thì loại thuốc này mới có tác dụng, Viên Ngọc Chi gọi một nha hoàn trong phủ đến, bảo nàng mang đến thư phòng cho Mục Cẩm, còn mình thì chờ đến giờ mới qua đó.

Nha hoàn đi vào sương phòng của Viên Ngọc Chi: “Tiểu thư có gì dặn dò?”

Viên Ngọc Chi bưng chiếc khay đựng bình trà, nói: “Ta có lòng pha trà cho Mục Cẩm ca ca, người mang đến đó giúp ta.”

“Vâng.” Nha hoàn không hề nghi ngờ nhận lấy khay.

Viên Ngọc Chi dặn dò: “Đừng nói là ta pha trà, còn nữa, mang trà vào xong người phải ra ngoài ngay, không được ở lại thư phòng, hiểu chưa?”

Nha hoàn gật đầu: “Nô tỳ hiểu.”

“Đi đi.”

Nha hoàn bưng khay ra ngoài, nụ cười bên môi Viên Ngọc Chi càng lúc càng rõ ràng, chỉ cần qua đêm nay, nàng sẽ trở thành người của Mục Cẩm ca ca, tất cả mọi chuyện đều dễ giải quyết thôi.

Nha hoàn bưng trà vào giống như thường lệ, nên Mục Cẩm cũng không nghĩ gì, bưng chén trà vẫn còn tỏa khói nghi ngút lên, dùng nắp trà gạt qua một chút để lá trà động lên thành chén, uống một hớp, rồi tiếp tục xem công văn.

Bên ngoài trời vẫn mưa to, không thấy có dấu hiệu dừng lại, tiếng mưa rơi quá ồn, thấy hơi phiền một chút. Mục Cẩm đặt bút xuống bàn, tựa lưng vào lưng ghế, cảm thấy hơi mỏi vai, bèn tự bóp một chút.

Giống như nhớ ra một chuyện thú vị nào đó, bỏ hết công văn ở đấy, đứng dậy ra khỏi thư phòng.

Vào phòng ngủ, Mạch Surong vừa thấy hắn đã đứng lên vẫn an như bình thường. Mục Cẩm đóng cửa rồi đi vào, ngồi xuống cạnh bàn, đặt nắm tay lên miệng ho nhẹ một tiếng: “Bản cung mỏi vai, đến đây xoa bóp cho bản cung.”

Mạch Surong đặt quyền sách trên tay xuống, đi đến sau lưng hắn: “Thần không có kỹ thuật tốt, điện hạ đừng chê.”

Mục Cẩm nói: “Được rồi, ít nói suông đi.”

Mạch Surong không nói gì nữa, đầu tiên là cho hết tóc của Mục Cẩm đang xoắn xuống vai ra sau lưng, rồi hai tay xoa bóp với lực đạo rất vừa phải. Ngay lập tức, Mục Cẩm cảm thấy kinh mạch toàn thân đều thông thuận, bèn nhắm mắt lại hưởng thụ.

Không lâu sau, cảm thấy khô miệng, tự rót chén trà cho mình. Bình trà này đã được pha từ một canh giờ trước, uống vào thấy mát cả họng. Uống một chén vẫn thấy khát, nên lại rót chén nữa.

Uống hai chén trà liên tục vẫn thấy khô miệng, cơ thể cũng dần dần nóng lên. Mục Cẩm thấy bất thường, mỗi một nơi trên thân thể đều như đang kêu gào, một thứ gì đó không ngừng lan khắp tứ chi bách hải.

Đôi tay đang xoa bóp vai vô cùng thoải mái, Mục Cẩm hận không thể làm đôi tay đó mòn trón toàn thân, trong lòng rục rịch nhộn nhạo, thân thể cũng có phản ứng, Mục Cẩm càng thấy kỳ quái hơn.

Bất chợt giữ chặt tay Mạch Surong, đứng lên quay người lại nhìn cậu, hung dữ nói: “Ngươi hạ thuốc cho bản cung?”

Hành động đột ngột của Mục Cẩm, khiến cho trên mặt Mạch Surong cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng lại bình tĩnh lập tức: “Điện hạ hiểu lầm, thần chưa từng hạ thuốc gì cho điện hạ.”

“Nhưng...” Mục Cẩm nhìn cậu, bất giác nuốt nước miếng, hơi thở dồn dập hơn: “Ngươi còn không thừa nhận? Nếu không phải ngươi hạ thuốc, sao bản cung lại...”

“Điện hạ cứ nói thần hạ thuốc, không biết là thuốc gì?”

Mục Cẩm thở gấp: “Là thuốc gì chính ngươi biết rồi!”

“Nhưng mà không biết rõ mới muốn hỏi điện hạ!”

“Ngươi...” Mặt mũi Mục Cẩm dần đỏ ửng, thân thể nóng bừng, khát vọng kia trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, nhìn vào môi Mạch Surong, hận không thể hôn nó ngay lập tức, rồi nhào nặn cậu trong ngực mình.

Mục Cẩm cố gắng giữ tỉnh táo: “Ngươi, ngươi còn dám nói dối! Trong phòng chỉ có ta và ngươi, không phải ngươi thì là ai?”

Hắn bước đến từng bước từng bước, Mạch Surong lùi lại từng bước từng bước: “Thần không làm chuyện này, xin điện hạ minh xét.”

Cả người Mục Cẩm nóng rực, cực kỳ khó chịu, giữ chặt tay Mạch Surong không buông: “Chẳng lẽ, ngươi muốn bản cung phải xấu mặt trước mặt ngươi?”

“Thần không có ý này.” Nhiệt độ của bàn tay nắm lấy cổ tay mình nóng đến mức dọa người, lại nhìn phản ứng của Mục Cẩm, đại khái Mạch Surong đã hiểu ra là có chuyện gì.

Mục Cẩm mạnh tay hơn, kéo Mạch Surong vào hẳn trong ngực mình, hạ giọng xuống: “Nếu không phải không muốn thấy bản cung xấu mặt, thì chính là muốn bản cung muốn ngươi?”

Mạch Surong muốn thoát ra khỏi ngực hắn, Mục Cẩm lại siết chặt hai tay giam cầm Mạch Surong, giọng nói trầm xuống: “Đừng động đấy!”

Hơi thở gấp gáp của Mục Cẩm phả hết vào mặt Mạch Surong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu ngươi không chịu nổi tịch mịch, bản cung thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, bẻ ngang Mạch Surong lên, đi vào giường bên trong, ném Mạch Surong lên giường thật mạnh, rồi lao đến. Hai tay vừa mới chống xuống giường, thân thể đã cứng đờ, không động đậy được.

Mạch Surong nhanh chóng điểm huyết hắc. Lúc này Mục Cẩm không thể động đậy, vẫn giữ nguyên tư thế chống tay hai bên Mạch Surong.

“Ngươi làm gì đấy?” Mục Cẩm khẽ quát lên một tiếng, miệng thờ hờn hờn, giận dữ trừng mắt với người bên dưới.

“Chuyện hạ thuốc không liên quan đến thần, mong điện hạ điều tra rõ rồi hẵng quyết định.”

Cơ thể Mục Cẩm đã nóng đến mức sắp tan chảy ra, lồng ngực phập phồng kịch liệt: “Ngươi luôn miệng nói không phải ngươi, ngươi muốn chứng minh thế nào?”

“Điện hạ không phải trúng thuốc độc, đợi thuốc phát huy tác dụng cũng không phải ngay lập tức. Điện hạ về phòng chưa được nửa khắc, dù thần hạ thuốc cũng không thể phản ứng nhanh như vậy được.”

Mục Cẩm đầu còn tâm tư để nghĩ xem mình bị hạ thuốc từ khi nào, trời đang mát mẻ mà trán hắc hắc lấm tấm mồ hôi, hai má đỏ ửng như say rượu, thân thể như bị thiêu cháy. Hắn cắn chặt răng, cố gắng vờ hỏi một chút tỉnh táo: “Dù không phải ngươi thì đã sao. Ngươi là Thái tử phi mà bản cung cưới về, bản cung muốn làm gì ngươi không phải rất bình thường sao?”

Mạch Surong sững sờ.

Bởi vì tác dụng của thuốc, Mục Cẩm dần mất đi lý trí: “Sao nào, đã vào phủ Thái tử rồi, người còn muốn thuần khiết trong trắng cả đời?”

Về mặt Mạch Surong buồn buồn, do dự một lúc, nâng tay lên, điểm nhẹ vào vai hắn, giải huyết đạo cho hắn.

Mục Cẩm được giải huyết đạo xong tựa như sắp hồng mắt, ngọn lửa trong lòng càng cháy càng vượng. Nhưng giờ khắc này, đôi mắt với khuôn mặt không chút gọn sóng của Mạch Surong, tự nhiên hắn thấy bình tĩnh lại, nhìn người nằm bên dưới, cẩn thận lướt qua đôi mắt ánh nước, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi căng mịn.

Hầu kết di chuyển, chậm rãi cúi xuống, chạm vào bằng môi. Mạch Surong nhắm mắt, để mặc hắn đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Băng Cơ. Ngọc Cốt

Người nằm dưới như một khối hàn ngọc nghìn năm, lạnh buốt thấu xương, thân thể Mục Cẩm dán chặt vào cậu, tựa như băng gấp hóa, dung hòa chặt chẽ vào nhau.

Đôi môi chạm vào môi cậu bất mãn mà mát, cắn nhẹ, muốn chiếm lấy mỗi một tác của cậu, muốn hòa tan cậu vào tận trong xương.

Trong lúc quán quýt, cảm giác chặt khít tuyệt thì khiến hắn không thở nổi, cảm giác thỏa mãn đó như đưa hắn thăng hoa lên trời. Ánh nến vụt tắt, hắn không thấy rõ thần sắc của người bên dưới, nhưng hắn nghe được những tiếng thở gấp gấp nặng nề của người nọ, nơi cổ họng thì thoáng còn có mấy tiếng kêu.

Có lẽ, thứ phát huy tác dụng không chỉ là thuốc, còn có cả trái tim của hắn, trong tiềm thức muốn chiếm đoạt hoàn toàn.

Con mưa to đã tạnh hẳn từ nửa đêm, mây đen tản hết, trên bầu trời đen như mực đầy những vì sao nho nhỏ, chiếu sáng cả một vùng trời.

Hôm sau, trời trong quang đãng, mấy tia nắng ban mai xuyên qua ô giấy dán cửa, rơi trên sàn nhà bằng gỗ.

Mục Cẩm mở mắt, nhớ lại đêm qua, quay đầu với động tác cứng ngắc, phần giường bên trong trống rỗng.

Người kia, đã dậy rồi?

Chống hai tay ngồi dậy, tấm chăn rơi xuống từ ngực hắn, phần thân trên không mặc gì đều lộ rõ ra ngoài. Mục Cẩm nhớ lại hình ảnh đêm qua triền miên cùng cậu, tự nhiên tim đập thành thịch.

Quần áo bị vứt lung tung xuống giường đã được thu dọn gọn gàng, đặt ở cuối giường, Mục Cẩm chỉ cần vươn tay là lấy được.

Mục Cẩm mặc quần áo ra khỏi phòng, lúc đi trên hành lang thì thấy Viên Ngọc Chi đi tới từ đằng trước. Về mặt năng đầy tâm sự nặng nề, hôm qua đã canh đúng giờ để xuất hiện, ngờ đâu Mục Cẩm lại không có trong thư phòng.

Hỏi hạ nhân, mới biết đêm qua hắn về chủ phòng. Nàng cũng vội vàng chạy tới chủ phòng, nhưng từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng Mục Cẩm hung dữ chất vấn Mạch Surong, chợt dạ chạy mất.

“Mục Cẩm ca ca, không phải huynh không về chủ phòng sao? Sao tối qua...”

Mục Cẩm nói: “Bản cung về phòng ngủ của mình, lẽ nào không được?”

“Nhưng mà, rõ ràng Mục Cẩm ca ca đã nói không thích nam nhân, không muốn ở cùng phòng với tên họ Doãn kia.”

Mục Cẩm nghẹn lời, đúng là hắn không thích nam nhân, đúng là hắn không thích ngủ cùng nam nhân, nhưng, đó là trước kia, hình như hiện giờ hắn đã thay đổi.

Viên Ngọc Chi thấy Mục Cẩm trầm tư, cố ý châm ngòi: “Đúng rồi, Mục Cẩm ca ca, hôm qua muội thấy tên họ Doãn kia bỏ thứ gì đó vào trong trà của huynh, huynh, không sao chứ.”

Nghe Viên Ngọc Chi nói vậy, Mục Cẩm hiểu ngay lập tức, đêm qua Viên Ngọc Chi ngủ lại trong phủ, đúng lúc xảy ra chuyện hạ thuốc này, nếu là nàng âm thầm làm sẽ càng hợp lý hơn.

Viên Ngọc Chi lắc lắc cánh tay Mục Cẩm “Mục Cẩm ca ca, hắn vô pháp vô thiên như vậy, huynh không thể để hắn tiếp tục kiêu ngạo được...”

“Đù rồi!” Mục Cẩm tức giận quát lên, rút tay ra khỏi tay nàng, lạnh lùng nói. “Muội có thể tự nhận mình thông minh thanh khiết, nhưng đừng coi những người khác đều là kẻ ngốc!”

Trong lòng Viên Ngọc Chi nhảy dựng lên, ngây người ra: “Mục Cẩm ca ca, muội...”

Mục Cẩm quay đi: “Người đâu, đưa Viên tiểu thư về phủ Thượng thư!”

Viên Ngọc Chi cắn môi, hai mắt đỏ lên: “Mục Cẩm ca ca, huynh đuổi muội đi!”

Mục Cẩm không để ý tới, nhấc chân rời đi. Thị vệ bên cạnh Mục Cẩm làm thành tư thế mời: “Viên cô nương, mời!”

Đi được mấy bước, Mục Cẩm dặn dò Trần bá: “Lát nữa bản cung muốn tắm, người đi chuẩn bị trước.”

“Lão nô đi ngay.”

Mục Cẩm đi về phía phòng tắm, đúng lúc Mạch Surong vừa đi từ phòng tắm ra, hai người gặp nhau.

Mục Cẩm nhìn cậu, tim đập nhanh một cách khó hiểu, thậm chí còn hơi bối rối, giống như một thiếu niên chìm đắm trong mối tình đầu. Mạch Surong lên tiếng trước, chấp tay: “Tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm liếc thấy mấy vết đỏ ở cổ cậu, là do đêm qua hấn lưu lại, trong lòng cuống lên, vội vàng rời tầm mắt đi, lại nhìn thấy sắc mặt cậu tái nhợt. Quả thật tồi qua mình đòi hỏi hơi thái quá, Mục Cẩm trầm ngâm một lúc mới nói: “Sắc mặt người, không tốt.”

Mạch Surong đạm nhiên nói: “Không sao cả.”

Mục Cẩm hơi mỉm môi không biết phải nói gì, Mạch Surong chấp tay: “Thần cáo lui trước.”

“Đợi đã.” Mục Cẩm giữ tay cậu.

Mạch Surong dừng lại: “Điện hạ có việc?”

Mục Cẩm quay sang nhìn cậu: “Chuyện hạ thuốc, bản cung đã điều tra ra là ai. Hôm qua, bản cung trách nhầm người.”

Mạch Surong thần nhiên nói: “Đa tạ điện hạ trả lại trong sạch cho thần.”

“Có điều, dù không phải người hạ thuốc, bản cung chỉ có một thể thiếp là người, chẳng lẽ...” Câu tiếp theo khó nói thành lời, ngay cả chính hắn cũng không biết mình muốn bày tỏ điều gì. Mạch Surong nói: “Sự việc đã qua, vừa rồi điện hạ còn trả lại trong sạch cho thần, nên thần cũng không nghĩ nhiều.”

“Vậy sao?” Nghe thấy Mạch Surong nói không nghĩ nhiều, trong lòng Mục Cẩm rõ ràng là mát mát, buông cổ tay cậu ra, nói: “Vậy cũng tốt.”

Nói xong, đi vào trong phòng tắm, Mạch Surong đi về phía ngược lại.

Đông Linh vừa nhìn thấy công tử nhà mình một cái đã thấy bất thường: “Công tử, sắc mặt cậu không tốt, cơ thể khó chịu à?”

Mạch Surong nói: “Không phải.”

Đi đến cạnh bàn, Đông Linh rót một chén trà, nói: “Mấy hôm nay thời tiết hơi lạnh, cậu phải chú ý sức khỏe nhiều hơn.”

“Ừ.” Mạch Surong đồng ý một tiếng, bưng chén trà, uống một hớp.

Nha hoàn với lực quan sát vô cùng tốt này không cần thận nhìn thấy mấy nốt đỏ trên cổ Mạch Surong, kinh hãi: “Công tử, trên cổ cậu có nhiều nốt chấm đỏ lắm!”

Sắc mặt Mạch Surong cứng lại, sáng nay không soi gương nên không biết trên cổ có dấu vết. Tiểu nha hoàn đứng một bên kêu to: “Sao lại như vậy, có cần mời đại phu đến khám không?”

“Không cần đâu.”

“Công tử, mời đại phu đến khám vẫn tốt hơn, nếu không chẳng may mắc phải bệnh lạ gì thì phải làm sao?” Nói xong, Đông Linh lập tức tự tát vào miệng mình. “Không đúng không đúng, là em lầm miệng, công tử sẽ không mắc bệnh lạ đâu.”

Mạch Surong nói: “Mới sáng sớm đừng hô to gọi nhỏ, ta không sao.”

“Vậy nốt chấm đỏ trên cổ là sao?”

Về mặt Mạch Surong vẫn như bình thường nói: “Bị muỗi đốt, để mấy ngày là hết.”

Đông Linh hiểu ra: “Thì ra là thế.”

Trong Ngự hoa viên, Hoàng hậu mặc phượng bào rực rỡ đang cùng Thái tử mặc kỳ lân phục đi trên con đường nhỏ trải đầy đá. Mục Cẩm hạ triều xong thì thuận đường đến thỉnh an, Hoàng hậu muốn tản bộ ở Ngự hoa viên nên cùng đi.

Trong Ngự hoa viên có rất nhiều loại cây cỏ quý giá, bốn mùa trong năm đều có hoa nở. Giờ đang là những ngày thu, hoa hải đường và hoa cúc đang nở đẹp nhất.

Hoàng hậu vừa đi vừa hỏi: “Nghe nói hôn sự của con và Ngọc Chi bị hoãn lại, có chuyện này thật không?”

Mục Cẩm đáp: “Thật sự có chuyện này.”

“Lần trước là bản cung sơ ý, quyết định sai ngày, nhưng lần này là vì sao?”

Mục Cẩm nói: “Nhi thần bận rộn công vụ, không rảnh rỗi để quan tâm đến tư tình nhi nữ.”

“Mấy năm nay thiên hạ cũng coi như thái bình, có công vụ gì quan trọng hơn đại sự đời người?”

Mục Cẩm trầm ngâm một lúc, cũng biết cứ kéo dài thế này thật sự không phải cách giải quyết: “Mẫu hậu, nhi thần có một chuyện muốn bàn bạc với người.”

“Chuyện gì? Nói đi!”

Mục Cẩm chần chừ, rồi nghiêm túc nói: “Nhi thần muốn hủy bỏ hôn ước với Ngọc Chi.”

Hoàng hậu dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc: “Con vừa nói gì?”

Mục Cẩm nói lại lần nữa: “Nhi thần muốn hủy bỏ hôn ước với Ngọc Chi.”

“Chẳng lẽ, con thấy nó không tốt?”

“Không phải.” Mục Cẩm nói. “Nhiều năm qua, nhi thần chỉ coi Ngọc Chi như muội muội, thật sự không thể kết thành phu thê cùng Ngọc Chi.”

“Vậy thì có sao, có rất nhiều biểu huynh muội không phải cuối cùng cũng thành phu thê sao?”

“Không giống vậy.”

“Có gì không giống?”

“Nhi thần chỉ coi Ngọc Chi như muội muội, nếu cứ ép buộc kết thành phu thê, nhi thần có thể cho cô ấy danh phận nhưng không thể thực sự trở thành phu thê.”

Hoàng hậu cũng hiểu ý của Mục Cẩm. Viên Ngọc Chi gả đến đó, Mục Cẩm lại chỉ coi nàng như muội muội, sẽ khiến nàng lâm lữ cả đời. Hoàng hậu thở dài một hơi: “Con thật sự đã nghĩ rõ rồi?”

“Nhi thần đã suy nghĩ rất rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hủy Bỏ. Hôn Ước

Những lời này, sao trước đây con không nói sớm? Hiện giờ nha đầu Ngọc Chi kia khẳng khái muốn gả cho con, sao con có thể vào lúc quan trọng này...”

Mục Cẩm áy náy nói: “Là lỗi của nhi thần, nhi thần sẽ gánh vác tất cả hậu quả.”

Hoàng hậu nhũn mày: “Vậy con định làm thế nào?”

“Nhi thần sẽ đến phủ Thượng thư giải thích rõ nguyên nhân với cửu cửu, hủy bỏ hôn ước.”

“Còn nha đầu Ngọc Chi thì sao? Nó phải làm sao đây?”

“Nhi thần sẽ nói rõ với cô ấy.”

Hoàng hậu cứ thấy hơi bất an, dựa theo tính tình của Viên Ngọc Chi, sợ rằng sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này. Nhưng Mục Cẩm đã nói chỉ coi Viên Ngọc Chi là muội muội, dù có thành thân cũng không thể thực sự thành phu thê, lúc đó sẽ tạo thành bi kịch.

Hoàng hậu ngẫm nghĩ mãi, nói: “Hoàng nhi, thú thê nạp thiếp là chuyện riêng của con, bản cung không tiện xen vào nhiều. Hiện giờ con muốn một mình gánh vác, thì phải tự giải quyết cho tốt, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Nhi thần hiểu.”

Hoàng hậu đi tiếp, Mục Cẩm đuổi kịp phía sau. Hoàng hậu đi đến một bụi hoa, vurun tay vuốt ve một đóa hải đường màu vàng mới nở.

“Phải rồi, dạo này con có thích ai à?” Hoàng hậu thuận miệng hỏi.

Đột nhiên Hoàng hậu hỏi vậy, trên mặt Mục Cẩm lộ vẻ kinh ngạc: “Sao mẫu hậu hỏi vậy?”

“Thấy dạo này khí sắc con hồng hào, chắc là có chuyện gì tốt, bản cung tùy tiện hỏi thôi.” Nói xong, nhìn Mục Cẩm. “Sao, bản cung đoán đúng rồi?”

Mục Cẩm hơi ngần ra, không hiểu sao lại nghĩ đến Mạch Surong. Tầm mắt rơi trên bông hoa bên cạnh, hần nói: “Không phải, khí sắc nhi thần hồng hào, đại khái là mấy hôm nay ăn uống nhiều thứ bổ dưỡng.”

Lúc này mới lựa gạt được.

Trở về phủ, nghe thấy tiếng đàn, trong lòng Mục Cẩm động dậy, tìm đến nơi phát ra tiếng đàn.

Mạch Surong đang ngồi đánh đàn trong chòi nghỉ mát, quần áo trắng hơn tuyết, đôi môi mím nhẹ, mặt mày tựa tranh vẽ, hết như tiên giáng trần. Mục Cẩm đứng nhìn từ xa, trái tim bị mê hoặc, dòng suy nghĩ cũng không còn thuộc về mình, nhìn nam tử đánh đàn kia không hề chớp mắt, trong lúc ngẩn ngơ, tưởng mình đang ở trong Bồng Lai tiên cảnh.

Khúc nhạc kết thúc, tiếng đàn dừng lại, một nha hoàn đi vào chòi nghỉ mát, nói với nam tử áo trắng mấy câu. Sau đó, nam tử áo trắng rời đi, nha hoàn ôm cây đàn đi phía sau, rời khỏi chòi nghỉ mát.

Mục Cẩm vẫn đứng đó một lúc, rồi mới quay người rời đi.

Trung thu qua đi, thời tiết càng mát mẻ hơn, một chiếc chăn gấm, một chiếc gối mềm, thêm cả một chiếc giường nhỏ ở gian ngoài chính là giường ngủ của Mạch Surong.

Khi Mục Cẩm về phòng, Mạch Surong đang cúi xuống sửa soạn giường ngủ cho mình.

“Đêm nay, bản cung muốn ngủ ngoài này, ngươì vào trong.” Mục Cẩm nói.

Mạch Surong dừng lại: “Tùy điện hạ thích.”

Sửa soạn giường xong, Mạch Surong đứng thẳng dậy quay người lại, đúng lúc Mục Cẩm đi về phía giường. Mạch Surong tránh sang bên trái, Mục Cẩm cũng vừa vịn tránh sang bên trái, nhìn nhau thoáng qua, rồi lại cùng tránh sang bên phải.

Hai người đồng thời đứng lại, chỉ cách nhau một bước chân, Mục Cẩm hơi mím môi nhìn cậu, Mạch Surong cũng ngẩng đầu nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau. Đường như không khí ngưng đọng vào giờ khắc này, hai người đứng nhìn nhau không ai nhúc nhích, chỉ có ánh nến trong phòng đang chiếu sáng.

“Công tử, em mang nước nóng đến đây.” Đúng lúc này Đông Linh đi vào nói.

Mạch Surong rời tầm mắt trước, bước sang đi lướt qua hần. Đông Linh đứng ngay ra ở cửa, cứ cảm thấy hình như mình vừa làm sai chuyện gì đó.

Mạch Surong nhìn nàng: “Ngây ra làm gì?”

Đông Linh lấy lại tinh thần, bê chậu nước đặt lên giá đựng, rồi lại đưa khăn mặt. Chờ Mạch Surong lau mặt xong, Đông Linh lại bê nước đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Mục Cẩm cởi áo muốn ngủ, Mạch Surong đi vào gian trong.

Hôm sau, Mục Cẩm ngồi xe ngựa đến phủ Thượng thư một chuyến, chính là vì chuyện hủy bỏ hôn ước.

“Thái tử điện hạ đại giá quang lâm, thần không đón tiếp từ xa, xin điện hạ lượng thứ.” Viên Canh chấp tay nói.

“Cửu cửu không cần đa lễ.”

Viên Canh làm động tác mời: “Mời điện hạ vào trong ngồi.”

Mục Cẩm vào chính sảnh, ngồi xuống, hạ nhân nhanh nhẹn đến dâng trà.

Uống một hộp trà xong, Mục Cẩm nói: “Hôm nay đến phủ, là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với cậu cữu.”

“Ồ, không biết là chuyện gì?”

Mục Cẩm đặt chén trà xuống: “Là về hôn ước của bản cung và Ngọc Chi.”

Viên Canh cũng đã có dự cảm không hay: “Xin điện hạ nói thẳng.”

“Thật không dám giấu, cho đến mấy hôm nay mới phát hiện, bản cung chỉ coi Ngọc Chi như muội muội, thực sự không có một chút tình yêu nam nữ. Nếu kết thành phu thê, bản cung cũng không thể thực sự thành phu thê với cô ấy. Nếu vậy, sẽ khiến cô ấy lâm lỗi cả đời.”

“Chuyện này...” Sắc mặt Viên Canh biến đổi. “Là tiểu nữ tùy hứng điều ngoa, không xứng với điện hạ. Điều này, trong lòng thần cũng hiểu.”

“Cữu cữu nghĩ nhiều, bản cung không có ý này. Chuyện này là lỗi do bản cung, nếu phát hiện sớm, chắc chắn trước đây sẽ không tùy tiện quyết định hôn ước.” Trong lòng Mục Cẩm khá áy náy. “Bây giờ đến từ hôn, bản cung cũng thấy có lỗi với Ngọc Chi, có lỗi với cậu cữu. Đau dài không bằng đau ngắn, bản cung thật sự không muốn hủy hoại cả đời Ngọc Chi.”

Viên Canh thở dài một hơi, trầm giọng xuống: “Lời điện hạ, thần cũng hiểu, quả thật có nhiều thứ không thể ép buộc được.”

Mục Cẩm day dứt, hơi mỉm cười: “Sau này nhất định sẽ có người tốt hơn bản cung yêu thương Ngọc Chi.”

Về mặt Viên Canh tái đi, cô cười nói: “Thần cũng trông mong có một ngày như vậy.”

Bầu không khí trở nên hơi xấu hổ, ngoài mặt thì Viên Canh vẫn cười, còn trong lòng thì không vui vẻ nổi. Mục Cẩm trầm ngâm hồi lâu, nói: “Chuyện hủy bỏ hôn ước, bản cung sẽ tự nói rõ với Ngọc Chi.”

“Không cần làm phiền điện hạ, cứ để thần giải quyết chuyện này là được rồi.”

“Đa tạ cậu cữu.”

Mục Cẩm ra khỏi phủ Thượng thư, tuy trong lòng đã nhẹ nhõm hơn, nhưng nỗi áy náy thì vẫn không xua đi được, tâm tình cũng không tốt hơn là bao.

Về phủ, Mạch Surong đang cầm kéo cắt tia hoa lá trong sân. Mục Cẩm đứng trên hành lang nhìn thấy cậu, vừa nhìn một cái đã không rời đi được, giống như là mê mẩn.

Mạch Surong ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy hấn. Bị phát hiện rồi, Mục Cẩm do dự một chút, nhấc chân đi đến, nhìn thoáng qua chút cảnh là vừa bị cắt xuống rơi trên mặt đất: “Sao phải tự làm, không phải còn có hạ nhân sao?”

“Dù sao cũng rảnh rồi, tự tìm chút việc để làm cũng tốt.”

“Nếu rảnh rồi, luyện kiếm cùng bản cung, thế nào?”

Mỗi lần bị thua Mục Cẩm đều giờ mấy trò vô lại nhỏ, cố ý bỏ thêm thức ăn mặn vào cơm để trêu cậu, không biết lần này hấn sẽ làm gì nữa. Mạch Surong không từ chối, bảo Đông Linh đi lấy kiếm.

Mục Cẩm cầm kiếm, nói: “Kiếm thuật của bản cung kém xa ngươi, ngươi phải thủ hạ lưu tình.”

Mạch Surong nói: “Tư chất của điện hạ ở trên thần, chẳng qua bình thường ít luyện tập thôi.”

“Vậy thì đúng lúc, có thể nhân cơ hội để luyện một chút.” Nói xong, lao người đến.

Trong mảnh sân hoa quế nở đầy thoang thoang hương hoa, ánh nắng mặt trời ấm áp của mùa thu trải khắp mặt sân trống, hai bóng người một trắng một xanh so kiếm trong sân, vạt áo tung bay hết như một bức tranh.

Mạch Surong chỉ dùng sáu phần sức lực để ứng phó với hấn, hai người luận bàn được thời gian một nén hương mà vẫn bất phân thắng bại. Thế lực của Mục Cẩm không chống đỡ được, dù Mạch Surong không dùng hết sức lực mà hấn vẫn dần dần rơi vào thế hạ phong. Lúc kiếm của Mạch Surong đâm tới, hấn nghiêng người tránh đi, trong khi vội vàng quá thì tung một chiêu về phía cậu.

Vai Mạch Surong bị trúng một chiêu, cơ thể bị đánh văng ra ngoài. Do Mục Cẩm nóng lòng quá nên đã dốc hết toàn lực, thấy Mạch Surong như vậy thì giật mình, phản ứng kịp lúc liền vội sai chân mấy bước, vươn hai tay ra, ôm Mạch Surong vào ngực.

Thân thể hai người kề sát nhau, lúc Mạch Surong ngước mắt lên, khuôn mặt Mục Cẩm gần trong gang tấc, có thể nghe rõ hơi thở. Cánh tay quấn quanh hông siết chặt hơn, cơ thể càng dính sát vào nhau.

Mục Cẩm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia mà không chớp mắt, bất giác ngừng thở. Lần trước ôm cậu là vì bị hạ thuốc, nhưng lần này thì không có gì hết, mà tim vẫn đập thình thịch như cũ. Hơi động đập môi, đưa mặt đến gần, mũi chạm vào mũi, cuối cùng chạm vào đôi môi mềm mại.

Bàn tay cầm kiếm buông lỏng ra, kiếm rơi xuống đất, tay còn lại của Mục Cẩm cũng vòng ra sau lưng Mạch Surong.

Bốn môi dán chặt, Mục Cẩm há miệng ngậm lấy môi cậu, đầu lưỡi lướt qua đôi môi. Mạch Surong khẽ mở miệng ra, Mục Cẩm nhanh chóng xông vào, nụ hôn nhẹ dần dần sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngủ Cùng. Làm Ấm Giường

Ở cách đó không xa, Đông Linh đang đứng ôm vô kiếm mà miệng há hốc, hai tròng mắt trừng lớn tưởng như sắp rơi ra ngoài. Đây đây đây... Đây là chuyện gì vậy, sao Thái tử điện hạ, đột nhiên lại... như vậy...

Hôn đến mức suýt không thở nổi, Mục Cẩm đành phải buông ra, hơi thở dồn dập, phả hết vào khuôn mặt Mạch Surong. Đôi môi được làm trơn lại càng hồng nhuận hơn trước.

“Người đang làm gì đấy?”

Viên Ngọc Chi thở hổn hển chạy về phía này, ánh mắt như muốn giết người.

Mục Cẩm buông Mạch Surong ra, Viên Ngọc Chi chạy tới trước mặt: “Đồ không biết xấu hổ, người dám quyến rũ Mục Cẩm ca ca của ta!” Vừa nói vừa giơ tay muốn tát Mạch Surong.

Tay nàng vừa giơ lên đã bị Mục Cẩm giữ lại: “Muội phát điên cái gì?”

Viên Ngọc Chi tức tối đỏ mắt: “Mục Cẩm ca ca, huynh buông muội ra! Hắn dám quyến rũ huynh, muội sẽ thay huynh dạy dỗ hắn một trận!”

Mục Cẩm cầm cổ tay nàng hất ra: “Muội có chừng mực cho ta!”

Viên Ngọc Chi bị Mục Cẩm quát, về mặt ủy khuất.

Đông Linh sợ Viên Ngọc Chi lại làm ra chuyện gì khác, vội chạy ngay tới, nói nhỏ với Mạch Surong: “Công tử, đi trước thôi.”

Mạch Surong gật đầu, nhìn sang Mục Cẩm một cái, quay người rời đi.

Mục Cẩm hít sâu một hơi, nhìn Viên Ngọc Chi: “Muội ra đây cùng bản cung.”

Vào thư phòng, Viên Ngọc Chi căm giận nói: “Tên họ Doãn kia dám ôm huynh, sao huynh còn ngăn cản muội dạy dỗ hắn!”

Mục Cẩm đặt hai tay sau lưng nói: “Muội nhìn lầm rồi, là bản cung ôm hắn.”

Viên Ngọc Chi cũng nhìn thấy là Mục Cẩm ôm cậu, chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Không ngờ Mục Cẩm lại chính miệng thừa nhận, Viên Ngọc Chi cắn chặt môi: “Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

“Tại sao lại là hắn?”

“Hắn là Thái tử phi của bản cung, bản cung ôm hắn thì đã sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà huynh đã nói huynh không thích nam nhân!”

Ánh mắt Mục Cẩm phức tạp, đúng là hắn từng nói hắn không thích nam nhân. “Đó là trước kia!”

Viên Ngọc Chi là kẻ rơi lệ, không thể tin nổi: “Tức là, huynh thừa nhận huynh thích hắn?”

“Không phải.” Ban đầu thì Mục Cẩm phủ định hoàn toàn, nhưng ngay lập tức lại hạ giọng: “Bản cung cũng không biết.”

Viên Ngọc Chi vòng đến trước mặt hắn, lắc nhẹ cánh tay hắn: “Mục Cẩm ca ca, huynh tỉnh táo lại đi. Hắn chính là nhi tử của con cáo già Doãn Thăng kia, trước đây Doãn Thăng đã âm thầm hãm hại huynh như thế nào, chẳng lẽ huynh quên hết rồi sao?”

“Đây là hai chuyện khác nhau.”

“Sao lại là hai chuyện khác nhau. Hẳn là gian tế do Doãn Thăng sắp xếp bên cạnh huynh, chỉ cần huynh buông lỏng đề phòng, hẳn sẽ cắn lại huynh như con rắn độc, sao huynh có thể hồ đồ như vậy?”

“Đây là chuyện của ta, không cần muội quan tâm!”

Viên Ngọc Chi khóc lóc nhìn hắn: “Mục Cẩm ca ca, có phải huynh đã, bắt đầu chán ghét muội rồi?”

Mục Cẩm trầm mặc không nói.

Nước mắt chảy khắp khuôn mặt, nhưng Viên Ngọc Chi không quan tâm, chỉ biết ngẩng ngốc nhìn Mục Cẩm, giọng nói khàn khàn vang lên: “Cha muội nói, huynh muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, đây là sự thật?”

“Phải.”

“Là vì tên họ Doãn kia?”

“Không phải.” Mục Cẩm nhìn nàng, nói: “Bản cung chỉ coi muội như muội muội, cho nên, không thể thành thân cùng muội.”

Viên Ngọc Chi như bị đá kích, vô cùng kích động: “Không, không phải, muội gọi huynh là Mục Cẩm ca ca, nhưng muội rất thích huynh! Muội không coi huynh là ca ca, nếu huynh không thích, sau này muội sẽ gọi huynh là Mục Cẩm, không gọi là ca ca nữa!”

Mục Cẩm giữ chặt vai nàng: “Ngọc Chi, muội nghe ta nói!”

Viên Ngọc Chi bịt tai ra sức lắc đầu: “Không! Muội không muốn nghe! Muội đã nói rồi, nhất định muội sẽ gả cho Mục Cẩm ca ca! Ngoại trừ Mục Cẩm ca ca ra, muội không gả cho ai hết!”

“Muội bình tĩnh đã.” Mục Cẩm hơi đau đầu. Hắn vượt qua được cửa ải của Hoàng hậu và Thượng thư lệnh, nhưng cửa ải chỗ Viên Ngọc Chi mới là khó nhất.

“Ngọc Chi, muội phải hiểu rõ, ta chỉ coi muội như muội muội, dù muội gả đến đây, chúng ta cũng không thể thực sự thành phu thê!”

Viên Ngọc Chi vui đầu vào trong ngực Mục Cẩm, ôm chặt lấy hắn: “Không, muội mặc kệ, muội chỉ muốn ở bên huynh!”

Mục Cẩm gạt tay nàng ra, tạo thành khoảng cách với nàng: “Muội bình tĩnh trước đi, suy nghĩ nhiều thêm nữa, ta không muốn hại muội.”

Quay người rời đi.

Đề lại một mình Viên Ngọc Chi trong thư phòng khóc không thành tiếng.

“Công tử, cậu nói xem có phải nữ nhân họ Viên kia phát điên rồi không, con mắt nào của cô ta thấy cậu quyền rũ Thái tử điện hạ chứ, rõ ràng Thái tử điện hạ mới là... người chủ động.”

Đông Linh vừa về tới phòng đã bênh vực cho công tử nhà mình.

Mạch Sương cầm sách lên đọc: “Ta muốn đọc sách, em im lặng chút.”

Đông Linh yếu ớt liếc nhìn công tử nhà mình một cái, thuận theo: “Vâng.”

Mạch Sương giở một trang sách. Vừa rồi xảy ra chuyện như thế, một cho cậu vẫn còn im lặng đọc sách được.

Đông Linh đang không có việc gì làm bèn nhớ lại hình ảnh Mục Cẩm hôn Mạch Sương vừa rồi, thật sự không tưởng tượng nổi Thái tử điện hạ luôn luôn lạnh lùng mà lại làm ra hành động như vậy.

Ý đồ muốn bắt quái cực kỳ mãnh liệt, kết quả là cười gập cả lưng, nói nhỏ: “Công tử, hình như Thái tử điện hạ đối đãi với cậu khác hẳn rồi đấy.”

Mạch Sương tiếp tục đọc sách, nha hoàn tình quái bên cạnh cười toét miệng: “Em thấy, điện hạ bắt đầu thích cậu rồi.”

Mạch Sương dùng quyền sách trên tay đập nhẹ vào đầu nàng: “Đừng nói linh tinh.”

“Không phải nói linh tinh đâu, nếu Thái tử điện hạ không thích, sao đột nhiên lại, lại thế kia, thế kia với cậu chứ. Vừa rồi em thấy rất rõ mà.”

Mạch Sương nhìn nha hoàn đang sát đến gần: “Ờ? Em thấy rất rõ?”

Đông Linh cứng người, cười trừ một tiếng: “Không phải, em chỉ không cẩn thận nhìn thấy thôi, chỉ nhìn thoáng qua thôi.”

Mạch Sương không so đo với nàng nữa, nói: “Nhanh đi pha một chén trà mang đến đây.”

Phản ứng đầu tiên của Đông Linh là công tử vừa hôn xong, nên bây giờ rất khát nước: “Em đi ngay đây.”

Đến đêm, Mạch Surong rửa mặt xong thì cởi áo lên giường. Máy hôm nay Mục Cẩm đều muốn ngủ ở gian ngoài, cậu thì ngủ bên trong.

Mới nằm xuống chưa được bao lâu, nhắm mắt chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Tầm mẩn bị đẩy ra, Mạch Surong mở mắt, nhìn thấy một nam tử chỉ mặc tiết y đứng cạnh giường.

Mục Cẩm đặt nắm tay lên miệng ho nhẹ mấy tiếng: “Bên ngoài hơi lạnh.”

Mạch Surong hiểu ý, ngồi dậy: “Vậy điện hạ ngủ trong này đi.”

Đang định xuống giường, Mục Cẩm giữ tay ngăn cản: “Ngươi, ở lại làm ấm giường cho bản cung.”

Mạch Surong: “...”

Mạch Surong dịch người vào bên trong, Mục Cẩm nằm xuống. Hai người dùng chung một chiếc gối dài, đắp chung một chiếc chăn gấm. Đây là lần thứ hai mà hai người ngủ cùng giường.

Trong chăn hơi lạnh, giờ Mục Cẩm mới nhớ ra, thể chất Mạch Surong thiên về lạnh, nhiệt độ cơ thể thấp hơn người bình thường. Nếu thật sự để cậu làm ấm giường, có lẽ làm ấm cả đêm cũng chẳng có biến đổi rõ ràng.

Lúc mới ngủ, giữa hai người còn cách nhau một khoảng, nhưng đến khi thức dậy, vị trí của Mạch Surong không thay đổi, còn Mục Cẩm thì dịch hẳn người vào trong, cơ thể dán vào cơ thể.

Sợ làm hấn tỉnh giấc, Mạch Surong lại nhắm mắt lại, cho đến khi Mục Cẩm dậy, mới xuống giường thay quần áo.

Tâm tình Mục Cẩm cực kỳ tốt. Tới triều đình, chỉ cần là những quan viên hơi ti mỉ một chút đều nhận ra, Thái tử điện hạ vẫn luôn mang nụ cười nhẹ trên mặt, chắc là có chuyện vui nào đó.

Hạ triều, Mục Cẩm đuổi kịp bước chân của Thượng thư lệnh Viên Canh, hỏi về chuyện của Viên Ngọc Chi.

“Cửu cửu, Ngọc Chi đã tốt hơn chút nào chưa?”

“Nó hả, aizzz...” Về mặt Viên Canh buồn rầu. “Từ nhỏ nó đã bị nuông chiều quen rồi, chỉ hơi không vừa lòng một chút là nóng nảy cáu kỉnh, qua một thời gian sẽ tốt hơn thôi.”

Mục Cẩm nghe xong, trong lòng bứt rứt: “Là bản cung có lỗi với cô ấy trước, mắc nợ cô ấy rất nhiều. Nếu sau này cô ấy có gì cần bản cung giúp, chắc chắn bản cung sẽ dốc hết sức.”

“Thần thay mặt tiểu nữ tạ ơn điện hạ.” Nét mặt Viên Canh vẫn rầu rĩ không vui, hiển nhiên trong lòng vẫn còn khúc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lăn Đầu Tặng Quà

Mục Cẩm trở về phủ Thái tử, đầu tiên là đến nơi mà ngày thường Mạch Surong hay luyện kiếm đánh đàn để xem thử, không thấy cậu đâu, lại đến thư phòng của cậu tìm, cũng không thấy, chủ phòng cũng không có ai.

Vì thế, hỏi quản gia: “Thái tử phi đâu?”

Quản gia Trần bá cung kính nói: “Thưa Thái tử điện hạ, Thái tử phi đã ra ngoài.” Hơi ngạc nhiên vì bình thường Thái tử điện hạ không hề hỏi đến Thái tử phi sao đột nhiên hôm nay lại hỏi vậy.

“Có nói đi đâu không?”

“Chuyện này thì không nói.”

Mục Cẩm không hỏi nữa, thay một bộ quần áo thường ngày, ngồi xe ngựa ra khỏi phủ.

Số người đến hiệu sách trong con ngõ nhỏ hẻo lánh này không nhiều lắm, nhưng phàm là người đến đây đều là những người thích đọc sách.

Lão bản hiệu sách thấy khách quen đến, cười tươi đón chào, trong tay vẫn còn một chồng sách vừa mới sửa soạn lại: “Mời công tử vào trong, xin hỏi

muốn mua sách hay đọc sách?”

Mục Cẩm ngừng đầu nhìn thoáng qua tầng hai, vươn tay lấy quyển sách nằm trên cùng ở chồng sách trong tay lão bản: “Đọc trước một chút.”

Đi lên cầu thang bằng gỗ, trên tầng hai có năm, sáu cái bàn, lúc đó bốn, năm người ngồi đọc sách. Ánh mắt lập tức dừng ở hai bóng người đang ngồi cạnh cửa sổ.

Bóng người áo trắng là người mà hắn không thể quen thuộc hơn được nữa, còn bóng người áo xanh ngồi cùng bàn với cậu, Mục Cẩm vẫn nhớ, mấy tháng trước đã từng thấy hắn đi cùng Mạch Surong trên đường, còn nói chuyện rất say sưa.

Trong lòng bùng lên một ngọn lửa không biết tên, chẳng lẽ cậu thật sự đến đây hẹn hò với tình lang?

Tiểu nhị của hiệu sách mang một bình trà đến, nói với Mục Cẩm vẫn đang đứng: “Khách quan, mời ngồi vào bàn.”

Mục Cẩm nghe thấy tiểu nhị nói, tùy tiện tìm một bàn không có ai ngồi xuống, tiểu nhị đặt bình trà xuống: “Khách quan dùng từ từ.”

Mục Cẩm cầm quyển sách, ánh mắt thì không đặt vào sách mà vẫn chăm chú vào cái bàn gần cửa sổ kia. Hai người ngồi đó lẳng lặng đọc sách, dường như không có gì quá giới hạn.

Nhưng ngọn lửa trong lòng Mục Cẩm vẫn không hạ xuống, rõ ràng ở trong phủ cũng đọc sách được, tại sao cứ nhất định phải tới đây, hay là vì được ở bên người khác?

Đột nhiên, nam tử áo xanh có động tĩnh, hắn gọi nhỏ: “Doãn huynh.”

Mạch Surong nhìn hắn: “Sao vậy?”

Cảnh Lan Châu giơ quyển sách trên tay đến trước mặt Mạch Surong, rồi sáp đến gần chỉ vào một đoạn trong sách: “Ta có chỗ không hiểu, ở đây viết: Khúc nãi hữu thành, thành tắc hình, hình tắc trú, trú tắc minh, minh tắc động...”

Cảnh Lan Châu còn chưa nói xong, bên cạnh đã có thêm một người, dùng ngữ khí ra lệnh nói: “Đi về.”

Cảnh Lan Châu và Mạch Surong cùng ngừng đầu lên nhìn người đang đứng bên cạnh khoanh tay nghiêm mặt.

Mạch Surong không hỏi tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, chỉ nói: “Nha đầu Đông Linh vẫn chưa về, ta chờ cô ấy, người về trước đi.”

“Nếu ngươi lo lắng, một mình ta chờ ở đây.”

Mạch Surong hơi khó xử, hắn nói như vậy thì nhất định mình phải đi rồi.

Cảnh Lan Châu cũng hiểu ý, thu sách lại: “Nếu Doãn huynh có việc, để lần sau ta sẽ thỉnh giáo vậy.”

Mạch Surong đứng lên, áy náy nói: “Thật không phải, Doãn mỗ xin đi trước.”

Mục Cẩm quay người xuống tầng, Mạch Surong đuổi kịp.

Ra khỏi hiệu sách, đi trong con ngõ thanh lãnh vắng vẻ, Mạch Surong hỏi: “Sao điện hạ lại có hứng đến đây?”

Mục Cẩm không hề chột dạ: “Chỉ là thấy sách ở đây rất hay, nên muốn đến đọc.”

Mạch Surong không nói gì nữa, Mục Cẩm liếc cậu một cái: “Người vừa rồi là ai?”

“Là một vị tri kỷ của thần.”

“Tri kỷ?” Giọng điệu Mục Cẩm hơi chua. “Trong mắt bản cung, lam nhan tri kỷ là tri kỷ, hồng nhan tri kỷ cũng được coi là tri kỷ.”

“Thần và hắn chỉ là tri kỷ có hứng thú hợp nhau thôi.”

“Vậy sao?” Mục Cẩm đầy vẻ coi nhẹ. “Đừng trách bản cung không nhắc nhở ngươi. Thân phận hiện tại của ngươi là Thái tử phi, nếu quá gần gũi với người khác, bất kể nam nữ, thế nào cũng bị truyền ra mấy lời đồn linh tinh. Bị ngôn luận thị phi là chuyện nhỏ, phá hỏng danh dự của hoàng thất mới là chuyện lớn.” Điện hạ yên tâm, thần và Cảnh huynh trong sạch thuần khiết, không có gì đi quá giới hạn, người ngoài không thể đồn thổi gì.”

“Đó cũng chỉ là tự ngươi thấy trong sạch thôi.”

Mạch Surong mím môi không nói, không tranh luận với hắn nữa, bước nhanh hơn.

Đi đến một ngã rẽ đường trước, Mạch Surong đi thẳng, Mục Cẩm cầm cổ tay cậu giữ lại, tỏ vẻ muốn đi sang bên trái: “Đi hướng này.”

Con đường thông qua lối rẽ này là một khu chợ sầm uất, còn đi thẳng tiếp là đến cuối đường, xe ngựa đang chờ ở đó. Mạch Surong thắc mắc: “Không

phải muốn về à?”

“Bản cung muốn mua mấy thứ.”

Mục Cẩm buông tay cậu ra đi tiếp, Mạch Surong đi theo sau hần. Ra khỏi lối rẽ này, chính là khu phố với rất nhiều người qua lại. Hai bên đường là các quầy hàng, những tiếng rao hàng và tiếng mặc cả hòa trộn vào nhau, tương đối ồn ào.

Mạch Surong vẫn đi sau hần, hòa chung vào đám người.

Mục Cẩm dừng lại trước một quầy hàng nặn tượng đất. Lão hủ bán tượng đất có khuôn mặt hàm hậu: “Công tử, một tượng đất là ba văn tiền, mua một cái đi.”

Mục Cẩm cúi xuống chọn một cái trên giá đựng, tiện tay đưa cho Mạch Surong đang đứng bên cạnh, ở phía sau có tiểu tư đến trả tiền. Mục Cẩm đi tiếp đến đằng trước, Mạch Surong cúi đầu nhìn tượng đất với dáng vẻ kỳ quặc trong tay, đi theo.

Đứng trước một quầy hàng bán túi thơm suốt một lúc, Mục Cẩm nhìn lướt qua mấy lần, chọn một túi màu tím, lại tiện tay đưa cho Mạch Surong. Một tay Mạch Surong cầm tượng đất, một tay cầm túi thơm, không phân nản một câu.

“Ngươi có gì muốn mua không?” Đột nhiên, Mục Cẩm quay lại hỏi.

“Không có gì muốn mua.” Mạch Surong nói.

“VẬY VỀ THÔI.”

Mạch Surong giơ hai thứ trên tay ra: “Người mua mấy thứ này để tặng Viên cô nương. Nếu để cô ấy biết đã qua tay thần, e rằng sẽ không vui.”

“Ta nói mua cho cô ấy bao giờ.”

Mạch Surong hơi bất ngờ nhìn Mục Cẩm, trên mặt Mục Cẩm có chút xấu hổ: “Ngươi cứ nhận là được.” Quay người đi ngay.

Ngụ ý chính là, mấy thứ này đều là mua cho Mạch Surong?

Từ sau khi Viên Ngọc Chi bị Mục Cẩm từ hôn, cả ngày cứ buồn rầu không vui, uất ức lo lắng, còn không ăn không uống, tính tình cực kỳ ngang bướng. Cha mẹ đều nôn nóng vây quanh nàng, thật sự không còn cách nào với nàng cả, chỉ biết đau lòng.

Một buổi sáng nọ, cuối cùng Viên Ngọc Chi cũng chịu ăn một bát canh, nhưng đến tối hôm đó lại có nha hoàn bẩm báo, tiểu thư thất cổ tự vẫn. Nghe thấy vậy, Viên phu nhân suýt thì ngất xỉu, vội vàng đến phòng nàng.

Viên Ngọc Chi được tiểu tư trong phủ cứu xuống, trên xà ngang vẫn còn một dải lụa trắng treo ở đó. Viên phu nhân tới nơi, khóc lóc y như lệ nhân: “Sao con lại nghĩ quẩn như vậy, nếu con có chuyện gì không may, con bảo cha mẹ phải làm sao đây?”

Sắc mặt Viên Ngọc Chi tím tái, trên cổ vẫn còn một vết dây nhàn nhạt, ho mấy cái liên tục, nước mắt rơi xuống: “Mục Cẩm ca ca không cần con nữa, con còn sống làm gì?”

“Hần không cần con, sau này vẫn còn người tốt hơn mà, sao con phải ngốc nghếch như thế, chỉ biết đến một mình hần?”

“Nhưng con chỉ thích Mục Cẩm ca ca, ngoại trừ huynh ấy ra, con không cần ai hết.”

Phu thê Viên thị thật sự không còn cách nào, đành phải sai tiểu tư đến phủ Thái từ một chuyến.

Mục Cẩm nghe tin Viên Ngọc Chi thất cổ tự vẫn, trong lòng hoảng sợ, vội vã đến phủ Thượng thư.

Lúc tới nơi, Viên phu nhân ra nghênh đón, còn chưa nói gì đã quỳ xuống, Mục Cẩm đến đỡ ngay: “Cửu mẫu, người làm gì vậy...”

Hai mắt Viên phu nhân đầm lệ, nói: “Điện hạ, Ngọc Chi một lòng muốn gả cho người, sau khi biết chuyện từ hôn, hai hôm nay đều không ăn không uống, giờ còn nghĩ quẩn muốn tự vẫn, may mà người trong phủ cứu kịp thời, nếu không thần phụ thực sự phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh mất!”

Viên phu nhân quỳ trên đất nhìn Mục Cẩm: “Thái tử điện hạ, coi như thần phụ cầu xin người, cầu xin người ngàn vạn lần đừng nhắc đến chuyện từ hôn trước mặt Ngọc Chi, thần phụ sợ nó lại đại đột nghĩ quẩn.”

Mục Cẩm nhúu chặt nư: “Cửu mẫu đứng lên trước đã.”

“Không, xin Thái tử điện hạ đáp ứng thần phụ trước.”

“Được, bản cung đáp ứng người, lát nữa chắc chắn sẽ khuyên bảo cô ấy, tuyệt đối không nhắc đến chuyện từ hôn.”

“Đa tạ điện hạ.”

Chương 26: Thân Bất Do Kỳ

Viên phu nhân dẫn Mục Cẩm đi gặp Viên Ngọc Chi. Vào khuê phòng của Viên Ngọc Chi, nha hoàn đang bưng một bát cháo muốn đút cho nàng ăn một chút. Bất luận thế nào Viên Ngọc Chi cũng không chịu ăn, thì thảo trong miệng: “Mục Cẩm ca ca không cần ta nữa, ta còn sống làm gì.”

Viên phu nhân thấy nữ nhi như vậy, nước mắt lại trào ra. Viên Ngọc Chi nhìn ra cửa thì thấy Mục Cẩm, ngay lập tức khuôn mặt rạng ngời: “Mục Cẩm ca ca!”

Mục Cẩm do dự một lúc, nhắc chân đi đến, Viên Ngọc Chi muốn xuống giường chạy đến chỗ hắn. Mục Cẩm giữ nàng lại, nhẹ giọng nói: “Muội cứ ngồi xuống.”

Viên Ngọc Chi ôm chặt Mục Cẩm, vui đầu vào ngực hắn: “Mục Cẩm ca ca, không đúng, gọi là ca ca huynh sẽ coi muội là muội muội, muội nên gọi huynh là Mục Cẩm hoặc là Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm thấy sắc mặt nàng tái nhợt, trong lòng rối rắm, dù sao nàng biến thành thế này cũng là vì hắn.

Viên Ngọc Chi dựa vào trong lòng Mục Cẩm, nức nở nói: “Mục Cẩm ca ca, huynh đừng bỏ rơi muội. Kiếp này muội chỉ nhận định huynh, nếu huynh không cần muội, muội sống cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Mục Cẩm thật sự không còn cách nào với nàng, giờ tay xoa đầu nàng: “Không đâu.”

Viên phu nhân tiếp nhận bát cháo từ tay nha hoàn, nhân lúc Mục Cẩm ở đây, dỗ dành Viên Ngọc Chi: “Ngọc Chi, đã mấy ngày con không ăn gì rồi. Thái tử điện hạ đang ở đây, con ăn chút cháo, không thì sẽ gầy đi không đẹp đâu.”

Viên Ngọc Chi túm chặt áo Mục Cẩm không buông: “Con muốn Mục Cẩm ca ca đút cho con ăn.”

Viên phu nhân khó xử nhìn thoáng qua Mục Cẩm. Mục Cẩm cầm bát cháo: “Để bản cung.”

Mục Cẩm ngồi xuống ghế cạnh giường, đút từng thìa cháo cho nàng ăn, cho đến khi bát cháo hết sạch. Viên phu nhân thấy khó khăn lắm nữ nhi mới ăn được một chút, nên lại bảo hạ nhân đi nấu thêm một bát canh bổ dưỡng, cũng để Mục Cẩm đút cho nàng.

Có Mục Cẩm ở đây, Viên Ngọc Chi vô cùng ngoan ngoãn, không ồn ào không ầm ĩ.

Lúc Mục Cẩm về đến phủ Thái tử đã là ban đêm. Hôm nay còn mệt mỏi hơn cả ngày thường, trong tim cũng thấy vô lực.

Về phòng, thấy Mạch Surong đã nằm trên giường sắp ngủ.

Mục Cẩm cởi áo lên giường, nằm ở phía ngoài. Tuy mệt mỏi, nhưng lại không ngủ được, vì trong lòng có phiền muộn.

Ánh nến vụt tắt nên trong phòng tối đen, hai người nằm trên giường vẫn chưa ngủ.

“Ngươi đã từng gặp phải chuyện gì không muốn làm, rồi lại không thể không làm chưa?” Đột nhiên, Mục Cẩm lên tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng trong đêm khuya.

Một lúc sau, Mạch Surong mới đáp: “Đã từng.”

“Chuyện gì?”

“Tám tháng trước, giống điện hạ.”

Tám tháng trước, chính là khoảng thời gian hai người thành thân.

Mục Cẩm hơi kinh ngạc: “Lẽ nào ngươi cũng bị ép thành thân?”

Bên môi Mạch Surong có chút cười khổ: “Kể ra cũng không phải bị ép, chỉ là phụ vi tử cương, quân vi thân cương, hợp tình hợp lý mà.”

“Cho nên, nhất định trong lòng ngươi rất hận bản cung.”

“Chưa từng.”

“Dù trước đây bản cung đối xử với người như vậy, người cũng không hận?”

“Hận một người sẽ phải tức giận, tức giận hại thân, cuối cùng người chịu khổ vẫn là mình.”

Mục Cẩm cảm khái: “Nếu trên đời này ai cũng nghĩ thoáng như người, có lẽ, sẽ bớt được rất nhiều chuyện.”

Trong phòng lại không còn âm thanh. Một lát sau, Mục Cẩm nằm dịch vào bên trong, nâng vai Mạch Surong lên để cậu nằm nghiêng, rồi vùi đầu vào ngực cậu, như một đứa trẻ.

“Điện hạ?”

Mục Cẩm ôm chặt cậu, vùi đầu sâu hơn: “Đừng động đây, mệt cả một ngày, để bản cung nghỉ ngơi một chút.”

Mạch Surong nằm nghiêng không động đây, không hỏi hấn một vì chuyện gì, cũng không lên tiếng nữa, để mặc hấn rúc vào ngực mình, từ từ đặt tay lên người hấn.

Hôm sau, Đông Linh nghe lén được chuyện mà hạ nhân trong phủ nói về Viên Ngọc Chi, rồi kể lại với Mạch Surong.

“Công tử, nghe nói điện hạ hủy bỏ hôn sự với tiểu thư Viên gia, tiểu thư Viên gia đòi sống đòi chết, không ăn không uống, còn thất cổ tự vẫn nữa.”

Mạch Surong thần nhiên hỏi: “Nghe được ở đâu vậy?”

“Hôm qua có người đi theo điện hạ đến phủ Thượng thư dò xét được đấy. Sáng nay em đi giặt quần áo như bình thường, nghe thấy hạ nhân trong phủ thảo luận với nhau mới biết.”

Mạch Surong trầm mặc không nói, Đông Linh nghiêng đầu thắc mắc: “Công tử, cậu nói xem tại sao điện hạ lại từ hôn? Chẳng lẽ vì thấy rõ con người Viên Ngọc Chi rất thâm độc à? Hay là... vì cậu?”

Tiểu nha đầu lẩm bẩm: “Em thì thấy rất có thể là vì cậu, Thái tử điện hạ phát hiện ra mình thích cậu, cho nên không thể tiếp nhận ai ngoại trừ cậu!”

Mạch Surong không thích bàn tán mấy chuyện thị phi phi này, nói: “Không có chứng cứ, đừng đoán mò.”

“Không phải không có chứng cứ đâu, mấy hôm nay em quan sát, phát hiện ra Thái tử điện hạ càng lúc càng để tâm đến cậu.”

Tiểu nha đầu nói nhiều vừa dứt lời, Mạch Surong nói: “Mang kiếm của ta tới đây!”

“Công tử, cậu muốn luyện kiếm?”

“Ừ.”

Đông Linh xem giờ: “Thái tử điện hạ vẫn chưa hạ triều, cậu để muộn một chút hẵng luyện, chờ Thái tử điện hạ về rồi cùng luyện cũng được.”

Mạch Surong nghiêng đầu nhìn tiểu nha hoàn, nhướn mi: “Hmm?”

Đông Linh bị nhìn như vậy, thay đổi ngay lập tức: “Em đi lấy ngay.”

Viên Ngọc Chi vẫn không chịu ăn uống như trước, nhất định phải có Mục Cẩm ở đây, nàng mới có thể ngoan ngoãn ăn chút đồ. Mấy hôm nay, ngày nào Mục Cẩm cũng phải đến phủ Thượng thư một canh giờ, chỉ cần một ngày hấn không đến, Viên Ngọc Chi lại không ăn uống gì hết. Mỗi ngày Mục Cẩm phải bận bịu công vụ đã đủ đau đầu rồi, lại còn xảy ra chuyện này, thật sự sắp không chịu nổi.

Hoàng hậu cũng biết chuyện về Viên Ngọc Chi, đau lòng cho nàng, vì thế bèn triệu Thái tử Mục Cẩm đến. Khuyên nhủ tận tình: “Hoàng nhi, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách giải quyết, con đi đi lại lại cũng phải mệt mỏi, Ngọc Chi chà đạp thân thể như vậy cũng khiến người ta đau lòng. Không thì, con cứ làm theo ý nó đi.”

Mục Cẩm chau mày, cực kỳ khó xử: “Mẫu hậu, nhi thần...”

“Bản cung biết, con chỉ coi nó như muối muối. Thế nhưng, sự việc đã phát triển thành thế này, con cũng thấy rồi đấy. Nha đầu kia chỉ biết đến con, có thể làm gì nó được? Chẳng lẽ, thật sự phải nhìn nó ngày một tiêu tụy đi sao?”

“Nhưng mà, dù nhi thần cưới cô ấy, chưa chắc cô ấy đã sống tốt.”

“Có con bên cạnh, ít ra nó cũng ăn uống được, cũng có thể sống sót được.” Hoàng hậu thở dài một hơi. “Hoàng nhi, con và Ngọc Chi cũng có thể xem như cùng lớn lên từ nhỏ, dù con không có tình yêu nam nữ với nó, nhưng chung quy cũng có tình cảm huynh muội chứ?”

Khuôn mặt Mục Cẩm lộ rõ vẻ đau khổ: “Nhi thần không muốn cô ấy làm lỡ cả đời.”

Hoàng hậu nói: “Hoàng nhi, con nghe lời mẫu hậu, mọi vật đều không thể bất biến. Bây giờ con coi nó như muối muối, nhưng sau này thì sao, có lẽ sẽ thay đổi cũng nên.”

“Mẫu hậu hiểu con đang nghĩ gì, nhưng cục diện hiện nay, còn có cách giải quyết nào tốt hơn không?”

Ánh mắt Mục Cẩm phức tạp, quả thật hẳn không có cách nào đối với Viên Ngọc Chi.

Bản thân cũng thấy khó hiểu, tại sao mình lại phản cảm về chuyện thành thân cùng Viên Ngọc Chi như vậy. Trước đây Hoàng hậu nói muốn hứa hôn, hẳn thấy không sao cả, dù sao sau này cũng phải cưới thiên kim của một đại thần nào đó về.

Cho đến mấy ngày gần đây, nghĩ đến chuyện phải cưới Viên Ngọc Chi, trong lòng vô cùng kháng cự.

Cứ tưởng vượt qua được cửa ải của Hoàng hậu và Viên Canh là hôn ước được hủy bỏ, không ngờ cuối cùng lại thua trên tay Viên Ngọc Chi. Chuyện tới nước này, hôn ước giữa hẳn và Viên Ngọc Chi không còn là một hôn ước đơn giản nữa, mà còn liên quan đến việc sống chết của Viên Ngọc Chi.

Mấy ngày sau có tin tức Thái tử điện hạ muốn cưới thiên kim Viên Ngọc Chi của phủ Thượng thư được truyền ra, nghe nói sính lễ đã chuẩn bị xong, được định vào ngày mười sáu tháng sau.

Viên Ngọc Chi nghe được tin Mục Cẩm muốn cưới nàng, cuối cùng cũng như được sống lại, ôm Mục Cẩm: “Muội biết, Mục Cẩm ca ca sẽ không bỏ rơi muội đâu.”

Mục Cẩm để mặc cho nàng ôm, nói: “Từ giờ muội phải ăn cơm đúng giờ, ta còn có nhiều công vụ, không thể đến đây mỗi ngày.”

“Vâng vâng, nhất định muội sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, không để Mục Cẩm ca ca phải bận tâm.”

Trong lòng Mục Cẩm mờ mịt, hẳn không biết tương lai sẽ thế nào, chỉ có thể được bước nào hay bước nấy.

Phu thê Viên thị vô cùng cảm kích, định quý xuống tạ ơn, Mục Cẩm vội vàng đỡ hai người dậy.

Viên Canh rơi lệ: “Tiểu nữ cố chấp, điện hạ khoan hồng độ lượng, cừu thần thật sự không biết phải cảm tạ thế nào.”

“Chuyện này do bản cung gây ra, là bản cung có lỗi với Ngọc Chi, hiện giờ không dám nhận lễ.”

Viên phu nhân lau nước mắt: “Hy vọng nha đầu Ngọc Chi kia đừng tự dấn vật nữa, nếu không nó khó chịu, chúng ta làm cha mẹ cũng khó chịu theo.”

Viên Canh vỗ lưng phu nhân trấn an.

Mục Cẩm nói: “Ngọc Chi đã đáp ứng bản cung sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, cừu mẫu cứ yên tâm.”

Sau cùng Viên Ngọc Chi cũng đã vấn hồi được hôn sự với Mục Cẩm, nhưng vừa huyền não một trận như vậy, khó tránh khỏi sẽ bị lờ ra tiếng vào.

Hai nha hoàn trong phủ đang quét dọn phòng, nói đến nói đi lại nói về chuyện đại tiểu thư nhà mình.

“Cô nói xem, không phải tiểu thư không biết tại sao Thái tử điện hạ lại đồng ý cưới mình chứ?”

“Đâu phải ngu ngốc, sao lại không biết được, tôi thấy là cô ta cố ý làm như không biết thôi.”

“Nói ra đúng là mất mặt, may mà người ngoài không biết đấy, không thì, đúng là làm người ta cười chết mất.”

Đột nhiên, trước mặt có một người xuất hiện, tát cho hai người một cái ngay tại chỗ, âm thanh cực vang.

Hai nha hoàn vừa nói chuyện với nhau nhìn thấy người trước mặt, sững sờ cả người, ôm lấy mặt, lắp bắp: “Tiểu, tiểu thư.”

Viên Ngọc Chi trừng mắt với hai người: “Hai tiện nhân các ngươi, nếu còn dám ăn nói lung tung, xem bản tiểu thư có cắt lưỡi các ngươi không!”

Không ngờ nói xấu sau lưng lại bị bắt tại trận, hai nha hoàn sợ run người: “Lần sau không dám!”

Viên Ngọc Chi hất cằm lên cao, ngạo mạn nói: “Làm việc trong phủ, tốt nhất các ngươi thông minh một chút cho bản tiểu thư!”

“Vâng vâng vâng.”

Hàng năm hoàng thất đều có một lần đi săn vào mùa thu, năm ngoái không thể tổ chức vì long thể Hoàng thượng không khỏe, năm nay long thể an khang, đương nhiên vẫn được tổ chức.

Lần đi săn mùa thu của hoàng thất, cả năm Hoàng tử đã đủ mười sáu tuổi đều phải tham gia, còn những đại thần trong triều thì do Hoàng đế khâm điểm.

Lần này đi săn, Mạch Surong cũng đi, vào buổi tối trước khi đi Mục Cẩm mới nói với cậu. Lúc ấy sắp ngủ, đột nhiên hẳn nói một câu: “Ngày mai đi săn ở Thượng Lâm uyển, ngươi đi cùng bản cung.”

Mạch Surong hơi kinh ngạc: “Thần có thể đi sao?”

“Ngươi cũng không phải nữ quyền, có gì không thể?”

“Chỉ là, thần bản cung không thông thạo, nếu đi cùng e là cũng chỉ đứng một chỗ nhìn.”

Mục Cẩm thân nhiên nói: “Cho ngươi đi theo không phải để ngươi săn bắn, đi theo bảo vệ bản cung.”

Mạch Suong: “...”

Tâm tình Mục Cẩm cực tốt, cười ha ha đi lên giường: “Sáng mai phải dậy sớm, đi nghỉ sớm một chút.” Đi đến bên giường lại dừng lại, nhìn sang Mạch Suong: “Bản cung muốn ngủ, mau lại đây làm ấm giường.”

Mạch Suong: “...”

Đến khi Mạch Suong nằm xuống rồi, Mục Cẩm mới lên giường, dùng lồng ngực để chống sau lưng cho cậu, ôm trọn thân thể hơi lạnh của cậu, còn không biết, là ai làm ấm giường cho ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Săn Bắn. Chuyện Cũ

Sáng sớm hôm sau, xuất phát từ cửa cung, đoàn người từ từ đi đến Thượng Lâm uyển ở ngoại thành.

Mạch Suong cười ngửa đi song song cùng Mục Cẩm, đi phía sau ngựa của Hoàng đế, Lục Vương gia đi nhanh thêm mấy bước để đến cạnh Mạch Suong. Nhìn Mục Cẩm như cười như không: “Thái tử điện hạ đi săn mà cũng dẫn Thái tử phi của mình đi cùng, sợ đêm dài đằng đẳng không ai ở bên sao?”

Nghe vậy, Hoàng đế đang đi đằng trước quay đầu lại nhìn, không nói gì.

Mục Cẩm vừa định phản bác, Mạch Suong đã lên tiếng trước: “Là ta muốn tới mở mang kiến thức, nên cầu xin điện hạ cho ta đi cùng.”

Triết Khâm cười mĩa nói: “Có điều, đi săn mà cũng dẫn theo thê thiếp, cũng hiếm thấy thật.”

Mục Cẩm lập tức nói: “Ái phi của bản cung không phải nữ quyền, đi cùng thì đã sao?”

Triết Khâm cười: “Cũng phải cũng phải, Thái tử phi của Thái tử điện hạ là nam nhân mà.” Còn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “nam nhân”, giọng điệu đầy vẻ châm chọc.

Mục Cẩm không thèm nói lại. Mạch Suong hơi nghiêng đầu nhìn, thấy vẻ mặt dửng dưng của hắn, dường như đã không còn để ý chuyện Thái tử phi của mình là nam nhân vậy.

Tới Thượng Lâm uyển, Ngự lâm quân hạ trại ở một khu đất trống. Hoàng đế và mấy vị Vương gia đại thần đi săn bắn, Mạch Suong ở lại doanh địa.

Hoàng đế lên tiếng: “Hôm nay ai săn được nhiều nhất, trẫm có thưởng lớn!”

Ở nơi săn bắn, đám Vương gia tranh nhau thể hiện, Triết Khâm thì bám sát theo Mục Cẩm muốn phân cao thấp. Mục Cẩm nhắm vào con mồi nào, hắn đều nhanh tay bắn nó trước.

Đến lúc sẩm tối trở về doanh địa, Triết Khâm có được bốn con mồi gồm hai con thỏ, một con hươu sao, một con gà rừng. Còn trên tay Mục Cẩm chỉ có một con thỏ.

Ai thắng ai thua đều đã rõ ràng. Hoàng đế khen ngợi Lục Vương gia Triết Khâm ngay trước mặt mọi người.

Mục Cẩm đứng một bên có chút mất mát, liếc sang Triết Khâm đang tươi cười như hoa, trong lòng căm tức giận dữ, mấy con mồi kia rõ ràng là hắn tìm được, cuối cùng lại bị Triết Khâm giành trước.

Mục Cẩm giao con thỏ cho thái giám bên cạnh, đi mấy bước về phía trước ngẩng đầu lên, thấy Mạch Suong đứng trước doanh địa, đang nhìn mình, mím môi cười nhẹ.

Nụ cười ấm áp như gió xuân kia khiến Mục Cẩm như được sưởi ấm, dừng một chút rồi lại bước đến: “Doanh trưởng ở đâu, bản cung muốn thay quần áo.”

“Điện hạ đi theo thần.” Mạch Surong dẫn hắn vào doanh trướng. Đây là doanh trướng được dựng riêng cho Thái tử, trong ba ngày săn bắn hai người đều ở đây.

Đến tối, khắp doanh địa đều được đốt đuốc, sáng như ban ngày. Hoàng đế thiết yến trong chủ doanh, Mục Cẩm và Mạch Surong ngồi ở bàn phía dưới bàn trái Hoàng đế.

Đầu tiên, Hoàng đế khen ngợi người săn được nhiều nhất trong ngày hôm nay là Lục Vương gia Triết Khảm: “Buổi đi săn hôm nay, lão lục có biểu hiện tốt nhất, nên được ban thưởng. Trẫm thưởng cho con ngọc bội như ý!”

Lục Vương gia Triết Khảm đứng dậy, một thái giám bưng chiếc khay đựng ngọc bội như ý đến. Triết Khảm nhận lấy, cúi người nói: “Tạ ơn phụ hoàng!”

Hoàng đế nói tiếp: “Lư tướng quân thu hoạch được khá nhiều, trẫm thưởng một đôi chén linh lung!”

Lư Tướng quân đứng dậy chấp tay: “Tạ ơn Hoàng thượng!”

Thưởng cho những người nên thưởng xong, Hoàng đế nhìn sang Mục Cẩm: “Hôm nay Thái tử biểu hiện chưa tốt, ngày mai phải bù đắp lại!”

Sắc mặt Mục Cẩm trầm xuống, chấp tay nói: “Vâng!”

Triết Khảm ngồi một bên nhếch môi lên cười.

Ban thưởng xong, các thái giám mang đồ ăn tối, tất cả đều là những món dân dã mà hôm nay săn bắn được. Cho thêm gia vị rồi nướng đến khi có màu vàng cháy, cắt thành từng miếng nhỏ bày lên các bàn.

Mục Cẩm nhìn lướt qua, trong số tất cả những đồ ăn trên bàn, chỉ có mấy quả táo quả quýt là Mạch Surong ăn được. Lấy một quả quýt trong đĩa đựng trái cây đưa cho Mạch Surong, Mục Cẩm nói: “Ngươi ăn cái này.”

Mạch Surong nhận lấy, nắm chặt trong tay.

Hoàng đế nhìn sang bên cạnh thấy Mạch Surong không quan tâm đến thịt nướng: “Sao Thái tử phi không ăn, không hợp khẩu vị à?”

Mạch Surong chưa kịp nói gì, Mục Cẩm đã giành trước: “Thưa phụ hoàng, mấy hôm nay dạ dày Mạch Surong không tốt, đại phu dặn ăn ít dầu mỡ.”

“Nếu không ăn được thì phải nói từ trước.” Hoàng đế lại quay sang nói với thái giám hầu hạ bên cạnh: “Cho người nấu mấy món thanh đạm cho Thái tử phi.”

“Nô tài đi dọn đồ ngay.”

Không lâu lắm, thái giám bưng một bát cháo đến. Mạch Surong nói một câu “Làm phiền, bưng bát cháo lên ăn.

Trở về doanh trướng, Mạch Surong sửa soạn lại giường. Mục Cẩm vén màn lên đi vào, trên tay là thứ gì đó được bọc bằng lá cây.

Mục Cẩm ngồi xuống giường, giơ tay ra: “Cho ngươi này.”

Mạch Surong nhìn thứ biến thành màu đen to cỡ nắm tay được bọc trong lá cây, là khoai lang nướng, vươn tay nhận: “Đa tạ điện hạ.”

Mục Cẩm liếc thấy hai bàn tay trắng ngần xinh đẹp của cậu, vẫn cầm củ khoai lang chứ không đưa: “Ngươi ngồi xuống trước.”

Mạch Surong ngồi xuống giường, Mục Cẩm bóc vỏ khoai lang một phần mới đưa cho cậu: “Ăn.”

Mạch Surong thấy tay hắn có dính bụi than, hiển nhiên đã phải mất không ít sức để nướng khoai lang. Cậu nhận lấy, nhìn Mục Cẩm hỏi: “Điện hạ muốn chia một nửa không?”

Mục Cẩm để lại cho cậu một bên mặt: “Không cần. Bản cung ăn no rồi.”

Trong doanh trướng, cây nến cháy rực, hai người ngồi trên giường. Mạch Surong từ tốn ăn khoai nướng, Mục Cẩm ngồi nghiêm chỉnh cạnh cậu, chốc chốc lại quay sang nhìn một cái.

“Điện hạ, Lục Vương gia cầu kiến.” Thị vệ bên ngoài doanh trướng bẩm báo.

Ánh mắt Mục Cẩm trầm xuống: “Hắn đến làm gì?”

Màn trướng bị vén lên, lộ ra khuôn mặt của Triết Khảm, phía sau còn có gia đình của hắn: “Bản vương thấy trong bữa tiệc Thái tử phi không ăn được gì, nên đã có lòng cho người hầm canh gà rừng, còn cho thêm mấy dược liệu bổ dưỡng. Dạ dày của Thái tử phi không tốt, ăn cái này là tốt nhất.” Mục Cẩm lạnh mặt, Mạch Surong đứng dậy nói: “Vương gia phí tâm rồi.”

Triết Khảm bước đến gần, nhìn củ khoai lang còn lại một nửa trên tay Mạch Surong, liếc Mục Cẩm một cái, tỏ vẻ đau lòng: “Thái tử điện hạ cho ngươi ăn cái này ư?”

Mạch Surong ung dung đáp lại: “Khoai lang nướng xong có hương vị rất ngon, đã lâu Doãn mỗ chưa ăn. Điện hạ biết Doãn mỗ muốn ăn, nên đã nướng một củ.”

Triết Khâm cười gượng: “Vậy thì Thái tử điện hạ tri kỷ thật.”

Mục Cẩm đứng bên cạnh Mạch Surong thản nhiên nói: “Đối với ái phi, đương nhiên bản cung phải tri kỷ một chút.”

Triết Khâm cũng tự thấy mất mặt: “Vậy bản cung để canh gà ở đây. Thái tử phi ăn nhiều một chút, bồi bổ cho dạ dày cũng được.”

“Đa tạ Vương gia.”

Triết Khâm đi ra ngoài. Mục Cẩm gọi thị vệ vào, ra lệnh đồ bát canh gà đi.

Quay sang nhìn Mạch Surong, tầm mắt dừng trên nửa củ khoai lang nướng trong tay cậu: “Thật sự hương vị rất ngon?”

“Lẽ nào điện hạ chưa từng ăn?” Mạch Surong hỏi.

Mục Cẩm cầm tay Mạch Surong, cúi xuống cắn một miếng khoai trên tay cậu, nhắm nháp kỹ càng.

“Sao?”

Mục Cẩm cười nhẹ một tiếng: “Đúng là hương vị rất lạ.”

Mạch Surong đưa củ khoai đến trước mặt hân: “Muốn ăn nữa không?”

“Ngươi ăn đi.”

Mạch Surong cắn một miếng, dưới cằm chạm vào phần khoai chưa được bóc vỏ, dính chút bụi đen, trông đáng vẻ cậu dường như vẫn chưa phát hiện. Mục Cẩm thấy cậu như vậy, bật cười.

Mạch Surong ngạc nhiên nhìn Mục Cẩm cười thành tiếng: “Sao vậy?”

Mục Cẩm vươn tay ra, dùng ngón cái lau chút bụi đen kia đi: “Bị dính bụi rồi.”

Mạch Surong hơi ngẩn ra, rồi mím môi cười nhẹ.

Trời đêm vào cuối thu gió rất lạnh, bên trong doanh trướng không thể ấm áp bằng phòng ngủ trong phủ được, Mục Cẩm nằm xuống đã lâu mà vẫn chưa thấy ấm, chạm vào Mạch Surong, tay chân đều lạnh buốt.

Nếu không phải cậu còn hơi thở, nhất định Mục Cẩm sẽ nghĩ đang nằm bên cạnh mình không phải người.

“Ngươi quay người lại.” Trong doanh trướng im ắng vang lên tiếng của Mục Cẩm.

Mạch Surong đang nằm quay vào trong nghe thấy vậy thì xoay người, trở thành nằm quay ra ngoài. Mục Cẩm vươn tay ôm eo kéo cậu lại gần, để cơ thể hai người kề sát nhau, vì thế, hơi thở của cả hai cứ quanh quẩn ở đầu mũi.

Bên ngoài doanh trướng vẫn đốt đuốc, xuyên qua doanh trướng vẫn thấy được chút ánh sáng yếu ớt. Mục Cẩm mở to mắt, nhìn khuôn mặt cách mình vô cùng gần, không chớp mắt lấy một cái.

Mục Cẩm rút tay trong chăn ra, vuốt ve mặt cậu, cảm thấy mịn màng như tơ lụa. Ngón tay chuyển đến đôi môi, vuốt ve nhẹ nhàng.

Bỏ tay ra, thay bằng môi, ôn nhu nhắm nháp đôi môi mềm mại của cậu.

Sáng hôm sau, trên mặt cỏ khô là một lớp sương mỏng đọng lại, giẫm lên sẽ phát ra những tiếng ‘Loạt xoạt’. Giữa núi rừng tràn ngập màu trắng mờ ảo, mặt trời phía đông ló ra khá muộn, đến lúc đoàn người chuẩn bị xuất phát đi săn cũng chỉ ló ra một nửa khuôn mặt.

Triết Khâm cầm một con thỏ đi đến, cười tươi nói: “Thái tử phi dậy sớm thế à.”

Sau lưng Mạch Surong là những tia nắng ban mai: “Vương gia cũng không muộn.”

Triết Khâm giờ con thỏ trên tay ra: “Lúc sáng sớm bản vương vào rừng, bắt sống được một con thỏ, cho Thái tử phi nuôi được không?”

“Đa tạ Vương gia, Doãn mỗ xin nhận trong lòng.”

Triết Khâm nói: “Bản vương nhớ Thái tử phi rất thích thỏ, sao vậy, gai mắt với con này bản vương bắt được?”

“Sao vậy được, là Doãn mỗ không đủ kiên nhẫn, không nên nuôi sủng vật.”

Triết Khâm cười: “Nuôi thỏ cũng không phiền phức lắm đâu.” Nói xong, giờ con thỏ trắng vẫn đang vùng vẫy trên tay. “Ngươi xem, nó có giống con thỏ mà mười năm trước bản vương cho ngươi không?”

Trên mặt Mạch Surong vẫn bình thản, Triết Khâm thở dài một hơi: “Trông ngươi như vậy, chắc là quên rồi.”

Cũng không phải là quên, Triết Khâm vừa nhắc đến con thỏ mười năm trước, Mạch Surong đã nhớ ra. Mười năm trước, cậu mới chỉ mười tuổi, vì Doãn nhị phu nhân ốm nặng, rất nhớ nhi tử đang sống ở núi Lăng Vân, nên cho người đón về.

Mạch Surong về phủ, cũng không tiếp xúc với hai vị huynh trưởng, một mình đọc sách.

“Con thỏ đến từ đâu mà xinh đẹp như vậy?” Người nói chuyện là một thiếu niên mặc áo lam.

Huynh trưởng Doãn Trí Bình đứng cạnh Mạch Surong nói: “Là tam đệ của thần, được đưa đến đạo quán, mấy hôm nay mới đón về.”

Thiếu niên áo lam cúi xuống bóp mặt Mạch Surong: “Khuôn mặt này, sờ vào thích thật.”

Mạch Surong dùng quyền sách trên tay đập vào tay thiếu niên áo lam, Doãn Trí Bình quát: “Vị này là Lục Hoàng tử, còn không mau nhận tội!”

Mạch Surong bỏ quyền sách xuống, nói: “Vừa rồi thất lễ, xin điện hạ thứ tội.”

Phải một lúc lâu sau Lục Hoàng tử Triết Khâm mới hồi phục lại: “Thú vị, thú vị thật, đáng người nhỏ thế này, mà khí lực không nhỏ chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Gặp Yêu Quái. Cứu Nguy

Ngày hôm sau khi Lục Hoàng tử lại đến, có mang theo một con thỏ trắng trên tay. Hắn vuốt lông con thỏ, nói với Mạch Surong đang luyện chữ: “Ngươi xem nếu con thỏ này mà so sánh với ngươi, thì thế nào?”

Mạch Surong mím môi không nói gì, Triết Khâm đặt con thỏ bên cạnh cậu, so sánh: “Bản cung thì thấy con thỏ này rất giống ngươi.”

“Muốn bản cung tặng thỏ cho ngươi không?”

Mạch Surong lắc đầu: “Quân tử không cướp đồ vật yêu thích của người khác.”

Lục Hoàng tử cười, nhưng vẫn không thay đổi ý định: “Có gì đâu, bản cung không thích con thỏ này mới tặng người khác.” Kéo tay Mạch Surong, cười giảo hoạt nói: “Nào, lại đây cho bản cung hôn một cái, bản cung sẽ tặng con thỏ này cho ngươi.”

Mạch Surong đã được huynh trưởng của mình dặn dò từ trước, nhất thiết không thể đắc tội với Lục Hoàng tử, vì thế cũng không phản kháng. Triết Khâm in nước miếng lên má cậu một cái, rồi nhét con thỏ vào ngực cậu: “Bản cung nói được làm được, con thỏ này là của ngươi.”

Thu hồi ký ức, Triết Khâm lại nhìn sang Mạch Surong, bên khóe môi là một nụ cười sâu xa: “Khi đó, từ lần đầu tiên bản vương gặp ngươi đã thấy ngươi rất đáng yêu.”

Mạch Surong điềm tĩnh nói: “Là Vương gia cất nhắc thôi.”

Triết Khâm thở dài một hơi: “Nếu bản cung đoạt được Thái tử vị, có lẽ, ngươi không phải chịu khổ ở phủ Thái tử.”

“Nói chuyện gì, mà vui như vậy?” Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Mục Cẩm khoanh tay trước ngực đi đến, Triết Khâm cười xòa một tiếng: “Sáng nay bắt sống được một con thỏ, nhớ ra Thái tử phi rất thích thỏ, nên muốn thuận nước giong thuyền, tặng con thỏ này cho hần.”

Mục Cẩm liếc nhìn Mạch Surong một cái, nói với Triết Khâm: “Nếu hần thích, bản cung sẽ bắt cho hần, con thỏ này của hoàng huynh, vẫn nên mang về cho các vị hoàng tẩu trong phủ sẽ thỏa đáng hơn.”

Triết Khâm khinh thường nói: “Bắt sống được thỏ cần có kỹ thuật linh hoạt, dựa vào năng lực của Thái tử điện hạ, e là không dễ gì.”

“Việc này không phiền hoàng huynh phí tâm.”

“Là bản vương lắm miệng, điện hạ đừng trách.”

“Bản cung còn có việc, đi trước một bước.” Mục Cẩm kéo tay Mạch Surong trở về.

Mới đi được mấy bước, lại nghe thấy Triết Khảm nói: “Thật ra sau lần đó, bản vương vẫn đến quý phủ tìm người, nhưng người trong phủ nói người đã về đạo quán, không biết khi nào mới quay lại.”

Mục Cẩm nghe thấy, cực kỳ chối tai, nắm tay Mạch Surong thật chặt, Mạch Surong dùng tay còn lại vỗ lưng hắn.

Hôm nay phải đi săn ở chân núi đối diện, đoàn người cưỡi ngựa đến đó, sau khi tới nơi thì nghỉ ngơi ăn uống một chút, rồi bắt đầu săn bắn.

Trước khi đi, Mục Cẩm nói với Mạch Surong: “Người chờ ở đây, chắc chắn bản cung sẽ bắt được một con thỏ sống cho người.”

Mạch Surong nhẹ nhàng nói: “Đi đường cẩn thận.”

Mục Cẩm quay người phi thân lên ngựa.

Buổi săn bắn hôm nay, Mục Cẩm cố ý tránh xa Triết Khảm, đi đến một nơi khuất nẻo. So với hôm qua, hôm nay thu hoạch được không tệ lắm, mới chỉ một lát đã bắt trúng một con hươu sao.

Sau đó bắt được hai con gà rừng liên tiếp, rồi cho thị vệ đến nhặt. Vốn dĩ tâm tình phải rất tốt mới đúng, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng con thỏ nào, cho nên Mục Cẩm vẫn cau có mặt mày như cũ.

Định đi tiếp về phía trước, nhưng thị vệ bên cạnh khuyên nhủ: “Điện hạ, đường phía trước không dễ đi, nên quay về thì hơn.”

Không bắt được thỏ sống, làm sao Mục Cẩm cam lòng về được: “Đi tiếp phía trước một chút đã.”

Hai thị vệ đi cùng hắn vào trong cánh rừng, cánh rừng này khá rậm rạp, ngựa chỉ có thể đi từ từ vào rừng.

Đa phần cây trong rừng đều đã rụng lá, trên những cành cây chỉ có một vài lá cây héo vàng, một cơn gió thổi qua, lá cây rụng xuống. Cuối thu, những đàn chim đã bay về phía nam di trú, khu rừng thiếu rất nhiều những tiếng chim hót, có vẻ tĩnh lặng âm u.

Đột nhiên, từ bụi cây bên cạnh phát ra những tiếng ‘Xột xoạt’, Mục Cẩm ngấm nghĩ, đi đến chỗ tiếng động, từ mấy kẽ hở của bụi cây có thể loáng thoáng thấy được bóng trắng.

Là thỏ.

Mục Cẩm sợ dọa nó chạy mất, quay ra sau dặn dò thị vệ: “Chờ ở đây.”

Mục Cẩm xuống ngựa, nhẹ tay nhẹ chân đi về phía bụi cây đó, nhưng còn chưa đến gần, con thỏ trốn trong bụi cây đã nhảy đi.

Mục Cẩm thấy thỏ chạy trốn, bèn nhanh chân đuổi theo. Đến lúc sắp đuổi kịp, Mục Cẩm nhún người nhào tới, rõ ràng đã nhào trúng con thỏ, nhưng nhìn lại thì thấy trong ngực không có gì hết. Ngược mắt lên nhìn, con thỏ đang ở đằng trước giống như một cục bông trắng.

Mục Cẩm đứng dậy, bất chấp quần áo dính đầy lá cây, tiếp tục đuổi theo, càng chạy càng xa. Đột nhiên, con thỏ trong tầm mắt của hắn bật nhảy lên cao, rồi biến mất không thấy bóng dáng. Mục Cẩm giật mình, vội vàng quay lại, giống như đến gần một tấm lá chắn trong suốt, ngay cả hắn cũng dần biến mất.

Bất chợt, trong không trung truyền đến một tiếng cười lạnh, Mục Cẩm rút thanh kiếm bên hông ra, nhìn lên trời: “Là ai?”

Một luồng gió đen bay đến, trước mặt xuất hiện một nam tử mặc áo đen, ánh mắt cực kỳ sắc nhọn, há to miệng, thè ra một chiếc lưỡi thật dài, rõ ràng là lưỡi của một con rắn!

Mục Cẩm kinh ngạc, rồi hiểu ra đây là yêu quái!

“Người dẫn bản cung đến đây, là muốn làm gì?”

“Đương nhiên là muốn lấy mạng người.”

“Bản cung và người không thù không oán, sao người muốn lấy mạng bản cung?”

Yêu quái rắn thè lưỡi nhe răng, nói: “Người và ta không thù không oán, có điều...” Lúc nói chuyện, rút một con rắn từ trong tay áo ra biến thành thanh kiếm. “Trong cơ thể người có thứ ta muốn.”

Yêu quái rắn vung kiếm tấn công, Mục Cẩm nghiêng người tránh đi.

Thế nhưng hắn không có pháp lực, muốn đối phó với yêu quái rắn phải cố gắng hết sức. Bóng người của yêu quái rắn cứ biến đổi liên tục, suýt chút nữa hắn đã bị nuốt vào cái miệng to đùng đầy máu của nó.

Không lâu sau, một bóng trắng xuất hiện trên không trung, giống như sao băng vụt đến, có người phá bỏ kết giới mà yêu quái rần rục nên từ trên cao, trong khu rừng vốn không có động tĩnh bỗng hiện ra bóng người của Mục Cẩm và yêu quái rần.

Một bóng trắng bay đến, nhanh chóng đứng vững trên đất, ngay trước mặt Mục Cẩm.

Người này chính là Mạch Surong.

“Sao ngươi đến đây?” Mục Cẩm hỏi. “Cảm thấy có yêu khí ở gần đây, nên vội đến.”

Kết giới bị phá, yêu quái rần rần nhắm mắt lại nhìn nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện: “Ngươi là ai?”

“Ngươi không cần biết.”

Yêu quái rần thè đầu lưỡi thật dài ra, giọng nói trầm trầm vang lên: “Xưa nay ta không thích lạm sát, nếu ngươi biết điều, thì trốn càng xa càng tốt!”

“Nếu ta đi, nhất định phải đưa hấn đi cùng!”

“Đừng hòng!”

Nói xong, yêu quái rần thè lưỡi tấn công, Mạch Surong vùng kiếm đánh trả. Bóng dáng một trắng một đen quần lấy nhau, Mục Cẩm cũng muốn cầm kiếm đến giúp, nhưng hấn không có pháp lực, căn bản không thể tới gần.

Đánh được khoảng thời gian hơn nửa nén hương, yêu quái rần hiện nguyên hình, là một con rắn cực to dài khoảng hai trượng, hai chiếc răng nhọn hoắt lộ ra ngoài, cực kỳ hung tàn.

Mục Cẩm phi thân đến muốn giúp, Mạch Surong vội nói: “Đừng đến đây!”

Thế nhưng, trời đã tối lại, con rắn nhanh chóng dùng thân thể dài ngoằng cuốn lấy Mục Cẩm chạy vào sâu trong rừng. Mục Cẩm bị thân thể nó quấn chặt, không động đậy được, Mạch Surong lộn vòng một cái, chặn đường đi của con rắn.

Con rắn và Mạch Surong lại đánh nhau, trong lúc cơ thể gãy dựa, Mục Cẩm cũng bị quăng đến quăng đi. Mục Cẩm dùng hết sức, muốn chui ra ngoài, nhưng con rắn quấn rất chặt, với sức lực của hấn căn bản không làm gì được.

Lúc này, Mạch Surong đá một cái trúng đầu con rắn, con rắn gào lên một tiếng, thân thể cũng buông lỏng ra. Mục Cẩm nhân cơ hội, dùng thanh kiếm trên tay đâm mạnh vào người con rắn.

Lại thêm một tiếng gào thét kinh thiên động địa, con rắn mở rộng cái miệng đầy máu uốn éo cơ thể, Mục Cẩm như được tiếp thêm tinh thần lại đâm một kiếm nữa, mũi kiếm chém ngang cơ thể con rắn, làm nó kêu gào đinh tai nhức óc.

Mạch Surong phi người đến, trong miệng niệm pháp quyết, hai tay tạo ra pháp ấn, tung ra đằng trước, pháp ấn bay đến đánh vào con rắn.

Con rắn bị pháp ấn bao vây, càng gãy dựa kịch liệt hơn, Mục Cẩm bị quăng mạnh ra ngoài. Mạch Surong thấy Mục Cẩm sắp bị quăng trúng thân cây, nhanh chóng phi đến, đón được hấn.

Hai người rơi xuống đất, yêu quái rần bị pháp ấn biến thành một con rắn nhỏ, hoảng loạn chạy trốn.

“Có bị thương không?” Hai người đồng thời hỏi, cùng nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười.

Mục Cẩm nói: “Đây là lần thứ ba ngươi cứu ta từ trong tay yêu quái, nếu không có ngươi, chắc từ lâu ta đã không còn trên đời này.”

“Điện hạ khách khí với thần làm gì? Thần đi theo, nhiệm vụ không phải là để bảo vệ điện hạ sao?”

Sắc mặt Mục Cẩm cứng lại, đêm trước khi đi đúng là hấn có nói như vậy, nhưng đó chỉ là tùy tiện viện cớ thôi, đâu phải nghiêm túc.

“Không còn sớm nữa, về thôi.” Mạch Surong nói.

Mạch Surong quay người định đi, Mục Cẩm giữ tay cậu lại: “Vốn định bắt một con thỏ sống, nhưng giờ chắc không thể cho ngươi được.”

“Thật ra, thần cũng không thích thỏ.” Mạch Surong cười nhẹ một tiếng. “Những lời Lục Vương gia nói hơn nửa đều là bịa đặt, không phải ngươi không biết.”

“Vậy, ngươi và hấn, đã quen nhau từ trước?” Câu nói kia của Triết Khảm vào ban sáng vẫn khiến Mục Cẩm nhớ đến bây giờ.

“Chỉ là gặp một hai lần thôi.”

Mục Cẩm nhíu mi: “Vậy ngươi và hấn...”

“Điện hạ muốn hỏi gì?”

Mục Cẩm vội vàng rời tầm mắt: “Không có gì.”

Mạch Surong quay người dắt hần đi: “Ngựa của thần ở đằng trước.”

Mục Cẩm để yên cho cậu dắt đi, nhìn bóng lưng cậu, càng lúc càng cảm thấy, người này đang chiếm từng chút từng chút một trong tim hần.

Đi đến chỗ dừng ngựa, đã không thấy bóng dáng con ngựa đâu.

“Chắc lúc nãy bị dọa sợ, nên chạy mất rồi.” Mạch Surong nói, vừa rồi cấp bách quá quên buộc ngựa vào gốc cây.

Cuối thu, hoàng hôn tới sớm, hiện tại mặt trời đã ngã về phía tây, Mục Cẩm nhìn ánh tà dương phía chân trời: “Không thì đi bộ về đi.”

Mạch Surong nhẹ nhàng nói: “Được.”

Hai người đi sóng vai nhau trong khu rừng rậm rạp, đang là cuối thu, trên mặt đất có rất nhiều lá cây héo úa, giẫm lên tạo ra những tiếng ‘Loạt xoạt’. Thỉnh thoảng còn có mấy chiếc lá khô bay trong gió, tựa như cánh bướm bay lượn.

“Tại sao ba lần bốn lượt đều có yêu quái tập kích bản cung?” Mục Cẩm hỏi, chính hần cũng phát hiện yêu quái rất thích tìm đến mình.

“Vì trong cơ thể điện hạ có thứ mà chúng muốn có.”

“Là thứ gì?”

“Một bảo vật, nếu yêu quái có được sẽ có thể phi thăng thành tiên, hoặc là gia tăng yêu lực.”

Mục Cẩm nhíu mày: “Rốt cuộc là thứ gì mà lợi hại như vậy?”

“Theo lời của con cáo tinh lần trước, trong cơ thể điện hạ có một nửa viên tiên đan đã thành hình.”

“Tiên đan?” Mục Cẩm không ngờ. “Sao trong cơ thể bản cung lại có tiên đan?”

“Trong cơ thể phạm nhân có tiên đan, nhất định là vì đã từng tu tập tiên đạo.”

“Bản cung chưa từng tu tập tiên đạo.”

Mạch Surong hơi dừng lại, ánh mắt thâm trầm: “Điều này, thần cũng rất tò mò.”

Phạm nhân tu tập tiên đạo, tối thiểu cũng phải mất mấy chục năm mới có thể làm tiên đan chậm rãi thành hình, đến khi viên tiên đan được trọn vẹn, cũng chính là ngày phi thăng thành tiên. Nhanh thì trăm năm, lâu thì phải đến nghìn năm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nơi Hướng Về Của Trái Tim

Đi được một đoạn, đến một nơi khá rộng rãi thì nhìn thấy hai thị vệ đang cưỡi ngựa, chính là hai thuộc hạ của Mục Cẩm.

Hai thị vệ thấy hai người một xanh một trắng đi đến, xuống ngựa, chấp tay nói: “Tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi.”

Mục Cẩm quay sang nhìn cậu, cười nói: “Cuối cùng cũng không cần đi bộ về.”

Hai thị vệ cười chung một con ngựa, Mục Cẩm và Mạch Surong thì chung một con. Mạch Surong ngồi đằng trước, Mục Cẩm cầm dây cương, vòng tay sang hai bên ôm cậu.

“Nếu mệt thì dựa vào ta nghỉ một chút.” Khi nói chuyện, cũng bất giác đổi cách tự xưng là bản cung thành ta.

Mạch Surong lắc đầu: “Không mệt.”

Mặt trời phía tây chỉ còn chút ráng chiều, trên bầu trời là mấy đám mây màu vô quýt, ánh sáng xung quanh mờ ảo, những cành cây hai bên đường có vẻ quý dị khó tả, giống như những móng vuốt ma quỷ muốn kéo dài ngày tàn.

Có tiếng vó ngựa từ xa đến gần, trước mặt xuất hiện một đoàn người ngựa.

Nhìn rõ mới biết là người của Ngự lâm quân.

Một đội người ngựa dừng phía trước, người đi đầu ôm quyền nói: “Mặt tướng tham kiến Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nhìn người phía trước, hỏi: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng lo lắng cho an nguy của điện hạ, đặc biệt phái mặt tướng đi tìm Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nói: “Bản cung không sao, chỉ là đi hơi xa một chút, nên mới đề muộn giờ.”

Trở về doanh địa, Mục Cẩm xuống ngựa trước, Mạch Surong xuống ngựa sau. Trước mặt là Lục Vương gia Triết Khâm đang đi đến, hần mang theo nụ cười mỉa hỏi: “Thái tử điện hạ đâu cần liều mạng như vậy, dù sao cũng chỉ là săn ít mấy con thú thôi, Thái tử vị này vẫn là của người mà.”

“Hoàng huynh nghĩ nhiều rồi, bản cung chỉ đi hơi xa một chút, nên về muộn thôi.”

“Vậy điện hạ có bắt sống được con thú nào không?”

Triết Khâm tuyệt đối không buông tha cho một cơ hội nào để châm chọc hần. Sắc mặt Mục Cẩm trầm xuống, Mạch Surong đứng một bên nói: “Doãn mỗ thấy con thú kia đáng thương, nên đã nhờ điện hạ thả đi, tích chút âm đức cũng tốt.”

Mục Cẩm nghiêng đầu nhìn Mạch Surong, hơi buồn cười, ngày thường trông Mạch Surong nghiêm túc đến mức không thể nghiêm túc hơn được nữa, thế nhưng cứ mỗi lần nói đối Triết Khâm cũng chưa từng thấy chột dạ bao giờ.

Triết Khâm không thấy thú vị, cố nặn ra nụ cười: “Thái tử phi thật có đức hiếu sinh, bản vương cũng nên học tập mới được.”

Cuộc đi săn kết thúc vào ngày thứ ba, Mục Cẩm và Mạch Surong trở về phủ Thái tử.

Thu đi đông tới, chớp mắt một cái đã đến tháng mười, thời tiết ngày một lạnh hơn, những người biết cách nhìn trời đều nói không bao lâu nữa sẽ có một trận tuyết.

Vừa mới hạ triều về, định vào phủ, Mục Cẩm nhìn thấy Mạch Surong sắp ra ngoài.

“Muốn ra ngoài?”

Mạch Surong gật đầu: “Vâng.”

Mục Cẩm đi đến trước mặt cậu, nhìn cậu nói: “Đội một lát, bản cung thay quần áo đi cùng người.”

Mục Cẩm thay một bộ quần áo ngày thường rồi đi ra, ra ngoài cùng Mạch Surong, đúng lúc thấy xe ngựa của Viên Ngọc Chi dừng ngoài cửa.

Mục Cẩm cau mày, dường như không muốn nằng đến vào lúc này.

Viên Ngọc Chi được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, đi đến trước mặt Mục Cẩm: “Điện hạ định ra ngoài à?”

Nghe nàng gọi là Mục Cẩm ca ca quen rồi, đột nhiên bây giờ gọi là điện hạ, cảm thấy không quen lắm. Mục Cẩm nói: “Đang định ra ngoài cùng ái phi một chút.”

Nghe thấy hai từ “ái phi”, sắc mặt Viên Ngọc Chi cứng lại, rồi lập tức gượng cười: “Vừa khéo ta cũng muốn ra ngoài cùng điện hạ một chút, thêm ta vào, Doãn công tử sẽ không để ý chứ?”

Mạch Surong ôn nhuận nói: “Sao vậy được.”

Viên Ngọc Chi nhìn Mục Cẩm: “Không biết điện hạ muốn đi đâu?”

Mục Cẩm nhìn sang Mạch Surong: “Người muốn đi đâu?”

Mạch Surong vốn định đến hiệu sách, nhưng tình hình thế này chắc là không được rồi. “Cũng chỉ là ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa một chút thôi, Doãn mỗ đi đâu cũng được, cứ để điện hạ và Viên cô nương quyết định.”

Viên Ngọc Chi ngẫm nghĩ, tranh nói trước: “Ở thành nam có một ngôi miếu Nguyệt lão, nghe nói cầu nhân duyên rất linh nghiệm, rất nhiều công tử tiểu thư trong thành đều thích đến đó, không thì chúng ta cũng đi thử xem.”

Mục Cẩm không nghĩ nhiều: “Cứ quyết định vậy đi.”

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa, Mục Cẩm và Mạch Surong ngồi một chiếc, Viên Ngọc Chi ngồi một chiếc.

Trước khi lên xe ngựa, Viên Ngọc Chi ôm cánh tay Mục Cẩm, làm nũng nói: “Xe ngựa của thiếp rộng lắm, bên trong còn có lò sưởi, điện hạ ngồi cùng

thiếp được không?”

Mục Cẩm rút cánh tay ra khỏi tay nàng, nói: “Không cần, bản cung quen ngồi xe ngựa của phủ.”

Viên Ngọc Chi bĩu môi: “Vây, vậy được rồi.”

Mục Cẩm lên xe ngựa, Mạch Surong đã ngồi bên trong, hai người nhìn nhau thoáng qua, Mục Cẩm ngồi xuống cạnh cậu.

Xe ngựa khởi hành, ban đầu hai người ngồi trong xe đều trầm mặc.

Mục Cẩm quay sang nhìn cậu: “Có lạnh không?” Mạch Surong lắc đầu, nói: “Không lạnh.”

Mục Cẩm cầm tay cậu: “Tay lạnh thế này còn nói không lạnh.” Tay kia thì ôm vai cậu, hơi dùng lực một chút để cậu tựa vào vai mình. “Thế này sẽ ấm hơn một chút.”

Mạch Surong không nói gì, để mặc cho hắn ôm, cho đến khi tới miếu Nguyệt lão ở thành nam.

Ở gần miếu Nguyệt lão cũng khá náo nhiệt, những quầy hàng ăn vặt tỏa ra mùi thơm bốn phía, bà lão bán trang sức cất giọng gọi các công tử tiểu thư đi ngang qua, có cả mấy thuật sĩ giang hồ bày một cái bàn trước mặt, treo những tấm vải đoán mệnh, cũng bắt đầu làm ăn buôn bán, vô cùng náo nhiệt.

Xuống xe ngựa, Viên Ngọc Chi đứng ngay bên cạnh Mục Cẩm, hai tay ôm chặt cánh tay hắn không buông.

Mục Cẩm đẩy nàng ra, nói: “Đang ở bên ngoài, phải có dáng vẻ của một thiên kim tiểu thư.”

Viên Ngọc Chi nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn, cắn môi: “Vâng.”

Mạch Surong đi phía sau hai người, Đông Linh trừng mắt với hai người đi đằng trước, nói nhỏ bên cạnh: “Công tử, lúc này em đã muốn bảo cậu dừng đi rồi.”

Mục Cẩm nghe thấy, nhìn ra sau, thấy khuôn mặt bình thản điềm tĩnh như thường của Mạch Surong, đang định đi song hành cùng cậu.

Viên Ngọc Chi chỉ vào quầy hàng bán hạt dẻ: “Thiếp muốn ăn cái kia.”

Mục Cẩm bị nàng kéo đi, Mạch Surong bèn đứng chờ một bên. Hạt dẻ nóng hôi vừa được rang xong tỏa mùi thơm lừng, Viên Ngọc Chi muốn mua một túi, Mục Cẩm nói: “Cho thêm một túi nữa.”

Viên Ngọc Chi nói: “Một túi đã nhiều thế này, đủ để hai chúng ta ăn.”

Bà lão bán hạt dẻ hỏi: “Rốt cuộc là một túi hay hai túi?”

Mục Cẩm nói: “Hai túi.”

Bà lão bán hạt dẻ lập tức lấy thêm một túi nữa, Mục Cẩm nhận lấy, quay ra đi đến chỗ Mạch Surong. Giơ tay Mạch Surong lên, đặt túi hạt dẻ nóng hôi vào tay cậu, ôn nhu nói: “Cho người.”

Mạch Surong nói: “Viên cô nương thích ăn, cứ giữ lại cho Viên cô nương đi.”

“Cô ấy có rồi, ta mua túi này cho người, người không thích ăn thì cứ cầm, làm ấm tay cũng được.”

Mạch Surong nhìn lướt qua vai Mục Cẩm, thấy Viên Ngọc Chi cắn chặt môi, u oán nhìn về phía mình.

Viên Ngọc Chi đi tới, nói với Mục Cẩm: “Chúng ta đi xem tiếp phía trước đi.”

Mạch Surong đưa túi hạt dẻ trên tay cho Đông Linh: “Em ăn đi.”

Đông Linh cười nói: “Công tử cứ cầm trước cho ấm tay, lát nữa em sẽ ăn.”

“Để ta cầm, em cứ ăn, để nguội rồi sẽ không ngon.”

Đông Linh vươn tay lấy hai củ hạt dẻ, cười hi hi nói: “Cảm ơn công tử.”

Mục Cẩm bị Viên Ngọc Chi kéo đến một quầy trang sức dưới gốc cây. Đông Linh liếc sang bọn họ một cái, vừa ăn hạt dẻ vừa nói nhỏ: “Công tử, chúng ta cách xa họ ra một chút.” Chỉ vào hàng đèn lồng ở đối diện. “Không thì chúng ta sang bên kia xem thử đi.”

Mạch Surong cũng không muốn đến chỗ Mục Cẩm và Viên Ngọc Chi, bèn nghe theo Đông Linh, đi đến hàng bán đèn lồng.

Đứng trước quầy hàng đèn lồng, Đông Linh cầm một chiếc đèn hoa sen: “Công tử, cậu xem, cái này đẹp quá.”

Mạch Surong nhìn thoáng qua, lấy một chiếc đèn màu trắng xuống, bên trên đèn lồng chỉ được đề mấy chữ đơn giản. Lão hủ đang buộc đèn lồng nói: “Công tử, ở đây vẫn còn mấy cái chưa đề chữ, nếu muốn có thể tự đề chữ cũng được.”

Đông Linh nói: “Công tử, cậu viết chữ đẹp như vậy, thử đề mấy câu xem.”

Lão hủ lấy một chiếc đèn lồng chưa được trang trí, bày cả nghiên mực lên bàn, Mạch Surong cầm bút chấm mực: “Vậy tại hạ sẽ bêu xấu.”

Cầm bút viết mấy chữ như hành vân lưu thủy lên đèn lồng: Xuân thưởng bách hoa thu vọng nguyệt, hạ hữu lương phong đông hữu tuyết. Nhục vô nhân sự quả tâm đầu, tiện thị nhân gian hảo thì tiết.

Một giọng nói vang lên bên cạnh: “Nét chữ uyển chuyển, nhẹ như phù vân mà cũng mạnh như kinh long, chữ đẹp.”

Mạch Surong quay sang, Mực Cẩm mỉm cười đứng cạnh, lão hủ bán đèn lồng cũng cười nói: “Chữ viết như của vị công tử này đúng là trăm năm khó gặp, chiếc đèn lồng chỉ đáng giá mấy văn tiền này mà được sang tay, chỉ e giá trị sẽ gấp cả trăm lần chữ chẳng chơi.”

Mạch Surong đỡ tay áo đặt bút xuống, nói: “Lão nhân gia quá khen.”

Mực Cẩm cầm chiếc đèn lồng mà Mạch Surong vừa đề chữ lên, lại nhìn kỹ một lần nữa: “Vậy giờ chiếc đèn lồng này giá bao nhiêu lượng, ta mua.”

“Cái này...” Lão hủ bán đèn lồng khó xử nhìn Mạch Surong.

“Đừng nghĩ nhiều, người chỉ cần nói giá thôi. Rốt cuộc chiếc đèn lồng này bao nhiêu tiền?”

Lão hủ gãi hai ngón tay: “Ít nhất, là hai lượng bạc.”

Mực Cẩm sáng khoái nói: “Vậy được, hai lượng bạc, chiếc đèn lồng này, ta mua.”

Lão hủ vốn không ham lợi nên vội xua tay: “Như thế không được, đèn lồng là của vị công tử này, chữ do hắn đề nên để hắn làm chủ.”

Mạch Surong thấy lão hủ này buộc từng chiếc đèn lồng cũng không dễ dàng gì, bèn nói: “Nếu vị công tử này muốn mua, lão nhân gia cứ bán cho hắn là được, coi như tại hạ đang luyện chữ vậy.”

Mực Cẩm nói với thị vệ phía sau: “Trả tiền.”

Thị vệ đưa một thỏi bạc, lão hủ cười tươi, chấp tay nói: “Đa tạ công tử.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ngôn Bất Do Trung

Viên Ngọc Chi đứng một bên tỏ vẻ khinh thường, kéo tay áo Mực Cẩm: “Phu quân, đằng trước là miếu Nguyệt lão, chúng ta đến đó đi.”

Đông Linh liếc sang Viên Ngọc Chi một cái, thầm mắng trong lòng, giờ còn chưa thành thân đấy, mà đã gọi phu quân phu quân, cũng không thấy xấu hổ.

Đi xa mấy bước, Mực Cẩm lộ ra vẻ mặt không vui, nói: “Ta và muội còn chưa thành thân, đừng xưng hô bừa bãi.”

Viên Ngọc Chi mỉm môi: “Dù sao cũng sắp rồi, sớm muộn gì cũng phải gọi như vậy.”

Miếu Nguyệt lão là nơi cầu nhân duyên, Mạch Surong đi tới cửa thì dừng lại.

Lúc Mực Cẩm nhìn ra sau thì thấy Mạch Surong không đi cùng, quay lại hỏi: “Sao không đi?”

“Điện hạ và Viên cô nương cứ đi đi, thần chờ bên ngoài.”

Mực Cẩm cũng không muốn vào trong, bèn đi đến cạnh Mạch Surong: “Ta ở cùng người.” Quay sang nói với Viên Ngọc Chi: “Ngọc Chi, muội muốn vào thì nhanh lên, bản cung chờ ở đây.”

Viên Ngọc Chi giậm chân: “Nhưng mà, vào miếu Nguyệt lão một mình sẽ không may mắn.”

“Chỉ là náy thứ mê tín, muội cần gì phải để ý.” Mực Cẩm nói.

“Nếu chỉ có một mình thiếp, thiếp cũng không đi, dù sao cũng vô dụng.” Viên Ngọc Chi tức giận nói.

“Vậy thì dừng vào nữa.” Mục Cẩm nhìn Mạch Surong. “Chúng ta đi.”

Viên Ngọc Chi rung rung nước mắt cắn chặt môi, cuối cùng vẫn cố nhịn xuống, vội đuổi kịp: “Chờ thiếp một chút.”

Mạch Surong im lặng suốt dọc đường, Viên Ngọc Chi vẫn đi cạnh Mục Cẩm, Mục Cẩm lạnh mặt, không thể cười nổi.

Viên Ngọc Chi lại kéo hần đến một quầy hàng bán quả nhân duyên, gọi là quả nhân duyên nhưng cũng chỉ là từ đá cuội mài ra mà thành, bên trên có khắc chữ, khắc chữ “lang” và “thiếp” chính là một đôi, ngụ ý là tình lang ý thiếp.

Viên Ngọc Chi chọn một đôi trước quầy hàng: “Lấy đôi này, được không?”

Mục Cẩm đáp qua loa một câu: “Tùy muội.”

“Vậy lấy đôi này.”

Mục Cẩm lại chọn một đôi khác ở quầy hàng, nói với bà lão: “Lấy thêm đôi này.”

Viên Ngọc Chi nhìn thoáng qua đôi quả trên tay Mục Cẩm: “Chàng thích đôi đó, vậy chúng ta mua nó là được rồi.”

“Không phải cho muội.”

Viên Ngọc Chi biến sắc, im miệng không thêm nói nữa, lại trừng mắt liếc sang Mạch Surong đang đứng dưới cây nhân duyên bên kia.

Mua quả nhân duyên xong, Mục Cẩm nói: “Không còn sớm nữa, về thôi.”

Trên đường về phủ, Mục Cẩm bảo Viên Ngọc Chi về nhà luôn.

Ngồi trên xe ngựa, Mục Cẩm lấy hai quả nhân duyên nặng trĩu giấu trong tay áo ra, đưa một quả cho Mạch Surong.

“Cho người này.” Mục Cẩm thân nhiên nói.

Mạch Surong cầm viên đá cuội đã được mài nhẵn bóng, nhìn chữ khắc trên đó, rồi nhìn Mục Cẩm bằng ánh mắt không rõ: “Thiếp?”

Mục Cẩm vội ho một tiếng: “Chỉ là một chữ thôi, đừng để ý nhiều.”

Lại qua ba ngày sau sẽ là ngày thiên kim của Viên gia xuất giá, xưa nay người ta nạp thiếp đều không chú trọng phô trương, nhưng lần này trác phi mà Thái tử nạp về chính là thiên kim của Quốc cửu đương triều, chất nữ của Hoàng hậu, bất luận thế nào cũng không thể không phô trương.

Mấy ngày liên tục, từ trên xuống dưới của phủ Thái tử đều bận bịu chuyện Thái tử nạp trác phi, trong phủ phải trang hoàng lại một lần, nên chuẩn bị thứ gì đều phải chuẩn bị hết, Trần bá bận từ sáng đến tối, không có thời gian nào để nghỉ ngơi.

Có mấy chuyện cứ đắn đo không quyết định được, đành phải đến hỏi Thái tử điện hạ, ai ngờ Thái tử chỉ trả lời một câu: “Không cần hỏi nhiều, người tự quyết định.”

Kết quả là, Trần bá lại đến thương lượng với Thái tử phi.

Kể ra Mạch Surong cũng bận rộn không ít, một vài lễ tiết nam cưới nữ gả cậu có biết sơ sơ, phải sắm sửa cái gì cậu cũng giúp sắm sửa.

Đợi đến ngày thành thân.

Mới chỉ tờ mờ sáng, Mạch Surong đã tỉnh giấc, Mục Cẩm nằm bên cạnh vẫn còn ngủ, một cánh tay để ngang trước ngực cậu, không đành lòng quấy rầy hần, nên vẫn không động dậy.

Đến khi trời sáng hơn một chút, Mạch Surong mới lên tiếng đánh thức hần: “Điện hạ, dậy thôi.”

Mục Cẩm hơi mở mắt ra, lại nhắm vào: “Ngủ cùng bản cung một lát nữa.” Rồi vùi đầu vào trong ngực Mạch Surong như một đứa trẻ.

Mạch Surong không động nữa, để mặc hần vùi vào.

Lại qua một lúc nữa, Mạch Surong nhắc nhở: “Nếu không dậy nữa sẽ bị muộn giờ.”

Người trong lòng cử động thân thể, còn cười khổ: “Người thường chỉ nói sinh trong gia đình để vương là được hưởng vinh hoa phú quý vô tận, chứ đâu biết đến mình tranh ám đấu lục thân không nhận trong đó, càng không biết những thân bất do kỷ, ngôn bất do trung trong đó.”

Mạch Surong cúi đầu nhìn người vùi trong ngực mình, cảm thấy lúc này hần vẫn giống như một đứa trẻ. Hần là Thái tử một nước, trước mặt người ngoài phải trang nghiêm túc mục, không thể để lộ một chút yếu đuối. Còn giờ khắc này, lại cảm thấy những thân bất do kỷ của mình.

Bên môi Mạch Surong hiện lên nụ cười, nhìn hân vui trong lòng mình như một đứa trẻ, tình tự sâu xa nói: “Vây điện hạ có biết người thường phải bồn ba mệt mỏi, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cứ đến vụ mùa gieo trồng là phải thức khuya dậy sớm, mà cũng chưa chắc được ấm no ba bữa.”

Người trong lòng không có động tĩnh, Mạch Surong nói tiếp: “Chúng sinh thế gian đều ngang hàng bình đẳng, trời cao cho điện hạ vinh hoa phú quý, tất nhiên sẽ khấu trừ ở phương diện khác.”

Mục Cẩm vẫn không có động tĩnh, Mạch Surong chống tay ngồi dậy: “Không còn sớm nữa, thần còn có việc, không ở cùng điện hạ được rồi.”

Mạch Surong đang định đứng dậy, Mục Cẩm giữ tay cậu từ trong chăn: “Người thay quần áo giúp bản cung.”

Mạch Surong nhìn một nửa đầu hân vẫn giấu trong chăn, cũng nắm tay hân: “Được.”

Thay quần áo rồi ra ngoài, khắp nơi trong phủ đều đã giăng đèn kết hoa, xuất hiện trong mắt là một màu đỏ thắm. Xử lý bao nhiêu chuyện lớn nhỏ trong phủ xong, khách khứa cũng lần lượt mang quà đến chúc mừng.

Mục Cẩm và Mạch Surong đứng đón tiếp khách ở trước cửa tiền đình, những người đến chúc mừng đều là quan viên trong triều, chuyên tâm muốn lấy lòng, những câu chúc mừng nói ra cả một tràng dài, Mục Cẩm đứng nghe mà tai như có kén. Lại nhìn sang Mạch Surong mặc cẩm bào khổng tước màu vàng nhạt, cậu vẫn đang mỉm cười đáp lễ với từng người.

Đón tiếp được một đám người, cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh, Mục Cẩm nói vào tai cậu: “Nếu mệt thì nghỉ ngơi đi, ở đây có bản cung là được.”

“Thần chỉ đứng cho có thôi, đâu có mệt.”

Tiểu tư đứng ngoài cửa lớn hô to: “Lục Vương gia đến!”

Mục Cẩm nhìn ra, Lục Vương gia tươi cười đầy mặt đi đến, tới nơi từ chấp tay nói: “Hôm nay là ngày vui của Thái tử điện hạ, bản vương chúc điện hạ và trác phi đầu bạc răng long uyên ương liền cành, thanh dương khai thụ đào lý đồng tâm!”

Mục Cẩm cũng chấp tay đáp lễ: “Đa tạ hoàng huynh.”

Triết Khâm lại nhìn sang Mạch Surong phía sau Mục Cẩm, trêu đùa nói: “Điện hạ có tâm hoan, nhưng nhất thiết đừng lạnh nhạt Thái tử phi. Không thì, dựa vào sắc đẹp mà bất luận nam nữ đều phải khuynh đảo của Thái tử phi, khó tránh sẽ có kẻ thừa cơ chen vào đấy.”

“Hoàng huynh nói đùa.”

Mạch Surong làm ra động tác mời, nói với Triết Khâm: “Mời Lục Vương gia vào trong.”

Triết Khâm lại chấp tay với Mạch Surong, đi vào trong phòng.

Khách khứa tới cũng khá đông đủ, tiểu tư vội vàng bẩm báo: “Điện hạ, nửa khắc sau đội đón dâu sẽ đến.”

Ánh mắt Mục Cẩm tối lại, âm trầm không nói, quay sang nhìn Mạch Surong, Mạch Surong mỉm môi cười: “Đi đi.”

Đi ra cửa lớn chỉ có mấy bước, mà Mục Cẩm lại thấy như dài cả trăm dặm. Đứng trên thềm đá ngoài cửa, nghe thấy tiếng khua chiêng gõ trống đến gần, trong lòng càng thêm mờ mịt.

Kiểu hoa dừng ngoài cửa, Mục Cẩm nhớ lại lúc Mạch Surong được gả đến đây. Khi đó, hân lạnh mặt đứng bên ngoài, Mạch Surong mặc bộ quần áo đỏ rực tự đi xuống kiệu, mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành đó vẫn còn khiến hân phải kinh diễm.

Nhưng cũng chỉ có một cái nhìn thoáng qua đó thôi, còn nhập môn bái đường xong, thì chẳng thèm liếc nhìn cậu một lần nào.

Trong lòng thấy hối hận, nếu được quay lại một lần, hân nhất định sẽ không đối xử với cậu như vậy.

Viên Ngọc Chi được bà mồi đỡ xuống kiệu, nha hoàn dâng một dải băng đỏ thắm hình hoa hồng kết nút hai đầu, mỗi người cầm một đầu bước qua cửa.

Văn võ bá quan đứng hai bên đường chúc mừng, Mạch Surong đứng ở sau cùng. Mục Cẩm bước từng bước một, nhìn khuôn mặt đậm mạc của Mạch Surong, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Giờ này cậu đang nghĩ gì? Đáng vẻ như không quan tâm gì hết, là thật sự không quan tâm, hay chỉ là giả?

Trong buổi tiệc, ăn uống linh đình, không khí vui tươi nói cười rôm rả. Văn võ bá quan lần lượt đến kính rượu, nói toàn những lời chúc mừng.

Mục Cẩm nâng chén, đáp lễ từng người.

Trên bàn chủ, Lục Vương gia Triết Khâm ngồi cạnh Mạch Surong, cầm chén rượu nói muốn kính Thái tử phi một chén.

Mạch Surong từ chối: “Đoăn mỗ không biết uống rượu, có thể lấy trà thay rượu không?”

“Sao lại không biết uống rượu, uống một hai chén cũng đâu có vấn đề. Chẳng lẽ chút thể diện đó mà Thái tử phi cũng không cho bản vương?”

“Vương gia hiểu lầm, quả thật tửu lượng Doãn mỗ rất kém, bình thường đều không uống rượu.”

“Ồ? Vậy Thái tử phi và Thái tử điện hạ đã uống rượu hợp cần thế nào vậy?”

Mạch Surong ngây ra, Triết Khảm thì bật cười: “Chắc không phải cả rượu hợp cần cũng không uống chứ?”

“Sao lại không uống. Hôm đó ái phi uống rượu hợp cần xong đã hơi bất tỉnh, đáng vẻ nửa tỉnh nửa mê đó đến giờ bản cung vẫn nhớ như in.” Đột nhiên, Mục Cẩm xuất hiện bên cạnh.

Triết Khảm cười gượng: “Nếu đã vậy, đúng là Thái tử phi không nên uống rượu trước mặt người khác.”

Mục Cẩm cầm lấy chén rượu được đặt trước mặt Mạch Surong: “Nếu ái phi không uống được, để bản cung uống thay cậu ấy, được chứ?”

“Đương nhiên là được, chỉ cần điện hạ thích.” Nói xong, nâng chén lên cạn, ngửa đầu uống hết.

Mục Cẩm uống rượu xong, lại nhìn Mạch Surong: “Em mệt cả một ngày, về phòng nghỉ trước đi, ở đây có bản cung.”

Mạch Surong cũng không muốn ngồi đây cùng Triết Khảm, đúng lúc nhân cơ hội để rời đi: “Vậy được, thân về phòng trước.”

Mạch Surong rời khỏi yến hội, đi dọc theo hành lang về phòng.

“Công tử!” Lúc này, Đông Linh chạy những bước nhỏ từ phía sau đến, vừa xoa vai vừa oán thán: “Hôm nay bị sai đi làm bao nhiêu việc, mệt chết đi được!”

Mạch Surong nhìn nàng: “Đi đâu làm việc?”

Tiểu nha đầu bĩu môi: “Nhà bếp.”

Người trong phủ không đủ, cho nên Đông Linh cũng bị kéo đi sai bảo, Mạch Surong thở dài một hơi: “Vậy đi ngâm nước nóng một lát rồi ngủ đi.”

“Vâng vâng.”

Mạch Surong quay người về phòng, Đông Linh vẫn đi theo cậu, yếu ớt nói: “Thái tử điện hạ nạp trắc phi, nhất định trong lòng cậu sẽ buồn lắm.”

“Không đâu.” Cậu thân nhiên nói. Tới cửa, Mạch Surong đẩy cửa bước vào, trong phòng có vẻ thanh lãnh, không biết là trời lạnh hay là tâm lạnh đây.

Ngồi xuống cạnh bàn, tự rót cho mình một chén trà, nước trà nguội lạnh, uống vào cũng thấy lạnh theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tâm Có Chốn Về

Đông Linh đóng cửa lại, đứng phía sau Mạch Surong bắt bình nói: “Khó khăn lắm Thái tử điện hạ mới bắt đầu tốt với cậu, ai ngờ thiên kim Viên gia còn chen một chân vào. Trên đời này ép buộc người ta cưới mình, cô ta là người đầu tiên em thấy.”

Mạch Surong uống hết chén trà lạnh ngắt kia, nói: “Không phải nói hôm nay mệt mỏi cả ngày sao, mau đi nghỉ đi.”

“Đội lắt nữa, để em nói thêm mấy câu đã.” Đông Linh đi vòng ra trước mặt Mạch Surong. “Công tử, nữ nhân Viên Ngọc Chi kia vào phủ Thái tử cũng chỉ là trắc phi, địa vị thấp hơn rất nhiều so với Thái tử phi là cậu. Nếu cậu nói một, cô ta không có tư cách nói hai, sau này cô ta sinh được con nối dõi cũng phải làm con thừa tự của cậu, mọi chuyện trong phủ đều do cậu làm chủ. Cho nên, ngay từ đầu cậu phải ra oai phủ đầu với cô ta, đừng để cô ta không biết lớn bé mà cười lên đầu.”

Mạch Surong cười bất đắc dĩ: “Cứ mình tranh ám đấu đến bao giờ mới hết? Sống chung hòa khí không phải càng tốt hơn sao?”

Đông Linh bĩu môi: “Nếu nữ nhân kia cũng nghĩ được như vậy thì tốt rồi. Cô ta thêm muốn vị trí Thái tử phi này từ lâu, lúc trước đã giờ bao nhiêu trò thị phi trước mặt điện hạ, bây giờ cô ta về đây, e là chẳng thể yên ổn được.”

“Làm tốt bổn phận của mình là được, cần gì để ý người khác thế nào.”

Đông Linh cúi đầu: “Em, em chỉ lo công tử bị ức hiếp thôi.”

Mạch Surong mỉm cười: “Em thấy ta bị cô ấy ức hiếp bao giờ chưa?”

Đông Linh ngẫm nghĩ, hình như mỗi lần Viên Ngọc Chi châm ngòi ly gián hay giờ trò thị phi, cuối cùng tất cả đều được hóa giải. Lắc đầu: “Thực sự thì chưa từng.”

“Thì đúng rồi.” Mạch Surong nói. “Tự ta có chừng mực, em không cần lo lắng.”

“Vâng vâng.” Đông Linh gật đầu, chỉ ra cửa. “Em mang nước đến cho cậu.”

Sau khi Đông Linh rời đi, trong phòng khôi phục sự tĩnh lặng. Mạch Surong ngồi cạnh bàn, ánh nến cháy rực chiếu vào khuôn mặt cậu lúc sáng lúc tối, những tiếng ồn ào ở tiền viện càng lúc càng nhỏ, chắc lúc này khách khứa cũng ra về.

Mạch Surong lại rót thêm một chén trà lạnh, ngửa đầu uống hết, nước trà lạnh ngắt chảy xuống cổ họng, còn có thêm chút ít chua xót.

Đông Linh bung chậu nước nóng vào phòng, nhìn thấy Mạch Surong uống trà, vội nói: “Công tử, ấm trà này được pha từ trưa rồi, rất lạnh. Cậu muốn uống, để em đi pha một ấm khác.”

Mạch Surong đặt chén trà xuống: “Không cần.”

Đứng dậy rửa mặt, đi đến trước chậu nước, cúi đầu nhìn xuống bóng mình phản chiếu trong nước, trông thì như sóng yên gió lặng, nhưng giữa trán lại bất giác chau vào, trái tim, cũng thấy đau đớn.

Vắt khăn, lau mặt và tay, rồi cho Đông Linh bung chậu nước ra ngoài. Lúc này cửa bị đẩy ra, một nam tử mặc áo đỏ đứng ngoài, hai gò má đỏ bừng lên, chống tay đứng đó.

Mạch Surong nhìn người bên ngoài, hơi kinh ngạc.

Mục Cẩm bước vào phòng, nói với Đông Linh: “Lui xuống!”

Đông Linh đáp lại: “Vâng.”

Đông Linh ra ngoài, tiện thể đóng cửa luôn. Mạch Surong nhìn hắn có vẻ hơi say: “Sao lại đến đây?”

“Đây là phòng ngủ của bản cung, bản cung đến đây có gì không được?”

Mạch Surong không nói gì, xem chừng hắn đang giả bộ ngu ngốc.

Mục Cẩm đi đến trước mặt cậu, đôi mắt ánh nước nhìn thẳng đối phương: “Ta nhớ ta và em vẫn chưa uống rượu hợp cần.”

Vừa rồi Triết Khâm nhắc đến, Mục Cẩm mới nhớ ra một thứ là rượu hợp cần. Lúc ấy cưới Mạch Surong về, bái đường xong, chỉ để lại một câu nói lạnh lùng “Bản cung không thích nam nhân” rồi nghênh ngang rời đi, không còn gì khác.

“Nhưng mà, ta cũng biết, sức khỏe em không tốt, không thể uống rượu.” Mục Cẩm vẫn nói tiếp, dạ dày Mạch Surong không tốt, thức ăn mặn hay rượu đều là vật cấm.

Mạch Surong nói: “Viên cô nương đang chờ ở tân phòng, điện hạ mau đến đó đi.”

Mục Cẩm làm như không nghe thấy, kéo tay cậu đi đến cạnh bàn: “Hôm nay chúng ta lấy trà thay rượu, bù lại chén rượu hợp cần kia.”

Mục Cẩm cầm hai cái chén lên, rót trà vào cả hai chén. Mạch Surong nói: “Trà nguội lạnh rồi, người vừa uống rượu, đừng uống thì hơn.”

“Sợ gì.” Nói xong, đưa một chén cho Mạch Surong. Mạch Surong không động đậy, lúc này Mục Cẩm nên uống rượu hợp cần cùng Viên Ngọc Chi, chứ không phải cậu.

Mục Cẩm than nhẹ một tiếng, tự giễu nói: “Hay là, em không muốn uống rượu hợp cần cùng ta?” Hắn ngà ngà say, từ trong lời nói của hắn có thể nhận ra được. “Cũng phải, em bị ép gả tới đây, đâu phải cam tâm tình nguyện.”

Mạch Surong vươn tay nhận lấy chén trà từ trong tay hắn, nói: “Rượu hợp cần, phải uống thế nào?” Trên mặt Mục Cẩm lộ ra nụ cười, lại bước thêm một bước về phía trước, tay phải cầm chén trà, vòng qua khuỷu tay cậu, nói: “Uống thế này.”

Cánh tay hai người giao nhau, ngửa đầu uống cạn, một chén trà lạnh đó.

Uống trà xong, Mục Cẩm nhìn chăm chú vào dung nhan Mạch Surong ngay trước mắt, hắn nói: “Em có được mỹ mạo khiến cho tất cả nữ tử trong thiên hạ phải xấu hổ, không hề giống lão tặc Doãn Thăng một chút nào.”

Mạch Surong bất động, Mục Cẩm cúi đầu đến gần, chén trà trên tay rơi xuống đất, tạo ra tiếng vang trong trẻo. Đưa bàn tay phải trống rỗng ra ôm quanh eo cậu, chuẩn xác đặt môi vào đúng môi Mạch Surong.

Nụ hôn triển miên như tơ, trong miệng Mục Cẩm vẫn còn mùi thơm nồng của rượu, khuấy đảo qua lại cùng Mạch Surong, biến thành một hương vị ngọt

ngào nhẹ nhẹ, lan ra khắp miệng hai người.

Mục Cẩm buông ra, hơi thở dồn dập, nhưng bàn tay đặt bên hông Mạch Surong không hề thả lỏng. Hai tay Mạch Surong chống trước ngực hấn, nói: “Không còn sớm nữa, điện hạ nên về tân phòng.”

“Đêm nay ta không đi đâu hết, chỉ ở đây.”

“Nhưng đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của điện hạ, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chẳng lẽ điện hạ muốn bỏ lỡ?”

Mục Cẩm có vẻ thích thú nhìn cậu, khóe môi cong lên: “Ngược lại em đang nhắc nhở ta, ngoại trừ ta nợ em một chén rượu hợp cần, còn cả, một đêm động phòng hoa chúc.”

“Người...” Mạch Surong cảm nhận được bàn tay bên hông càng siết chặt hơn, dường như muốn hòa tan hai người vào nhau vậy.

Cúi người xuống, bế ngang Mạch Surong lên: “Nếu đã vậy, đêm nay sẽ trả cho hết.”

Nhưng hôm nay là ngày Mục Cẩm nạp trắc phi, dù thế nào Mạch Surong cũng hiểu nặng nề. Và lại công lực của cậu ở trên Mục Cẩm, tất nhiên không thể để hấn làm bừa, trở mình một cái, thoát khỏi lồng ngực Mục Cẩm, yên ổn đứng xuống đất.

Trên tay trống rỗng, trên mặt Mục Cẩm còn có vẻ kinh ngạc, suýt nữa thì hấn quên mất Thái tử phi của mình có võ công rất cao. Nhìn Mạch Surong, Mục Cẩm không biết nên giận hay cười: “Lẽ nào, em mong ta về tân phòng như vậy?”

Mạch Surong trầm mặc một lúc mới nói: “Hôm nay là ngày vui của điện hạ, trong tân phòng, không phải đang có người chờ sao?”

Mục Cẩm bước tới gần, nhìn Mạch Surong chằm chằm không hề chớp mắt: “Nhưng ta muốn nghe em nói, trong lòng em nghĩ gì? Muốn ta đi, hay ở lại?”

Mạch Surong mím môi không nói, Mục Cẩm bước tiếp đến gần hơn: “Tại sao không nói?”

“Hôm nay điện hạ thành thân, phải...”

Còn chưa nói xong, Mục Cẩm đã nhanh chóng điểm huyệt đạo của cậu. Mạch Surong không động đậy được, ngẩng mạnh đầu lên nhìn Mục Cẩm: “Người làm gì vậy?”

Mục Cẩm cong môi lên cười: “Lần trước, em cũng điểm huyệt ta.”

Nguy ý là lần này coi như trả lại cậu.

Mục Cẩm nâng tay vuốt ve khuôn mặt Mạch Surong: “Ta không có tình yêu nam nữ với Ngọc Chi, dù có về tân phòng, cũng chỉ biết trải chăn nằm dưới đất, em nhẫn tâm để ta ngủ dưới đất à.”

Mạch Surong không nói, chợt cổ thấy lạnh, ngón tay Mục Cẩm lướt qua cổ cậu, di chuyển xuống vạt áo, cuối cùng lưu luyến ở gần dây lưng. Tay dùng chút sức kéo ra, dây lưng tuột xuống.

“Người...” Mạch Surong muốn nói lại dừng.

Mục Cẩm nhìn dáng vẻ Mạch Surong lúc này, tâm tình cực tốt. “Sợ gì, đâu phải chưa từng thấy.”

Mạch Surong từ từ nhắm mắt lại, ngoại bào, trung bào, từng chiếc từng chiếc đều lần lượt rơi xuống đất.

Cuối cùng, một thứ cũng không còn trên người, cả phát quan trên đầu cũng được tháo xuống, rơi trên đồng quần áo, mái tóc không bị trôi buộc xoắn xuống sau lưng và trên vai.

Mạch Surong vẫn nhắm mắt, không nói một lời, để mặc hấn làm.

Tay Mục Cẩm nhẹ nhàng di chuyển trên người cậu, giống như vuốt ve một khối ngọc bích, nhịp thở càng nặng nề hơn, sợ cậu bị lạnh, lại bế cậu lên giường, kéo chăn đắp lên thân thể cậu. Buông màn xuống, cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình, cùng vào trong chăn, thuận thể để lên cơ thể lạnh lẽo kia, một chuỗi hành động lưu loát.

“Mở mắt ra, nhìn ta.” Mục Cẩm nói.

Mạch Surong động đậy mí mắt, từ từ mở to, đôi ngươi trong suốt như ngọc lưu ly. Mục Cẩm cúi người xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán. Một tay chống người, tay còn lại giải huyệt cho cậu.

Được giải huyệt đạo, nhưng Mạch Surong vẫn bất động như trước. Mục Cẩm lại cúi xuống, để hai cơ thể dính vào nhau, môi cũng bao phủ lên cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tâm Hữu Linh Tê

Lần trước là vì có được hiệu nên không nắm giữ được lực đạo, lần này thì dẫu dằng rất nhiều.

Ngày hôm sau, Mạch Surong tỉnh dậy trong lòng ngực Mục Cẩm.

“Dậy rồi?” Mục Cẩm hiếm khi dậy sớm hơn Mạch Surong, hôn một cái lên trán cậu.

Mạch Surong động dậy, đúng lúc chạm vào thân thể Mục Cẩm, mới phát hiện ra hai người không mặc gì hết. Quần áo hôm qua của cậu bị Mục Cẩm cởi, đến giờ vẫn còn ở bên ngoài.

Sắc mặt Mạch Surong khó coi: “Làm phiền điện hạ mang quần áo của thần vào đây.”

“Không cần vội, lát nữa tắm xong lại thay quần áo cũng không muộn.” Mục Cẩm nhặt quần áo bên giường lên mặc, rồi ra ngoài sai hạ nhân mang nước nóng vào phòng.

Mục Cẩm ngồi uống trà buổi sáng ở tiền sảnh, trong đầu nhớ lại dáng vẻ thờ hớn hên hôm qua của Mạch Surong, thật là khiến người ta yêu thương mà. Cuối cùng là nhìn thấy khuôn mặt không còn lãnh đạm hờ hững như bình thường của cậu, tâm tình tốt đẹp không thể nói rõ được.

“Thần thiếp thỉnh an điện hạ.”

Mục Cẩm nghe thấy, ngẩng đầu lên, nụ cười bên môi vẫn chưa tiêu tan.

Viên Ngọc Chi nhìn thấy nụ cười kia của Mục Cẩm, trông thế nào cũng thấy chói mắt: “Thái tử điện hạ vui như vậy, không biết đêm qua, đã đi đâu?”

Mục Cẩm đặt chén trà trên tay xuống, thu liễm nụ cười: “Đêm qua uống nhiều quá, nên về chủ phòng ngủ.”

“Vậy sao.” Viên Ngọc Chi như cười như không, nhìn xung quanh. “Doãn ca ca đâu, hôm nay là ngày đầu tiên thần thiếp nhập môn, phải thỉnh an hần.”

Mục Cẩm cũng không muốn để Viên Ngọc Chi tiếp xúc với Mạch Surong: “Đây không phải trong cung, không cần nhiều quy củ như vậy.”

“Dù không phải trong cung, nhưng lễ tiết không thể bỏ, sau này thần thiếp và Doãn ca ca còn phải sống chung một nhà, lễ tiết càng không thể bỏ.”

Đang nói chuyện, Mạch Surong đi từ bên ngoài vào, đằng sau còn có Đông Linh.

Mục Cẩm thấy Mạch Surong đến, tâm tình càng tốt hơn. Viên Ngọc Chi nhìn theo ánh mắt Mục Cẩm quay lại nhìn, cúi người nói: “Vừa rồi còn nói muốn đến thỉnh an Doãn ca ca, không ngờ Doãn ca ca đã tới rồi.”

Nghe thấy cách xưng hô Doãn ca ca, Mạch Surong cảm thấy có phần không được tự nhiên, lập tức nói: “Đều là người một nhà, không cần chú trọng lễ tiết quá.”

“Như vậy sao được.” Viên Ngọc Chi nói: “Bây giờ đang ở trong phủ, sau này phải vào cung, sẽ càng nhiều lễ tiết phiền phức hơn. Doãn ca ca là Thái tử phi, dù thế nào cũng phải tuân thủ nghiêm khắc mới được, nếu không hậu cung sẽ rối loạn.”

Vừa rồi chỉ là cách nói lễ phép, không ngờ lại để Viên Ngọc Chi nhân cơ hội nói một tràng. Mạch Surong hơi xấu hổ: “Hiền muội nói rất phải.”

Mục Cẩm đứng dậy, đi đến chỗ Mạch Surong: “Em ra đây cùng bản cung.”

Viên Ngọc Chi nhìn theo bóng dáng Mục Cẩm, gọi: “Điện hạ muốn đi đâu?”

“Có việc.” Mục Cẩm đáp qua quýt.

Mạch Surong đi theo sau Mục Cẩm, đi được một quãng khá xa mới hỏi: “Điện hạ có gì dặn dò?”

Mục Cẩm dừng bước, quay lại nhìn cậu, hít một hơi sâu: “Sau này, em đến gần nha đầu Ngọc Chi kia ít thôi. Nếu cô ấy có ý đi tìm em, thứ tốt thì em nghe, không tốt thì coi như gió thoảng bên tai. Còn nếu cô ấy giờ trò gì, em cứ nói với ta, chắc chắn ta sẽ trả lại công bằng cho em.”

Hiển nhiên, Mục Cẩm hiểu rõ về con người Viên Ngọc Chi hơn bất kỳ ai.

Đông Linh bụm miệng cười: “Công tử, em đã nói nữ nhân họ Viên kia không phải người tốt mà, cậu xem đi, cả Thái tử điện hạ cũng nói vậy.”

Mạch Surong liếc sang nàng: “Không được vô lễ.”

Mục Cẩm nhìn hai chủ tớ, cười nhẹ một tiếng, rồi nói tiếp: “Hôm nay bản cung không cần thượng triều, em muốn làm gì, bản cung làm cùng em.”

“Thần muốn luyện kiếm một lúc, nếu điện hạ rảnh rồi, không ngại cùng luyện đi.”

Mục Cẩm đến gần, hạ giọng xuống: “Sao thế, đêm qua vẫn không làm em mệt à, còn có sức luyện kiếm?”

Tiểu nha đầu thông minh nghe thấy xong, ngay lập tức tai đỏ rần, đây đây đây, đây rõ ràng là...

Mạch Suong vốn tốt tính cũng phải nổi gân xanh trên trán: “Nếu điện hạ mệt, thần luyện một mình.”

Mục Cẩm cười sung sướng: “Nếu em không mệt, tất nhiên bản cung cũng không mệt.”

Đồng Linh đứng một bên che miệng cười khúc khích y như chuột.

Mạch Suong lại liếc sang nàng, hắng giọng một tiếng: “Đi lấy kiếm!”

Đồng Linh hồi phục: “Vâng vâng, em đi ngay đây.”

Luyện kiếm nửa canh giờ cùng Mạch Suong, lại nghe cậu đánh đàn mấy khúc, đọc một quyển sách, rồi cũng tới giữa trưa. Một ngày trôi qua vô cùng nhàn hạ mà cũng thú vị.

Buổi tối, Mục Cẩm mới vào thư phòng xử lý công vụ.

Có người đẩy cửa đi vào, Mục Cẩm ngồi sau bàn ngẩng đầu lên, Viên Ngọc Chi bung một chén trà trong tay chậm chậm đi đến.

“Nàng đến làm gì?”

“Thần thiếp đến mang trà cho điện hạ.” Viên Ngọc Chi cười mỉm đặt chén trà xuống bên cạnh hắn. “Bích loa xuân mới được pha xong, chàng nếm thử xem, thấy thế nào.”

Mục Cẩm vẫn còn đề phòng đối với trà của Viên Ngọc Chi: “Cứ để đấy, lát nữa bản cung uống.”

“Vây điện hạ cũng nên nhớ, hiện tại trời đang lạnh, trà nóng chỉ cần để một lúc là nguội.”

Mục Cẩm cầm một quyển công văn mở ra: “Biết rồi.”

Nhưng Viên Ngọc Chi không có ý định ra ngoài, mà là đứng im lặng ở một bên mài mực.

Mục Cẩm thấy nàng không đi, bèn nói: “Bản cung không cần dùng mực, nàng nghỉ ngơi trước đi.”

“Thần thiếp chờ điện hạ cùng nghỉ ngơi.”

Mục Cẩm nói: “Không cần chờ, lát nữa bản cung về chủ phòng.”

“Nhưng điện hạ vẫn chưa đến chỗ thần thiếp mà.” Viên Ngọc Chi nhõng nhẽo nói.

Mục Cẩm hơi đau đầu, trầm nặc một lúc mới nói: “Ngọc Chi, nàng phải nhớ bản cung đã từng nói, nhiều năm qua vẫn chỉ coi nàng là muối muối.”

Mục Cẩm nhắc lại câu này, Viên Ngọc Chi ngẩn người, mím môi nói: “Thế nhưng, thế nhưng bây giờ thần thiếp đã là trắc phi của điện hạ, không phải sao?”

“Bản cung biết.” Mục Cẩm quay lưng về phía nàng. “Cho nên, nàng cho bản cung một chút thời gian, để bản cung quen dần.”

Ánh mắt Viên Ngọc Chi ảm đạm: “Thần thiếp hiểu rồi.”

Mục Cẩm trầm giọng xuống nói: “Trước khi bản cung quen được sẽ không đến chỗ nàng, nàng phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Tuy rằng trong lòng Viên Ngọc Chi khó chịu, nhưng lại nghĩ đến Mạch Suong: “Trước đây điện hạ lãnh đạm với Doãn ca ca như thế, mà bây giờ có thể tốt với hắn như vậy, thần thiếp cũng có thể chờ điện hạ giống Doãn ca ca.”

Nhắc đến Mạch Suong, Mục Cẩm bắt đầu lâm vào trầm tư, trước đây đúng là rất lãnh đạm với cậu, vì tận trong đáy lòng không hề muốn gặp cậu, thế nhưng, sau này lại vì thế nào đó mà dần dần đến gần cậu, hiện tại ở chung với cậu lại tự nhiên như vậy?

Ngay cả chính hắn cũng không thể nói rõ nguyên nhân, chỉ là đến một ngày đột nhiên phát hiện ra, cảm giác đối với cậu, đã thay đổi từ từ. Trở thành không còn chán ghét, trở thành vừa về đến phủ là muốn gặp cậu, trở thành vừa nhìn thấy cậu là tâm tình hắn tốt hẳn lên. . .

Quay về phòng, nam tử tao nhã như ngọc kia vẫn đang yên lặng đọc sách, cậu không còn đứng dậy chấp tay nói một câu, thần tham kiến điện hạ.

Mạch Surong đang ngồi đọc sách ở bàn ngược mắt lên nhìn hân: “Đã về rồi?”

“Ừ.”

Mạch Surong lại cúi đầu đọc sách, giờ sang trang khác, mới biết Mục Cẩm đã đi ra sau mình, cúi xuống ôm eo cậu từ phía sau.

“Sao vậy?” Mạch Surong nghiêng đầu hỏi nhỏ.

Mục Cẩm đặt cằm lên vai cậu: “Bản cung mỗi vai quá.”

Mạch Surong như cười như không: “Không phải hôm nay rảnh rồi cả ngày trong phủ sao, sao còn mỗi vai được?”

Mục Cẩm than thở một tiếng: “Chắc là lớn tuổi rồi, dù không làm gì cũng thấy mỗi vai đau lưng.”

Mạch Surong để quyển sách trên tay xuống, nói với người đằng sau: “Ngồi xuống.”

Mục Cẩm lộ ra nụ cười đắc ý, buông Mạch Surong ra ngồi xuống cạnh cậu. Mạch Surong đứng dậy đi vòng ra sau lưng hân, đặt hai tay lên vai hân, bắt đầu xoa bóp.

Mục Cẩm nhắm mắt hưởng thụ, lực đạo trên vai rất vừa phải, kinh mạch toàn thân đều giãn ra. Gió tay chạm vào bàn tay trên vai, lạnh lạnh như ngọc, cân đối, móng tay nhẵn nhụi, khớp xương rõ ràng, làn da mềm mịn, lòng bàn tay có lớp chai mỏng, là do luyện kiếm hàng năm để lại.

Mạch Surong trầm mặc không nói, dùng động tác xoa bóp vai, để mặc hân vuốt ve tay mình.

Mục Cẩm mở mắt: “Nghỉ ngơi thôi.”

Đứng dậy dắt tay Mạch Surong, đi vào gian trong, cởi áo nằm xuống, cơ thể sắp lại gần bao bọc thân mình hơi lạnh của cậu.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông cuối cùng cũng hạ xuống, những bông tuyết như tơ liễu rơi nhẹ suốt một canh giờ, bông tuyết trắng mềm trải khắp mặt đất thành một lớp mỏng.

Sau khi tuyết ngừng rơi, Mạch Surong cầm kiếm ra sân, Đông Linh thì cầm một chiếc áo lông cáo màu trắng đuổi theo sau: “Công tử, bên ngoài rất lạnh, khoác thêm áo lông cáo vào đi.”

“Không cần.”

“Nhưng mà, Thái tử điện hạ đã dặn rồi, nếu hân trở về mà không thấy cậu mặc, trách tội thì phải làm sao?”

Từ một góc gần đó, xuất hiện bóng dáng Viên Ngọc Chi, sắc mặt nàng không tốt đẹp gì. Lúc này Đông Linh nói rất to, nàng cũng nghe thấy, trong lòng vô cùng ghen tỵ: “À, là Doãn ca ca hả.”

Mạch Surong dừng chân, chấp tay gập đầu, cũng mỉm cười một chút, xem như chào hỏi.

Tầm mắt Viên Ngọc Chi dừng trên chiếc áo lông cáo trong tay Đông Linh: “Hóa ra Doãn ca ca cũng có một chiếc áo lông cáo, ta còn tưởng Thái tử điện hạ chỉ cho một mình ta thôi chứ.”

Đông Linh bất bình nói: “Vậy thì có gì kỳ lạ, hiện tại Thái tử điện hạ đang sủng ái công tử nhà ta, hân không thể mang cả thiên hạ này cho công tử nhà ta đấy.”

Mạch Surong lên tiếng: “Đừng nói lung tung.”

“Điện hạ chính là người như vậy đấy.” Viên Ngọc Chi tự cho là đúng dùng khăn lụa che miệng, cười nhẹ, nói tiếp. “Doãn ca ca, nhất định điện hạ chưa từng nói cho người biết đâu. Năm xưa, Doãn Thừa tướng muốn ủng hộ lập Lục Vương gia làm Thái tử, bao nhiêu thủ đoạn hãm hại vu oan hèn hạ đều dùng hết, điện hạ hận hân đến thấu xương. Lúc Doãn ca ca mới gả về phủ Thái tử, điện hạ một mực nhận định người là gian tế mà Doãn Thừa tướng sắp xếp, đề phòng khắp nơi. Người nói xem, sao một người lại có thể đối tốt thật lòng với kẻ mà mình cho là gian tế được?”

Bên môi Viên Ngọc Chi là một nụ cười khinh thường: “Nói thẳng ra, điện hạ chỉ là muốn tạo dựng một cái bẫy, để Doãn ca ca rơi vào, đến khi Doãn ca ca rơi vào bẫy hoàn toàn rồi, lại...”

Viên Ngọc Chi không nói nữa, nhìn Mạch Surong vẫn đang bình thản: “Người xem, không ngờ ta lại lỡ miệng, mong Doãn ca ca đừng trách tội.”

Mạch Surong lạnh nhạt nói: “Điện hạ đối xử với ta thế nào, ta là người rõ nhất, sao có thể trách tội hiền muội.”

“Cũng phải, dù sao ngay từ đầu điện hạ đối xử với Doãn ca ca thế nào, cũng là chuyện rõ như ban ngày.”

Mạch Surong không muốn dây dưa cùng nàng nữa, bèn nói: “Ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Mạch Surong cất bước đi vòng qua Viên Ngọc Chi, Đông Linh đi theo. Đi được xa rồi, Đông Linh bước nhanh hơn để đi ngang hàng cùng Mạch Surong.

cẩn môi nhìn cậu: “Công tử, điện hạ coi cậu như gian tế, có thật không?”

Mạch Surong dừng chân, im lặng một lúc mới nói: “Thật cũng được, giả cũng được, đối với ta điều đó không quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thổ Lộ Chân Tình

Sao lại không quan trọng? Nếu Thái tử điện hạ chỉ hư tình giả ý với Mạch Surong, mục đích chính là khiến cậu hy vọng rồi phải thất vọng, vậy thì ngay từ đầu đã không nên đến gần. Nếu không, sẽ chỉ là tổn thương khắp người thôi.

Thế nhưng, nữ nhân Viên Ngọc Chi kia bụng dạ nham hiểm, đa số những câu nói ra đều là châm ngôn ly gián, lúc này, rốt cuộc có nên tin không?

Đông Linh rối rắm trong lòng một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đợi đến chiều, nhân lúc Mạch Surong về tranh trong thư phòng thì len chạy đến thư phòng của Mục Cẩm.

Mục Cẩm nhìn nha hoàn trước mặt, hẳn không nhớ rõ tất cả nha hoàn trong phủ, thế nhưng nha hoàn bên cạnh Mạch Surong thì vẫn nhớ kỹ.

Không cần hỏi cũng biết, nha hoàn này lúc nào cũng suy nghĩ cho công tử nhà nàng, tự tìm đến đây, chắc chắn cũng là vì cậu.

Đông Linh mím môi, nhìn Mục Cẩm đang ngồi sau bàn, nói: “Nô tỳ muốn hỏi điện hạ một chuyện.”

“Nói đi, chuyện gì?”

Đông Linh chần chừ, đến cùng vẫn không biết có nên hỏi không. “Chuyện này, nô tỳ muốn, muốn...” Cẩn môi, chung quy cũng không biết nên hỏi ra miệng như thế nào.

Mục Cẩm cười: “Bản cung nhớ, người luôn nhanh mồm nhanh miệng, sao hôm nay lại ấp úng vậy?”

“Không phải, chuyện này, nô tỳ...” Vẫn ấp úng suốt, Đông Linh kiên trì đến cùng, nếu đã đến rồi, vậy thì cứ dừng cảm hỏi ra. “Nô tỳ đến tìm điện hạ, là muốn hỏi, điện hạ đối tốt với công tử, có phải là thật lòng không?”

Mục Cẩm hơi kinh ngạc khi nghe câu hỏi của nàng: “Sao lại hỏi vậy?”

“Vì, vì công tử nhà nô tỳ là nhi tử của Doãn Thừa tướng, mà điện hạ và Thừa tướng, hình như có thù oán.”

“Cho nên, người nghĩ bản cung đối tốt với công tử nhà người là hư tình giả ý?”

“Không phải, nô tỳ nghĩ là thật lòng, nhưng mà, nhưng mà nữ nhân họ Viên kia nói, điện hạ chỉ giả bộ với công tử.” Giọng nói càng về sau càng nhỏ dần, cho đến khi không thể nghe thấy.

Nghe vậy, Mục Cẩm nhíu mi: “Ngọc Chi nói vậy với ai?”

“Với công tử nhà nô tỳ.” Đông Linh nói nhỏ. “Cho nên, nô tỳ mới cả gan đến hỏi điện hạ.”

Ánh mắt Mục Cẩm sắc bén: “Cô ấy còn nói gì không?”

“Cô ta còn nói, điện hạ luôn coi công tử là gian tế, bây giờ đối tốt với công tử, cũng chỉ là để sau này làm công tử bị tổn thương sâu hơn.”

Ánh mắt Mục Cẩm phức tạp, quả thật hẳn đã từng coi Mạch Surong là gian tế do Doãn Thăng sắp xếp cạnh hắn, nên cũng từng cảnh giác với cậu, thế nhưng, càng lúc hắn lại càng buông lỏng phòng bị, dường như đã quên mất điều đó vậy.

Đông Linh quỳ trên mặt đất, nói: “Điện hạ, nô tỳ biết Doãn Thừa tướng và điện hạ có nhiều thù oán, thế nhưng, công tử nhà nô tỳ tuyệt đối không phải người xấu. Điện hạ nghĩ lại xem, công tử nhà nô tỳ đã sống trong phủ Thái tử hơn nửa năm, đã bao giờ làm chuyện gì có lỗi với điện hạ chưa? Đã bao giờ làm điện hạ bị thương chưa? Vì vậy, xin điện hạ minh giám, xin đừng hiểu lầm người tốt.”

Mục Cẩm nhìn chiếc lư hương đang tỏa khói trắng nhẹ đến mức xuất thần, nhớ lại nửa năm qua, Mạch Surong không chỉ không làm hại hắn, trái lại còn cứu hắn nhiều lần, nếu cậu thật sự muốn làm hại hắn, tuyệt đối sẽ không ba lần bốn lượt cứu giúp.

Đông Linh vẫn quỳ trên đất, một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy Mục Cẩm đáp lại, trong lòng ghen ngào, nói: “Nếu, nếu điện hạ không phải thật lòng với công tử nhà nô tỳ, xin điện hạ đừng tốt với công tử nữa. Công tử nhà nô tỳ có chuyện gì cũng giấu kín trong lòng, nhưng mà, không có nghĩa là công tử không quan tâm.”

Mục Cẩm nhìn nha hoàn đang quỳ, tuy ngữ khí có vẻ đại nghịch bất đạo, thế nhưng thực sự không thể làm người ta tức giận được. Mục Cẩm nhướng mi, kỳ quái hỏi: “Người có vẻ rất hiểu cậu ấy?”

“Cũng, cũng không phải, chỉ là bình thường công tử không thích nói chuyện, nên nô tỳ đoán thôi.”

Mục Cẩm cười nhẹ, người như Mạch Surong, mà bên cạnh có một nha hoàn như thế, vậy thì bình thường sẽ là cảnh tượng thế nào đây?

Nha hoàn vừa quỳ trên đất đã ra ngoài, Mục Cẩm tựa lưng vào ghế, trên tay là một quyển tấu chương, nhưng không thể xem tiếp nữa. Bỏ công văn trên tay xuống, dứt khoát đứng dậy về phòng.

Đẩy cửa ra, trong căn phòng sáng bừng ánh nến không có người kia, vào gian trong, vẫn không có. Cậu vẫn chưa về?

Quay lưng lại, người muốn tìm đã xuất hiện ở cửa, quần áo trắng hơn tuyết, trên khuôn mặt tuyết nỡ là thần sắc đậm mạc điềm tĩnh, dường như trên đời này không có thứ gì có thể tạo thành gợn sóng trong lòng cậu.

Mục Cẩm ngẩng ra nhìn cậu một lúc, rồi bước nhanh đến, kéo cậu từ ngoài cửa vào phòng, đóng cửa ngăn cản những cơn gió lạnh bên ngoài. Cũng tự nhiên bao bọc bàn tay lạnh ngắt của cậu trong lòng bàn tay mình: “Không phải đã nói, lúc ra ngoài phải khoác áo lông cáo à. Lối này, em bỏ ngoài tai?”

Mạch Surong dịu giọng: “Cả ngày đều ở trong phủ, đâu có ra ngoài.”

“Bên ngoài trời băng đất tuyết, thế chất em vốn lạnh, dù chỉ ra khỏi phòng cũng phải khoác.” “Không sao đâu.”

Mục Cẩm nhìn cậu, hôm nay Viên Ngọc Chi nói những lời kia với cậu, chẳng lẽ trong lòng cậu không để ý? Hay là đúng như Đông Linh nói, cậu chỉ giấu kín trong lòng không biểu hiện ra ngoài?

“Mạch Surong.”

“Có thần.”

Mục Cẩm nhìn cậu không chớp mắt: “Nói cho ta biết, hôm nay Ngọc Chi nói gì với em?”

Mạch Surong hơi há miệng, rồi cười nhẹ: “Từ khi nào mà điện hạ quan tâm chuyện này?”

Trên mặt Mục Cẩm thì hoàn toàn không thấy nét cười, hắn vẫn nhìn cậu chăm chú, muốn tìm ra một chút cảm xúc khác thường từ trên mặt cậu: “Cô ấy nói với em, ta chỉ coi em là gian tế Doãn Thăng phái tới, đối tốt với em, chẳng qua là để làm em tôn trọng? Đúng không?”

Ánh mắt Mạch Surong hơi dao động, điềm tĩnh nói: “Thì đã sao? Điện hạ cũng từng nói, cô ấy nói cái gì dễ nghe, thần sẽ nghe, không dễ nghe, thần coi ha gió thoảng bên tai.”

“Vậy, trong lòng em, có một chút nào đau lòng buồn khổ không?”

“Tại sao phải đau lòng?”

Mục Cẩm cau mày: “Nếu cô ấy nói thật, ta thật sự coi em là gian tế, tốt với em chỉ là hư tình giả ý, lẽ nào em không đau lòng?”

Mạch Surong hơi cúi đầu xuống: “Không có.”

Mục Cẩm bóp cằm cậu bắt cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đáy mắt cậu, nói: “Em nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết, dù em biết ta hư tình giả ý với em, em cũng không quan tâm!”

Mạch Surong cầm cổ tay Mục Cẩm, hơi dùng chút lực, Mục Cẩm không chịu được đau phải buông tay ra. Mạch Surong cũng buông cổ tay hắn, nói: “Trái tim điện hạ nằm trên người điện hạ, người muốn thật lòng hay muốn hư tình giả ý, thần đều không thể làm gì. Nếu đã vậy, thần đâu cần quan tâm.”

Nghe xong, trong lòng Mục Cẩm không biết nên thấy may mắn hay là tức giận. Mạch Surong không quan tâm có bị tổn thương hay không, nhưng trong tư tâm hắn hy vọng cậu có thể để ý, tối thiểu cũng cho hắn biết trong lòng Mạch Surong có hắn hay không.

Trong phòng im lặng rất lâu, hai người đứng đó, không ai nói gì.

“Không còn sớm nữa, điện hạ nghỉ ngơi đi.” Mạch Surong lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

Mục Cẩm vẫn đứng im, Mạch Surong đi lướt qua hắn, cánh tay bị cầm, bên tai truyền đến giọng nói của hắn: “Ban đầu, đúng là ta từng cảnh giác với em, cũng từng hận em.”

Mạch Surong không nói gì.

“Có điều, không biết từ khi nào, sự cảnh giác đó dần dần phai nhạt.” Mục Cẩm cười tự giễu. “Thậm chí, bây giờ nghĩ lại, dù em thật sự muốn làm hại ta, ta cũng chấp nhận.”

Mạch Surong nghiêng đầu nhìn hần: “Điện hạ muốn giải thích điều gì?”

Mục Cẩm cũng quay sang đối diện với cậu: “Em nói xem, rốt cuộc ta muốn giải thích điều gì?”

“Điện hạ không nói, sao thần biết được.”

Mục Cẩm cười nhẹ: “Em đang lờ kéo ta nói ra?”

“Có sao?”

“Đương nhiên là có, nghe ra được mà.”

“Điện hạ có nói hay không là do điện hạ quyết định, người ngoài sao có thể...” Còn chưa nói xong, môi đã bị chặn, lời muốn nói ra bị ngăn trong cổ họng, khuôn mặt Mục Cẩm cách gần đến mức không thể gần hơn được nữa.

Hoi rời ra, Mục Cẩm nhướn mi nói: “Nếu em muốn biết, vậy để ta làm cho em biết, thế nào?”

Mạch Surong chưa kịp nói gì, môi lại bị chặn, hai tay Mục Cẩm vòng quanh, không ngừng siết chặt.

Đồng Linh bung nước nóng tới đúng lúc nhìn thấy cái bóng in trên cửa, tập trung nhìn thật kỹ, sau khi xác nhận là Thái tử điện hạ và công tử nhà mình, mặt đỏ lên, chậu nước nóng trên tay suýt thì bị đổ, vội vội vàng vàng quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nơi Yên Hoa

Lưu Phó Sơn chạy trốn đã hơn hai tháng, nhưng bất luận là quan binh của nha môn khắp nơi hay do bộ Hình phái đi đều không điều tra được tung tích của hần.

Mục Cẩm đã đáp ứng điều tra chuyện này ngay trước mặt Hoàng đế. Hần âm thầm tra xét những quan viên phụ trách cấp phát quan ngân lúc ấy nhưng vẫn không có manh mối gì.

Sau đó Mục Cẩm lại phái hơn mười ám vệ đi tìm kiếm tung tích Lưu Phó Sơn, chỉ cần bắt được Lưu Phó Sơn, rồi ép hần khai ra đồng đảng ở kinh thành, là vụ án này được phá giải triệt để.

Mấy ám vệ mà Mục Cẩm phái đi, gần đây mới có hồi âm.

Mục Cẩm đứng bên cửa sổ, đọc bức thư mà ám vệ cố gắng mang về sớm, trong thư viết ba ngày trước có một ngôi nhà bị cháy thành Lãng, tất cả mọi người trong nhà đều chết trong biển lửa, chủ nhân ngôi nhà bị thiêu cháy hoàn toàn, nhưng lại có dấu hiệu trúng kịch độc. Hai tháng trước chủ nhân của ngôi nhà này mới chuyển tới đây, nhưng chưa bao giờ để lộ tục danh của mình cho ai biết, ám vệ nghi ngờ, người này rất có thể là Lưu Phó Sơn đang bỏ trốn.

Mục Cẩm gấp bức thư lại cất trong tay áo, thành Lãng cách kinh thành không xa, chỉ cần hành trình hai, ba ngày là đến nơi. Địch thân đi một chuyến, cũng không có gì khó khăn.

Mục Cẩm dặn dò chuyện ngày mai xuất phát đến thành Lãng, giao cho quản gia Trần bá xử lý.

Nghĩ đến chuyện mình rời khỏi kinh thành mấy ngày, Mạch Surong ở trong phủ, không biết Viên Ngọc Chi sẽ lại giờ trò gì để làm tổn thương cậu, mà cậu thì vốn tốt tính sẽ không bao giờ phản kích, Mục Cẩm quyết định ngay lập tức, đưa cả Mạch Surong đi cùng.

Viên Ngọc Chi biết tin Mục Cẩm sắp ra ngoài làm việc còn đưa Mạch Surong đi cùng, trong lòng cực kỳ khó chịu. “Thái tử điện hạ, chàng ra ngoài để làm chính sự, sao còn đưa hần đi theo?”

Mục Cẩm thân nhiên uống trà: “Vô công Mạch Surong cao cường, có thể bảo vệ bản cung chu toàn.”

“Nhưng mà, chàng có nhiều thị vệ như vậy, chẳng lẽ đều kém hơn hần?”

“Đương nhiên.” Về mặt Mục Cẩm đầy tự hào.

Viên Ngọc Chi không còn biết nói gì nữa, cắn môi, nàng nói: “Nếu mấy ngày nay chàng không ở trong phủ, vậy thần thiếp sẽ về nương gia ở mấy ngày.”

Mục Cẩm đặt chén trà xuống, không quan tâm nói: “Tùy nàng.”

Hôm sau, trời quang mây tạnh, những bông tuyết rơi hôm trước đã dần tan ra. Dù có ánh nắng mặt trời, nhưng thời tiết vẫn lạnh thấu xương.

Mục Cẩm dẫn Mạch Surong và mấy thị vệ từ kinh thành đi đến thành Lăng, vì chuyện quá cấp bách, nên phải thúc ngựa chạy nhanh.

Giữa đường phải nghỉ chân một đêm tại nhà của một gia đình nông dân trong một sơn thôn xa xôi. Mục Cẩm bảo thị vệ cho chút ngân lượng, đôi phu thê lớn tuổi bèn dọn dẹp lại căn phòng mà khuê nữ nhà mình từng ở trước khi xuất giá, làm chỗ cho hai người ở.

Vì đã nhiều năm không ai ở trong căn phòng này, nên cửa sổ hỏng một mảng to, gió lạnh thổi vu vù từ ngoài vào phòng. Mục Cẩm tìm được một tấm gỗ để che lỗ hỏng, rồi quay sang nhìn Mạch Surong đang ngồi trên giường.

Trong phòng chỉ thấp một cây nến, ánh sáng mỏng manh đó chỉ có thể chiếu được bóng dáng Mạch Surong. Mục Cẩm đi đến ngồi xuống, cầm tay cậu: “Hơi cũ một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn ngủ ngoài trời, đêm nay em cố chịu đựng.”

Mạch Surong mím môi cười, dựa vào ánh nến trên bàn nhìn Mục Cẩm: “Thần có thể chịu đựng, chỉ sợ điện hạ không quen.”

“Không đâu.” Mục Cẩm đứng dậy nói. “Em mau nằm đi, ta đi tắt nến.”

Mạch Surong cời giày, nằm xuống. Mục Cẩm cúi người kéo chiếc chăn duy nhất bên cạnh đắp cho cậu, rồi đi đến cạnh bàn thổi tắt nến, mới mò mẫm trong bóng tối để lên giường. Thân thể dịch dần vào trong, dán vào người Mạch Surong, ôm cậu đi ngủ.

Ngày hôm sau, trước khi trời tối đen thì tới được thành Lăng.

Ám vệ đã sắp xếp chỗ ở, Mục Cẩm vừa vào thành đã được đưa đến một khách điếm.

Mục Cẩm và Mạch Surong mới ngồi xuống uống chén trà nóng, đã có ám vệ đến bẩm báo tình hình.

Ám vệ nói: “Ngôi nhà bị cháy có tổng cộng mười sáu người. Theo lời dân chúng sống gần đó, chủ nhân ngôi nhà mới đến từ hai tháng trước, sau khi đến chỉ mua mấy gia đình về hầu hạ. Nhưng hai tháng qua, dân chúng gần đó chưa từng nhìn thấy mặt mũi của lão gia nhà này.”

Mục Cẩm hỏi: “Chẳng lẽ hai tháng nay hắn không ra khỏi nhà?”

Ám vệ nói: “Lão gia nhà này không thường xuyên ra ngoài, nếu ra ngoài lúc nào cũng ngồi kiệu, chưa từng lộ diện.”

“Biết hắn đi đâu không?”

“Kỹ viện.”

“Chỉ đi kỹ viện?”

“Ty chức chưa điều tra được.”

Mục Cẩm và Mạch Surong nhìn nhau, hỏi tiếp: “Còn điều tra được gì nữa?”

Ám vệ nói tiếp: “Nghe dân chúng sống gần đó nói, khi bị cháy trong nhà có mấy chỗ là nguồn lửa, thê lửa lan từ ngoài vào trong, rất dữ dội, chưa đến một canh giờ cả tòa nhà đều cháy thành tro. Sau đó tìm được mười sáu thi thể, một nửa bị cháy hoàn toàn, nửa còn lại biến đổi hình dạng, nhưng dựa vào những vật phẩm có giá trị trên người và tay, ty chức đoán người này là chủ nhân tòa nhà.”

Nếu là hỏa hoạn bình thường, tối đa cũng chỉ có một nguồn lửa, nếu nhiều hơn, rõ ràng là có kẻ cố ý phóng hỏa. Thêm nữa, trên người của chủ nhân tòa nhà có dấu hiệu trúng độc, tất nhiên là trúng độc trước khi hỏa hoạn xảy ra. Suy đoán như thế, rất có khả năng là rắp tâm mưu sát.

Mục Cẩm hỏi: “Thi thể ở đâu?”

“Ty chức không dám tự tiện xử lý, hiện vẫn còn trong nha môn.”

“Dẫn bản cung đi xem.”

“Vâng.”

Mục Cẩm đứng lên, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đã tối dần, quay sang nói với Mạch Surong: “Em ở đây chờ ta.”

“Thần đi cùng điện hạ.”

“Đi đường cả ngày, em cũng mệt rồi, ở lại nghỉ ngơi được không?”

“Bảo vệ điện hạ là chức trách của thần, tất nhiên phải một tác không rời.”

“Một tác không rời?” Mục Cẩm cười. “Nghe có vẻ không tồi.”

Mạch Surong: “...” Đến nha môn dưới ánh chiều tà, Huyện lệnh còn đang ăn tối trong phủ nghe nói Thái tử điện hạ từ kinh thành tới đây, suýt nữa là bị sặc canh, ngay cả thời gian lau miệng cũng không có, lập tức bỏ đĩa xuống chạy vội đến nha môn đón tiếp.

Lúc Mục Cẩm tới huyện nha, đúng lúc Huyện lệnh cũng chạy từ phủ đến, không nhận ra rốt cuộc vị nào là Thái tử điện hạ, vừa nhìn thấy một nam tử khí chất khoan thai hoa lệ khoác chiếc áo lông cáo là hai chân mềm nhũn, quỳ xuống: “Vi thần tiếp giá chậm trễ, xin điện hạ trách phạt!”

Mục Cẩm bật cười một tiếng, nhìn Mạch Surong bên cạnh nói: “Xem ra, em còn giống Thái tử hơn bản cung.”

Huyện lệnh gia nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn Mạch Surong, lại nhìn Mục Cẩm, không hiểu ra sao.

Thị vệ phía sau nhắc nhở: “Vị kia là Thái tử phi, vị này mới là Thái tử điện hạ.”

Huyện lệnh quỳ trên mặt đất ngẩn ra, rồi mới hiểu, lại cúi rạp xuống: “Vừa rồi nhất thời hoa mắt nên nhận nhầm điện hạ, vi thần đáng chết, xin điện hạ thứ tội!”

Mục Cẩm cũng không giận: “Đứng lên đi, bản cung tha tội cho ngươi!”

“Tạ ơn Thái tử điện hạ.” Huyện lệnh vội vàng đứng dậy.

Huyện lệnh dẫn Mục Cẩm đến một căn phòng khá rách nát ở hậu viện: “Tất cả những thi thể tìm được trong đồng đồ nát đều ở đây!”

Bên trong có hơn mười thi thể được phủ vải trắng, dù trời đang rất lạnh, nhưng đã để đó năm, sáu ngày, khó tránh khỏi sẽ có mùi hôi thối.

Mục Cẩm vừa vào đã ngừng thở, lại nhìn sang Mạch Surong bên cạnh, dường như cậu không hề thấy khó chịu.

Huyện thái gia nói: “Có một vị gia nói Thái tử muốn đích thân tới xem, nên vi thần vẫn giữ nguyên tất cả thi thể.”

Mục Cẩm nhìn lướt qua một lượt, nói: “Ai là chủ nhà?”

Huyện thái gia làm thành động tác mời: “Điện hạ, bên này.”

Được Huyện thái gia dẫn đường, vào tận bên trong cùng, chỉ vào một thi thể nói: “Chính là người này.”

Vì thực sự mùi rất hôi thối, Mục Cẩm nhíu chặt mày, cảm thấy cực kỳ khó thở. Vươn tay vén tấm vải trắng ra, thi thể dưới tấm vải đã hoàn toàn biến dạng, ghê người đến cùng cực.

Hai thị vệ đi phía sau Mục Cẩm muốn nôn, nhưng bịt chặt miệng. Huyện thái gia cũng không chịu nổi, lại không muốn thất lễ trước mặt Thái tử, cố gắng kìm nén.

Mục Cẩm từng gặp Lưu Phó Sơn, nếu người này còn nguyên vẹn, nhất định hẳn sẽ nhận ra, nhưng hiện tại căn bản không nhìn được, nên cũng không thể xác nhận có phải Lưu Phó Sơn không.

Dạ dày đảo lộn một trận, mặt mũi Mục Cẩm trắng bệch, đẩy tấm vải trắng lại, không nói gì mà chạy vội ra ngoài.

Hắn chạy rất nhanh, Mạch Surong đi theo hắn ra ngoài, đến một gốc cây, một tay Mục Cẩm chống vào thân cây, nôn hết mọi thứ ra. Mạch Surong vội đến vuốt lưng cho hắn, nói với thị vệ: “Đi lấy chén nước cho điện hạ.”

Mục Cẩm nôn ọe hết sạch, lúc về khách điểm, nhìn một bàn đầy thức ăn mà không có khẩu vị. Mạch Surong cho người mang hết những món có thịt đi, rồi đưa mấy món rau lên.

Mục Cẩm mới gắng gượng ăn một ít cơm được.

Ăn xong, Mục Cẩm vừa uống trà vừa suy nghĩ: “Chỉ dựa vào thi thể kia, căn bản không thể xác định thân phận người này.”

“Điện hạ có nhớ trông hán thể nào không?” Mạch Surong hỏi.

Mục Cẩm gật đầu: “Trước đây từng gặp ở Linh Châu.”

“Có thể vẽ hán được không?”

Mục Cẩm được Mạch Surong nhắc nhở, bỗng tỉnh ra. Người kia có đến kỹ viện, nếu hắn mang bức vẽ đến kỹ viện hỏi, có lẽ sẽ hỏi được điều gì đó.

“Để ta thử.”

Thị vệ lập tức chuẩn bị văn phong tứ bảo. Mục Cẩm vừa nhớ lại dáng vẻ của hắn, vừa đề bút vẽ trên giấy. Vẽ mấy tờ liên tiếp, mới vẽ được một bức giống nhất.

Sáng hôm sau, Mục Cẩm bảo ám vệ dẫn đến tòa nhà bị cháy. Nơi đó đã trở thành một đồng hoang tàn, hoàn toàn không nhìn ra hiện trạng ban đầu.

Ám vệ chỉ vào một chỗ: “Chủ nhà được phát hiện ở đây.”

Mục Cẩm nhìn xung quanh, lấy mấy thứ đã bị đốt cháy gần đó lên xem, đoán đây là phòng ngủ.

Nhìn khắp một lượt cũng không thấy có gì bất thường.

Màn đêm buông xuống, dù là các hàng quán ven đường hay những cửa hàng trên các con phố lớn đều đóng cửa, nhưng có duy nhất một chỗ náo nhiệt.

Mục Cẩm và Mạch Sương đứng ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn tấm biển được treo bên trên, Bách Hoa lầu. Kỳ viện nổi tiếng khắp thành Lăng, là nơi mà hầu hết con cháu nhà giàu quan to quý nhân đều muốn đến.

Dù trời rất lạnh, nhưng mấy hoa nương đứng ngoài cửa chào đón khách vẫn ăn mặc mát mẻ, cơ thể hơi run rẩy vừa vung khăn lên vẫy gọi vừa hờn dỗi nói: “Ai yô, đã lâu đại gia không tới, nô gia nhớ ngài lắm.”

“Vị gia này, ngài hư hỏng thật đấy.”

Mạch Sương quay sang nhìn Mục Cẩm: “Điện hạ có kinh nghiệm không?”

“Chưa từng.” Hồi ngược lại cậu. “Em thì sao?”

“Cũng giống điện hạ.”

Mục Cẩm vội hắng giọng một tiếng: “Lát nữa vào trong, em phải đổi cách gọi.”

“Điện hạ muốn gọi như thế nào?”

Mục Cẩm ngẫm nghĩ, rồi cười nói: “Mục ca ca, thế nào?”

Mạch Sương: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Quốc Sắc Thiên Hương

Tú bà cầm chiếc quạt tròn lác eo đi đến, nụ cười trên khuôn mặt đầy nếp nhăn tươi như hoa: “Ai yô, hai vị công tử trông thật tuấn tú, xem ra đây là lần đầu tiên tới đây chơi rồi.”

Mục Cẩm nhìn tú bà: “Sao bà nhìn ra được?”

Tú bà cười nói: “Hai vị công tử ăn mặc thế này, nhìn qua là biết phi phú tức quý. Trong số các công tử quý gia ở thành Lăng này, nếu có người tuấn tú như hai vị, vậy thì trên dưới cả thành đều biết đến rồi.”

Mục Cẩm và Mạch Sương nhìn nhau cười.

Tú bà dùng quạt tròn che miệng: “Hai vị công tử tuấn tú thế này, nhưng các cô nương của ma ma người nào cũng là quốc sắc thiên hương, rất xứng với diện mạo và thân phận của hai vị công tử!”

Nói xong bèn gọi mấy cô nương đang đứng ở cửa. Mấy hoa nương lao tới, hộ ủng hai người Mục Cẩm Mạch Sương vào trong kỳ viện. Tú bà giương đôi môi đỏ thắm lên, lớn giọng nói: “Hai vị công tử là khách quý, các cô nương mau đưa hai vị công tử lên nhả gian trên tầng hầu hạ!”

Hoa nương kéo chặt tay Mục Cẩm và Mạch Sương, như thể sợ khách nhân chạy mất vậy.

Hoa nương đang kéo tay Mạch Sương xấu hổ nói: “Công tử chính là nam tử đẹp nhất mà tôi từng gặp đấy!”

Một người khác cũng nói: “Đúng đó, một mỹ nhân như công tử, sợ là đến cả Liễu tỷ tỷ trong lâu cũng phải tự thấy mặc cảm mất.”

Lần đầu tiên Mạch Sương tới nơi yên hoa thế này, thật sự không biết phải ngăn cản thế nào, chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ.

Mục Cẩm không rảnh để ý xem hoa nương bên cạnh mình đang nói gì, thấy Mạch Sương bị hai hoa nương kia kéo tay, cơ thể còn kè sát như vậy, trong

lòng trào dâng một cơn tức giận không biết đến từ đâu. Lúc bị kéo vào một nhà gian trên tầng, Mục Cẩm rút cánh tay mình ra khỏi tay hai hoa nương, lại nhìn sang hai hoa nương khác bên cạnh Mạch Surong, lạnh mặt lại: “Buồng cậu ấy ra!”

Sắc mặt cực kỳ nghiêm túc, hai hoa nương kia do dự, rồi lưu luyến bỏ tay ra. Mục Cẩm kéo Mạch Surong về phía mình, không khí tức khắc trở nên ngưng đọng.

Tú bà đi phía sau bất chợt cười nói: “Nếu hai vị công tử không thích mấy cô nương này, ma ma sẽ gọi bảo vật trấn lâu của chúng ta đến đây hầu hạ hai vị công tử. Đảm bảo công tử sẽ thích.”

Mục Cẩm nghiêm mặt: “Không cần, hôm nay ta đến là có việc muốn làm, làm phiền ma ma gọi hết các cô nương trong lâu ra đây, ta muốn hỏi một chuyện.”

Sắc mặt tú bà hơi cứng lại, rồi lập tức cười nói: “Nam nhân đến hoa lâu, việc muốn làm cũng chỉ có một việc, một đêm mà công tử gọi nhiều cô nương đến như vậy, sao mà chịu nổi chứ!”

Gân xanh trên trán Mục Cẩm giật nảy: “Ta có chuyện muốn hỏi bọn họ!”

“Nếu là như thế, chắc công tử đến nhầm chỗ rồi. Các cô nương của Bách Hoa lâu chúng tôi bận rộn lắm, sao có thể gọi hết cho công tử được?”

Mục Cẩm nói: “Nếu bà gọi một người đến đây, ta sẽ trả năm lượng bạc, để xem bà có thể gọi được bao nhiêu người đến.”

Tú bà thấy tiền đến trước mặt, trong lòng âm thầm tính toán, trong lâu có hơn năm mươi cô nương, nếu gọi tất cả đến sẽ là một món hời lớn. Trên mặt lại cười tươi: “Được thì cũng được, thế nhưng các cô nương đều đang tiếp khách, không thể gọi đến hết trong một lần được. Công tử, ngài xem thử thế này có được không, ma ma sẽ gọi ba người một đến cho ngài, thế nào?”

“Được.” Mục Cẩm ngẫm nghĩ, lại nói thêm: “Nhưng ta nói trước, nếu bà gọi thiếu một người, ta sẽ trừ năm lượng bạc!”

Tú bà cười híp mắt: “Yên tâm, ma ma cam đoan sẽ không để sót một người!”

Tú bà mập mạp lập tức sai bảo: “Mau lên, rót rượu cho hai vị công tử, mang chút điểm tâm đến đây!”

Mục Cẩm và Mạch Surong ngồi xuống cạnh bàn, tú bà lần lượt gọi các cô nương đến. Mục Cẩm lấy bức vẽ từ trong tay áo ra, bảo từng người đến nhận diện.

Hơn ba mươi cô nương, không có ai từng gặp người này.

Cho đến khi hỏi hoa khôi Liễu Thanh Thanh của Bách Hoa lâu.

“Tôi đã từng gặp vị gia này.”

Mục Cẩm vui mừng trong lòng, vội hỏi: “Khi nào?”

Liễu Thanh Thanh nói: “Khoảng bảy tám ngày trước vẫn còn gặp, trước đây cứ cách mấy ngày hấn lại đến một lần, lần nào cũng tìm tôi hầu hạ. Tôi còn đang khó hiểu, sao nhiều ngày rồi mà không thấy hấn tới.”

“Hấn có nói mình tên gì họ gì không?”

“Cái này thì không nói, có điều mỗi lần đến vị gia này đều đeo mặt nạ, vào trong phòng tôi mới tháo ra, lúc đầu tôi còn tưởng trên mặt vị gia này có vết sẹo nên mới phải bắt đặc đi đeo mặt nạ, khi thấy mặt rồi mới biết không phải.”

Liễu Thanh Thanh hơi nghi hoặc: “Không biết, hai vị công tử có quan hệ thế nào với vị gia kia?”

Mục Cẩm khụ một tiếng, mặt mũi không đỏ tím không đập nhanh: “Bạn cũ.”

Liễu Thanh Thanh vừa nghe thấy hai vị công tử này là bạn cũ của vị gia kia, thuận tiện nói: “Lại nói tiếp, lần trước vị gia kia đến đây có đánh rơi một bức thư ở chỗ tôi, tôi tưởng là hấn sẽ còn đến nữa để tôi trả lại, không biết hai vị công tử có thể giao cho hấn giúp tôi không?”

Mục Cẩm nghe thấy có thư, vội nói: “Đương nhiên.”

“Tôi không mang thư theo người.”

“Ở đâu?”

“Ở trong phòng tôi, tôi sẽ đi lấy ngay, làm phiền hai vị công tử chờ một lát.”

“Không sao.”

Liễu Thanh Thanh rời đi, Mục Cẩm quay sang nói với Mạch Surong: “Xem ra, thi thể kia chính là Lưu Phó Sơn, kẻ phái người giết hấn chắc chắn là chủ

muru vụ việc quan ngân bị cướp.”

Mạch Surong trầm ngâm: “Mà hấn chạy trốn đến đây, nhất định là vẫn còn qua lại với kẻ chủ muru kia. Hấn để bại lộ hành tung của mình với kẻ đó, mới dẫn đến họa sát thân.”

Mục Cẩm cong khoe môi lên: “Nói rất có lý.”

Liễu Thanh Thanh cầm một bức thư đi vào, hai tay dâng cho Mục Cẩm: “Công tử, chính là bức thư này.”

Mục Cẩm cầm bức thư vội mở ra xem.

Mạch Surong thì nói: “Làm phiền cô nương.”

Liễu Thanh Thanh nhìn dung mạo của Mạch Surong, hơi thất thần, sau đó dùng khăn lụa che miệng, cười nhẹ: “Công tử khách khí.”

Mục Cẩm giương mắt nhìn Liễu Thanh Thanh, cảm thấy ánh mắt nàng nhìn Mạch Surong có chút ái muội, kéo tay Mạch Surong lại: “Chúng ta đi.” Vừa mới mở cửa, đúng lúc gặp tú bà, vẻ mặt bà ta đầy ý cười chỉ vào ba hoa nương phía sau: “Công tử, vẫn còn ba người này nữa.”

“Không cần.” Mục Cẩm cầm tay Mạch Surong đang định đi vòng qua bà ta.

Thân mình mập mạp của tú bà chắn đường Mục Cẩm, nói: “Công tử, vừa rồi ma ma tính toán, ngài đã gọi tổng cộng ba mươi sáu cô nương, đó là một trăm tám mươi lượng. Còn có mấy cô nương công tử không gọi vào, coi như ma ma tính rẻ cho ngài một chút, chỉ lấy một trăm năm mươi lượng thôi.”

Lúc này Mục Cẩm mới nhớ ra lúc trước đã hứa trả năm lượng cho một cô nương, nhìn sang Mạch Surong: “Trên người em có mang bạc không?”

Mạch Surong nhìn hấn: “Không có, Mục huynh có mang không?”

“Cũng giống em.”

Hai người vừa nói xong, sắc mặt tú bà thay đổi ngay lập tức: “Công tử nói đùa gì thế, xem cách ăn mặc của công tử, sao có thể không mang bạc? Nhưng mà, ma ma cũng có thể lấy ngân phiếu...”

Không đợi bà ta nói xong, Mục Cẩm và Mạch Surong cùng quay lại vào phòng, nhún người một cái nhảy ra ngoài cửa sổ. Tú bà vội vàng chạy đến gần cửa sổ, đã không thấy bóng dáng hai người đâu.

Tú bà tức tối giậm chân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nực cười, đến cả lão nương mà cũng dám lừa gạt!”

Liễu Thanh Thanh vẫn đang ở trong phòng dùng khăn che miệng cười trộm. Vẻ mặt tú bà đau đớn: “Bạc đã chạy mất rồi, con còn cười.” Vội vàng đi đến nắm tay nàng. “Con gái ngoan của ta, còn đứng đây làm gì, mau đi tiếp khách đi.”

Mục Cẩm và Mạch Surong trở về khách điểm, lấy bức thư ra nghiên cứu, trên thư có viết: Trong vòng một tháng sẽ đưa tiền, người kiên nhẫn chờ, tránh để lộ tung tích.

Trên giấy chỉ có hai dòng chữ đó, đến cả lạc khoản ký tên cũng không có.

“Từ đây xem ra, sỏ dĩ Lưu Phó Sơn bỏ trốn đến một nơi không xa kinh thành như thành Lăng, cũng chỉ là để chia tiền.” Mục Cẩm nhìn bức thư, trầm tư. “Thế nhưng, bức thư này do ai gửi?”

Mạch Surong nói: “Vừa nhắc đến quan ngân, lại vừa tiếp ứng trong ngoài, nhất định là quan viên triều đình. Bình thường khi điện hạ phê duyệt tấu chương công văn, có chú ý đến nét chữ không?”

Mục Cẩm gật đầu: “Đúng là nét chữ thấy hơi quen, nhưng không nhớ rõ rốt cuộc là của ai.”

“Việc này không khó, chỉ cần lấy công văn của văn võ bá quan ra đối chiếu là biết ngay.”

Mục Cẩm đặt bức thư xuống, suy tư một lát, nhìn Mạch Surong nói: “Chuyện ở thành Lăng đã xong rồi, ngày mai chúng ta hồi kinh thôi.”

“Ừm.”

Trên đường hồi kinh gặp phải một trận mưa, khiến hành trình bị chậm lại, phải đến buổi chiều ngày thứ ba mới về đến kinh thành.

Trở về quý phủ, quân gia Trần bá đến nghênh đón.

Mục Cẩm sai bảo: “Đi chuẩn bị nước nóng, bàn cung và Thái tử phi muốn tắm.”

“Vâng, lão nô đi ngay.”

Mục Cẩm và Mạch Surong cùng đi vào phòng, nha hoàn lập tức dâng trà nóng. Mạch Surong đang định cởi áo khoác lông cáo ra, Mục Cẩm ngăn lại:

“Cứ mặc thêm một lúc.”

Mạch Sương ngồi xuống uống trà, cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu là ngày thường nha đầu Đông Linh kia đã vội vàng vây quanh như ong mật từ sớm rồi. Nhưng hôm nay cậu về, sao vẫn chưa thấy bóng dáng nàng đâu.

Uống trà xong, Trần bá nói nước nóng đã được chuẩn bị, Mạch Sương cởi áo khoác ra đi tắm.

Chờ đến khi tắm rửa xong xuôi, vẫn không thấy Đông Linh xuất hiện, Mạch Sương cảm thấy cực kỳ nghi hoặc.

Mục Cẩm đi đến nói: “Mấy hôm nay em cũng mệt rồi, đi ăn trước đi, lát nữa nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừm.”

Đi vào phòng ăn, trên bàn đã bày biện nhiều món, món mặn món chay đều có đủ. Mạch Sương thuận miệng hỏi nha hoàn phía sau: “Sau không thấy nha đầu Đông Linh đâu?”

Nha hoàn run rẩy cả người, nhỏ giọng nói: “Cô ấy, đang ở phòng củi.”

“Ở phòng củi làm gì?”

Nha hoàn không dám nói: “Cô ấy, cô ấy...”

Mục Cẩm thật sự không nhịn được: “Nói rõ ràng, rốt cuộc cô ấy làm sao?”

“Viên lương đệ nói cô ấy không nghe lời, nên phạt nhốt cô ấy ở phòng củi.”

“Chuyện từ bao giờ?” Mục Cẩm hỏi.

“Ba ngày trước.”

Mạch Sương từ từ đứng dậy khỏi ghế, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Điện hạ cứ ăn trước, thần đi xem.”

Mục Cẩm cũng đứng lên: “Ta đi cùng em.”

Hai người cùng đi đến phòng củi. Ngoài cửa phòng củi bị khóa, Mạch Sương cau mày, Mục Cẩm nói với nha hoàn bên cạnh: “Mở cửa ra!”

“Chìa, chìa khóa ở chỗ Viên lương đệ!”

Mục Cẩm quát: “Gọi cô ta đến!”

“Vâng.”

Không lâu sau, Viên Ngọc Chi được nha hoàn dẫn đến.

Viên Ngọc Chi thấy Mục Cẩm trở về, trong lòng vui mừng: “Thái tử điện hạ...”

Còn chưa nói xong, Mục Cẩm đã cắt ngang lời nàng: “Mở cửa ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Ác Ý. Y Khuất

Viên Ngọc Chi nhìn Mục Cẩm, lại nhìn sang Mạch Sương bên cạnh hắn, vẫn cố nói: “Nha đầu Đông Linh kia làm sai chuyện, ta chỉ phạt nhốt lại, không có ác ý gì, chắc Doãn ca ca sẽ không trách ta chứ.”

Mục Cẩm nói lớn giọng: “Bản cung bảo nàng mở cửa ra!”

Viên Ngọc Chi hoảng sợ trong lòng, nói với nha hoàn phía sau: “Mang chìa khóa tới đây!”

Nha hoàn đi lấy chìa khóa, mở cửa. Mạch Sương là người đầu tiên đẩy cửa đi vào, đôi mắt lướt qua khắp phòng củi một lượt, nhìn thấy Đông Linh tái nhợt mặt mũi, nhắm chặt mắt dựa người vào góc tường, đắp cò khô lên người.

Mạch Surong đi đến, cúi xuống vỗ nàng: “Đồng Linh?”

Đồng Linh hơi mở mắt ra, thấy cay mũi, nước mắt rơi xuống, giọng nói mòng manh: “Công tử...”

Mạch Surong dùng mu bàn tay sờ trán nàng, nóng bỏng tay, thật bị sự sốt rồi.

Mục Cẩm quay sang nhìn chăm chăm Viên Ngọc Chi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng điên rồi đúng không?”

Viên Ngọc Chi không phục, cao ngạo nói: “Cô ta cùng lắm chỉ là một nha hoàn, thiếp là chủ tử, chẳng lẽ phạt một nha hoàn làm sai chuyện cũng không được?”

“Tốt nhất là nàng nhớ rõ cho bản cung, cô ấy không phải nha hoàn của nàng, nàng cũng không phải chủ tử của cô ấy!”

Mạch Surong bế Đồng Linh ra khỏi phòng củi, Mục Cẩm đuổi kịp bước chân Mạch Surong, nói với nha hoàn: “Đi mời đại phu!”

Mạch Surong đặt Đồng Linh lên giường, kéo chăn ra đắp. Nha hoàn bung nước nóng đến, Mạch Surong tự tay vắt khăn lau mặt cho nàng.

Mục Cẩm đứng một bên, nhìn Mạch Surong im lặng lau mặt lau tay cho nàng, trong lòng thấy hơi chua chua, nhưng cũng nghĩ lại, từ ngày Mạch Surong gả đến phủ Thái tử chắc cũng chỉ có nha hoàn này tốt với cậu, cho nên hai chủ tớ mới tình thâm như thế.

Mục Cẩm gọi một nha hoàn đến, nghiêm mặt hỏi: “Nói cho bản cung biết, rốt cuộc là chuyện gì.”

Nha hoàn cúi đầu nói sự thật: “Sau khi Viên lương đệ về phủ Thượng thư ở hai ngày thì trở về, từ đó vẫn luôn sai bảo Đồng Linh làm việc nặng, sợ ngày không cho cô ấy nghỉ ngơi. Đồng Linh không nghe lời nên bị đánh, rồi bị nhốt vào phòng củi. Mấy hôm nay đều là Trần bá trộm mang chút đồ ăn đồ uống cho cô ấy.”

Mục Cẩm hít sâu một hơi, lúc trước chỉ nghĩ đưa Mạch Surong đi, miễn cho Viên Ngọc Chi gây khó dễ cho cậu, không ngờ lại quên đưa Đồng Linh đi cùng.

Đại phu đến bắt mạch cho Đồng Linh, để lại đơn thuốc. Mục Cẩm sai hạ nhân nấu chút canh bổ dưỡng mang đến, buổi tối Đồng Linh mới tỉnh lại, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Đồng Linh thấy cay mũi, đôi mắt ngập nước: “Công tử, cậu trở về thật tốt quá.”

Mạch Surong dịu giọng nói: “Uống thuốc đi.”

“Ừm.”

Mạch Surong tự mình dứt thuốc cho nàng, rồi chỉnh lại góc chăn cho nàng.

Đồng Linh nhìn Mục Cẩm vẫn đứng phía sau, lại nhìn Mạch Surong: “Công tử, cậu vừa về, cũng đi nghỉ ngơi đi, em không sao.”

Mạch Surong đáp lại một tiếng. Mục Cẩm dặn dò nha hoàn chăm sóc Đồng Linh, rồi rời đi cùng Mạch Surong.

Vừa rời đi một cái là đến tận bây giờ, hai người vẫn chưa ăn cơm.

Dùng bữa xong, quay về phòng, Mục Cẩm áy náy nói: “Ta hiểu em cũng rất giận cô ta, trong chuyện này cũng có lỗi của ta, là ta mắc nợ em.”

Mạch Surong nghiêm túc nhìn Mục Cẩm: “Điện hạ có lỗi chỗ nào?”

Mục Cẩm nghẹn lời, lập tức nói: “Ta cũng không thể nói rõ, nói chung là có lỗi quá nhiều, không biết phải nói từ đâu.”

“Thần thi cho rằng, là điện hạ nghĩ nhiều rồi.”

Mục Cẩm nhìn cậu, không nói gì.

Mạch Surong quay người đi vào gian trong: “Không còn sớm nữa, thần đi làm ấm giường cho điện hạ trước.”

Nghe thấy cụm từ “làm ấm giường”, Mục Cẩm cười nhẹ một tiếng, đi theo sau cậu, đón lấy áo ngoài cậu cởi ra, treo lên giá áo. Mạch Surong lên giường trước, Mục Cẩm lên sau.

Xốc chăn lên, ôm Mạch Surong vào lòng, hần nhẹ giọng nói: “Ồ chăn được ái phi làm ấm thật là ấm áp.”

Mạch Surong: “...”

Hôm sau, Mục Cẩm lấy hết những công văn và tấu chương có trong thư phòng ra, xếp thành ba chồng trên bàn, có hai chồng cao bằng nửa người. Lại lấy bức thư kia ra, bắt đầu cùng Mạch Surong lật từng quyển công văn tấu chương để đối chiếu nét chữ.

Đến khi đã vui mình trong đồng công văn được nửa canh giờ, Mục Cẩm giờ một quyển tấu chương: “Em xem, nét chữ này có giống không?”

Mạch Surong nhận lấy nhìn lướt qua, rồi đối chiếu với nét chữ trong bức thư, nói: “Mặc dù trông khá giống, nhưng lực dùng bút có chút không khớp.”

Mục Cẩm nhìn kỹ lại, quả thật thấy hơi khác: “Không thì cứ để sang một bên, chúng ta tìm tiếp.”

“Ừm.”

Đến giữa trưa, Trần bá đã tới nhắc nhở dùng bữa hai lần, cả hai đều không để ý, vẫn tập trung đối chiếu nét chữ.

Mãi cho đến giờ thân hai người mới đối chiếu hết nét chữ của tất cả đồng công văn đó, tìm ra được sáu nét chữ tương tự nhau, lần lượt là của Thượng thư bộ Lễ, Trung thư xá nhân, Ngự lại trung thừa, Thị lang bộ Công, Đại Lý ti trực và Giám nghị đại phu.

Đặt sáu nét chữ kia cùng với bức thư một chỗ, Mục Cẩm chỉ vào công văn của Thị lang bộ Công Dương Trung: “Trong sáu người này, nét chữ của Dương Trung là giống nhất.” Ngẩng đầu nhìn Mạch Surong: “Em thấy sao?”

Mạch Surong nhìn chữ của Dương Trung, nói: “Thần cũng cho rằng nét chữ của người này giống nhất.”

Mục Cẩm nói: “Nếu đúng là hần thì có thể nói thông, hồi đầu năm phụ hoàng giao phó việc tu kiến hành cung cho hần lo liệu, các loại kinh phí được tuyên chỉ cũng do một tay hần sắp xếp, lúc trước vận chuyển quan ngân ra khỏi kinh thành cũng là chính hần kiểm tra, muốn gian lận dễ như trở bàn tay.” “Thế nhưng, chỉ dựa vào bức thư có nét chữ tương tự này để định tội hần, e là không thể phục chúng.”

Trong thế gian này những người có nét chữ giống nhau không đến một vạn thì cũng là một ngàn, chỉ trong số các quan viên triều đình thôi cũng đã có sáu người rồi, dựa vào nét chữ để định tội quả thực không thể khiến người ta tin phục. Mục Cẩm thở dài một tiếng: “Nói cũng đúng.”

“Có điều, bây giờ đã có manh mối, ít nhất cũng có phương hướng để điều tra.”

Bên ngoài có người gõ cửa, Mục Cẩm lên tiếng hỏi: “Ai?”

“Điện hạ, là lão nô.” Là giọng của Trần bá.

“Vào đi.”

Trần bá nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, cúi người nói: “Điện hạ, lão nô cho người nấu chút canh, ngải và Thái tử phi vất vả cả ngày, ít nhiều cũng nên ăn một chút.”

Mục Cẩm và Mạch Surong nhìn nhau, lúc này mới nhận ra hai người không hề ăn trưa. Có lẽ Trần bá sợ hai người bị đói nên mới cho người nấu canh.

Mạch Surong nói: “Cứ để canh ở đó, làm phiền.”

Trần bá quay ra bảo hai nha hoàn bưng hai bát canh vào, đặt trên bàn trà, rồi lại lui xuống.

Mục Cẩm đi đến cạnh bàn trà, bưng một bát canh lên mở nắp ra xem, là canh gà nhân sâm. Lại mở bát còn lại, là canh chay. Quay sang nói với Mạch Surong vẫn đang cố đối chiếu nét chữ: “Bận từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, lại đây ăn canh đi.”

Mạch Surong ngẩng đầu, bỏ quyển công văn trên tay xuống, cất bước đi đến.

Mục Cẩm chuyển hai cái ghế tựa qua, hai người ngồi bên bàn trà, mỗi người một bát canh.

Mục Cẩm húp hai thìa canh gà nhân sâm trước, rồi cho thìa vào trong bát của Mạch Surong. Mạch Surong không nói gì, để hần múc một thìa canh của mình, rồi coi như không có việc gì tiếp tục ăn canh.

Mục Cẩm mỉm môi cười nhẹ một tiếng, Mạch Surong nhìn hần, hỏi: “Điện hạ cười gì?”

Mục Cẩm cúi đầu ăn canh: “Không có gì.”

Ngày hôm sau hạ triều, Mục Cẩm cố ý đuổi kịp Thị lang bộ Công Dương Trung: “Dương đại nhân.”

Dương Trung quay đầu lại, vừa thấy là Mục Cẩm, hơi kinh ngạc, vội vàng chấp tay: “Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm khoanh tay trước ngực nói: “Đúng lúc có chút chuyện muốn hỏi Dương đại nhân, không biết có thể cùng đi chung không?”

Dương Trung hơi cứng người lại, trên mặt cố nặn ra một nụ cười: “Có thể đi chung cùng Thái tử điện hạ là vinh hạnh của thần.”

Mục Cẩm giờ tay làm ra tư thế mời, hai người sóng vai đi trên con đường lát đá cẩm thạch trong hoàng cung. Dương Trung hơi chột dạ nên cúi đầu, Mục Cẩm liếc sang nhìn mọi nhất cử nhất động của hần.

Mục Cẩm lên tiếng trước: “Bản cung muốn hỏi Dương đại nhân, hành cung được tu kiến thế nào rồi?”

Dương Trung thở dài một hơi: “Quan ngân đề tu kiến hành cung bị cướp, kinh phí thiếu thốn, thật sự không thể làm gì được, đành phải gác lại một bên.”
Dừng lại một chút, hỏi: “Không biết, chuyện điện hạ truy bắt Lưu Phó Sơn có tiến triển gì không?”

Mục Cẩm cũng thở dài một hơi: “Bản cung đã cho quan phủ khắp các châu huyện truy nã, triều đình cũng phái bộ Hình điều tra, đã hơn hai tháng, vẫn không thấy tung tích Lưu Phó Sơn.”

“Điện hạ đã rất tận tâm tận lực vì chuyện này, nếu thật sự không thể đem tham quan tước nã quy án, cũng không thể trách điện hạ.”

“Chuyện truy bắt Lưu Phó Sơn có thể từ từ, nhưng chuyện tu kiến hành cung, Dương đại nhân định làm thế nào?”

“Chuyện này...” Dương Trung ngẫm nghĩ. “Còn phải xem ý Hoàng thượng.”

“Phụ hoàng đã cao tuổi, từ lâu đã có dự tính thoái vị xong sẽ đến Linh Châu ở, nếu đến lúc đó hành cung vẫn chưa tu kiến xong, trách tội xuống dưới...”
Mục Cẩm chỉ nói một nửa rồi thôi, liếc sang Dương Trung.

Về mặt Dương Trung khó xử nhìn Mục Cẩm: “Thần, thần cũng muốn hoàn thành sớm, nhưng không có kinh phí, thật sự không thể làm gì được.”

Mục Cẩm cong khóe môi: “Chuyện này còn phải xem Dương đại nhân làm thế nào.”

Dương Trung lú lẫm, lập tức cười trừ: “Thần chỉ là một quan viên nhỏ, có thể làm gì được.”

Mục Cẩm nói: “Nếu có được long nhan vui mừng, không biết chừng một quan viên nhỏ như Dương đại nhân có thể thăng chức một đêm, địa vị hơn người cũng nên.”

Sắc mặt Dương Trung khó coi: “Điện hạ nói đùa.”

Ra khỏi hoàng cung, kiệu của Mục Cẩm chờ ở phía trước, kiệu phu thấy Thái tử đi về hướng này, bèn vén màn lên.

Trở về phủ, Mục Cẩm lập tức hỏi Trần bá Thái tử phi đang ở đâu, Trần bá vừa mới nói đang ở thư phòng, Mục Cẩm đã quay lưng, đi về phía thư phòng của Mạch Sương.

Trong thư phòng, Mạch Sương chuyên tâm vẽ một bức tranh sơn thủy.

Mục Cẩm đẩy cửa đi vào. Mạch Sương ngẩng đầu nhìn hần, buông bút xuống: “Sao về sớm vậy?”

“Đạo này không có nhiều chuyện, nên hạ triều sớm.” Mục Cẩm thấy bên cạnh Mạch Sương không có Đông Linh, bèn thuận miệng hỏi một câu: “Nhà đầu Đông Linh khỏe hơn chưa?”

“Đa tạ điện hạ quan tâm, sáng nay thần đến xem, đã tốt hơn nhiều.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Sau đó, Mục Cẩm lại bất chợt nói một câu. “Nhìn ra được, em rất tốt với Đông Linh.”

Mạch Sương thần nhiên nói: “Thần đối với ai cũng giống nhau.”

Sắc mặt Mục Cẩm âm thầm dần, suýt nữa đã thốt ra hỏi trong lòng cậu hần được coi là gì, nhưng lại sợ cậu nói ra đáp án mà mình không muốn nghe, đành phải nuốt lời nói lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không Khảo Mà Xung

Mạch Sương nói sang chuyện khác: “Hôm nay điện hạ có nói chuyện với Dương Thị lang không?”

“Có nói với hần mấy câu, người này cất giấu rất kỹ, từ mấy lời nói suông cũng không phát hiện được gì.” Nói xong thì đến bên cạnh Mạch Sương, nhìn bức tranh sơn thủy của cậu.

Mạch Sương nói: “Thần có một kế.”

“Ồ?” Mục Cẩm có hứng thú nhìn cậu. “Nói nghe xem.”

“Tục ngữ nói không làm chuyện thẹn với lòng, nửa đêm không sợ ma đến gõ cửa. Nếu Dương Trung thật sự phái người đi giết Lưu Phó Sơn, chắc chắn

trong lòng sẽ có điều giấu giếm, nếu hấn gặp lại Lư Phó Sơn, điện hạ nghĩ xem, hấn sẽ phản ứng thế nào?”

Mục Cẩm nghe xong, nếu sử dụng chiêu này thật tốt rất có thể sẽ khiến hấn không khảo mà xưng: “Chẳng lẽ, em định gọi hồn ma Lư Phó Sơn đến?”

Mạch Suồng cười nhẹ một tiếng: “Tất nhiên không phải, nếu gọi đến thật, e là sẽ làm điện hạ sợ hãi.”

Mục Cẩm hơi ngưng ngưng, lần trước nhìn thấy thi thể của Lư Phó Sơn xong, mấy ngày liền hấn không ăn uống được gì. “Nói cách khác, có thể gọi được?”

Mạch Suồng nói: “Thần chưa từng thử bao giờ.”

Đột nhiên Mục Cẩm hiểu ra: “Ý em là tìm người đóng giả?”

“Điện hạ thấy sao?”

Mục Cẩm cười: “Một kế hay như thế, rất đáng thử một lần.”

Để có thể tiến hành thuận lợi, Mục Cẩm cố ý cho người đi tìm nhân sĩ giang hồ thông thạo thuật dịch dung, làm ra một khuôn mặt của Lư Phó Sơn.

Hôm đó có một cơn mưa lạnh, mây đen trên trời còn chưa tản hết, đêm dần sâu, trời đất tối đen như mực.

Mục Cẩm dẫn Mạch Suồng và một thị vệ đóng giả hồn ma của Lư Phó Sơn lên vào Dương phủ. Mọi người trong Dương phủ đều đã ngủ, chỉ có gió bắc thì thoảng thổi qua tạo thành chút tiếng động.

Ba người đi đến bên ngoài phòng ngủ của Dương Trung.

Thị vệ lấy đao cắm vào khe cửa, dịch chuyển chốt cài ở cửa ra. Đợi đến khi một cơn gió lạnh thổi đến, thì dùng sức đẩy cửa thật mạnh, tung tiền vàng lên không trung, những tờ tiền vàng theo gió bay vào trong phòng.

Mạch Suồng dùng pháp ấn, triệu mấy ngọn lửa màu lam, trôi lơ lửng trên bầu trời, trông giống như ma troi, chiếu sáng một vùng.

Một nam một nữ đang ngủ trên giường bỗng tỉnh lại, một giọng nam run rẩy vang lên: “Ai?” Không nghe thấy tiếng trả lời, lại thấp thòm vén màn giường ra, đầu tiên là nhìn thấy mấy ngọn lửa màu lam, dựa theo ánh sáng ngọn lửa để nhìn, thì thấy một khuôn mặt được chiếu vào lúc sáng lúc tối.

Dương Trung bị dọa suýt thì vỡ mặt, hai hàm răng va lập cập vào nhau: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi là ai?”

Thị vệ kéo dài giọng ra nói: “Sao nào, Dương đại nhân không còn nhớ hạ quan nữa?”

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ngươi phải người hạ độc ta, chẳng lẽ, nhanh như vậy ngươi đã quên?”

Dương Trung trợn trừng mắt, tay run rẩy không ngừng: “Sao, sao ngươi tới đây?”

“Oan có đầu, nợ có chủ, ngươi phải người giết ta, ta không tìm ngươi thì tìm ai?”

“Không... Không phải ta.”

“Vậy là ai?”

“Là, là Doãn Thừa tướng, là hấn, hấn bảo ta phải người, không, không phải, là hấn phải người giết ngươi, không liên quan đến ta!”

“Ba mươi vạn lượng quan ngân đang ở đâu?”

“Ở phủ Thừa tướng, ta cũng giống ngươi, đều bị hấn sai bảo. Ngươi muốn tìm, thì đi tìm hấn!”

Thị vệ giờ tay làm ra động tác bóp, nghe răng trợn mắt mặt mũi dữ tợn nói: “Nếu ngươi lừa ta, ta bóp chết ngươi!”

“Không dám, không dám...” Thân mình Dương Trung run rẩy như cái sàng. “Ngươi, ngươi mau đi đi, đến lúc đó ta sẽ đốt rất nhiều tiền vàng cho ngươi!”

Lúc này, Mục Cẩm đang đứng nghe ngoài cửa quay sang nhìn Mạch Suồng, tâm tình phức tạp.

“Đi thôi.” Mạch Suồng nhẹ giọng nhắc nhở Mục Cẩm.

Mục Cẩm ném viên đạn tạo khói mù ra, một làn khói trắng bốc lên trong phòng, thị vệ lùi ra ngoài cửa trong làn khói đó, mấy đám ma troi cũng biến mất.

Căn phòng khôi phục sự yên tĩnh, thế nhưng cánh cửa vẫn mở, Dương Trung thở hổn hển, một lúc lâu sau vẫn không bình tĩnh lại được.

Mục Cẩm vốn dĩ định chờ Dương Trung khai ra kẻ đứng đằng sau xong sẽ xông vào phòng ngay lập tức, nhưng Dương Trung lại khai ra một Doãn Thừa tướng, bắt buộc phải thay đổi kế hoạch.

Trở về phủ, Mạch Surong và Mục Cẩm một trước một sau vào phòng.

Mạch Surong đi đến cạnh bàn rót một chén trà.

Mục Cẩm đóng cửa phòng, quay sang nhìn cậu: “Nếu thật sự là Doãn Thăng làm...” Dừng một chút, mím môi. “Em có gì muốn nói không?”

Mạch Surong nhàn nhạt nói: “Xin điện hạ cứ xử lý công bằng.”

“Nhận của hối lộ, nặng thì tội chết, cho dù không chết, cũng khó tránh khỏi tai họa.”

Mạch Surong nhìn chén trà trong tay: “Là trong mắt ông ấy không có vương pháp, tội đáng bị phạt.”

Mục Cẩm trầm mặc một lúc, mới nói: “Hắn vốn không xứng làm cha em.”

Mạch Surong ngược lên đối diện với Mục Cẩm, không nói gì.

Ngày hôm sau, Thị lang bộ Công Dương Trung bị bệnh xin nghỉ, đặc biệt mời mấy đạo sĩ đến phủ làm phép. Khắp nơi trong phủ đều dán bùa chú, thậm chí Dương Trung cũng mang theo một cái trên người thòi thòi khắc khắc.

Tối hôm đó, Mục Cẩm phái một ám vệ đến phủ Thừa tướng điều tra, sơ suất bị trưởng tử của Doãn Thăng phát hiện, giao đấu mấy chiêu với hắn, thấy tình thế không ổn liền rời đi.

Trở về bẩm báo Mục Cẩm, Mục Cẩm hỏi: “Hắn có nhận ra thân phận ngươi không?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt.” Mục Cẩm phát tay. “Lui xuống đi.”

“Vâng, ty chức cáo lui.”

Sau khi ám vệ rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Mục Cẩm. Con cáo già Doãn Thăng kia giấu ba mươi vạn lượng quan ngân trong phủ, nhất định là nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chỉ là, rốt cuộc có thể giấu ở đâu được?

Ba mươi vạn lượng quan ngân lúc trước tổng cộng khoảng gần mười nương, hắn đã qua mắt mọi người thế nào để chuyển vào trong phủ của mình?

Tên cáo già Doãn Thăng kia, nhất định sẽ không dễ dàng nhận tội. Cách duy nhất chính là tìm được ba mươi vạn lượng quan ngân đó trong phủ của hắn, để hắn hết đường chối cãi, qua đó tội danh cũng bị định đoạt.

Thế nhưng, định tội hắn rồi, Mạch Surong sẽ thế nào? Liệu có phải chịu liên lụy không? Có hạn hắn không?

Trước đây Mục Cẩm chỉ hận không thể tóm được nhược điểm của Doãn Thăng để trị tội, nhưng bây giờ, nỗi lo nghĩ lại nhiều thêm một tầng, hai mặt đều khó xử.

Theo lý mà nói, Mạch Surong đã là người của phủ Thái tử, không còn là người của Doãn gia nữa, cho dù Doãn gia có bị sao trăm cũng không thể kéo cậu vào, nhưng khó đảm bảo sẽ không bị liên lụy.

Dù có điều đắn đo, song hành vi phạm tội của Doãn Thăng là không thể tha thứ. Nếu bây giờ tha cho hắn một lần, sau này rất có thể hắn còn làm nguy hại đến triều đình.

Bên ngoài có người gõ cửa, Mục Cẩm cho vào.

Người vào là Viên Ngọc Chi.

Mục Cẩm liếc nhìn nàng một cái: “Chuyện gì?”

Viên Ngọc Chi đang cầm một đôi giày trên tay, nàng đi đến trước bàn, nói: “Trời đang lạnh, thần thiếp làm cho điện hạ một đôi giày, rất thích hợp dùng trong mùa này.”

Mục Cẩm nhìn lướt qua đôi giày: “Trong phủ có tú nương, nàng không cần tự làm.”

“Thần thiếp ở trong phủ rất rảnh rỗi, có thể làm chuyện gì cho điện hạ thì làm một chút.”

Mục Cẩm lạnh giọng nói: “Nếu nàng có thể an thủ bốn phận ở trong phủ, đã là giúp bản cung rất nhiều.”

Sắc mặt Viên Ngọc Chi hơi thay đổi, cắn môi dưới, có chút tức giận: “Điện hạ cảm thấy thần thiếp không an thủ bồn phận sao?”

Thấy nàng lại sắp nóng nảy, Mục Cẩm nói: “Chỉ nhắc nhở nàng thôi.”

Viên Ngọc Chi nói: “Điện hạ bảo thần thiếp an thủ bồn phận, thế nhưng, thần thiếp đã vào phủ lâu như vậy, điện hạ vẫn chưa từng đến chỗ thần thiếp, bồn phận của người làm chồng, điện hạ có thủ không?”

“Bản cung nói rồi, cho bản cung thời gian.”

“Thế nhưng, rốt cuộc là bao lâu?” Viên Ngọc Chi nói. “Một tháng, hai tháng, hay là một năm, hai năm, điện hạ có thể nói rõ không?”

Mục Cẩm thật sự muốn nổ tung đầu óc, bây giờ trong lòng hắn chỉ có một mình Mạch Surong, làm gì còn chỗ trống nào dành cho người khác? Và lại, nếu không phải lúc trước Viên Ngọc Chi đòi chết, Mục Cẩm đã không đồng ý cưới nàng.

Câu hỏi của Viên Ngọc Chi, Mục Cẩm không muốn trả lời, chỉ nói: “Bản cung còn có chuyện phải làm, nàng đi xuống đi.”

Viên Ngọc Chi mím môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, để giày trên bàn của Mục Cẩm: “Thần thiếp cáo lui.”

Hôm sau, Viên Ngọc Chi khóc sụt sùi vào cung gặp Hoàng hậu, kể lể nỗi khổ trước mặt Hoàng hậu. Hoàng hậu nghe xong cũng rất bất đắc dĩ, lúc trước Mục Cẩm đồng ý cưới Viên Ngọc Chi chỉ vì muốn giữ tính mạng cho nàng, hiện giờ có kết cục này, cũng chỉ trách Viên Ngọc Chi trước kia quá bướng bỉnh.

Hoàng hậu trấn an nói: “Ngọc Chi, chuyện này không vội, cứ để từ từ, Thái tử nhất thời còn chưa quen được, đợi thêm một thời gian để nó quen dần, tất cả sẽ tốt hơn.”

Viên Ngọc Chi lau nước mắt nói: “Nhưng mà, bây giờ Thái tử điện hạ say đắm cái tên Doãn Mạch Surong kia đến mức thần hồn điên đảo, ngay cả nhìn con một cái cũng không chịu.”

“Chuyện này...”

“Tên Doãn Mạch Surong kia biết dùng thuật vu cổ, hắn đã hạ chú cho điện hạ rồi, nên điện hạ mới lạnh nhạt với con. Cô cô, người phải làm chủ cho con đây.”

Hoàng hậu nhíu mày: “Thuật vu cổ, con có bằng chứng không?”

“Con...” Viên Ngọc Chi cắn môi. “Doãn Mạch Surong xuất thân từ đạo quán, biết thuật vu cổ cũng là bình thường mà.”

Hoàng hậu thở dài một hơi: “Nhưng con không có bằng chứng, bản cung phải làm chủ cho con thế nào.”

Viên Ngọc Chi lắc lắc cánh tay Hoàng hậu, vẻ mặt ủy khuất nói: “Cô cô, nếu người không làm chủ cho con, trên đời này sẽ không ai làm chủ cho con hết.”

Hoàng hậu vỗ vai nàng: “Con yên tâm, bản cung đứng về phía con. Điện hạ thân là Thái tử, phải kế thừa hoàng tự, chung quy Thái tử phi là nam nhân, cuối cùng vẫn là con sinh cho Thái tử không phải sao.”

Nhắc đến chuyện con nối dõi, hai má Viên Ngọc Chi đỏ ửng, sắc mặt cũng vui mừng hơn: “Cô cô nói xa quá, điện hạ còn chưa viên phòng với con mà.”

“Không vội không vội, đây là chuyện sớm muộn.”

Hoàng hậu rất yêu thương người cháu ngoại này của mình, chuyện gì cũng đều nghe nàng, lần này Viên Ngọc Chi khổ sở cầu xin như vậy, trong lòng Hoàng hậu mềm nhũn, nên cái gì cũng đồng ý.

Hoàng hậu cũng biết nói với Mục Cẩm chỉ vô dụng, cho nên hôm sau tuyên Mạch Surong tiến cung. Khi đó Mục Cẩm đã ra ngoài làm việc, không ở trong phủ, một mình Mạch Surong đi gặp Hoàng hậu.

Hoàng hậu mời cậu đến lương đình trong Ngự hoa viên, mình thì chờ ở đó trước. Mạch Surong thính an, Hoàng hậu cho cậu ngồi xuống. Hoàng hậu cũng là một người dễ gần, khi nói chuyện với Mạch Surong, ngữ khí rất đúng mực.

“Nghe nói, Thái tử nạp trắc phi đã hơn một tháng, nhưng ngày nào cũng ngủ trong chủ phòng, chuyện này có thật không?”

Mạch Surong hơi mím môi, trả lời: “Là thật.”

Hoàng hậu cười nhẹ: “Xem ra, Thái tử cũng tinh sâu ý nặng với người nhĩ.”

“Điện hạ là người hòa nhã, luôn đối xử bình đẳng với thần và người khác.”

“Đứa trẻ kia lương thiện, bản cung cũng hiểu.” Hoàng hậu nương nương nhìn một khóm hoa bên ngoài đình. “Thế nhưng, nó cũng có lúc không suy nghĩ chu toàn. Hơn một tháng nay, nó ngủ trong chủ phòng kể ra cũng rất tốt, chỉ là, đáng thương cho Ngọc Chi.”

Mạch Surong đã đoán được Hoàng hậu muốn nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kiên Trinh Không Đổi

“Ngọc Chi là trắc phi, ở trong phủ nên nghe theo ngươì và Thái tử, rất nhiều chuyện nó không làm chủ được.” Ngừì khí của Hoàng hậu cũng coi như ôn hòa, thu hồi tầm nhìn từ ngoài đình lại, nhìn Mạch Surong. “Ngươì cũng hiểu, Mục Cẩm không còn ít tuổi, mấy Hoàng tử nhỏ tuổi hơn nó đều có con nối dõi rồi. Không chỉ Hoàng thượng và bản cung, còn có văn võ bá quan đều trông mong Thái tử có con. Ngươì thân là Thái tử phi của nó, cũng không muốn sau này nó vô hậu chứ.”

“Tất nhiên thần không muốn.”

“Ngươì có thể nghĩ vậy thì tốt rồi. Đáng tiếc quá, ngươì là nam tử, không thể sinh nở, nếu không bản cung cũng không cần phải phí chút tâm tư này.” Hoàng hậu bưng chén trà lên, mở nắp chén nhấp một ngụm, rồi đặt nhẹ xuống. “Đứa trẻ Mục Cẩm kia hiện giờ bất luận thế nào cũng không đến gần ai khác ngoài ngươì. Nếu cứ để như vậy, không chỉ sau này phải lo nghĩ về hoàng tự, còn cuộc đời của Ngọc Chi nữa, đều phải chịu thiệt. Ngươì nói xem, sao có thể không khiến bản cung lo lắng đây.”

Mạch Surong trầm tĩnh nói: “Mẫu hậu yên tâm, điện hạ có chừng mực.”

“Ngươì đừng nói chuyện thay nó, bản cung nhìn nó lớn lên từ nhỏ, tính tình nó thế nào, bản cung biết rõ.” Hoàng hậu thở dài một hơi. “Ngươì là Thái tử phi, cho dù không thể sinh nở, nhưng cũng có trọng trách kế thừa hoàng tự. Bình thường những chuyện Mục Cẩm không nghĩ đến, ngươì cần nhắc nhở nó, bây giờ ngoại trừ ngươì ra, có lẽ người khác nói gì nó đều không nghe vào tai. Bản cung nói vậy, ngươì cũng hiểu đây.”

“Thần hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi. Bản cung cũng không muốn nghĩ nhiều, có một số việc ngươì phải đích thân làm.”

Mạch Surong trở về phủ Thái tử, Mục Cẩm vẫn chưa về. Có điều, cậu cũng không định nói chuyện hôm nay mình tiến cung gặp Hoàng hậu cho hắn biết.

Khi Mục Cẩm trở về, vừa vặn là giờ ăn tối. Dùng bữa tối xong, Mạch Surong nhắc đến chuyện kia.

“Điện hạ cưới Viên lương đệ đã hơn một tháng rồi nhì.”

Mục Cẩm hơi ngạc nhiên: “Thì sao?”

“Chỉ là cảm thấy điện hạ nạp tiểu thiếp rồi, nhưng hàng đêm đều ở trong chủ phòng, có chút không ổn.”

Mục Cẩm đáp lại rõ ràng: “Chẳng có gì không ổn hết, ta luôn coi Ngọc Chi là muội muội.”

“Nhưng bây giờ, cô ấy là trắc phi của ngườì, không phải sao?”

Mục Cẩm nhướn mày: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Mạch Surong nhàn nhạt nói: “Thần chỉ muốn nhắc nhở điện hạ, chuyện đã thế này rồi, không thể trốn tránh mãi được.”

“Ý em là muốn ta đến chỗ Ngọc Chi?”

Mạch Surong trả lời thẳng: “Phải.”

Mục Cẩm càng nhướn mày sâu hơn: “Nếu ta đến chỗ cô ấy, chẳng lẽ em không khó chịu?”

“Viên lương đệ là trắc phi của điện hạ, người đến chỗ cô ấy là bình thường, sao thần lại khó chịu.”

“Lời này là thật lòng?”

“Đương nhiên.”

Mục Cẩm nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của cậu, trong lòng tức giận khó nói thành lời. Thế mà Mạch Surong không hề để ý chuyện này, có phải chứng tỏ trong lòng cậu vốn không có hắn?

“Được, đêm nay bản cung đến chỗ cô ấy.” Mục Cẩm nổi giận để lại một câu, rồi đến thư phòng.

Đông Linh đi đến phía sau Mạch Surong, nói: “Công tử, sao cậu có thể nói vậy với điện hạ? Thái tử điện hạ không đến chỗ nữ nhân họ Viên kia chính là vì không thích cô ta. Người điện hạ thích là cậu, cậu vừa nói như vậy, chắc chắn điện hạ giận rồi.”

“Hắn là Thái tử, phải gánh vác trọng trách kế thừa hoàng tự.” Mà cậu, không thể cho hắn con nối dõi.

“Nhưng mà, nhưng mà, cũng phải để hắn cam tâm tình nguyện mới được chứ.”

Trong lòng Mạch Surong nặng trĩu, hôm nay Hoàng hậu đã nói rất rõ rồi, cậu là Thái tử phi, không thể sinh nở, nhưng có trọng trách kế thừa hoàng tự. Mục Cẩm tuyệt đối không thể vô hậu, một bước này sớm muộn gì hắn cũng phải bước qua.

Phu nhân chính thất trong gia đình vương tôn quý tộc, nếu nhập môn đã lâu mà không sinh được, sẽ phải chủ động nạp thiếp cho phu quân của mình. Dù cho không muốn đến mấy, cũng không thể để phu quân của mình tuyệt hậu được. Cậu thân là Thái tử phi, mà cũng là nam nhi, sao có thể không thấy được việc lớn.

Đông Linh thấy Mạch Surong trầm mặc, nói: “Công tử, không phải em muốn trách cậu, em cũng hiểu cậu muốn tốt cho Thái tử điện hạ, sau này Thái tử điện hạ phải kế thừa hoàng vị, không thể không có con.”

Mạch Surong vẫn không nói gì.

Đông Linh mỉm môi, nói tiếp: “Cũng tốt thôi, dù sao cậu cũng là Thái tử phi. Viên Ngọc Chi sinh được con xong thì vẫn phải làm con thừa tự của cậu. Đến lúc đó, Thái tử điện hạ có con nối dõi rồi, không phải lo lắng gì nữa, là có thể cùng cậu trưởng tương tự thù rồi.”

Mạch Surong trầm giọng xuống: “Ta không thể ở bên hắn cả đời.”

“Tại sao?” Đông Linh đuổi kịp bước chân của Mạch Surong. “Công tử, cậu vừa nói không thể ở bên hắn cả đời, là ý gì?”

Mạch Surong vừa đi vừa thản nhiên nói: “Không có gì.”

Đông Linh nhìn theo bóng dáng của Mạch Surong, cứ cảm thấy có chỗ nào đó bất thường.

Mục Cẩm ngồi trong thư phòng xem công văn mà không yên lòng, uống hết một chén trà, cũng chỉ xem một hai quyển, rồi dứt khoát rút một quyển sách trên giá sách đằng sau ra đọc.

Tính toán canh giờ, Mục Cẩm về phòng, lúc đi đến gần cửa mới phát hiện mình vô thức quay về chủ phòng, nhìn chủ phòng sáng ánh nến từ xa, tâm tình phức tạp.

Đứng đó một lúc, quay người đi đến phòng ngủ của Viên Ngọc Chi.

Lại đứng trước cửa phòng Viên Ngọc Chi một lúc lâu, không ngờ đột nhiên cửa mở ra, Viên Ngọc Chi vui sướng ra mặt, lập tức bước đến ôm hắn, dịu dàng nói: “Thái tử điện hạ, cuối cùng thần thiếp cũng chờ được chàng.”

“Bên ngoài lạnh lắm, điện hạ mau vào đi.” Viên Ngọc Chi kéo tay Mục Cẩm vào trong phòng.

Trong phòng có đốt huân hương, mùi hơi nồng, Mục Cẩm không thích huân hương quá nồng: “Tắt huân hương đi.”

“Điện hạ không thích?”

“Không thích.” Mục Cẩm lạnh giọng đáp.

“Vậy thần thiếp sẽ tắt.” Nói xong, Viên Ngọc Chi dùng nước trà dập tắt huân hương trong lư.

Đi đến trước mặt Mục Cẩm, trên mặt nàng ửng đỏ, giọng nói mềm mại như có thể vắt ra nước: “Điện hạ vất vả hôm nay, nhất định là rất mệt, thần thiếp hầu hạ điện hạ đi ngủ.”

Mục Cẩm đứng im không động đậy, cũng không nói gì, để mặc Viên Ngọc Chi đến. Viên Ngọc Chi nhanh chóng cởi quần áo cho hắn, chỉ để lại tiết y màu vàng nhạt, sau đó cởi quần áo của mình, áo ngoài rơi xuống khỏi vai, lộ ra cái yếm thêu hoa màu hồng bên trong.

Viên Ngọc Chi kiễng chân, hai tay ôm cổ Mục Cẩm, tim đập thành thịch, đôi mắt phấp phấp nhìn Mục Cẩm, xấu hổ nói: “Điện hạ.”

Mục Cẩm nhìn đôi môi hồng nhuận của nàng từ từ đến gần, nhớ lại những lúc hôn nhau quấn quýt cùng Mạch Surong, hai tay vô thức giữ lấy vai Viên Ngọc Chi đẩy ra xa, kéo xa khoảng cách với nàng: “Nàng đi nghỉ sớm đi.”

Viên Ngọc Chi ngậy người nhìn Mục Cẩm: “Sao vậy?”

Mục Cẩm quay người ra khỏi phòng, Viên Ngọc Chi nhìn bóng dáng hắn biến mất ngoài cửa, gọi to: “Điện hạ!”

Mục Cẩm chỉ mặc tiết y tiết khổ bước nhanh trong phủ, đi trên con đường về chủ phòng mà hần quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, qua một cổng tròn, đi tiếp một đoạn đường trải đá cuội, lại đi dọc qua một đoạn hành lang là có thể nhìn thấy.

Trong phòng vẫn có ánh nến, Mục Cẩm đẩy cửa bước vào.

Đông Linh thấy Mục Cẩm ăn mặc thế kia, trợn trừng mắt: “Thái, Thái tử điện hạ!”

Mạch Sương vừa rửa mặt xong, chiếc khăn vẫn còn trên tay: “Sao lại...”

Mục Cẩm bước vội đến, ôm chặt cậu vào trong ngực.

Đông Linh thấy tình hình thế này, tự giác ra ngoài.

Mục Cẩm vui mặt trong cổ cậu: “Sao em có thể đẩy ta cho người khác?”

Mạch Sương nhắm mắt, một lúc sau mới nói: “Có một số chuyện, sớm muộn gì điện hạ cũng phải đối mặt, không phải sao.”

“Đó là sau này, không phải bây giờ.” Nói xong, Mục Cẩm cắn nhẹ một cái trên cổ cậu, nụ hôn dịu dàng cũng rơi trên cổ. Mạch Sương ngửa đầu ra sau, trong cổ họng phát ra một tiếng rất nhỏ.

Mục Cẩm ôm cậu đặt lên giường, lại kéo chăn đến đắp cho cậu, hai tay chống ở hai bên tai cậu: “Em cứ yên tâm làm Thái tử phi, không cần quan tâm bất cứ thứ gì khác. Sau này nếu có chuyện gì, cứ để ta gánh vác.”

Mục Cẩm áp môi lên môi cậu hôn xuống, hôn đến khi say mê, tay Mạch Sương dần dần đặt lên lưng hắn.

Cây nến trong phòng cháy hết, chỉ còn lại một màu tối đen. Trong bóng tối, thi thoảng có mấy tiếng thở gấp, mấy tiếng rên nhẹ.

Ngày hôm sau, Viên Ngọc Chi nhìn thấy Mạch Sương từ xa bèn quay sang đi đường vòng.

Đông Linh đi vào trong thư phòng sau Mạch Sương, trộm cười: “Công tử, em đã nói rồi mà, người điện hạ thích là cậu. Còn những chuyện khác, có muốn ép buộc cũng không được đâu.”

Mạch Sương liếc nàng một cái, nha đầu kia nói nhiều thật, có những lúc cậu không biết phải đáp lại thế nào.

Đông Linh hơi kinh ngạc bịt miệng lại, ngón tay chỉ vào cổ Mạch Sương: “Công tử!”

“Kêu to như vậy làm gì?”

“Trên cổ cậu có dấu răng!”

Mạch Sương: “...”

Đông Linh vẫn bịt miệng, mở to mắt nhìn Mạch Sương, dường như hiểu ra cái gì đó: “Vậy, vậy lần trước, cậu nói bị muỗi đốt, cũng, cũng là dấu răng nhì!” Nghe ngữ khí, còn có chút hưng phấn trong đó.

Mạch Sương đỡ trán, nên nói rõ với Mục Cẩm thôi, lần sau đừng có cắn vào nơi dễ nhìn thấy.

Đông Linh cố nhịn cười, khụ một tiếng: “Nếu khoác thêm áo lông cừu vào sẽ che được, để em mang đến cho.”

Mạch Sương cúi đầu đọc sách: “Không cần.”

“Ừm, dù sao cũng không sâu, cậu và Thái tử điện hạ vốn đã...”

Nha đầu Đông Linh càng nói càng hăng hái, Mạch Sương đen mặt: “Đừng nói nữa.”

Đông Linh tưởng công tử nhà mình thanh tâm quả dục, rất có thể không thích làm chuyện đó: “Cái đó, công tử, không phải cậu, không cam tâm tình nguyện đấy chứ?”

Mạch Sương cười mắng: “Em còn nói thành nghiện à?”

Đông Linh bịt miệng, lắc đầu: “Không nói nữa không nói nữa.”

Mục Cẩm hạ triều trở về, nhìn thấy dấu vết trên cổ Mạch Sương, tâm tình cực kỳ tốt.

Những vừa nghĩ đến chuyện về Doãn Thăng, thần sắc trong mắt lại lãnh đạm dần.

“Em đi theo ta.” Mục Cẩm nói.

Mạch Surong đi theo hấn vào thư phòng. Đông Linh cũng định vào cùng, Mục Cẩm quay lại nói: “Người chờ bên ngoài, bản cung có chuyện muốn nói với ái phi.”

Đông Linh gật đầu: “Vâng, vâng.”

Mục Cẩm đóng cửa, quay lại nhìn Mạch Surong.

Mạch Surong có thể đoán được Mục Cẩm sẽ về chuyện gì, bèn hỏi: “Điện hạ có điều tra được gì không?”

Mục Cẩm lắc đầu, thờ dài một hơi: “Không.”

“Vậy điện hạ định làm thế nào?”

“Hai ngày trước ta đã phái người đến phủ Thừa tướng tìm hiểu.”

“Kết quả thì sao?”

“Bị đại ca của em phát hiện, còn giao đầu mấy chiêu, còn nơi cất giấu quan ngân, vẫn chưa tìm được.”

Mạch Surong trầm ngâm, rồi nói: “Nếu là giấu ba mươi vạn lượng quan ngân trong phủ, nhất định phải giấu ở một nơi mà người khác không dễ tìm ra.”

“Em muốn nói phủ Thừa tướng có đường hầm?”

“Thần cũng không biết rõ, chỉ đoán thôi.”

Mục Cẩm suy tư: “Nếu có đường hầm, rất có thể là ở dưới mặt đất. Còn cửa ra vào đường hầm, nhất định là rất bí ẩn.”

Mục Cẩm đối diện với ánh mắt của Mạch Surong, hai người không cần nói ra cũng hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Mục Cẩm ngẫm nghĩ, cong môi lên cười: “Nếu dùng danh nghĩa con rể để đến phủ Thừa tướng một chuyến, thuận tiện điều tra một chút, nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý.”

“Con rể?” Mạch Surong nhướn mi. “Thần nhớ rõ, phủ Thừa tướng không có thiên kim.”

Mục Cẩm cười nhẹ một tiếng: “Nếu em không thích, vậy thì dùng danh nghĩa con dâu.”

Mạch Surong hơi ngần ra, về mặt người kia lại không hề có một chút để ý đến cách tự xưng con dâu này.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ngoài Thăm Trong Dò

Chập tối hôm sau, từ sớm Mục Cẩm đã bảo Trần bá chuẩn bị quà cáp, muốn đến phủ Thừa tướng làm khách, ở lại ăn một bữa, thuận tiện đi thăm quan phủ Thừa tướng.

Ngoài mặt là muốn làm khách, kỳ thực là nhân cơ hội để điều tra.

Ở bên này, Mục Cẩm vừa định rời đi.

“Điện hạ.”

Mục Cẩm quay đầu, dừng chân lại, nhìn thấy Mạch Surong đi đến, bất mãn nhíu mi: “Không phải ta đã nói rồi sao, bên ngoài trời lạnh, ra khỏi phòng phải nhớ mặc thêm áo lông cừu vào chứ?”

“Không sao, thể chất của thần tử nhỏ đã lạnh, không phải sợ lạnh.” Mạch Surong hơi thẳng. “Điện hạ định ra ngoài?”

“Ừ.” Mục Cẩm gật đầu.

“Muốn đến phủ Thừa tướng?”

Mục Cẩm hơi kinh ngạc, làm sao cậu biết được? Rõ ràng hấn không hề nói gì cho cậu biết.

Mạch Suong vừa mới nghe tin Trần bá muốn chuẩn bị quả đưa đến phủ Thừa tướng đã chạy vội đến đây. “Nếu điện hạ tùy tiện đến nhất định sẽ bị nghi ngờ. Hai ngày sau là ngày giỗ của thê mẫu, đến lúc đó, nếu điện hạ không chê thì đi cùng thân thấp nển hương cho thê mẫu.”

“Thê mẫu?” Mục Cẩm khó hiểu nhìn cậu. “Thừa tướng phu nhân kia?”

“Đó không phải là sinh mẫu của thần.” Mạch Suong nhẹ nhàng đáp.

Sinh mẫu của Mạch Suong và Thừa tướng phu nhân hiện tại chính là hai tỷ muội ruột thịt, hai người cùng chung một chồng, tỷ tỷ là chính thất, muội muội là trắc thất, may mắn ở chỗ hai người không tranh giành đấu đá nhau giống như thê thiếp trong các gia đình vương tôn quý tộc khác, hai người vẫn là tỷ muội tốt như trước.

Muội muội gả vào phủ Thừa tướng được hai năm thì sinh được một con trai, sinh sản xong sức khỏe ngày càng kém đi. Lúc ba tuổi, Mạch Suong vốn trầm bệnh quán thân được đưa đến đạo quán, sau đó không lâu, sinh mẫu của cậu cũng tạ thế vì bệnh.

Đến lúc này, Mạch Suong được nhận làm con thừa tự dưới danh nghĩa của Thừa tướng phu nhân, gọi Thừa tướng phu nhân là mẫu thân.

Mục Cẩm nhìn Mạch Suong chăm chú, dường như muốn nhìn ra một chút buồn phiền từ trong mắt cậu: “Thực ra, việc này em có thể không cần giúp ta.”

“Thần thì cảm thấy, mình không giúp được gì cho điện hạ.” Mạch Suong băng quơ nói.

“Nếu ta tự tay đưa cha em lên đoạn đầu đài, em có hận ta không?”

“Có.” Mạch Suong kiên định đáp.

Mục Cẩm dời tầm mắt đi: “Vậy em giúp ta làm gì?”

“Nhưng nếu điện hạ đưa một tham quan ô lại lên đoạn đầu đài, thần không chỉ không hận điện hạ, mà còn trợ giúp hết sức.”

Mục Cẩm trầm mặc nhìn Mạch Suong, với những lời cậu nói, không có chút nghi ngờ.

Chuyện Doãn Thăng nhận của hối lộ cậu đã có phát hiện từ sớm, bây giờ phối hợp với Mục Cẩm để điều tra chính phụ thân của mình, không phải là muốn vì đại nghĩa diệt thân, mà là không muốn Doãn Thăng tiếp tục nhận hối lộ, hoặc loạn triều cương.

Nếu không, tội nghiệt của Doãn Thăng sẽ càng lúc càng nhiều, đến kiếp sau đầu thai chuyển thế, sợ rằng sẽ phải luân hồi trong súc sinh đạo.

Hai ngày sau, Mục Cẩm dắt tay Mạch Suong đi đến phủ Thừa tướng.

Hôm qua đã cho người đến thông báo, hôm nay Thái tử sẽ dẫn Thái tử phi về thấp hương cho nhị phu nhân.

Lúc Mục Cẩm và Mạch Suong đến, mặt trời đã khuất bóng. Thừa tướng và Thừa tướng phu nhân đứng đón ngoài cửa, sau mấy lời hàn huyên, Thừa tướng phu nhân dẫn Mạch Suong đến trước bài vị của nhị phu nhân tế bái.

Thái tử điện hạ cũng đến, nhất định không thể sơ suất. Thừa tướng phu nhân cười hiền hòa cũng không phải hư tình giả ý gì, còn Doãn Thăng lại cười có vẻ gượng gạo. Mục Cẩm nhìn khuôn mặt cáo già của Doãn Thăng, trong lòng nổi nóng, nhưng ngoài mặt vẫn cười trò chuyện.

Thừa tướng phu nhân đã cho người chuẩn bị bữa tối từ trước, Thái tử ngồi ở thượng tịch, Thái tử phi ngồi ở tả tịch, Thừa tướng và Thừa tướng phu nhân thì ngồi ở hạ tịch.

Hôm nay trùng hợp hai vị công tử khác trong phủ đều ra ngoài làm việc, nên không có mặt. Mục Cẩm đoán, chắc là vì bọn họ thấy hôm nay hấn tới nên đã tránh mặt. Xưa nay hai vị công tử này của phủ Thừa tướng đều thân thiết với Lục Vương gia, từ nhỏ đến lớn đều vậy.

Không khí trên bàn cơm khá là xấu hổ, nhưng Thừa tướng phu nhân lại coi như không có chuyện gì xảy ra, hiếm khi được gặp Mạch Suong, nên nói nói cười cười suốt.

“Mấy hôm nay, sức khỏe vẫn tốt chứ?”

“Mẫu thân không cần quan tâm, hài nhi khỏe hơn nhiều.”

“Hôm nay là ngày giỗ của thân nương con, ta thấy, đêm nay con và điện hạ cứ ngủ lại đi, ta đã cho người thu dọn phòng ngủ xong rồi.”

Mạch Suong gật đầu, nhìn Mục Cẩm đang ngồi bên cạnh: “Điện hạ thấy sao?”

Lần này đến đây chính là vì muốn ngủ lại mà. Mục Cẩm làm ra vẻ khó xử, liếc sang Doãn Thăng vẫn không nói gì, nói: “Nếu là ngày giỗ sinh mẫu của em, ở lại một đêm cũng không sao.”

Doãn Thăng thấy thái độ của Mục Cẩm đối với Mạch Suong chuyển biến tốt, nổi áy náy giảm một chút, tâm tình cũng tốt hơn: “Hàn xá sơ sài, ủy khuất Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm cười nói: “Đâu có.”

Thừa tướng phu nhân tiếp tục nói chuyện với Mạch Surong: “Nghe nói Hư Trường đạo trưởng của Lăng Vân quán đã quy tiên từ mấy tháng trước, nếu con rảnh rồi nên trở về bái tế ông ấy. Lúc trước nếu không có ông ấy, sức khỏe của con không thể tốt lên nhanh như vậy đâu.”

“Hài nhi biết.”

Ấn xong, Doãn Thăng nói còn có chút chuyện phải làm, Thừa tướng phu nhân lại trò chuyện cùng Mạch Surong. Mục Cẩm không có gì để làm nên cũng đi theo sau Mạch Surong tiếp chuyện Thừa tướng phu nhân. Thừa tướng phu nhân luôn coi Mạch Surong như con mình sinh ra, lúc trước Doãn Thăng quyết định gả Mạch Surong vào phủ Thái tử, bà đã không đồng ý. Chỉ ngại vì đây là ý Hoàng thượng, nên mới không ngăn cản.

Nói thêm mấy câu với Mạch Surong, thấy không còn sớm nữa, bèn gọi hạ nhân dẫn Thái tử và Thái tử phi về phòng nghỉ ngơi.

Mục Cẩm và Mạch Surong đi theo tiểu tư trong phủ đến phòng ngủ, cho tiểu tư lui xuống, đóng cửa lại. Mục Cẩm quay sang nhìn Mạch Surong, nói: “Nhìn ra được, Thừa tướng phu nhân rất tốt với em.”

Mạch Surong gật đầu: “Mẫu thân là người hiền lành, luôn coi thần như con ruột.”

Mục Cẩm cảm thấy thoải mái, Mạch Surong là thứ xuất, sinh mẫu mất sớm, may mà có Thừa tướng phu nhân tốt với cậu. “Hai người huynh trưởng của em, cư xử thế nào với em?”

Mạch Surong cười nhẹ một tiếng: “Điện hạ còn muốn tìm hiểu cả chuyện này ư?”

“Chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Chẳng hiểu tại sao lại muốn biết cậu có bị ức hiếp trong phủ không, nếu có, hẳn sẽ đòi lại thay cậu.

“Họ coi thần như thân huynh đệ.”

“Không ức hiếp em?”

Mạch Surong khẽ lắc đầu, cười đùa: “Trên đời này người từng ức hiếp thần chắc chỉ có điện hạ.”

Mục Cẩm ngẩn ra, nghe cậu nói xong không biết nên cười hay nên áy náy. Trên đời này chỉ có hắn từng ức hiếp cậu, chỉ có hắn mới có thể ức hiếp cậu, nghe có vẻ nên vui mừng, nhưng nỗi áy náy trong lòng vẫn không xua đi được.

Mục Cẩm giữ cậu ở giữa hai vòng tay, nhẹ giọng nói: “Có điều, từ nay về sau, ta sẽ không cho phép ai khác ức hiếp em.”

“Vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, điện hạ đừng coi là thật.” Ngoài cửa sổ lộ ra một bóng đen, Mạch Surong giơ tay đặt bên hông Mục Cẩm, bình thản nói thản: “Bên ngoài có người.”

Mục Cẩm đề cao cảnh giác, nói vào tai Mạch Surong: “Lên giường nằm trước, đợi đêm khuya mới hành động.”

“Ừm, được.”

Mục Cẩm buông Mạch Surong ra, giọng cao giọng: “Ta hơi mệt, đi nghỉ thôi.”

“Ừm.”

Hai người vẫn mặc quần áo nằm xuống giường, dùng chỉ phong tắt hai cây nến trong phòng. Trong phòng tối đen, người ngoài cửa thấy nến tắt rồi, quay đi bẩm báo Doãn Thăng.

“Lão gia, Thái tử và Thái tử phi đã ngủ rồi.”

Doãn Thăng trầm ngâm nói: “Biết rồi.”

Trong đêm khuya, phủ Thừa tướng hoàn toàn yên tĩnh. Thi thoảng có cơn gió lạnh thổi tới, quét qua cành cây khô tạo thành những tiếng động nhỏ.

Mục Cẩm và Mạch Surong ra ngoài bằng cửa sổ, theo dọc bức tường đi đến thư phòng của Doãn Thăng. Thư phòng có hai cánh cửa sổ, một cánh đóng chặt, một cánh tuy đóng nhưng có thể mở được.

Mục Cẩm mở cửa sổ, hai tay chống lên bệ cửa sổ mượn lực, nhẹ nhàng nhảy vào trong, sau đó Mạch Surong cũng vào.

Trong thư phòng vẫn có chút ánh sáng mờ mờ, đó là do đèn lồng treo ngoài mái hiên chiếu vào, cũng chỉ có thể nhìn loáng thoáng bóng dáng mọi vật. Hai người chia nhau tìm cơ quan có thể thông với đường hầm.

Vương tôn quý tộc vì để cất giấu gia tài, bình thường sẽ xây mật thất trong phủ, cửa vào mật thất được xây trong thư phòng là khả năng lớn nhất.

Phòng ngủ của Mục Cẩm và Mạch Surong cách thư phòng không xa, từ ngoài cửa sổ đi một đoạn đường, vừa vặn có thể tránh được thị vệ đi tuần ban đêm, lặng lẽ vào thư phòng.

Mục Cầm hơi dịch giả sách ra ngoài một chút, soạt một tiếng, mấy cuốn sách rơi xuống đất. Mục Cầm giật nảy mình, nhìn sang Mạch Surong đang tìm cơ quan trên bức tường.

Hai người liếc nhau trong bóng tối, lại cùng nhìn ra cửa, may mà đám người đi tuần ban đêm không phát hiện. Mục Cầm khẽ sát mặt vào tường nhìn kỹ, chỉ có thể nhìn thấy một màu tối đen.

Lấy mỗi lửa trong ngực ra thổi một cái, rồi chiếu vào trong, tay gõ lên tường, xác định không có đường hầm mới nhẹ tay nhẹ chân dịch giả sách về chỗ cũ.

Khi cúi xuống nhặt mấy quyển sách vừa rơi, Mục Cầm lại gõ xuống mặt đất, cũng không phát hiện có gì bất thường. Mạch Surong chuyển dịch mấy vật báu treo trên tường, cũng không thấy cơ quan.

Lúc này Mục Cầm nằm phủ phục trên mặt đất, lần lượt gõ xuống từng chỗ một trên sàn nhà, đến khi gõ đến khoảng đất bên dưới bàn rút cuộc cũng thấy khác lạ, gõ thêm mấy lần, phát hiện âm thanh khá trong vang, hiển nhiên bên dưới nền có gì đó không bình thường.

Mạch Surong đến gần, cúi xuống bên cạnh hắn hỏi nhỏ: “Có gì bất thường à?”

“Ừ.” Mục Cầm ngừng đầu. “Em gõ thử xem, hình như bên dưới chỗ này trống rỗng.”

Mạch Surong gấp ngón trở tay phải lại gõ mấy cái: “Đúng là trống rỗng.”

“Vậy chắc cơ quan cũng ở gần đây.” Bàn tay Mục Cầm xoa khắp mặt đất, rồi lại tìm từ chân bàn lên, khi đến mép bàn phát hiện có một khối hình vuông hơi lồi ra ngoài một chút.

Ấn ngón tay vào đó, phần đất bên dưới bỗng có động tĩnh. Nền đất dưới chân Mục Cầm chuyển động, Mạch Surong nhanh chóng kéo Mục Cầm ra ngoài, đất dưới bàn từ từ dịch ra, để lộ một hầm ngầm tối như mực. Độ lớn của cửa hầm ngầm bằng đúng độ lớn chiếc bàn, chiếc bàn vẫn cố định trên đất, không thể dịch chuyển.

Mục Cầm cúi xuống nhìn, thử thăm dò trước một chút, sờ được một thứ giống như bạc thang. Quay đầu nói với Mạch Surong: “Ta xuống trước xem sao.”

“Cẩn thận.”

Mục Cầm cúi người, bước một bước xuống cầu thang, bên dưới rất tốt, giờ tay không thấy năm ngón, lấy mỗi lửa vừa nảy thổi một cái, mới nhìn rõ đây là một tầng hầm, chỉ là lối đi rất nhỏ, ngoại trừ những bậc thang liên tiếp dẫn xuống dưới và tường đá bốn phía, không còn gì khác.

Mạch Surong cũng bước xuống dưới, cửa hầm trên mặt đất từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chân Tình. Cùng Chung Hoạn Nạn

Mục Cầm một tay cầm mỗi lửa, một tay sờ soạng tường đá, khi thì áp tai vào tường đá gõ thử. Mạch Surong cúi xuống nhìn dưới đất, hiển nhiên có một đường nối giữa mặt tường và mặt đất.

Đến gần tường gõ vào, quả nhiên thấy khác lạ: “Điện hạ, là mặt tường này.”

Mục Cầm nghe vậy đi tới, gõ thử vào tường, Mạch Surong chỉ xuống đất: “Bên dưới có đường nối.”

Mục Cầm lại ngồi xuống, cầm mỗi lửa trong tay chiếu vào, nhìn thấy rõ đường nối dưới đất. “Đây là một cánh cửa đá.”

Mạch Surong nhìn bức tường đá gõ ghè trước mặt: “E là còn có cơ quan.”

Mục Cầm đưa mỗi lửa trong tay lướt khắp mặt đất, vẫn chưa phát hiện ra cơ quan.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên, cánh cửa đá từ từ mở ra. Mục Cầm giật mình, nhìn về phía Mạch Surong.

Mạch Surong chỉ vào tường, trên đó có một chỗ lõm xuống. “Cơ quan nằm trên tường.”

Mục Cầm cười nhẹ, đứng dậy khỏi mặt đất, lại nhìn sang cánh cửa đá vẫn đang mở ra, ánh lửa chiếu vào bên trong, ở trong có một động khác.

Nhưng do ánh sáng từ môi lửa quá mỏng manh, chỉ có thể chiếu được một phần. Hai người đi vào, Mục Cẩm liếc thấy bên cạnh cửa đá có một cây nến nhỏ, châm ngọn nến, trong động sáng hơn một chút.

Mục Cẩm cũng đốt sáng hai cây nến còn lại, không gian rộng hơn năm mươi mét vuông được chiếu sáng như ban ngày.

Mọi thứ có trong đây cũng được chiếu rõ, ngay sát tường có một giá sách, trong một góc phòng có chất bày, tám chiếc rương, còn có cả hai cái giá khác được đính trên tường, trưng bày các thứ kỳ trân dị bảo.

Mạch Surong đi đến trước giá sách, tiện tay rút một quyển mở ra xem, là sổ sách, trong đó ghi chép các vụ làm ăn từ mười mấy năm trước, đây đều là một ít tội chứng nhận hối lộ của Doãn Thăng.

Mạch Surong nhíu mi, lại rút một quyển khác ra xem, vẫn là sổ sách.

Từng quyển từng quyển đều ghi chép lại những khoản tiền hối lộ tham ô của Doãn Thăng từ ngày hắn chỉ là một quan viên thất phẩm đến khi trở thành quần thần đứng đầu. Một lòng muốn trèo lên vị trí cao, cho nên đã hối lộ khắp nơi, bạc dùng để hối lộ thì do tham ô mà có được.

Kết quả là, cứ tham ô rồi lại hối lộ, để đi tới địa vị ngày hôm nay. Sau đó để trợ giúp Lục Hoàng tử Triết Khâm, còn mất không ít ngân lượng mượn sức các quan viên khác.

Mạch Surong nhìn những khoản tiền kia, chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Không biết từ khi nào, Mục Cẩm đã đứng bên cạnh cậu: “Hắn không xứng có được người con như em, em cứ coi như không có người cha như hắn.”

Mạch Surong gấp quyển sách lại: “Mặc dù ông ấy làm sai nhiều chuyện, nhưng máu mủ tình thâm, ông ấy vĩnh viễn là cha của thần, đây là sự thật không thể thay đổi. Nhưng, có nhân tất có quả, thiện ác đều có báo ứng, ông ấy làm ra sai lầm lớn như thế, tội đáng phải phạt.”

Ánh mắt Mục Cẩm thâm trầm: “Việc này ta sẽ xử lý công bằng.”

Mạch Surong trầm mặc một lát, hỏi: “Điện hạ có tìm thấy ba mươi vạn lượng quan ngân không?”

Mục Cẩm gật đầu, chỉ vào bảy tám chiếc rương trong góc phòng: “Ở kia.”

Mạch Surong quay sang nhìn mấy chiếc rương, thần sắc buồn bã.

Mục Cẩm hít sâu một hơi: “Sáng mai, ta sẽ phái người đến phủ Thừa tướng.”

Mạch Surong không nói gì.

Đúng lúc này, rầm một tiếng, cánh cửa đá đang mở đột nhiên sập xuống, lối ra vào bị bịt kín.

Mục Cẩm giật mình, vội vàng chạy đến trước cửa đá, tầm mắt lướt khắp cánh cửa một lần: “Sao đột nhiên nó đóng lại?”

“Chắc là đề quá giờ sẽ tự đóng lại.”

Mục Cẩm sờ soạng cánh cửa tìm kiếm: “Nhất định là có cơ quan mở được nó.”

Hai người lại bắt đầu tìm cơ quan, thế nhưng lần này, đã tìm khắp mặt thất mà vẫn không tìm ra. Một canh giờ trôi qua, những nơi có thể tìm được đều đã tìm đủ, một cây nến trên tường đã tắt, tỏa ra làn khói nhè nhẹ.

Mục Cẩm dần dần cảm thấy hoa mắt, xoa nhẹ huyệt thái dương, tiếp tục tìm cơ quan. Mạch Surong cũng bắt đầu thấy đau đầu, đột nhiên nghĩ ra, ở đây là mặt thất kín bưng, không khí có hạn, ở lâu quá sẽ khiến người ta ngạt thở mà chết.

“Điện hạ, mau tắt nến đi.”

Mục Cẩm khó hiểu: “Vì sao?”

“Nếu còn để nến cháy tiếp, sợ rằng chúng ta còn chưa tìm được cơ quan sẽ bị ngạt thở mà chết.”

Mục Cẩm lập tức hiểu ý, muốn dùng chỉ phong để tắt nến, lại phát hiện toàn thân không còn sức lực, căn bản không thể bắn ra được chỉ phong mạnh mẽ. đành phải đi đến chỗ cây nến, thổi tắt nến đi, cây nến còn lại do Mạch Surong tắt.

Tắt nến xong, mặt thất chìm trong bóng tối vô biên.

Mục Cẩm tìm kiếm Mạch Surong trong bóng tối, nhưng thực sự không thể nhìn thấy gì hết. “Em đang ở đâu?”

“Điện hạ đi sang trái.”

Mạch Surong vừa lên tiếng, hắn đã biết phương hướng, mò nằm trong bóng tối đi sang trái, đột nhiên một bàn tay cầm lấy cái tay đang sờ soạng phía

trước của hắn. Bàn tay đó hơi lạnh, Mộc Cầm nắm lấy thật chặt.

“Cơ quan vốn phải sờ mới tìm thấy, không có ánh nền cũng không sao.” Giọng nói của Mạch Surong vang lên trong bóng tối.

“Ừ.” Sợ lát nữa lại không tìm thấy cậu, Mộc Cầm nắm chặt tay Mạch Surong. “Em đi theo ta.”

“Được.”

Mộc Cầm dắt tay cậu, tìm kiếm cơ quan trong bóng tối. Gõ chỗ này cái đập chỗ kia mấy cái, cũng không thấy cánh cửa đá có chút động tĩnh gì.

Thời gian trôi qua từng chút một, không khí trong mật thất cũng sắp cạn kiệt.

Mộc Cầm thực sự rất khó thở, cả người mềm nhũn, mí mắt nặng như chì. Mạch Surong cảm nhận được bàn tay đang cầm tay mình dần dần không còn sức lực. “Điện hạ.”

“Ừ.” Mộc Cầm đáp lại.

“Nên nghỉ ngơi một lát thôi.”

“Cũng được.”

Mộc Cầm dắt Mạch Surong ngồi xuống đất dựa lưng vào tường, hơi thở nặng nề, vừa ngồi xuống một cái, cảm giác mê man càng mãnh liệt hơn, mí mắt như nặng ngàn cân chỉ muốn nhắm lại, rồi lại cố mở ra, cười khổ nói: “Em nói xem liệu chúng ta có chết ở đây không?” “Sao vậy được.” Mạch Surong đáp.

Mộc Cầm giờ một tay lên quàng qua vai Mạch Surong, để đầu hai người dựa vào nhau, hữu khí vô lực nói: “Thật ra, có thể chết cùng em, cũng rất hay.”

Mạch Surong nhích lại gần hắn hơn: “Chẳng lẽ điện hạ cảm thấy còn sống không tốt sao?”

“Cũng không phải vậy, chỉ là nghĩ, nếu em và ta chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, em sẽ không cần thù tiết, vậy là giải quyết được một nỗi lòng của ta.”

“Điện hạ là Thái tử, sau này phải gánh trọng trách thiên hạ trên lưng, nỗi lòng chân chính nên là muôn dân trăm họ của thiên hạ này.”

Mộc Cầm rũ mắt xuống, giọng nói càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không còn sức. “Mấy thứ đó chỉ là hư ảo đối với ta, không nhìn thấy không sờ được, chỉ có em ở trước mắt mới là chân thực.”

Mạch Surong phát hiện ra điều bất thường: “Điện hạ.”

“Ừm?” Giọng nói rất thấp, gần như không thể nghe thấy.

Mạch Surong giờ tay vỗ nhẹ vào mặt hắn: “Đừng nhắm mắt.”

“Ta mệt quá.”

Nghe thấy giọng nói mỏng manh của hắn, biết hắn sắp ngất xỉu, bàn tay Mạch Surong chuyển xuống ấn vào huyệt nhân trung của hắn.

Mộc Cầm bị đau đớn kích thích một chút, từ từ mở mắt ra.

“Tuyệt đối đừng nhắm mắt.”

Hơi thở của Mạch Surong ở ngay bên cạnh hắn, nhưng hắn lại không nhìn thấy cậu. Hắn chậm rãi tới gần, chạm vào môi Mạch Surong, nhưng không còn sức để có một nụ hôn triền miên, chỉ nhẹ nhàng ngậm lấy môi cậu, hơi thở quần quýt đầu mũi.

Một lúc lâu sau, hắn hơi rời đi, thờ gấp hỏi: “Em nói xem, bên ngoài trời đã sáng chưa?”

“Qua lâu như vậy, chắc là sáng rồi.”

“Không thấy ta và em đâu, không biết Doãn Thăng có nghỉ ngơi không.”

Giọng nói của Mạch Surong cũng nhỏ dần: “Thần đã dặn Đông Linh, nếu sáng sớm không thấy chúng ta đâu, thì đến chuyển lời với mẫu thân rằng hai chúng ta hồi phủ trước.”

“Không ngờ em còn suy nghĩ chu đáo như vậy.”

Bên môi Mạch Surong hiện ra một nụ cười nhẹ: “Điện hạ quá khen.”

Hai người tựa sát vào nhau, tuy khó thở, nhưng vẫn cười.

Đột nhiên Mục Cẩm nhớ lại hồi còn nhỏ: “Thật ra, ta cũng giống em, sinh mẫu ta đã mất khi ta còn nhỏ. Hoàng hậu chỉ sinh được một Công chúa, để giữ vững vị trí Hoàng hậu mới nhận ta làm con thừa tự, người đối với ta cũng giống Thừa tướng phu nhân đối với em vậy.”

“Vây cũng coi như điện hạ không chịu thiệt.”

“Cho nên, ta chưa từng hận người lợi dụng ta.” Dừng một chút, hần mới nói. “Ta nên cảm ơn người, nếu không phải người nhận ta làm con thừa tự, có lẽ ta vẫn sẽ bị mấy huynh trưởng ức hiếp, cũng không thể lên được Thái tử vị.”

“Lúc nhỏ, mẫu phi vừa qua đời không được bao lâu, ta cũng từng bị nhốt trong phòng tối như thế này.”

“Tại sao?”

“Lúc ấy ta đọc một bài thơ trước mặt phụ hoàng, được người khen, Triết Khâm ghen ghét ta, nhốt ta trong phòng tích trữ lương thực ở phủ Nội Vụ, cũng kín mít giống thế này.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó là người của phủ Nội Vụ thả ta ra. Ta bị nhốt một ngày một đêm, đói bụng quá nên bóc hạt thóc ăn.” Mục Cẩm vô lực cười. “Mỗi một hạt thóc bóc ra, ăn trong miệng, hương vị ngọt lắm.”

“Sao không gọi người đến?”

“Có gọi mấy lần, nhưng không có ai, cho nên không gọi nữa.”

Mạch Sương đan xen mấy ngón tay của mình với hần, giao hòa mười ngón, coi như là an ủi. Đột nhiên nghĩ ra một chuyện. “Điện hạ.”

“Ừ?”

“Vừa rồi chúng ta đã tìm dưới đất và bốn bức tường, nhưng có một chỗ chúng ta vẫn chưa đặt chân.”

“Chỗ nào?” Vừa rồi chỗ nào cũng tìm rất cẩn thận, không hề bỏ sót một nơi nào hết.

“Bên trên.”

Mục Cẩm hiểu ra, ngửa đầu nhìn bóng tối phía trên. “Em nói là trên đỉnh?”

“Ừm.”

Mục Cẩm đứng dậy, cảm giác hoa mắt ập đến, hần gắng gượng đứng vững chân, lấy mồ hôi từ trong ngực, nhưng không thổi được.

Mạch Sương nói: “Có lẽ bây giờ không châm lửa được đâu, thần dùng pháp thuật, điện hạ quan sát bên trên xem có cơ quan không.”

“Ừ, được.”

Nói xong, Mạch Sương tạo pháp ấn, niệm thi thảm mấy câu thuật ngữ, kết ấn trên tay biến ra một vệt sáng, vệt sáng càng lúc càng lớn, cuối cùng phân tách thành từng ngọn lửa nhỏ bay trên không trung.

Mục Cẩm nhò vào mấy đốm lửa đó, ngẩng đầu quét mắt khắp trên đỉnh mật thất, bỗng thần thể nghiêng về một bên suýt thì ngã xuống. Vịn vào tường neho mắt lại tìm kiếm, phát hiện ra ở phần đỉnh đối diện với mấy chiếc rương có một viên gạch nhô ra. Mục Cẩm mở lớn hai mắt, chỉ vào đó: “Ồ kia!”

Mạch Sương đang dùng pháp ấn duy trì mấy đốm lửa kia, phần trán đã lấm tấm mồ hôi, căn bản không thể đáp lời Mục Cẩm. Mục Cẩm định phi thân lên để chạm vào cơ quan, nhưng thực sự không thể rút ra chút khí lực nào.

Cơ quan ở trên đỉnh, lão tặc Doãn Thăng kia không có võ công, nếu muốn mở ra nhất định phải dùng cái gì đó giúp sức. Mục Cẩm nhìn xung quanh, quả thực có thấy một cái quyền trượng, bên trên có nạm bảo thạch ngọc bích, vô cùng quý giá.

Mục Cẩm giơ quyền trượng lên, vừa vịn chạm vào được viên gạch nhô ra đó. Viên gạch nhô ra bị quyền trượng ấn vào, từ từ lồm xướng, lúc này, bức tường đá được đỉnh giả đặt bảo vật chạm rãi xoay tròn, bên ngoài là một lối đi.

Mục Cẩm vui sướng nhìn sang Mạch Sương: “Hóa ra là ở...” Còn chưa nói hết câu, Mạch Sương đã nhắm hai mắt lại, thân thể ngã xuống, mấy đốm lửa được cậu dùng pháp thuật biến ra cũng tắt vụt.

Mục Cẩm kinh hãi: “Mạch Sương!” Ném quyền trượng trong tay đi, vội vàng đỡ được cậu

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thoát Khỏi Hiểm Cảnh

Vừa rồi Mạch Surong đã dùng hết sức lực toàn thân để dùng pháp thuật, cho nên đã tiêu hao hết tinh lực. Mục Cẩm còn chưa khôi phục khí lực hoàn toàn, hai tay không thể bế cậu được. Chỉ còn cách đỡ lấy vai cậu, từ từ đi từng bước một ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài xong, cánh cửa đá phía sau chậm rãi khép lại.

Lúc này bốn phía vẫn tối đen như mực, thậm chí còn không biết xung quanh có thứ gì. Mục Cẩm ngồi dưới đất, ôm người trong lòng thật chặt, vỗ nhẹ vào mặt cậu: “Chúng ta ra ngoài rồi, em mau mở mắt ra nhìn đi!”

Ấn vào huyệt nhân trung của cậu, vẫn không có phản ứng, hơi thở quá mỏng manh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt vậy.

Mục Cẩm ôm chặt cậu, đầu óc rối tung lên, áp mặt vào khuôn mặt lạnh lạnh của Mạch Surong: “Không phải em đã nói, mệt đến vậy cũng không được nhắm mắt sao, tại sao lại nói mà không làm?”

Hắn sợ hãi, sợ hãi cậu cứ thế mà rời đi, rồi lại không biết mình nên làm gì đây, trạng thái gần như sắp sụp đổ đến nơi.

Như thể một người không biết bơi bị rơi xuống nước, liều mạng giãy dụa trong làn nước, muốn bắt được cái gì đó, nhưng bên cạnh không có cái gì để nắm bắt lấy.

Qua rất lâu sau, Mục Cẩm mới nghĩ ra lúc này phải dẫn cậu rời khỏi đây, đi tìm đại phu.

Sức lực được khôi phục một ít, Mục Cẩm cố cậu, mò mẫm bước từng bước một về phía trước trong bóng tối, không biết đằng trước có cái gì đang chờ mình, cũng không hề biết con đường này dài bao nhiêu.

Đi suốt khoảng thời gian hai nén hương đầy khó khăn, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng, chiếu vào đường hầm này từ títt đằng xa.

Mục Cẩm bước nhanh hơn, bên ngoài cửa đường hầm là núi, vừa vặn cửa đường hầm ở ngay sườn núi. Phía trước cửa có một tảng đá vuông, Mục Cẩm đặt người sau lưng xuống thật cẩn thận, đỡ lấy phần thân trên của cậu thăm dò nhịp thở, dường như đã mạnh hơn so với vừa rồi.

Mục Cẩm thở nhẹ ra một hơi, xoa nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cậu, vuốt hàng mi xinh đẹp của cậu, cuối cùng đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cậu.

Bên ngoài hơi lạnh, Mục Cẩm cởi áo ngoài, khoác lên người Mạch Surong, lại cố cậu xuống núi.

Dưới chân núi có một dòng suối, trên mặt nước suối tỏa khói trắng mờ, hệt như Dao Trì trên tiên cung.

Mục Cẩm an trí Mạch Surong bên cạnh một gốc cây, đến bên dòng suối vốc chút nước lên uống, sau đó lại ngậm một ngụm trong miệng, môi áp môi đút cho Mạch Surong.

Dùng tay áo lau chút nước chảy ra từ khóe miệng cậu, lại đút thêm một ngụm khác.

Từ đêm qua đến giờ chưa uống một giọt nước nào, miệng lưỡi đã khô khốc tự bao giờ, uống chút nước để giải khát xong, Mục Cẩm lại cố Mạch Surong đi tiếp.

Đi được một đoạn đường núi, ra đến một con đường lớn, Mục Cẩm cũng không biết phải đi hướng nào mới về được phủ Thái tử. Tùy tiện chọn một hướng đi, không lâu sau thì gặp được một thương nhân đi xe ngựa vội vào kinh thành mua hàng hóa.

Mục Cẩm lấy lệnh bài của mình ra, thương nhân kia trợn trừng mắt, không dám có gì đắc tội, đồng ý đưa hai người về phủ Thái tử.

Mục Cẩm bế Mạch Surong lên xe ngựa, trên xe ngựa đã có hàng hóa chất sẵn, không bố trí chỗ ngồi. Mục Cẩm ngồi hẳn xuống sàn xe ngựa dựa vào vách xe, lại ôm Mạch Surong trong ngực, thăm do hơi thở của cậu, lúc này mới yên tâm.

Về đến phủ Thái tử, Mục Cẩm bế Mạch Surong bước vào cửa lớn. Trần bá vội vàng ra nghênh đón, nhìn thấy Thái tử phi ngất xỉu, kinh ngạc nói: “Điện hạ, đây là...”

Mục Cẩm không có thời gian giải thích, nói: “Mau đi mời đại phu!”

“Lão nô đi ngay!”

Mục Cẩm đưa Mạch Surong về phòng, đặt cậu lên giường, lại kéo chăn ra đắp lên.

Đông Linh lo lắng đi tới: “Công tử bị làm sao vậy?”

Mục Cẩm quay sang nhìn nàng: “Người mang chậu nước nóng tới đây!”

Đông Linh vừa mới vào phòng lại chạy ra: “Vâng.”

Đông Linh mang nước nóng tới, Mục Cẩm tự mình lau mặt lau tay cho cậu, Viên Ngọc Chi nghe tin cũng lập tức đến. Bước qua cửa, nhìn thấy Mạch Surong nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường.

“Doãn ca bị làm sao thế? Chắc không phải có chuyện gì chứ?” Trong ngữ khí còn có chút há hê vui mừng.

Mục Cẩm hít sâu một hơi: “Nàng ra ngoài trước đi.”

“Thần thiếp nghe nói Doãn ca bị bệnh, có lòng đến thăm, sao điện hạ có thể đuổi thần thiếp đi?”

Mạch Surong còn chưa tỉnh, lúc này Mục Cẩm vốn đang bức mình khó chịu, lạnh giọng quát: “Đi ra ngoài!”

Viên Ngọc Chi thấy Mục Cẩm nghiêm mặt như vậy, sợ hấn nổi nóng, vội đi ra ngoài.

Trần bá mời đại phu giỏi nhất kinh thành tới đây. Đại phu bắt mạch, rồi nói: “Thái tử phi chỉ là mệt quá mức, sức cùng lực kiệt nên mới hôn mê, tu dưỡng mấy ngày là khỏe.”

“Vậy bao giờ cậu ấy mới tỉnh?” Mục Cẩm hỏi.

“Khoảng một canh giờ nữa là có thể tỉnh lại.”

Mục Cẩm vẫn chưa yên tâm, nói với đại phu: “Người ở lại phủ, lúc nào cũng phải chú ý mạch tượng cho Thái tử phi.”

“Vâng.”

Trong lúc Mạch Surong mê man, Mục Cẩm vẫn luôn ở bên cậu. Dặn Trần bá mang giấy bút tới, lập tức viết một bức thư sai người đưa vào cung. Chính là nói về chuyện Doãn Thăng tư tòng quan ngân, tham ô hối lộ.

Hoàng đế đọc thư của Mục Cẩm xong, giận tái mặt, lập tức truyền Thị lang bộ Hình đến, mệnh cho hắn bắt giam tham quan Doãn Thăng.

Sáng hôm sau, Mục Cẩm lại dẫn người đến phủ Thừa tướng tịch biên, tìm được ở dưới mật thất tổng cộng là năm mươi sáu vạn lượng bạc trắng, ba mươi vạn lượng trong số đó chính là quan ngân bị mất, chín mươi vạn lượng vàng, bảy mươi tám món đồ kỳ trân dị bảo, giá trị trên trăm vạn.

Còn dính dáng đến cả Thị lang bộ Công Dương Trung. Bộ Hình phái người đến nhà Dương Trung tịch biên, tìm được mười hai vạn lượng bạc, ba mươi bảy thứ kỳ trân dị bảo, giá trị trên mười vạn lượng.

Ngay tức khắc, Hoàng đế giam Doãn Thăng và Dương Trung vào thiên lao, xóa bỏ chức quan của hai người con của Doãn Thăng, bắt vào nhà lao chờ điều tra. Thừa tướng phu nhân bị đuổi ra khỏi phủ Thừa tướng, lưu lạc bên ngoài.

Mục Cẩm niệm tình bà có ơn dưỡng dục Mạch Surong, phái người an trí cho bà trong một biệt uyển ngoại ô kinh thành. Phái một nha hoàn, hai tiểu tư đến hầu hạ bà.

Từ tối qua tuyết đã bắt đầu rơi, đến tận sáng nay mới dứt, mặt đất bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày, chân giẫm lên tạo ra những tiếng vang, khi đi qua, để lại những dấu chân trên đường.

Mạch Surong đứng trước một chậu hoa mai nở rất đẹp, giờ tay phải bông tuyết đọng trên cánh hoa. Một người đi tới bên cạnh, cầm tay cậu, ôn nhu nói: “Đừng đứng vào, sẽ bị lạnh.”

Mạch Surong nhìn Mục Cẩm, không nói gì.

Mục Cẩm nắm chặt tay cậu trong lòng bàn tay mình: “Em yên tâm, ta đã an trí cho Doãn phu nhân rồi.”

“Đa tạ điện hạ.”

Trị tội Doãn Thăng, tịch biên phủ Thừa tướng, Mục Cẩm cũng không thể coi như không có chuyện gì, trong lòng cảm thấy rất có lỗi: “Phụ hoàng đã hạ lệnh, bảy ngày sau xử trảm Doãn Thăng, em muốn đi gặp hắn lần cuối không?”

Tầm mắt Mạch Surong dừng trên người Mục Cẩm, hơi mím môi, gật đầu.

Trong thiên lao tỏa ra một mùi nấm mốc quanh năm không bao giờ hết, trong những vòng rào bằng gỗ thô to, mấy phạm nhân người ngòm bản thiêu nằm đó, đều là những kẻ phạm tội nặng mới bị giam vào đây.

Lính canh dẫn hai người vào trong, những cánh tay như cửa quý vươn ra khỏi vòng rào, móng tay biến thành màu đen đã rất lâu rồi không được cắt, còn cả những khuôn mặt không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu nữa.

Một bàn tay túm được vạt áo Mục Cầm, lính canh nhanh chóng cầm thanh đao đánh thật mạnh, cái tay kia vội rút lại.

Lính canh vội vàng nhận lỗi với Mục Cầm: “Làm điện hạ sợ hãi.”

Mục Cầm liếc tên phạm nhân đang run rẩy kia một cái, nói: “Đi thôi.”

Đi đến sâu trong cùng thiên lao, lính canh mới dừng lại, cung kính nói: “Phạm nhân đang ở đây.”

Mạch Suong đứng bên ngoài vòng rào nhìn vào trong. Doãn Thăng đã bị thay một bộ quần áo tù phạm, những sợi tóc trắng đen lẫn lộn xòa xuống vai, so với mấy ngày trước gấp mặt, trông hẳn già đi nhiều.

Mục Cầm phân phó lính canh: “Mở cửa ra!”

“Vâng.” Lính canh tháo chùm chìa khóa giắt bên hông xuống, mở cửa.

Mục Cầm nhìn Mạch Suong, nói: “Ta chờ em bên ngoài.”

Mạch Suong gật đầu: “Ừm.”

Mục Cầm và lính canh đều ra ngoài, một mình Mạch Suong đi vào phòng giam. Doãn Thăng bị khóa chặt tay chân, ngẩng đầu lên nhìn cậu. Đối với người con trai này, cho tới giờ hẳn chỉ có áy náy, bất luận là mười mấy năm trước đưa cậu đến Lăng Vân quán rồi chẳng quan tâm, hay là sau đó tự ý quyết định gả cậu vào phủ Thái tử.

Doãn Thăng trầm giọng xuống, nói: “Con tới đây làm gì?”

“Tôi thăm ngài.”

Doãn Thăng hừ nhẹ một tiếng: “Là tới tiễn ta mới đúng chứ.”

Mạch Suong không đáp lại. Đi đến gần, ngồi xổm trước mặt Doãn Thăng, đặt hộp thức ăn trên tay xuống.

“Con vẫn luôn hận ta.”

“Chưa từng.” Mạch Suong nhàn nhạt nói, mở hộp thức ăn, lấy bình rượu và mấy đĩa thức ăn ra ngoài, đặt trên đồng cỏ khô.

“Hài nhi mang rượu và thức ăn đến, ngài ăn một chút đi.”

Doãn Thăng nhìn cậu, tự giễu nói: “Nhiều năm như vậy, số lần nghe con gọi ta là cha, chỉ sợ phải đếm từ năm đầu ngón tay trở lại.”

Mạch Suong mím môi không nói.

“Là ta có lỗi với con, bao năm qua chưa từng làm hết trách nhiệm của một người cha, cũng chưa từng cho con cái gì. Cuối cùng còn vì tư lợi bản thân mà gả con cho một nam nhân.” Doãn Thăng cười, nói tiếp: “Cho nên, thua trong tay con, cũng là báo ứng của ta.”

Mạch Suong nói: “Mọi chuyện có nhân tất có quả, ngài rơi vào kết cục hôm nay không phải do người ngoài, mà do chính sai lầm của ngài.”

“Xưa nay những người làm nên nghiệp lớn có ai mà không dùng hết thủ đoạn thu gom tiền tài! Điều này có gì sai?”

Mạch Suong vô lực nhắm mắt lại: “Ngài vẫn chấp mê bất ngộ.”

Rất lâu sau, trong phòng giam không có âm thanh.

“Con đi đi.” Doãn Thăng trầm giọng nói.

Mạch Suong đứng dậy quay người, cất bước định đi.

Phía sau truyền đến một giọng nói: “Dù mẫu thân của con không phải sinh mẫu, nhưng những năm qua cũng không hề bạc đãi con, nếu con có chút hiếu tâm, thì chăm sóc mẫu thân cho tốt.”

Mạch Suong dừng bước, không yên tâm: “Cha cứ yên tâm.”

Nghe thấy Mạch Suong gọi mình là cha, khuôn mặt Doãn Thăng hơi thay đổi, trong mắt tích chút nước.

Mạch Suong ra khỏi phòng giam. Mục Cầm đang đứng chờ cậu ở một nơi không xa, hẳn đứng bên cạnh ngọn đèn, khoanh tay trước ngực chờ cậu đi đến.

Mạch Suong đến trước mặt hắn: “Để điện hạ chờ lâu.”

Mục Cẩm dắt tay cậu: “Đi thôi.”

Đưa Mạch Surong về phủ xong, Mục Cẩm lại tiến cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phạt Môn Thanh Tịnh

Viên Ngọc Chi thấy Mạch Surong trở về, nhìn cậu bằng vẻ khinh bỉ, giậu đồ bìm leo nói: “Ô, không ngờ ngươi vẫn còn mặt mũi về phủ Thái tử đây, bây giờ cả thiên hạ này đều biết Doãn gia các người là đám trộm cướp rồi. Cũng là chuyện có thể đoán trước thôi, lão gian tặc Doãn Thăng kia làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, phải có kết cục này từ lâu rồi mới đúng.”

Thần sắc Mạch Surong lạnh nhạt: “Mong hiền muội khẩu hạ lưu đức.”

“Khẩu hạ lưu đức? Lão gian tặc Doãn Thăng kia tham ô phạm pháp, họa loạn triều cương, người người đều biết, sao nào, ta nói sai à?” Viên Ngọc Chi nói. “May mà Thái tử điện hạ anh minh thần võ, nếu không, không biết cái triều đình này bị lão gian tặc kia phá hoại thành thế nào nữa!”

Đông Linh thật sự không thể nhịn nổi: “Cái loại nữ nhân bụng dạ độc ác lại còn lăm mò lăm miệng như ngươi, xứng đáng bị Thái tử điện hạ ghét bỏ, đây gọi là báo ứng đấy!”

Viên Ngọc Chi trợn mắt lên: “Con nha đầu thối kia, ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói lại lần nữa không?”

Đông Linh nói từng chữ một: “Lời hay không nói lần hai!”

Viên Ngọc Chi giờ tay định tát Đông Linh một cái, bỗng cổ tay bị giữ chặt, Viên Ngọc Chi làm cách nào cũng không rút ra được, trừng mắt với Mạch Surong: “Ngươi buông ra!”

Mạch Surong nói với Đông Linh: “Em đi trước đi.”

“Vâng.” Đông Linh đi lướt qua Viên Ngọc Chi, bước nhanh về phía trước. Đợi nàng đi được một đoạn xa rồi, Mạch Surong buông tay Viên Ngọc Chi ra, im lặng rời đi.

Viên Ngọc Chi cảm tức bất bình, ném chiếc khăn trong tay xuống đất, giẫm lên mấy cái: “Tức chết ta! Con nha đầu chết tiệt kia, ngươi cứ chờ đấy!”

Trở về thư phòng, Đông Linh vẫn chưa hết tức: “Công tử, nữ nhân kia đúng là bị điên rồi, chờ Thái tử điện hạ về, nhất định phải nói cho hắn nghe!”

Về mặt Mạch Surong thân nhiên: “Dạo này điện hạ bận rộn nhiều việc, em đừng làm phiền hắn.”

“Vậy, nếu lần sau cô ta còn đánh em, cậu không có ở đó thì phải làm sao?”

Mạch Surong nhìn nàng một cái, nói: “Sau này em cách xa cô ta ra.”

Đông Linh vung vẩy hai tay, hung hăng nói: “Nếu cô ta dám đánh em, em sẽ đánh lại, từ nhỏ em đã làm việc nặng rồi, không sợ không đánh được cô ta!”

Mặc dù Mạch Surong không muốn có chuyện gì xảy ra, nhưng cậu cũng đã nhìn thấy hành động vừa rồi của Viên Ngọc Chi, đành phải ngầm đồng ý với cách làm của Đông Linh.

Vụ án tham ô của Doãn Thăng liên lụy đến hơn mười quan viên triều đình, bao gồm cả Lục Vương gia Triết Khảm.

Lúc trước lập Thái tử, Lục Vương gia Triết Khảm và Doãn Thăng cấu kết với nhau, hối lộ để mượn sức các quan viên. Sau khi Doãn Thăng sa lưới, Lục Vương gia Triết Khảm cũng khó tránh khỏi một kiếp.

Hoàng đế triệu kiến Triết Khảm, trầm giọng nói: “Thân là người trong hoàng thất, không biết giữ mình trong sạch, nói giáo cho giặc, con biết tội chưa?”

Triết Khảm quỳ dưới đất cúi thấp đầu nói: “Nhi thần biết tội!”

Hoàng đế nghiêm khắc nói: “Từ nhỏ đến lớn, trẫm luôn coi trọng con, nhưng không ngờ con lại khiến trẫm thất vọng thế này!”

“Nhi thần biết sai.”

“Biết sai có tác dụng gì? Đã mượn rồi!”

Triết Khâm cúi đầu nhìn xuống đất, trầm mặc không nói.

Hoàng đế trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Trẫm phạt con đi trấn thủ biên cương, thuận tiện tự suy nghĩ lại! Trong vòng tám năm không được phép quay về kinh, khởi hành trong vòng nửa tháng!”

Triết Khâm cau mày thật chặt: “Nhi thần lĩnh mệnh.”

Hoàng đế đỡ trán, mấy hôm nay nhiều việc quá, thật sự hơi đau đầu: “Lui ra đi!”

“Phụ hoàng, nhi thần còn một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lúc trước nhi thần khuyên phụ hoàng gả con trai thứ ba của Doãn Thăng cho Thái tử, đó thực sự là tư tâm của Doãn Thăng, chính là vì muốn mê hoặc Thái tử. Thái tử phi giỏi thuật vu cáo, hiện giờ khiến Thái tử mê đắm đến mức thần hồn điên đảo, cho nên không còn quan tâm đến nữ tử khác, sợ rằng sau này đăng cơ, khó có thể kế thừa hoàng tự.”

“Còn có chuyện này ư?”

“Nhi thần không dám lừa gạt phụ hoàng.” Triết Khâm quyết ý không để Mục Cẩm được sống yên ổn, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa. “Nghe người của phủ Thái tử nói, Thái tử điện hạ nạp trắc phi nhưng chưa từng đồng phòng cùng trắc phi, cũng rất lạnh nhạt với những nữ tử khác.”

Hoàng đế bất mãn nhíu mày, mặc dù Thái tử văn võ song toàn, nhưng nếu say đắm một nam tử mà sau này xa lánh nữ tử, khó có thể gánh vác trọng trách kế thừa hoàng tự.

Triết Khâm lại nói: “Đây cũng là sai lầm của nhi thần. Nhân lúc hiện nay sai lầm chưa quá lớn, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng phế bỏ Thái tử phi!”

Ánh mắt Hoàng đế tối lại, trầm ngâm nói: “Trẫm sẽ điều tra rõ chuyện này!”

Phủ Thái tử.

Mục Cẩm ngồi trong đình nghe Mạch Sương đánh đàn, một tiểu tư mặc áo xanh xám vội vàng đi tới, chấp tay đứng trước đình, nói: “Nô tài tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi.”

Bàn tay đang đánh đàn của Mạch Sương dừng lại, tiếng đàn êm tai ngưng bật. Mục Cẩm như đang bất mãn vì tiểu tư đến làm phiền lúc này. “Chuyện gì?”

“Thừa tướng phu nhân có ý muốn xuất gia, nô tài không ngăn được, không biết phải làm thế nào, nên trở về bẩm báo Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nhíu mày, hỏi lại: “Bà ấy đi đâu, có ai đi theo không?”

“Chúng nô tài đi theo phu nhân đến Liên Hoa am ở ngoại thành, sau khi phu nhân đi vào, không thấy ra nữa.”

Doãn gia bị tịch biên, Thừa tướng phu nhân không còn chỗ nương tựa, có lẽ là nghĩ quần trong lòng nên mới đến am ni cô xuất gia. Mục Cẩm nhìn Mạch Sương, nói: “Đi, chúng ta đi xem sao.”

“Ừm.” Mạch Sương gật nhẹ đầu.

Thúc ngựa chạy tới Liên Hoa am ở ngoại thành.

Cửa am đóng chặt. Mục Cẩm gõ tay gõ cửa, người mở cửa là một ni cô trung niên, bà chấp tay làm phật lễ: “A di đà phật.”

Mục Cẩm và Mạch Sương cũng chấp tay trước ngực, đáp lễ: “Hai vị thí chủ đến đây có chuyện gì?”

Mục Cẩm nói: “Chúng ta muốn gặp một người, làm phiền sư thái thông báo một tiếng.”

“Không biết hai vị muốn gặp ai?”

“Là người hôm qua mới đến am.” Để tỏ rõ quan hệ, Mục Cẩm nói thẳng, “Thật không dám giấu, vị đó là gia mẫu.”

Ni cô chấp tay hành phật lễ lần nữa: “A di đà phật, vị sư muội hôm qua đến am, hôm nay đã làm lễ quy y, không thích hợp gặp người ngoài, mong thí chủ lượng thứ.”

Mục Cẩm nói: “Tại hạ cưỡi ngựa đến đây, đường xá xa xôi, chỉ muốn gặp mặt gia mẫu một lần, mong sư thái châm chước.”

“Đây không phải do bản ni không châm chước, thực sự trong am có quy định này. Nếu hai vị muốn gặp, để muộn một chút lại đến đi.”

Mục Cẩm không vui: “Vây thành cầu sư thái gọi chủ sự của am đến, ta sẽ nói với chủ sự.”

“Chuyện này...”

Mạch Sương kéo tay áo Mục Cẩm: “Thôi, nếu là quy định trong am, chúng ta đừng làm phiền thì hơn.”

Mục Cẩm cầm tay cậu: “Quy định là chết, người mới là sống. Lát nữa ta sẽ nói với chủ sự, chúng ta đi chuyến này không thể uống công được.”

Vị ni cô đang đứng ở cửa nói: “Hai vị thí chủ chờ ngoài cửa, bản ni đi mời am chủ ra.”

Một lát sau, am chủ được mời đến, là một người tuổi tác đã cao, nhưng vì hàng năm tu tập Phật đạo nên vẫn có tinh thần. Đầu tiên là chấp tay làm Phật lễ: “Bản ni nghe đệ tử nói, hai vị muốn gặp lệnh đường?”

“Đúng vậy, mong sư thái giúp đỡ.” Mục Cẩm nói.

“Chỉ là bi am có một quy định, những đệ tử mới tới, vào ngày quy y phải phải chuyên tâm niệm Phật trước mặt Phật Tổ, dứt bỏ phàm tâm, người khác không được quấy rầy.”

Mục Cẩm đang định nói gì đó, Mạch Sương lên tiếng trước: “Không biết quy định của quý am, hai chúng ta mạo muội đến, thật là đường đột, mong am chủ thứ lỗi. Nhưng không biết bao giờ mới có thể gặp gia mẫu?”

Am chủ bình tĩnh nói: “Lúc mặt trời lặn.”

Mạch Sương và Mục Cẩm nhìn nhau một cái, Mục Cẩm nói: “Nếu đã vậy, chúng ta chờ một chút cũng không sao.”

“Nếu hai vị không chê, có thể vào trong am ngồi nghỉ, dùng chút cơm canh đạm bạc.”

Mạch Sương chấp tay trước ngực, nói: “Đa tạ sư thái.”

Hai người được dẫn vào Liên Hoa am, trong am vô cùng giản dị, khắp nơi đều tỏa mùi vị hương khói.

Mục Cẩm và Mạch Sương ăn cơm chay xong, được dẫn đến sương phòng chuyên tiếp đón khách nhân trong am ni cô để chờ. Mạch Sương hỏi sư thái mượn mấy quyển kinh Phật, ngồi đọc vô cùng chăm chú.

Mục Cẩm cầm một quyển kinh Phật, mới nhìn qua đã thấy buồn ngủ, lại thấy Mạch Sương đang rất chăm chú. Không nhìn được mà muốn trêu cậu một chút, buông sách trên tay xuống, đặt tay lên đùi cậu, từ từ xoa nhẹ lên trên.

Mạch Sương không để ý tới hân, tiếp tục xem kinh Phật. Mục Cẩm được đằng chân lân đằng đầu, đặt tay lên eo cậu, ôm người ta vào trong ngực, mặt cũng sát đến gần, hôn vào má một cái, cùng cậu xem quyển kinh Phật kia.

Toàn là Phật ngữ mới chỉ nhìn qua là buồn ngủ, có thể xem tiếp nhất định phải lực căn thanh tịnh mới được. Mục Cẩm hôn tiếp một cái vào khoe môi cậu, đang định dùng tay còn lại nâng cằm cậu lên, Mạch Sương cầm tay hân, ngược lên nhìn: “Điện hạ đừng quên, đây là nơi Phật môn thanh tịnh.”

Mục Cẩm cười: “Chỉ là thấy em xem chăm chú như vậy, muốn biết rốt cuộc đến bao giờ em mới chú ý đến ta.”

Mạch Sương: “...”

Mục Cẩm lại thở dài một tiếng: “Kết quả thật khiến người ta thất vọng, mị lực của ta còn không bằng quyển sách này.”

Mạch Sương không đáp lời hân, nhìn ra ngoài cửa sổ, ước lượng canh giờ, cũng sắp đến lúc mặt trời lặn rồi.

Mục Cẩm cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Sợ là gặp xong chúng ta còn phải ngủ lại đây một đêm.”

Mạch Sương nghĩ đến mấy ngày nay Mục Cẩm bận rộn nhiều việc, bèn nói: “Thần chờ ở đây một mình, điện hạ nên về trước đi.”

“Như thế sao được, ta không nhìn thấy em, nếu em cũng nhất thời nghĩ quẩn trong lòng, xuất gia thì phải làm sao?”

Mạch Sương cười nhẹ một tiếng: “Điện hạ yên tâm, ở đây không nhận đệ tử nam.”

“Vậy cũng không được, ta đi cùng em đến đây, sao có thể để em ở lại một mình.”

Mạch Sương không nói nữa. Ngoài cửa có ni cô gõ cửa, muốn mời hai người đi gặp Doãn phu nhân.

Ni cô trong am dẫn hai người đến thấp hương trước mặt Phật Tổ trước, lại dập đầu ba cái, rắc lên người chút nước linh được ngâm cùng xá lợi tử.

Doãn phu nhân đang ở trong phòng thiền, mặc tổ bào màu xám, mái tóc có những sợi trắng sợi đen giờ đã bị cạo đi, đội mũ vải màu xám, trên tay cầm Phật châu, thần sắc tĩnh lặng đạm bạc.

Mạch Sương gọi bà một tiếng: “Mẹ.”

Doãn phu nhân thấy Mục Cẩm, không quên hành lễ: “Bần ni ra mắt điện hạ.”

Mục Cẩm vội nói: “Không cần đa lễ.”

“Hôm nay bần ni làm lễ quy y, phải chuyên tâm niệm Phật trước mặt Phật Tổ, để điện hạ chờ lâu, mong điện hạ thứ lỗi.”

“Doãn phu nhân, không, con nên gọi là mẫu thân, chúng ta là người một nhà, không cần khách khí.”

Doãn phu nhân nhìn sang Mạch Surong đang đứng cạnh Mục Cẩm: “Hôm nay hai người tới đây là?”

Mục Cẩm cầm tay Mạch Surong, cả hai cùng quỳ xuống.

“Đây là...” Doãn phu nhân hơi kinh ngạc, vội nói. “Bần ni thật sự không thể nhận nổi đại lễ như thế, xin điện hạ đứng lên trước.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thánh Chỉ. Phế Phi

Mục Cẩm cúi đầu nói: “Là con hại mẫu thân không có nhà để về, cũng là con hại mẫu thân mất đi chỗ dựa, hôm nay con không cầu xin mẫu thân tha thứ, mẫu thân muốn đánh muốn mắng con cũng không sao.”

“Lần này phủ Thừa tướng bị tịch biên, lão gia bị giam vào thiên lao, bần ni hiểu rõ nguyên nhân, đó đều là do lão gia gieo gió gặt bão, điện hạ không làm sai gì hết.” Doãn phu nhân vươn tay ra đỡ, nói. “Điện hạ đứng dậy trước đã.”

Mục Cẩm đứng dậy, thành khẩn nhìn Doãn phu nhân: “Dù phủ Thừa tướng đã bị niêm phong, nhưng mẫu thân vẫn còn hai người con trai là con và Mạch Surong. Khẩn cầu mẫu thân xuống núi cùng con, cũng là để con tận chút hiếu tâm với người.”

“Đa tạ ý tốt của điện hạ, trái tim bần ni đã quy y cửa Phật, từ nay về sau, những thế tục hồng trần bên ngoài đều không liên quan đến bần ni.” Doãn phu nhân nhẹ nhàng nói. “Lão gia đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý, có kết cục ngày hôm nay cũng là xứng đáng, bần ni không trách ai hết, chỉ là muốn ăn chay niệm Phật trong cửa Phật đây, giảm chút tội nghiệt cho ông ấy.”

Mục Cẩm nói: “Cuộc sống trong am quá khắc khổ. Nếu mẫu thân muốn ăn chay niệm Phật, ở trong phủ Thái tử cũng được mà.”

“Nơi này rất tĩnh lặng, thích hợp chuyên tâm niệm Phật. Tâm ý bần ni đã quyết, điện hạ không cần khuyên nữa.”

Mục Cẩm im lặng một lúc, mới nói: “Nếu đã vậy, con cũng không nói nhiều nữa.”

Doãn phu nhân lại nói: “Thời gian không còn sớm nữa, các con về đi.”

Mạch Surong im lặng từ nãy đến giờ, lúc này mới lên tiếng: “Mẫu thân bảo trọng.”

Doãn phu nhân nhìn Mạch Surong: “Từ nhỏ con đã yếu ớt nhiều bệnh, cũng phải bảo trọng thân thể.”

“Vâng.” Mạch Surong đáp.

Doãn phu nhân lại nhìn sang Mục Cẩm: “Tuy lão gia đã làm nhiều chuyện có lỗi với điện hạ, nhưng Surong Nhi là một đứa trẻ tốt bụng, mong điện hạ đối tốt với nó.”

Mục Cẩm cầm tay Mạch Surong dưới tay áo: “Mẫu thân yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

Doãn phu nhân hơi mỉm cười, gật đầu nhẹ, quay người: “Bần ni còn có vấn khóa phải làm, nên không tiễn.”

Mục Cẩm và Mạch Surong quay sang nhìn nhau, quay người ra khỏi phòng thiền, tiện thể đóng cửa lại.

Ra khỏi Liên Hoa am, phía tây vẫn còn nửa phần mặt trời chưa lặn.

Mạch Surong nhìn ánh chiều tà đỏ như máu phía tây, nói: “Chuyên tâm tu Phật, đổi lấy sự bình thân cuối đời cho người, kể ra cũng không phải chuyện xấu.”

“Vừa rồi nghe người nói vậy, sau đó lại nghĩ, có lẽ người sẽ sống trong am rất tốt.”

“Chúng ta về thôi.” Mạch Surong nói.

Mục Cẩm chỉnh lại áo lông cáo cho cậu, ôn nhu nói: “Ừ.”

Trở về phủ Thái tử, buổi chiều khi xử lý công vụ, Mục Cẩm lại viết một tấu chương, nói về chuyện muốn dùng ngân sách của triều đình để tu sửa lại Liên Hoa am. Liên Hoa am chính là nơi do một vị sủng phi của Thái Tổ Hoàng đế lập ra, được triều đình tu kiến, đến giờ đã qua nhiều năm, trở nên cũ nát đi nhiều.

Mấy ngày qua triều đình thu được một số tiền lớn từ phủ Thừa tướng và Dương phủ, quốc khố phong phú, đúng lúc dùng một phần nhỏ để tu sửa Liên Hoa am.

Giữa trưa hôm sau, Doãn Thăng bị chém đầu thị chúng. Xe tù đi qua, một trận nắng chui.

Mục Cẩm đứng trên lầu các của một tửu quán nhìn từ đằng xa, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Nếu là một năm trước, có thể nhìn thấy kết cục này của Doãn Thăng, chắc hẳn sẽ rất vui sướng. Nhưng hiện giờ về mặt lại âm ảm, chỉ đơn giản là vì Mạch Surong, nên sinh lòng áy náy.

Áy náy là vì hắn đã đích thân đưa cha của người mình yêu lên đoạn đầu đài.

Sau khi Doãn Thăng bị chém đầu, Mục Cẩm sắp xếp người an táng cho hắn, là một khu đất có phong thủy tốt ở ngoại thành. Bất luận thế nào, hắn cũng là cha của Mạch Surong.

Trở về phủ, Mạch Surong đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào một gốc cây khô khan phủ đầy tuyết, ánh mắt trống rỗng.

Mục Cẩm đứng ngoài cửa nhìn cậu, một lúc lâu sau mới bước vào phòng, áp ngực mình vào sau lưng Mạch Surong, ôm cậu vào lòng.

“Điện hạ đi xem à?”

Mục Cẩm ừ một tiếng, nói: “Ta đã sai người hậu táng cho hắn, một khu đất ở thành nam, không xa lắm. Nếu em rảnh rồi, có thể đi bái tế hắn.”

Mạch Surong từ từ nhắm mắt lại: “Đa tạ điện hạ.”

Mục Cẩm ôm chặt cậu, tâm tình phức tạp. Mặc dù hai người đang ở rất gần nhau, hắn lại không thể nhìn thấu người trong lòng, về mặt cậu cho tới giờ vẫn luôn tạo nhả ảm đạm, dữ thế vô tranh, rốt cuộc trong lòng đang nghĩ gì đây?

Mục Cẩm nhẹ giọng nói: “Đêm qua em không ngủ ngon, sáng nay cũng dậy sớm, muốn đi ngủ một lát không?”

“Không cần.”

Mục Cẩm ôm chặt người trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc sau lưng cậu.

Buổi chiều ngày đông, ngoài cửa sổ là một màu trắng xóa, ánh nắng dịu nhẹ trải khắp nền tuyết trong suốt, chiếu vào trong cửa sổ, yên tĩnh mà tốt đẹp.

“Thái tử điện hạ.” Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Trần bá.

Cửa thư phòng mở, Mục Cẩm nhìn Trần bá đi vào cung kính cúi người: “Chuyện gì?”

Mạch Surong đứng thẳng dậy, tách khỏi trong lòng Mục Cẩm.

Trần bá nói: “Trong cung có một vị công công đến, nói là đến truyền thánh chỉ, mời Thái tử phi ra tiếp chỉ.” Mục Cẩm nghe vậy, bỗng có dự cảm bất ổn, nhưng thời gian không thể kéo dài được, hai người vội đến tiền đình tiếp chỉ.

Lão thái giám đến truyền chỉ đứng ở tiền đình, hai tay nâng cuộn chỉ màu vàng có hình rồng, sắc mặt nghiêm túc: “Thái tử phi Doãn Mạch Surong nghe chỉ.”

Mục Cẩm và Mạch Surong quỳ xuống trước thánh chỉ, lúc này Viên Ngọc Chi cũng đến, quỳ gối bên cạnh Mục Cẩm.

Lão thái giám mở thánh chỉ ra, kéo dài giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Doãn Thăng vì từng có công, nên trẫm phong con trai Doãn Mạch Surong làm Thái tử phi. Nhưng Doãn Thăng hối lộ phạm pháp, kết bè kết phái, họa loạn triều cương, phạm nhiều tội lớn, đúng là tội ác tày trời, đã bị trảm hình. Con trai Doãn Mạch Surong là Thái tử phi, cùng phụ thân thông đồng làm bậy, tri tình bất báo. Nay trẫm phế bỏ phong hào Thái tử phi, biếm làm bình dân, trục xuất kinh kỳ, vĩnh viễn không được vào thành!”

Mục Cẩm đang quỳ trên mặt đất, nghe xong bỗng tái nhợt mặt mày, một lúc sau vẫn không có động tĩnh. Đến khi Mạch Surong tiếp chỉ, hắn mới bừng tỉnh, giữ chặt tay cậu nói: “Không được nhận!”

Lão thái giám dừng lại. Mạch Surong nhìn Mục Cẩm, Mục Cẩm vẫn giữ chặt tay Mạch Surong không buông, nói lại một lần: “Không được nhận!”

Mạch Surong rút tay ra khỏi tay hắn: “Quân vi thần cương, đã hạ thánh chỉ, đâu có đạo lý không nhận.”

Lão thái giám đặt thánh chỉ vào tay Mạch Surong. Viên Ngọc Chi ở một bên mừng thầm trong lòng, bên môi lộ ra nụ cười.

Mục Cẩm đau đớn nhìn cậu: “Nhất định là phụ hoàng hiểu lầm em. Em yên tâm, ta sẽ nói rõ với phụ hoàng, để người thu hồi mệnh lệnh.”

Viên Ngọc Chi nói chen vào: “Điện hạ, Hoàng thượng có hiểu lầm gì đâu. Lão tặc Doãn Thăng kia hối lộ phạm pháp, họa loạn triều cương, là do chính điện hạ công khai tội danh của hắn mà, chẳng lẽ chàng quên rồi?”

Lúc này con tức của Mục Cẩm không có chỗ phát tiết, trừng mắt với Viên Ngọc Chi: “Nàng cầm miệng cho bản cung!”

Viên Ngọc Chi líu lười, cắn môi: “Thần thiếp chỉ nói thật thôi.”

Mục Cẩm nhìn Mạch Surong, dặt tay cậu: “Ra đây cùng ta.”

Dắt Mạch Surong về phòng ngủ, Mục Cẩm nói: “Ta tiễn cùng một chuyến, em ở trong phủ chờ ta về.”

Mục Cẩm vừa định quay người, Mạch Surong giữ lấy cổ tay hắn: “Điện hạ.”

Mục Cẩm quay đầu nhìn cậu, Mạch Surong nói: “Hoàng thượng làm vậy là có lý của người. Hoàng mệnh không thể trái, điện hạ đừng chống lại ý Hoàng thượng, miễn cho long nhan giận dữ.”

“Em yên tâm, ta chỉ muốn nói rõ với phụ hoàng, chứ không muốn chống lại ý người.” Giữ lấy vai cậu, hạ xuống trán một nụ hôn. “Em ở trong phủ chờ ta về.”

Nói xong, Mục Cẩm quay người rời đi.

Mạch Surong nhìn theo bóng lưng Mục Cẩm, cuối cùng tầm mắt dừng trên thánh chỉ trong tay, rơi vào trầm tư.

Đông Linh gõ cửa đi vào, hoảng hốt nói: “Công tử, em nghe hạ nhân trong phủ nói, Hoàng thượng hạ thánh chỉ, trục xuất cậu khỏi kinh thành, có thật vậy không?”

Mạch Surong đạm nhiên: “Là thật.”

Đông Linh liếc cuộn thánh chỉ trong tay Mạch Surong, chớp mũi cay cay: “Vây, vây phải làm sao đây?”

“Cứ tĩnh quan kỳ biến trước đã.” Mạch Surong nói.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, bên ngoài là Viên Ngọc Chi, phía sau còn có một nha hoàn, hai tiểu tư. Viên Ngọc Chi bước vào phòng, nhìn Mạch Surong, nói: “Thánh chỉ vừa rồi người cũng nghe rõ rồi đấy, sao nào, còn chưa đi?”

Tất nhiên Mạch Surong hiểu nàng đang muốn đuổi mình: “Chờ điện hạ về, làm rõ mọi chuyện rồi, nếu phải đi, Doãn mỗ sẽ đi.”

Viên Ngọc Chi khinh thường hừ một tiếng: “Mọi chuyện còn chưa đủ rõ ràng sao, Hoàng thượng hạ chỉ, phế bỏ phong hào Thái tử phi của người, rồi trục xuất kinh thành. Còn nói cái gì mà chờ điện hạ về, kỳ thật là người muốn chống lại thánh chỉ, muốn ở lại đây chết cũng không đi chứ gì!”

Viên Ngọc Chi ăn nói thật sự không ra làm sao, Đông Linh không thể chịu nổi: “Loại nữ nhân như người, từ bao giờ phủ Thái tử này đến lượt người làm chủ? Trừ phi Thái tử điện hạ muốn chúng ta đi, nếu không chúng ta vẫn ở lại phủ Thái tử!”

“Đúng là đồ không biết điều!” Viên Ngọc Chi quay về phía hai tiểu tư phía sau. “Người đâu, đuổi hai chủ tớ bọn họ đi!”

Đông Linh nghiêng răng nghiêng lợi: “Các người dám!”

Hai tiểu tư khó xử, đuổi cũng không được, không đuổi cũng không xong.

Viên Ngọc Chi giương giọng lên: “Các người điếc hết rồi à?”

Một tiểu tư nói: “Nếu Thái tử điện hạ trách tội, tiểu nhân không gánh vác nổi đâu.”

“Các người tưởng hắn vẫn còn là Thái tử phi sao? Hắn chẳng qua chỉ là con của gian thần, Hoàng thượng đã phế hắn rồi, trục xuất hắn khỏi kinh thành rồi, các người phụng chỉ làm việc, có cái gì mà không gánh vác nổi?” Viên Ngọc Chi quát: “Mau ra tay cho ta!”

“Chuyện này...” Hai tiểu tư vẫn không động đậy. Viên Ngọc Chi bực tức trong lòng, chỉ tay vào bọn họ: “Lời của chủ tử các người không thèm nghe đúng không? Được lắm, nếu hôm nay các người không đuổi bọn họ đi, vậy thì các người cứ khỏi phủ Thái tử cho ta!”

Hai tiểu tư khó xử nhìn Mạch Surong, trong lòng thì nghĩ toàn bộ già trẻ trong nhà mình chỉ dựa vào chút tiền được phát hàng tháng để sống qua ngày, thật sự không thể bị đuổi đi được, đành phải bất chấp tất cả áy náy nói với Mạch Surong: “Trong nhà tiểu nhân trên có già dưới có trẻ, thu nhập không bằng chi tiêu, thật sự không thể không làm chuyện tội tệ này.”

Nhìn tình hình thế này, nếu ở lại phủ Thái tử ngược lại càng khó an bình, Mạch Surong nói: “Không cần họ ra tay, Doãn mỗ tự đi.”

Đồng Linh giữ cánh tay Mạch Surong: “Công tử, đừng mà, Thái tử điện hạ vẫn chưa về.”

“Đi thôi.”

Mạch Surong bước vòng qua Viên Ngọc Chi. Đồng Linh hung dữ trừng mắt với Viên Ngọc Chi đang đắc ý ra mặt, đuổi kịp bước chân Mạch Surong.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Một Bên Tình Nguyện

Đi tới cửa, Trần bá với khuôn mặt tươi cười dẫn đạo trưởng Lý Thâm của Lăng Vân quán đi vào.

Mạch Surong nhìn thấy Lý Thâm, kinh ngạc nói: “Sur huynh, sao huynh đến đây?”

Lý Thâm nói: “Mấy hôm nay ta đến kinh thành làm việc, đúng lúc nghe nói cha đệ gặp chuyện nên thuận đường đến thăm đệ một chút.” Nhìn sắc mặt Mạch Surong, hần thuận miệng hỏi: “Đệ không sao chứ?”

Mạch Surong nói: “Ta rất tốt.” Lại nói ngay: “Đây không phải chỗ nói chuyện, tìm chỗ khác ngồi xuống từ từ nói.”

Lúc này Trần bá lên tiếng: “Thái tử phi, lão nô đã cho hạ nhân chuẩn bị trà nóng, mời đạo trưởng vào trong ngồi.”

Viên Ngọc Chi lại xuất hiện ở cửa, vốn dĩ định tận mắt thấy Mạch Surong rời khỏi phủ Thái tử, lại nghe thấy Trần bá muốn mời hai người vào: “Trần bá, ông già rồi nên hồ đồ à, rõ ràng vừa rồi người trong cung đã đến đây truyền thánh chỉ phế bỏ Thái tử phi, cũng trực xuất hần khỏi kinh thành rồi. Ông còn muốn mời người này vào trong phủ, chẳng lẽ muốn chống lại thánh chỉ?”

Lý Thâm nghe xong, sắc mặt biến đổi, quay sang nhìn Mạch Surong vẫn rất bình thản: “Đây là sự thật?”

“Đương nhiên là sự thật rồi!” Viên Ngọc Chi khoanh tay trước ngực, nhướn mi lên. “Thánh chỉ mà còn là giả được sao?”

Đến cả Lý Thâm đã tu tập đạo pháp hơn chục năm cũng không thể nhịn nổi khi thấy Mạch Surong bị nữ nhân kia ức hiếp như vậy, hần nhìn Mạch Surong chằm chằm: “Ta đang hỏi đệ!”

Mạch Surong đạm nhiên nói: “Nói ra rất dài.”

Lý Thâm nhìn lướt qua, thấy được vẻ mặt như đang xem trò vui của Viên Ngọc Chi, trong lòng nổi nóng không thôi, cầm cánh tay Mạch Surong, giận dữ nói: “Nơi này không nên ở lâu, đi theo ta!”

Lý Thâm đưa Mạch Surong đến khách điểm mà mình đang trọ, vừa đóng cửa lại là phát tiết hết những lời vừa phải kìm nén ra: “Hỏi đệ sống thế nào, đệ luôn nói sống rất tốt, nhưng vừa rồi ta thấy nữ nhân kia đã cười lên đầu đệ rồi! Suốt khoảng thời gian sống trong phủ Thái tử, đệ đều phải sống một cách nhẫn nhục chịu đựng như vậy?”

Mạch Surong không nhanh không chậm nói: “Cô ấy là cô ấy, ta là ta, ta sống có tốt không, không liên quan đến cô ấy.”

“Nhưng mà...” Lý Thâm muốn nói lại thôi, hần không biết nên cảm thấy may mắn khi từ nhỏ Mạch Surong đã lạnh nhạt như thế, hay là nên buồn phiền vì cậu. Hai người lớn lên cùng nhau, thân thiết như huynh đệ, cứ nghĩ đến chuyện cậu bị khinh rẻ trong phủ Thái tử, trong lòng không thể thoải mái được.

Lý Thâm vung tay áo, hít sâu một hơi: “Cũng tốt, nếu Hoàng thượng đã hạ chỉ phế bỏ phong hào Thái tử phi của đệ, đệ cũng có thể an tâm cùng ta về núi Lăng Vân.”

Mạch Surong hơi mỉm môi, không nói gì.

Lý Thâm khẽ nheo mắt lại nhìn cậu: “Sao nào, chẳng lẽ đệ còn muốn ở lại đây đệ bị ức hiếp?”

“Không phải.”

Lý Thâm nhìn cậu, nói: “Tối đa cũng chỉ mấy ngày nữa là ta làm xong việc ở kinh thành, từ giờ đến lúc đó đệ cứ ở đây đi.”

Mục Cẩm đã tiến cung.

Trong Ngự thư phòng, Hoàng đế đang thương nghị chính sự cùng mấy đại thần. Mục Cẩm bước vội vào từ bên ngoài, mấy đại thần đều đồng loạt nhìn Thái tử điện hạ đột nhiên xông vào.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Mục Cẩm chấp tay nói.

Hoàng đế nhìn Mục Cẩm: “Con tới đúng lúc lắm. Trẫm vừa nhận được tin tức truyền đến từ biên cảnh, nước Bắc xuất binh muốn chiếm đoạt mấy thành trì của triều ta, vô cùng kiêu căng ngạo mạn. Trẫm muốn cho chúng nếm thử chút đau khổ, con xem, trẫm nên phái vị tướng quân nào xuất binh nghênh chiến?”

Trong đầu Mục Cẩm bây giờ chỉ có một chuyện phở Thái tử phi, đầu còn tâm tư để nghĩ nên phái vị tướng quân nào xuất chinh. “Võ tướng trong triều ai cũng anh dũng thiện chiến, nhi thần khó có thể định đoạt.”

Mục Cẩm trả lời qua loa như thế, Hoàng đế có phần bất mãn: “Vậy hôm nay con đến, là vì chuyện gì?”

“Thưa phụ hoàng, hôm nay nhi thần đến để làm sáng tỏ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Mục Cẩm nghiêm mặt nói: “Lần này nhi thần có thể phá được vụ án của Doãn Thăng, không thể bỏ qua công lao của Thái tử phi Doãn Mạch Surong, xin phụ hoàng minh giám.”

Nhắc đến Doãn Mạch Surong, Hoàng đế càng bất mãn hơn, cho mấy đại thần trong Ngự thư phòng ra ngoài.

“Sao nào, con đến xin tha cho hắn?”

“Không phải xin tha, nhi thần chỉ muốn nói rõ, miễn cho phụ hoàng có gì hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Hoàng đế nhìn hắn. “Con nói, trẫm hiểu lầm cái gì?”

“Tuy Mạch Surong là con của Doãn Thăng, nhưng cậu ấy không hề biết chuyện Doãn Thăng hối lộ phạm pháp, sau đó còn giúp nhi thần tìm ra tội chứng của Doãn Thăng, tuyệt đối không có ý bao che.”

“Thì đã sao?”

Mục Cẩm nhíu mày, nghĩa chính ngôn từ nói: “Mạch Surong không chỉ vô tội mà còn có công, phụ hoàng lại trị tội cậu ấy, rất không thỏa đáng.”

“Trẫm trị tội hắn, tất nhiên là vì hắn có tội.”

“Có tội gì?”

Hoàng đế nói từng từ một: “Hắn là con của gian thần Doãn Thăng, cha nợ con trả, đây chính là tội của hắn!”

“Nhưng cậu ấy giúp nhi thần tìm ra tội chứng của Doãn Thăng, dù không luận công ban thưởng, cũng nên dùng công chuộc tội. Cho nên, khẩn cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh!”

“Đủ rồi. Con thân là Thái tử, dù sao cũng nên hiểu rõ, hiện giờ hắn là Thái tử phi, sau này chính là Hoàng hậu. Con của gian thần mà lên làm Hoàng hậu, con bảo tất cả văn võ bá quan trong triều đình phải tin phục thế nào?”

“Dù cậu ấy không thể làm hậu, nhưng phụ hoàng đâu cần tàn nhẫn như vậy, trực xuất cậu ấy khỏi kinh thành?” “Trẫm không giam hắn vào thiên lao đã là nhân từ rồi!”

Mục Cẩm đứng người ra, qua một lúc lâu, hai chân khụy xuống, đầu gối đập xuống nền đất thật mạnh: “Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng cho phép Mạch Surong ở lại kinh thành!”

Hoàng đế càng khẳng khái muốn đuổi Mạch Surong đi: “Con không cần nói nữa, thánh chỉ đã hạ, không thể sửa lại!”

Hoàng mệnh không thể trái, Mục Cẩm biết rõ trong lòng. Lúc này hắn như rơi xuống vực sâu vạn trượng, đau đớn không nói thành lời, thất vọng nói: “Phụ hoàng, người có từng nghĩ đến cảm thụ của nhi thần không?”

Hoàng đế nhìn hắn quỳ dưới đất, nhíu chặt mày.

“Lúc trước một thánh chỉ của người, lệnh cho nhi thần cưới một nam tử, có từng nghĩ xem nhi thần có thích nam nhân không? Hiện giờ, nhi thần không muốn rời xa cậu ấy, người lại cố chấp đuổi cậu ấy rời xa nhi thần, có từng nghĩ rằng nhi thần sẽ đau không?”

“Con chỉ là bị hắn mê hoặc.”

“Không phải, nhi thần vô cùng tỉnh táo, biết rõ mình đang làm gì, nhi thần thật lòng yêu cậu ấy, một khắc cũng không muốn rời xa cậu ấy.”

“Một khắc cũng không muốn rời xa?” Hoàng đế lặp lại lời hắn, trong con giận dữ, giọng cao thanh âm. “Chẳng lẽ, con không có hắn sẽ chết?”

“Đúng vậy!” Mục Cẩm trả lời đồng dạng.

“Khốn kiếp! Một cho trăm còn coi trọng con như thế, không ngờ con chỉ là một thằng hèn nhát!”

“Phụ hoàng có hậu cung ba nghìn, nhưng có thật lòng yêu ai không? Nếu không có, sao có thể hiểu được cảm thụ của nhi thần!”

“Được lắm, vậy trăm hỏi con, Thái tử vị và hần, nếu bắt con lựa chọn một thứ, con sẽ chọn cái gì?”

Mục Cẩm trầm mặc một lúc, rồi nói: “Nhi thần bất tài, khó có thể gánh vác trọng trách...”

Còn chưa nói xong, Hoàng đế tức giận cắt ngang, chỉ vào hần quát: “Nếu con dám chọn hần, trăm ban cho hần một chén rượu độc ngay lập tức!”

Nửa câu sau còn chưa nói hết của Mục Cẩm bị áp chế phải nuốt vào, quỳ rạp xuống đất như bị rút hết sức lực toàn thân, ánh mắt âm đạm nhìn những hoa văn trên nền gạch, không còn nói được gì nữa.

Rất lâu sau, trong Ngự thư phòng không hề có tiếng động, không biết đã qua bao lâu, Hoàng đế mới nói: “Chuyện hôm nay, trăm coi như chưa từng xảy ra, cũng không tính toán với con. Có điều, con phải nhớ kỹ, con là người trong hoàng thất, bất cứ lúc nào cũng phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng!”

Một lúc sau, Mục Cẩm mới đáp lời, một mồm nói: “Nhi thần cần tuân lời dạy của phụ hoàng!”

Ra ngoài cung, đúng lúc gặp Triết Khâm vừa mới vào hậu cung từ biệt mẫu phi của mình xong. Ngày mai hần sẽ khởi hành đến biên cảnh, không được Hoàng đế cho phép, không được hồi kinh.

Mục Cẩm căn bản không muốn nói gì với hần, Triết Khâm vẫn còn nói với theo: “Từ một khắc ngươi lấy được tội chứng của Doãn Thăng, ngươi nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy!”

Mục Cẩm dừng bước, vẫn không nói một lời.

“Nhưng mà cũng tốt, ban đầu ngươi đã không muốn cưới hần, bây giờ phụ hoàng phế bỏ hần rồi, cũng hợp ý ngươi mà.” Mục Cẩm không phản ứng lại, Triết Khâm càng nói hăng say hơn: “Thật ra, lúc trước Mạch Surong cũng không muốn đâu, nếu không phải vì hoàng mệnh, hần sẽ không từ bỏ cơ hội tu đạo thành tiên, để rồi phải dùng thân nam tử gả cho một nam nhân. Ta khuyên ngươi đừng có xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh, nếu không, cả đời này Mạch Surong cũng không thể hoàn thành tâm nguyện tu đạo thành tiên của mình!”

Nghe vậy, Mục Cẩm sững sờ.

Lúc này mới nghĩ lại, hần chưa từng hỏi Mạch Surong, rốt cuộc cậu có bằng lòng ở lại bên hần không. Trước đây cậu gả đến phủ Thái tử vốn là thân bất do kỷ, bây giờ phong hào Thái tử phi bị phế bỏ rồi, rốt cuộc là cậu vui hay buồn?

Người kia dù trong lòng nghĩ gì cũng không biểu hiện ra ngoài, tuy hần sớm chiều ở chung cùng cậu cũng không thể hiểu rõ tâm tư cậu.

Mục Cẩm trở về phủ Thái tử, đi đến phòng ngủ xem, Mạch Surong đã không còn ở đây. Hôm nay Viên Ngọc Chi đã dặn dò hạ nhân trong phủ, chờ đến khi Thái tử hỏi về Mạch Surong, phải nói là cậu tự rời đi.

Cho nên Mục Cẩm tùy tiện hỏi một hạ nhân, hạ nhân khúm núm nói Thái tử phi đã rời đi, đi cùng một đạo trưởng.

Lại một cơn sấm sét đánh vào trong lòng Mục Cẩm, cậu đã đi rồi, cậu không đợi hần trở về đã đi rồi. Đi nhanh như vậy, đến cả một lời từ biệt cũng không nói, điều này chứng tỏ trong lòng cậu vẫn luôn muốn rời đi sao? Cậu chỉ hận không thể rời đi, cho nên, hôm nay đã thẳng thắn tiếp chỉ, còn nói gì mà hoàng mệnh không thể trái, trên thực tế...

Mục Cẩm đứng trong phòng, đầu óc như bị khoét rỗng một chỗ, tim đau, đau đến mức không thở nổi. Lần đầu tiên hần ném trái hương vị này, đối mặt với nỗi đau cuộn cuộn không dứt đó, không biết phải làm sao.

Hôm nay nhận được thánh chỉ xong, hần chỉ nghĩ xem phải cầu xin Hoàng thượng thế nào để cho phép cậu ở lại kinh thành, phong hào Thái tử phi có thể không có, hần chỉ cần người kia ở bên mình, muốn giữ cậu ở lại đến nỗi như phát điên.

Kết quả, cậu lại tự rời đi.

Tất cả những gì mình làm, cùng lắm chỉ là một bên tình nguyện.

Sắc trời tối dần, Mục Cẩm đứng một mình trong phòng, đã quên mất mình nên làm gì lúc này, chỉ biết đứng đó không động đậy.

Lần thứ ba Trần bá đến nhắc nhở bữa tối đã chuẩn bị xong, Mục Cẩm mới có động tĩnh. Ngồi trong phòng ăn vắng lặng, liếc sang nhìn chiếc ghế trống bên trái, trong lòng càng buồn phiền.

Những đồ ăn được bày trên bàn đã không còn mấy đĩa món chay nữa, Mục Cẩm bung bát lên, vừa định cầm đũa gấp, rồi lại không có khẩu vị. Cỏ nhét mấy miếng cơm vào miệng, thức ăn trên bàn thì không hề động vào.

Gọi Trần bá đến hỏi: “Hôm nay cậu ấy rời đi, có nói là đi đâu không?”

Trần bá không biết chuyện Viên Ngọc Chi đuổi Mạch Surong đi, trả lời theo những gì mình biết: “Hôm nay đạo trưởng của núi Lăng Vân tới, lão nô tiếp đón ở cửa, đúng lúc gặp Thái tử phi, đạo trưởng đưa Thái tử phi đi luôn.”

“Cậu ấy quay về núi Lăng Vân?”

“Chuyện này, Thái tử phi đi gấp gáp, chưa nói.”

Mục Cẩm đỡ trán, bây giờ dù muốn tìm cậu để hỏi rõ ràng cũng chẳng biết đi đâu mà tìm. Cái người tên Mạch Surong này, cứ đột nhiên rời khỏi cuộc đời hán như vậy. Giống như con diều trên tay hán bị đứt dây, bay đi theo gió, không còn tìm thấy tung tích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mạch Surong. Mạch Thượng Surong

Trở về phòng ngủ, chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, bất cứ chuyện gì cũng đều lực bất tòng tâm.

Viên Ngọc Chi gõ cửa đi vào, nàng ôn nhu nói: “Nghe hạ nhân nói hôm nay điện hạ không có khẩu vị, thần thiếp sai người nấu canh nhân sâm, điện hạ uống một chút đi.”

Mục Cẩm chống tay đỡ trán ngồi cạnh bàn, lúc Viên Ngọc Chi đi vào, hán cũng không ngẩng đầu lên: “Bản cung muốn im lặng.”

Viên Ngọc Chi coi như không nghe thấy, đi đến phía sau Mục Cẩm, vùi mặt vào cổ hán: “Thái tử điện hạ, chàng đừng như vậy, nhìn chàng mặt ủ mày chau, trong lòng thần thiếp rất khó chịu. Doãn ca ca tuyệt tình rời khỏi chàng như vậy, là vì hán vốn dĩ không yêu chàng, còn thiếp luôn luôn ở bên chàng, luôn luôn yêu chàng, núi đao biển lửa cũng không rời. Chàng nghĩ lại xem, mấy năm nay, người luôn ở bên chàng, không phải là thiếp sao?”

Nghe những lời này của Viên Ngọc Chi, Mục Cẩm hơi rung động, nói cũng đúng, hán yêu Mạch Surong, yêu đến mức không thể kìm lòng được. Nhưng cuối cùng cậu lại tuyệt tình từ bỏ hán như vậy. Còn Viên Ngọc Chi yêu hán, cũng giống như hán yêu Mạch Surong.

Viên Ngọc Chi phiền tinh nói: “Điện hạ, chàng nói chàng luôn coi thần thiếp là muối muối, nên thần thiếp vẫn luôn chờ chàng, chờ đến một ngày chàng có thể liếc nhìn thiếp một cái. Nhưng chàng cũng biết đấy, trong lòng thần thiếp đau khổ biết bao, trên đời này có được bao nhiêu nữ tử chịu đựng nổi khi phu quân chẳng quan tâm đến mình. Thế nhưng, khổ đến mấy thần thiếp cũng chịu được, thần thiếp tin chắc, nhất định sẽ có một ngày, chàng sẽ nhận ra trên đời này chỉ có thiếp tốt với chàng nhất, chỉ có thiếp yêu chàng nhất.” Càng nói về sau, giọng nói còn có chút nghẹn ngào.

Trong lòng Mục Cẩm rối loạn, sau khi nghĩ mình bị Mạch Surong vứt bỏ vô tình, trái tim lạnh băng của hán rất cần có người sưởi ấm, mà những lời này của Viên Ngọc Chi, thực sự khiến hán cảm thấy ấm áp hơn.

Viên Ngọc Chi chờ đợi hán như vậy, điều này không có gì đáng trách. Trên đời này vẫn còn có người yêu hán, khiến hán cũng thấy vui hơn.

Viên Ngọc Chi nhân lúc trái tim hán đang mông lung, ôm cánh tay hán: “Thái tử điện hạ, không còn sớm nữa, chàng cũng mệt mỏi cả ngày, để thần thiếp hầu hạ chàng nghỉ ngơi đi.”

Mục Cẩm để mặc cho Viên Ngọc Chi đỡ đến trước giường, mặc cho nàng cởi áo ngoài ra, như một con rối vậy, mặc cho nàng điều khiển. Viên Ngọc Chi thả màn giường xuống, cũng cởi áo ngoài của mình ra, nằm nghiêng bên cạnh hán.

Hai mắt Mục Cẩm trống rỗng, đờ đẫn nhìn đỉnh giường. Thân thể Viên Ngọc Chi dán vào hán: “Điện hạ.”

Một lúc lâu mà Mục Cẩm không có phản ứng, Viên Ngọc Chi cầm tay hán, áp lên má mình.

Mục Cẩm chậm rãi nhắm mắt lại, nhỏ giọng thì thầm: “Mạch Surong, mạch surong, mạch thượng surong, tự tuyết phi tuyết, băng lạnh tận xương, thanh thấu vô hạ.”

Sắc mặt Viên Ngọc Chi biến đổi, hơi nâng người dậy, nhìn Mục Cẩm nhắm chặt hai mắt. Khó khăn lắm Mục Cẩm mới chấp nhận nàng, nàng không muốn bỏ qua cơ hội tốt thế này, cúi đầu xuống định hôn hán.

Đúng lúc này, Mục Cẩm mở mắt ra, quay đầu đi. Viên Ngọc Chi rơi vào khoảng không, mím môi nhìn Mục Cẩm, nhỏ giọng gọi: “Điện hạ.”

Mục Cẩm quay đầu sang một bên, trầm giọng nói: “Trên chiếc giường này, bản cung không muốn trộn lẫn bất kỳ thứ gì không liên quan đến hồi ức về cậu ấy, nàng đi đi.”

Viên Ngọc Chi nhú mày nói: “Thế nhưng, hán đã đi rồi, cả đời này không bao giờ quay về nữa, sao chàng vẫn không chấp nhận thần thiếp?”

“Đúng vậy, cậu ấy đi rồi.” Mục Cẩm cười khổ. “Nhưng, rõ ràng cậu ấy vẫn ở trong tim ta, sợ rằng cả đời này cũng sẽ không đi.”

Viên Ngọc Chi cắn chặt môi, câu nói này tựa như một thanh đao sắc nhọn, đâm cho nàng thương tích đầy mình.

Hôm sau thượng triều, Mục Cẩm kéo lê thân thể mệt mỏi của mình tiến cung, hôm qua nằm trên giường, thức trắng cả đêm.

Trên triều đình đang nghị luận chuyện nước Bắc xâm chiếm thành trì biên cảnh. Mấy năm qua không ngừng có binh lính nước Bắc quấy rối ở biên cảnh, nhưng đều không tạo nên chuyện gì lớn, cùng lắm cũng chỉ là cướp chút lương thực súc vật của dân chúng.

Sau khi Hoàng đế phái tướng sĩ đến đóng quân, loại tình huống này đã giảm hẳn, yên ổn nhiều năm. Nhưng nước Bắc lại không biết điều, muốn phái binh mã chiếm đoạt mấy thành trì gần biên cảnh.

Hiện giờ các tướng sĩ đóng quân ở biên cảnh đang đại chiến cùng quân Bắc, hai quân giao chiến, vẫn chưa phân thắng bại. Hoàng đế muốn phái thêm binh mã đến trợ giúp, thuận tiện tỏ rõ quân uy triều ta, đang nghĩ xem nên phái vị tướng quân nào đi là tốt hơn.

Trên triều đình, có mấy vị tướng quân chủ động đứng ra xin được đến biên cảnh viện trợ thị uy.

Mục Cẩm đứng ở ngay hàng đầu tiên trong số bách quan, nhưng tâm tư không hề ở đó, sắc mặt cũng rất kém.

Hoàng đế đã liếc qua hắn mấy lần, thấy hắn vẫn không hoàn hồn, bèn lên tiếng gọi hắn: “Thái tử.”

Mục Cẩm không động đậy, đứng đó mà như bị hút hết hồn phách.

Hoàng đế lại cao giọng hơn: “Thái tử!”

Viên Canh đứng đằng sau vỗ vào tay Mục Cẩm, gọi nhỏ: “Điện hạ!”

Lúc này Mục Cẩm mới hồi thần, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt tối sầm của Hoàng đế trên long tọa. Mục Cẩm vẫn chưa biết có chuyện gì, vội chấp tay: “Nhi thần thất lễ, xin phụ hoàng trách phạt.”

Hoàng đế thờ ơ mạnh ra một hơi, áp chế con tức, nói: “Con nói xem, rốt cuộc phái vị tướng quân nào xuất chinh là thích hợp hơn?”

“Nhi thần không biết.” Mục Cẩm nói.

Sắc mặt Hoàng đế càng tối lại, tức giận nói: “Chuyện này để bàn sau, bãi triều!”

Sau khi hạ triều, Mục Cẩm bị gọi đến Ngự thư phòng nghe mắng một trận.

“Con giải thích cho trẫm, vừa rồi trên triều đình, rốt cuộc con đang nghĩ gì mà chăm chú như vậy?”

“Không nghĩ gì hết, chỉ là đêm qua không ngủ ngon, hơi mệt mỏi.”

Hoàng đế nhìn dáng vẻ phờ phạc của hắn, giận dữ nói: “Con thân là Thái tử, bị mất mặt ngay trước mặt văn võ bá quan trên triều đình, không cảm thấy xấu hổ chút nào sao?”

“Nhi thần biết sai.”

Hoàng đế thở dài một hơi, nghiêm túc nói: “Nếu còn có lần sau, trẫm phạt con ở trong phòng tự mình suy ngẫm!” “Nhi thần ghi nhớ.”

Mục Cẩm ra khỏi Ngự thư phòng, phía trước là Hoàng hậu đang định tới Ngự thư phòng.

Hoàng hậu thấy hắn, bên môi lộ ra nụ cười, đang định đến hỏi, Mục Cẩm lại như không thấy mà đi lướt qua. Trên mặt Hoàng hậu đầy vẻ kinh ngạc, vội quay người lại: “Mục Cẩm.”

Nghe thấy phía sau có tiếng gọi, Mục Cẩm mới dừng chân, quay ra sau, thấy là Hoàng hậu, bèn chấp tay nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hoàng hậu nhìn hắn: “Con vừa suy nghĩ cái gì mà lơ đãng như vậy, ngay cả bản cung đi qua cũng không biết.”

“Không nghĩ gì hết.” Mục Cẩm nhàn nhạt đáp.

“Còn nói vậy, trên mặt con đang viết rõ mấy chữ tâm sự nặng nề kia.” Hoàng hậu cũng không hỏi sâu hơn, nàng đã biết chuyện Hoàng đế hạ chỉ phế Thái tử phi và trục xuất kinh thành.

“Sắc mặt con không tốt, phải chú ý thân thể nhiều hơn, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Nhi thần sẽ chăm sóc tốt cho mình, mẫu hậu không cần quan tâm.”

“Bản cung còn muốn đi diện thánh, nếu con có việc thì đi đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Nói mấy câu khách sáo xong, lại đi như một con rối mất trí. Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng khẽ thở dài một hơi, đây là lần đầu tiên thấy đáng vẻ này của hắn.

Mục Cẩm xuất cung hồi phủ, vừa mới xuống xe ngựa đã nghe thấy một giọng nói từ một bên: “Thái tử điện hạ!”

Nhìn về phía giọng nói, người tới chính là nha hoàn Đông Linh của Mạch Surong, mới từ sáng sớm nàng đã đứng chờ bên ngoài phủ Thái tử, chính là để chờ Mục Cẩm về.

Tầm mắt Mục Cẩm lướt qua khắp xung quanh Đông Linh một vòng, không nhìn thấy nam tử thích mặc đồ trắng kia, thần sắc lại âm trầm đi.

Đông Linh đi đến trước mặt Mục Cẩm, khuôn mặt phát tím vì lạnh, có lẽ đã chờ rất lâu. “Thái tử điện hạ, hôm qua nữ nhân họ Viên kia đuổi công tử đi, ngài không có ở đó, công tử cũng không muốn làm hạ nhân khó xử nên mới vội rời đi, chưa kịp nói với ngài một tiếng.”

Nghe xong, trái tim Mục Cẩm như giật nảy lên: “Người nói Mạch Surong rời đi là vì Ngọc Chi đuổi cậu ấy đi?”

Đông Linh gật đầu một cái: “Vâng, hôm qua ngài không ở trong phủ, nữ nhân họ Viên kia lấy danh nghĩa phụng chỉ làm việc để đuổi công tử đi.”

Mục Cẩm nắm chặt nắm đấm: “Đâu ra cái lý đó!”

“Nữ nhân họ Viên kia luôn căm ghét công tử, điện hạ cũng biết đấy, công tử nhà nô tỳ tốt tính, chỉ biết để mặc cho nữ nhân họ Viên kia ức hiếp thôi!”

“Vậy cậu ấy đang ở đâu?”

“Công tử đang ở trong một khách điểm ở thành đông.”

“Mau dẫn bản cung đi!” Trong lòng Mục Cẩm ngập tràn vui mừng. Hai hàng lông mày luôn cau lại bỗng giãn ra, trái tim lắng xuống như được sống lại. Hóa ra, hóa ra không phải cậu tự rời đi.

Mục Cẩm còn chưa bước vào cửa phủ Thái tử đã lại lên xe ngựa, đi tìm Mạch Surong.

Đến khách điểm ở thành đông, Mục Cẩm xuống xe ngựa, bộ y phục kỳ lân màu vàng nhạt trên người hắn khiến cho kẻ dân bách tính xung quanh sững sờ, bộ y phục đó, dù là quý nhân quan lớn cũng không dám mặc đâu.

Trong nhất thời, dân chúng cũng không thể xác định được nam tử vừa vội vàng đi vào khách điểm kia có đúng là Thái tử không, quý cũng không phải mà không quý cũng không xong.

Không đợi bọn họ biết rõ, Mục Cẩm đã vội vã đi lên cầu thang, Đông Linh phải cố gắng chạy theo sau mới đuổi kịp hắn. Bước lên bậc thang trên cùng, rẽ trái đi đến gian phòng thứ hai, Mục Cẩm đẩy cửa ra.

Hai người đang ngồi đối diện nhau trên sập đồng loạt nhìn người vừa xông vào, trên tay Mạch Surong vẫn đang cầm một quân cờ, kinh ngạc nhìn hắn: “Điện hạ?”

Ngực Mục Cẩm phập phồng lên xuống, bước ngay vào phòng, Mạch Surong đang định đứng dậy, đúng lúc bị Mục Cẩm đi đến trước mặt kéo vào lòng. Hai tay quấn quanh không ngừng siết chặt, hắn áp mặt mình vào phần tóc mai bên tai cậu, thì thầm vào tai Mạch Surong: “Em không ngoan, rõ ràng ta đã bảo em chờ ta về, em lại không chờ ta về đã đi rồi.” Ngữ khí giống như một đứa trẻ phải chịu uất ức.

Hoàn toàn không thèm chú ý đến Lý Thâm vẫn đang ở trong phòng, Lý Thâm liếc nhìn hai người một cái, im lặng đứng dậy ra ngoài, tiện thể đóng cửa luôn. Lý Thâm nhìn Đông Linh đang đứng bên ngoài, thuận miệng hỏi: “Cô bảo hắn tới?”

Đông Linh mỉm môi cười hi hi: “Tôi, tôi chỉ đi nói cho hắn biết, công tử bị đuổi đi thôi.”

Lý Thâm không nói gì nữa, lạnh mặt rời đi.

Trong phòng, Mục Cẩm lắng lắng ôm chặt Mạch Surong: “Ta cũng biết, hôm qua em phải chịu không ít ủy khuất.”

“Điện hạ không nên tới đây.”

Mục Cẩm không hiểu ý cậu: “Tại sao không nên tới?”

“Thảo dân đã quyết định sáng sớm ngày kia sẽ về núi Lăng Vân, chuyên tâm tu đạo, sẽ không bước vào kinh thành nữa bước.”

Nghe vậy, sắc mặt Mục Cẩm biến đổi, nhớ lại hôm qua Triết Khâm nói tâm nguyện của Mạch Surong là tu đạo thành tiên. Hắn dần dần buông lỏng tay, nhìn cậu: “Vậy em nói cho ta biết, đây là suy nghĩ trong lòng em, hay là vì hoàng mệnh ép buộc?”

Mạch Surong nói: “Cả hai đều có.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tình Thương. Tuyệt Luyện

Hai tay Mặc Cẩm giữ chặt vai cậu, ánh mắt chân thành nhìn cậu: “Nếu ta nói, ta đã giải thích rõ với phụ hoàng, phụ hoàng đồng ý cho em ở lại kinh thành, em sẽ lựa chọn thế nào?”

“Thảo dân về núi Lăng Vân chuyên tâm tu đạo, tâm ý đã quyết.”

“Nói như vậy, cuối cùng vẫn là em tự muốn rời đi?”

Mạch Surong rũ mắt xuống, nói: “Hôn sự của thảo dân và điện hạ, vốn là hoang đường.”

Mặc Cẩm cười khò: “Cho nên, bây giờ cái hôn sự hoang đường đó kết thúc, là em được giải thoát rồi, đúng không?”

Mạch Surong trầm mặc.

“Em không nói, tức là thừa nhận?”

Hai người không nói gì nữa, trong phòng vô cùng im ắng. Mặc Cẩm nhìn chăm chăm vào Mạch Surong, động dậy môi: “Vậy em, có từng động tâm với ta không? Dù chỉ một chút thôi cũng được?”

Câu hỏi này, hắn vẫn luôn muốn biết câu trả lời, nhưng lại sợ chân tướng sẽ làm mình thất vọng.

Thần sắc Mạch Surong vẫn tĩnh lặng, giống như bức tượng Phật trong chùa miếu vậy: “Thảo dân tu tập đạo pháp hơn mười năm, từ lâu đã buông bỏ thất tình lục dục của thế tục hồng trần.”

Đáp án dù rất uyển chuyển, nhưng ý tứ bên trong cũng rất rõ.

Mặc Cẩm thất vọng lùi ra sau từng bước, vẻ mặt mê mang. Trước đó không lâu, hắn còn ngập tràn vui sướng đi gặp cậu, giờ này khắc này, hắn lại rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Cho nên, ngay từ câu đầu tiên Mạch Surong đã nói, điện hạ không nên tới đây.

Phải, hắn không nên tới. Niềm hy vọng lướt qua trong khoảnh khắc đó, đến cuối cùng vẫn biến thành nỗi thất vọng.

Mặc Cẩm quay người rời đi, tim đang rỉ máu, mỗi một bước đi đều thấy đau đớn. Lần đầu tiên hắn yêu người khác, cho dù đã rất cẩn thận, nhưng vẫn hăm sâu trong đó không thể kim lòng.

Mặc Cẩm rời đi không bao lâu, Lý Thâm lại quay về phòng, đối diện với ánh mắt Mạch Surong, hỏi: “Nói rõ rồi?”

“Ừm.”

Lý Thâm nhìn lướt qua bàn cờ: “Nếu ván cờ vẫn chưa bị loạn, vậy chơi tiếp thôi.” Hắn ngồi xuống, nhìn Mạch Surong, nói: “Ta nhớ là đến lượt đệ hạ quân cờ.”

Mạch Surong nói: “Ván cờ này, ta thua rồi.”

Lý Thâm cười: “Ván cờ vẫn chưa chơi xong, sao đã kết luận sẽ thua? Còn nữa, kỳ nghệ của đệ tinh xảo vô cùng, từ nhỏ đến lớn ta chưa thắng đệ được mấy lần.”

“Nhưng bây giờ nếu ta chơi cùng huynh, chắc chắn sẽ thua.”

Lý Thâm nhìn bàn cờ, vẫn vươn tay lấy một quân cờ đen từ trong hũ đựng cờ: “Khi đánh cờ, người mà kỳ nghệ không tinh tất sẽ thua, còn người kỳ nghệ tinh thông, nếu không chuyên chú tập trung cũng vẫn bị thua. Mạch Surong, trong lòng đệ còn lâu mới bình tĩnh giống như ngoài mặt.”

Mạch Surong hơi mím môi, không nói gì.

Lý Thâm thu dọn các quân cờ trên bàn, nói: “Chuyện của ta ở kinh thành chỉ ngày mai là xong, ngày kia khởi hành về núi Lăng Vân, trong hai ngày này, đệ nên suy nghĩ thật kỹ đi. Tu tập đạo pháp, nếu không thể tĩnh tâm được, chỉ phí công thôi.”

Lúc chập tối, khi mặt trời sắp khuất bóng, có người đến gõ cửa, bên ngoài là một nam tử ăn mặc giống tiểu tư, nói là chủ tử của mình muốn gặp cậu, mời cậu đi cùng.

Mạch Surong đi cùng nam tử ăn mặc giống tiểu tư kia đến một căn phòng trong một tú lủi, bên trong đã có người chờ từ trước, ánh sáng quá mờ, người kia quay lưng về phía ánh sáng, không nhìn rõ mặt.

Nhưng Mạch Surong vẫn nhận ra, đó là đương kim thánh thượng.

Mạch Surong quỳ xuống hành lễ: “Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng.”

Người ngồi trên ghế thái sư nói: “Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Mạch Surong đứng dậy, hơi cúi đầu tỏ vẻ cung kính.

Hoàng đế ngồi trên ghế thái sư dùng ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn ngọc: “Người có biết tại sao hôm nay trẫm phải đích thân đến gặp người không?”

“Thảo dân ngu dốt, xin Hoàng thượng nói rõ.”

“Hôm qua Mục Cẩm đến Ngự thư phòng xin tha cho người, trẫm nói với nó, giữa Thái tử vị và người, chỉ có thể chọn một. Người đoán xem, nó chọn cái gì?”

Mạch Surong nói: “Điện hạ một lòng vì triều đình, tất nhiên là lấy giang sơn xã tắc làm trọng.”

Hoàng đế hừ nhẹ một tiếng: “Một lòng vì triều đình, lấy giang sơn xã tắc làm trọng, nếu nó thật sự có thể nghĩ vậy, trẫm cũng không cần phải lo lắng.”

“Điện hạ hiểu được nặng nhẹ, xin Hoàng thượng yên tâm.”

Hoàng đế thở ra một hơi thật dài, ánh mắt nhìn ra xa, nhớ lại những chuyện năm xưa: “Nói đến nói đi, cũng là lỗi của trẫm. Năm xưa cha người đỡ thay trẫm một mũi tên, trẫm đã hứa kết thân cùng Doãn gia, vốn định phong đại huynh trưởng của người làm Phò mã, nhưng vì nhà đầu Viện Thanh kia tùy hứng, nên âm mưu thối nát phong người làm Thái tử phi. Nếu biết Mục Cẩm sẽ mê đắm người như vậy, trẫm đã không làm thế.”

“Mục Cẩm là Thái tử, đợi sau này trẫm băng hà, nó sẽ là thiên tử, ngoại trừ thống trị thiên hạ, còn phải gánh vác trọng trách kế thừa hoàng tự. Nó thích nam tử, điều này không có gì sai, nhưng nó chìm đắm sâu quá, trẫm sợ nó không dứt ra được, bỏ lỡ cả đời này.” Hoàng đế nhìn Mạch Surong. “Trẫm nói vậy, người có hiểu không?”

“Hoàng thượng dụng tâm lương khổ, thảo dân hiểu.”

“Vậy sau này người có tính toán gì không?”

“Sáng sớm ngày kia thảo dân sẽ rời kinh, quay về núi Lăng Vân chuyên tâm tu đạo.”

“Ừ, cũng tốt.” Hoàng đế bụng chén trà lên, mở nắp chén nhấp một ngụm, lại nói tiếp. “Nghe Mục Cẩm nói lần này phá được vụ án của Doãn Thăng, không thể bỏ qua công lao của người, vậy trẫm sẽ âm thầm ban thưởng cho người, thế nào?”

Thái giám bên cạnh lập tức đi đến cạnh bàn, mở cái rương trên bàn ra, bên trong chính là vàng, tối thiểu cũng phải có nghìn lượng.

Mạch Surong nói: “Thảo dân không giúp được gì cho việc phá án, không dám kê công, xin Hoàng thượng thu hồi.”

“Thứ trẫm đã ban thưởng không lý nào lại thu hồi, một nghìn lượng vàng này, người hãy nhận lấy, đủ để cuộc đời sau này của người cơm áo không lo.”

Cái gọi là ban thưởng đó có lẽ cũng chỉ là ngụy trang. Mạch Surong không thể từ chối được, chấp tay nói: “Thảo dân tạ ơn ân điển của Hoàng thượng.”

Trở về khách điểm, Lý Thâm nhìn chiếc rương đựng vàng kia, suy nghĩ sâu xa: “Nếu là Hoàng đế ban thưởng cho đệ, sẽ không có đạo lý thu hồi đâu. Dù sao đã lâu rồi đạo quán chưa được tu sửa, vừa vặn có thể dùng số vàng này để tu sửa. Mạch Surong, đệ thấy sao?”

Mạch Surong bụng chén trà nóng lên, nhấp một ngụm: “Toàn bộ cứ để sư huynh an bài đi.”

“Vậy được, cứ làm thế đi.”

Hôm sau, Mạch Surong đến hiệu sách nhỏ nằm ở phía sau con phố sầm uất, ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách im lặng đọc.

Bên cạnh có thêm một người, Mạch Surong ngẩng đầu, nhìn thấy Cảnh Lan Châu với y phục màu xanh.

Mạch Surong đứng dậy, chấp tay nói: “Hóa ra là Cảnh huynh, nhiều ngày không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?”

Cảnh Lan Châu cười ôn hòa: “Ta luôn vô ưu vô lo, nhưng còn huynh, sắc mặt không tốt lắm, gặp chuyện phiền lòng à?”

Mạch Surong rũ mi xuống, nói: “Đừng nhắc tới nữa.”

“Vậy không nhắc tới nữa.”

Cảnh Lan Châu ngồi xuống ghế đối diện cậu: “Đạo này có dự định gì không?”

Mạch Suong rót một chén trà cho hấn: “Ngày mai tại hạ sẽ rời kinh, e rằng sau này sẽ không trở về.”

Cảnh Lan Châu cũng không kinh ngạc, chuyện này hấn cũng hiểu rõ. “Về núi Lăng Vân à?”

“Phải.” Mạch Suong nhìn Cảnh Lan Châu. “Vậy Cảnh huynh có dự định gì không? Muốn tiếp tục ở nhân gian hay là?”

“Nơi nào ta cũng có thể đi, hôm nay ở kinh thành, không biết chừng ngày mai ta còn đến núi Lăng Vân sớm hơn huynh đấy.”

Mạch Suong cười nhẹ: “Vậy tức là, sau này vẫn có thể gặp lại Cảnh huynh.”

“Đương nhiên rồi, duyên phận giữa chúng ta chưa hết, dù là chân trời góc bể chung quy cũng sẽ gặp lại.”

Cáo biệt Cảnh Lan Châu, trở về khách điểm. Lý Thâm giờ một chiếc áo lông cừu màu trắng trong tay lên, đưa cho Mạch Suong: “Sáng sớm mai khởi hành, đệ thu dọn mọi thứ đi, cái áo lông cừu này cũng cầm lấy, đường xá xa xôi, đến lúc đó chắc chắn sẽ phải ăn gió nằm sương đấy.”

Mạch Suong tiếp nhận: “Đa tạ sư huynh.”

“Ta xuống dưới gọi mấy món ăn, lát nữa đệ xuống ăn một chút.”

“Được.”

Mạch Suong đi vào trong phòng, Đông Linh cũng vào theo, tiếc nuối nói: “Công tử, chẳng lẽ cậu cứ đi như vậy sao?”

Mạch Suong gấp chiếc áo lông cừu lại: “Nên đi chung quy cũng phải đi thôi.”

“Nhưng mà em luôn cảm thấy, cậu cũng đâu phải không có tình cảm với điện hạ, chỉ là cậu che giấu quá kỹ, cho nên người khác không nhìn ra được, cả điện hạ cũng không nhìn ra.”

Mạch Suong im lặng suốt một khắc, rồi mới băng quơ nói: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Đông Linh phồng má lên, bất bình nói: “Hoàng thượng cũng thật là, sớm không nói muộn không nói, lại hạ chỉ ép buộc cậu và điện hạ phải xa nhau vào đúng lúc này.”

Mạch Suong gấp áo lông cừu xong đặt lên sạp, quay sang nhìn nàng: “Nói ít mấy câu, đi thu dọn đồ đạc đi.”

Bên ngoài có người gõ cửa, giọng nói trầm thấp gọi: “Thái tử phi!”

Mạch Suong vừa nghe đã nhận ra là giọng của Trần bá, Đông Linh nhanh nhẹn ra mở cửa, người ngoài cửa chính là Trần bá.

“Thái tử phi, cuối cùng lão nô cũng tìm thấy cậu.” Hai mắt Trần bá ánh nước, có lẽ phải hỏi thăm rất lâu mới biết Mạch Suong đang ở đây.

“Trần bá, ta không còn là Thái tử phi nữa, sau này nên đổi cách xưng hô đi.”

Trần bá nói: “Lão nô nhất thời nhanh miệng, mong Doãn công tử đừng trách.”

Đông Linh thấy Trần bá nóng ruột như thế, không nhịn được bèn hỏi: “Trần bá, ông đến tìm công tử nhà tôi có chuyện gì à?”

“Đúng vậy, đúng là có chuyện.” Trần bá nhìn về phía Mạch Suong, thở dài nói: “Hôm qua điện hạ hồi phủ xong vẫn tự giam mình trong phòng, sai người mang mấy bình rượu vào phòng rồi không ra ngoài nữa, lão nô có gọi cửa nhưng hấn không trả lời, buổi tảo triều hôm nay hấn cũng không đi. Lão nô, lão nô thật sự rất sợ điện hạ xảy ra chuyện gì, lại không dám bẩm báo Hoàng thượng, mới đến tìm Doãn công tử.”

Sắc mặt Mạch Suong hơi thay đổi, Mục Cẩm sa ngã như vậy, nếu bị Hoàng thượng và văn võ bá quan biết được, chắc chắn những kẻ hữu tâm sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Đông Linh lắc lắc cánh tay Mạch Suong: “Công tử, nếu đã như vậy, cậu mau đi xem Thái tử điện hạ đi, nếu không, nếu để xảy ra chuyện gì thì không kịp hối hận đâu.”

Mạch Suong cũng hiểu sự tình nghiêm trọng, vội nói: “Ta đi cùng ông.”

Trở về phủ Thái tử, trời đã tối đen. Trần bá vội vàng dẫn Mạch Suong tới chủ phòng. Viên Ngọc Chi đang đứng bên ngoài gõ cửa: “Điện hạ, điện hạ, chàng mở cửa ra...”

Viên Ngọc Chi thấy Trần bá dẫn Mạch Suong về đây, tức tối hỏi: “Ông tìm hấn tới làm gì?”

Trần bá nói: “Lương đệ, lão nô thật sự không nghĩ ra được cách nào khác, cũng không thể trơ mắt nhìn điện hạ giam mình trong phòng không ăn không uống chứ.”

Viên Ngọc Chi trừng mắt với Mạch Surong một cái, không nói gì nữa.

Mạch Surong đi đến trước cửa phòng ngủ, giơ tay đẩy, bên trong đã bị khóa, gõ cửa: “Điện hạ.”

Bên trong vẫn không có tiếng trả lời, Mạch Surong nói với Trần bá: “Làm phiền Trần bá mang một thanh kiếm đến.”

“Lão nô đi ngay.”

Trần bá mang trường kiếm tới. Mạch Surong cầm chuôi kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, cắm vào trong khe cửa, cổ tay dùng lực mạnh một chút, chốt cài cửa bên trong gãy thành hai đoạn, đẩy nhẹ một cái, cửa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tự Tuyệt Phi Tuyệt

Mùi rượu nồng nặc bay ra từ trong phòng, Mạch Surong trả lại kiếm cho Trần bá, bước chân qua cửa. Động tác của Viên Ngọc Chi nhanh hơn, chạy vào phòng trước Mạch Surong, tìm kiếm bóng dáng Mục Cẩm trong phòng: “Điện hạ, điện hạ!”

Trong phòng tối đen như mực, Trần bá lập tức lấy đèn lồng ra châm vào nến, lúc này trong phòng mới có một chút ánh sáng.

Nhờ vào ánh nến, nhìn thấy Mục Cẩm đang cuộn tròn cả người rúc trong góc tường, hai tay ôm một bình rượu, uể oải phờ phạc dựa vào tường. Hắn từ từ mở mắt, mới mở mắt ra đã nhìn thấy Viên Ngọc Chi, giọng nói khàn khàn vang lên: “Tránh ra, ra ngoài!”

Viên Ngọc Chi đau lòng tới gần: “Điện hạ, chàng đừng như vậy!”

Mục Cẩm lại cao giọng hơn: “Bản cung bảo nàng ra ngoài!”

Trần bá đứng phía sau nói: “Lương đệ, chúng ta ra ngoài trước thôi!”

Viên Ngọc Chi cắn môi, trừng mắt với Mạch Surong một cái, giận dữ rời đi. Đông Linh cũng ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại Mục Cẩm và Mạch Surong.

Mạch Surong bước từng bước tới gần. Mục Cẩm nghe thấy vẫn còn tiếng bước chân, quát lên: “Bản cung bảo ngươi ra ngoài!”

“Điện hạ.” Mạch Surong lên tiếng gọi hắn.

Nghe thấy được giọng nói quen thuộc, Mục Cẩm ngẩng người, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nam tử trước mặt, vẻ mặt mờ mịt. Qua một lúc lâu sau, hắn mới há miệng: “Sao, sao em lại tới đây, không phải em không cần ta, không phải em muốn rời đi, không phải em nói em không yêu ta sao, vậy em còn tới đây làm gì?”

Hắn uống say rồi, ngoại trừ bình rượu đang ôm trên tay ra, bên cạnh còn có mấy bình rượu trống không, rõ ràng hắn đã uống bao nhiêu?

Mạch Surong nhíu chặt mi, ôn nhu nói: “Uống rượu hại thân, sao uống nhiều quá vậy?”

Mục Cẩm ôm bình rượu, dựa vào tường để đứng dậy, thân thể còn hơi lảo đảo, hai bên má đỏ ửng, môi run nhè nhẹ: “Hại thân thì có là gì, hại thân cùng lắm chỉ là đau đớn da thịt, trái tim bị tổn hại, mới là đau nhất, đau không muốn sống, đau không thờ nổi... Em nói đi, tại sao ta lại thành ra như vậy, thành ra ngay cả bản thân cũng quên mất mình là ai, ngay cả bản thân cũng không biết mình nên làm gì, chỉ còn biết nhớ em, lúc nào cũng nhớ em, dù say rồi, trong giấc mộng cũng là em... Ta đã điên rồi... thật sự điên rồi...”

Mạch Surong lặng lẽ đứng đó, nghe hắn nói năng lộn xộn, mà đây cũng chính là suy nghĩ trong lòng hắn, không ngờ hắn lại hăm sâu như vậy.

Thân thể loạng choạng bước về phía trước, ánh mắt hắn si dại nhìn Mạch Surong: “Rốt cuộc, em đã làm gì ta? Tại sao ta lại thành ra như vậy, tại sao, tại sao từ sáng đến tối trong lòng ta chỉ nghĩ đến em, tại sao em vừa rời đi ta đã không biết phải sống thế nào, tại sao ta lại đau đến vậy?... Chỉ có một mình ta, chỉ có một mình ta đau thôi. Em có từng nghĩ đến cảm thụ của ta không, em được giải thoát rồi, cuối cùng em cũng được giải thoát rồi, nhưng ta vẫn còn hăm sâu trong đó, ta không ra được, cả đời này đều không ra được... Em thật độc ác, tại sao lại vứt bỏ một mình ta trong đó, tại sao không ở bên ta, em cũng biết, ở nơi đó, chỉ có một mình ta, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không sờ được...”

Mạch Surong cũng bước ra trước, nâng hai tay lên, vòng qua sau lưng hắn, dán chặt cơ thể vào hắn. Mục Cẩm buông bình rượu trên tay ra, rơi xuống đất

‘choang’ một tiếng, những giọt rượu bắn lên vạt áo.

Mục Cẩm ngưng ngắn. Mạch Surong ôm chặt hán, chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt lệ từ từ trào ra khóe mắt, cậu nói vào tai hán: “Điện hạ không phải chỉ có một mình đâu.”

Mục Cẩm giờ tay ôm chặt eo cậu: “Thế nhưng, em đã rời bỏ ta rồi, không phải sao?”

Mạch Surong ôn nhu nói: “Nhưng em vẫn ở trong tim điện hạ, điện hạ cũng vẫn ở trong tim em.”

“Không, ta không muốn em chỉ ở trong tim ta, ta muốn mỗi ngày đều nhìn thấy, đều sợ được. Ta muốn em ở bên ta, cùng ta đi hết mấy chục năm niên hoa...”

Mạch Surong không để hán nói tiếp, áp vào môi hán, lấp kín miệng hán lại. Mục Cẩm sững ra một lát mới bắt đầu đáp lại nụ hôn của cậu, nụ hôn nhẹ nhàng ban đầu càng lúc càng kịch liệt. Mục Cẩm áp Mạch Surong vào tường, giữ chặt gáy cậu, hôn thật sâu giống như muốn nuốt chửng cậu.

Khi tách ra, hơi thở dồn dập mang theo mùi rượu của Mục Cẩm phả lên mặt Mạch Surong, ánh mắt hán mê ly, vẫn bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa say. Mạch Surong cúi đầu lưng cho hán, nâng tay đẩy áo ngoài từ trên vai hán xuống.

Mục Cẩm nhìn cậu không chớp mắt, Mạch Surong hôn vào khóe môi hán một cái, lại dặt tay hán đến cạnh giường.

Thả màn giường xuống, cời từng lớp áo một ngay trước mặt hán, cuối cùng không còn mặc gì trên người. Lại cời hết quần áo của Mục Cẩm, đột nhiên Mục Cẩm ôm chặt cậu trong ngực, nâng cầm cậu lên, cúi đầu xuống hôn.

Lúc này nụ hôn ít đi một phần kịch liệt, nhiều hơn một phần triền miên. Mục Cẩm đè lên thân thể cậu trên giường, nụ hôn tỉ mỉ rơi trên da thịt như ngọc của cậu.

Hôm sau khi Mục Cẩm mở mắt, trời đã sáng rõ, vị trí bên cạnh trống rỗng. Bất thành linh ngồi bật dậy, tung chăn ra xuống giường, cả giày cũng chưa xỏ đã ra ngoài.

Chỉ mặc tiết y, đôi chân trần bước nhanh trên mặt đất lạnh băng. Bên ngoài tuyết đang bay, những bông tuyết đầy trời từ từ rơi xuống, vạn vật thế gian đều được nhuộm một màu trắng xóa.

Phía trước có hai nha hoàn đi tới, nhìn thấy dáng vẻ này của Mục Cẩm, kinh hãi nói: “Thái tử điện hạ!”

Mục Cẩm vội hỏi: “Thái tử phi đang ở đâu?”

Hai nha hoàn lắc đầu: “Nô tỳ không biết.”

Mục Cẩm đi vòng qua hai người. Trần bá cầm một chiếc hộp gấm trên tay vội vàng chạy tới: “Điện hạ, điện hạ!”

Mục Cẩm nghe thấy quay người, thấy Trần bá chạy về phía mình.

Trần bá lập tức đưa hộp gấm trên tay: “Thái tử phi bảo lão nô giao cái này cho ngài!”

Mục Cẩm cảm lấy mở ra, bên trong có một miếng ngọc bội, một bức thư. Miếng ngọc bội kia là ngọc bội tùy thân của cậu, Mục Cẩm đưa hộp gấm cho Trần bá cầm, mở bức thư ra xem.

Bên trong viết: Nay cùng quân tử biệt, xa nhau ngàn dặm, trong lòng có tình, cũng như gần ngay trước mắt. Nay vì bất đắc dĩ, chia tách hai nơi, không còn sớm chiều. Ở xa ngàn dặm, mong ngày ngày có thể nghe được quân bình an, quốc hưng thịnh. Tháng sáu năm sau, khi hoa sen nở, du thuyền hồ Minh, lại cùng quân tương phùng.

Mục Cẩm đọc hết mấy dòng chữ, nhìn hai chữ lạc khoản cuối cùng “Mạch Surong”, rơi vào trầm mặc.

Mục Cẩm ăn mặc mỏng manh, cả giày cũng không xỏ, Trần bá khuyên như: “Bên ngoài trời đông giá rét, xin điện hạ mặc thêm quần áo.”

Mục Cẩm chỉ mặc tiết y nhưng tuyệt đối không hề thấy lạnh, gấp bức thư lại, nhìn lướt qua những bông tuyết tung bay khắp nơi, cười đau khổ, lạnh lẽo thì thầm: “Mạch Surong, mạch surong, mạch thượng surong, tự tuyết phi tuyết, băng lãnh tận xương, thanh thấu vô hạ.” Trận tuyết này rơi từ lúc Mạch Surong rời đi, liên tục một canh giờ, trên mặt đất phủ kín một lớp tuyết.

Xe ngựa với những bông tuyết đọng lại trên đỉnh chạy đi trong trận đại tuyết bay lá tả, bánh xe lăn trên nền tuyết, để lại hai hàng dấu vết đậm màu.

Mạch Surong khoác áo lông trên người ngồi im trong xe ngựa, quay đầu, hơi vén màn lên nhìn tuyết bay lượn ngoài trời.

Lý Thâm hít sâu một hơi, nói: “Rõ ràng đệ không buông bỏ hán được, hà tất phải đi dứt khoát như vậy?”

Mạch Surong nghe xong, trầm mặc một lúc, buông màn xuống, thu hồi tầm mắt lại: “Chàng là đương kim Thái tử, chung quy cũng có một ngày phải gánh vác trọng trách thiên hạ, dưới một người trên vạn người, nếu ta ở lại, sẽ chỉ ngáng chân chàng.”

“Đệ đang sợ hấn sẽ chống lại thánh chỉ vì đệ, trở mặt thành thù với Hoàng thượng?”

Mạch Surong không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Dù cho ta ở lại, cũng không thể ở bên chàng trọn đời trọn kiếp.”

“Sao lại nói vậy, sức khỏe của đệ lại...”

“Không phải.” Mạch Surong cắt ngang lời hấn. “Ta rất khỏe.”

Lý Thâm bắt đắc dĩ thở dài một hơi: “Đệ đấy...”

Mạch Surong hơi mím môi không nói gì. Lý Thâm nhìn cậu, bật cười: “Dù thế nào ta cũng không ngờ, người vô dục vô cầu như đệ, lại có thể động tình vì một người.”

Mạch Surong vẫn không nói, cũng là thừa nhận.

Lý Thâm nói tiếp: “Đệ nghĩ gì trong lòng cũng không biểu lộ ra ngoài, sợ rằng đến giờ tiểu thái tử kia vẫn chưa biết đệ động tình vì hấn. Ta cũng phải thông cảm cho hấn, gặp phải người giống đệ, đến cả việc mình được yêu cũng không biết.” Trong ngữ khí còn có chút nghiền ngẫm

Bỗng nhiên, những tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, từ xa đến gần, càng lúc càng gần hơn.

Trong lòng Mạch Surong động dậy, giống như đã cảm ứng được gì đó. Lý Thâm cong khóe môi lên: “Xem ra là có người nghĩ thông suốt rồi, đuổi theo kia.”

Mạch Surong kéo chiếc áo lông sát vào người, vẽ mặt bình thản: “Nếu thật sự là chàng, sư huynh cảm thấy, ta sẽ thua hay sẽ thắng?”

“Thắng thua giữa hai người e là người ngoài như ta không thể định nghĩa.”

Xe ngựa bỗng dừng lại, mã phu đánh xe nói vọng vào: “Đạo trường, phía trước có người chặn đường.”

Lý Thâm nhìn Mạch Surong, bày ra dáng vẻ chờ xem kịch vui, chậm rãi nói: “Đừng để ý đến hấn, nhìn xem hấn sẽ làm gì.”

Mục Cẩm xuống ngựa, giẫm lên tuyết bước từng bước tới gần xe ngựa, dừng lại cách đó không xa, nhìn thẳng vào chiếc xe ngựa kia, bông tuyết như lông ngỗng bay xuống trước mặt hấn, áo choàng màu đỏ thêm phần rực rỡ trong màu tuyết trắng thuần.

Mạch Surong lẳng lặng ngồi trong xe, bên ngoài truyền đến giọng nói của Mục Cẩm: “Giờ mà trong lòng có tình, dù xa nhau ngàn dặm cũng như gần ngay trước mắt, ta không hiểu gì hết. Ta đã nói rồi, ta muốn mỗi ngày đều nhìn thấy, đều sờ được. Ta muốn em ở bên ta, cùng ta đi hết mấy chục năm niên hoa!”

“Hai mươi mấy năm qua, Mục Cẩm ta chưa từng kháng chỉ bất tuân, nhưng hôm nay, ta muốn thử một lần, phụ hoàng không cho em ở lại, ta càng muốn giữ em ở lại!”

“Trong lòng em có ta cũng được, không có ta cũng được, ta không quan tâm, ta chỉ biết em là người của ta! Cả cuộc đời này đều vậy! Hôm nay, nếu em cố chấp rời đi, vậy thì bước qua thi thể ta hãy đi, nếu không, dù phải trời ta cũng sẽ trời em về!”

Lý Thâm cười: “Khẩu khí không nhỏ, có điều, võ công của đệ ở trên hấn, tôi thiếu cũng đánh thắng được hấn.”

Mạch Surong hồi thần, bên môi lộ ra nụ cười nhẹ: “Trận chiến này giữa ta và chàng, dù đánh hay không đánh, cũng là ta thua.”

“Chống lại thánh chỉ là chuyện nghiêm trọng, đệ phải cẩn thận!”

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở.” Mạch Surong đứng dậy, vén màn lên, ra khỏi thùng xe đứng trên cang xe.

Mục Cẩm nhìn người đứng trên cang xe, giờ khắc này, chỉ có bông tuyết tựa lông ngỗng bay nhẹ trong không trung, vạn vật thế gian đều tĩnh lặng. Bông tuyết rơi trên mặt cậu, cũng rơi trên chiếc áo lông trắng của Mạch Surong.

Mục Cẩm chậm rãi mở rộng vòng tay, Mạch Surong cười nhẹ, kéo dây áo lông ra, chiếc áo lông trắng rơi xuống sau người. Nhún người một cái, phi thân lên trong những bông tuyết đang bay, nhẹ nhàng đứng vững trước mặt Mục Cẩm.

Nháy mắt tiếp theo, Mục Cẩm siết chặt vòng tay, ôm chặt lấy cậu. Bông tuyết vẫn tiếp tục rơi, rơi trên quần áo hai người, áo choàng màu đỏ của Mục Cẩm, áo ngoài màu trắng của Mạch Surong, thêm những bông tuyết bay đầy trời, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

“Ta không cho phép em đi.” Mục Cẩm nói.

“Chàng độc ác như vậy, em đâu còn dám đi.”

“Đó là vì em cũng rất độc ác, nếu ta không độc ác hơn em, thực sự không thể giữ được em!” Mục Cẩm cứ nhớ đến bức thư cậu để lại là trong lòng buồn bực. “Cái gì mà thắng sáu năm sau khi hoa sen nở, em biết rõ ta không thể rời xa em dù chỉ một khắc. Đợi đến lúc đó khi em trở về, sợ rằng phải đến trước mộ phần của ta thấp hương thôi.”

Mạch Surong cười mắg: “Ăn nói linh tinh.”

Mục Cẩm buông lỏng tay, nhìn Mạch Surong nói: “Không hề ăn nói linh tinh, ta nói thật lòng đấy. Em vừa rời đi, hồn phách của ta cũng bay theo rồi.”
Dừng một chút, hần nghiêm mặt nói: “Cho nên lần này trở về, ta phải dùng xích sắt khóa em lại, xem em còn đi thế nào.”

“Chàng...” Mạch Surong thật sự không còn cách nào với hần, người này đúng là bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lương Duyên Vàng Ngọc

“Khụ khụ!” Phía sau có hai tiếng ho khan truyền đến.

Mục Cẩm ngẩng đầu nhìn thấy Lý Thâm ngồi trên càn xe.

Lý Thâm cười, nói: “Xem ra, đoạn đường kẻ tiếp vẫn chỉ có một mình ta đi rồi.”

Mục Cẩm chấp tay, nói: “Sur huynh yên tâm, ta sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt.”

Lý Thâm lộ ra vẻ mặt không vui: “Đừng nói như thể bản đạo gả con gái thế, tiểu sư đệ của ta là nam nhân, giờ thì nói là ngài chăm sóc đệ ấy, đến cuối cùng còn không biết ai chăm sóc ai. Những thứ khác bản đạo không nói nhiều, nếu Thái tử điện hạ đệ ấy phải chịu uất ức, bất cứ lúc nào bản đạo cũng có thể đưa đệ ấy đi.”

“Lời sư huynh nói ta đã nhớ kỹ.”

Lý Thâm quay người vào thùng xe, mĩ phu đánh xe vung roi lên, ngựa trắng bước đi trên nền tuyết.

Từ sau khi Đông Linh xuống xe ngựa vẫn đứng từ xa nhìn hai người. Mạch Surong nhìn xe ngựa đi xa dần, quay lại nhìn vào ánh mắt Mục Cẩm, cùng nhau cười.

“Chúng ta về thôi.” Mục Cẩm nói.

“Đợi đã.” Mạch Surong nói. “Em đến biệt uyển ở ngoại thành ở tạm, nếu chàng có thời gian thì đến thăm em.”

Mục Cẩm biến sắc: “Cái này...”

“Điện hạ, xin hãy nghe em nói.” Mạch Surong giải thích. “Nếu chàng đưa em về một cách lộ liễu, Hoàng thượng biết được nhất định long nhan sẽ giận dữ, đến lúc đó phải chịu tội danh kháng chỉ bất tuân, cả hai chúng ta đều không trốn thoát. Chi bằng để em đến biệt uyển ở tạm, che giấu mọi người, khi thời cơ thích hợp rồi tính tiếp.”

Mục Cẩm ngẫm nghĩ, Mạch Surong nói cũng đúng, nếu dùng cứng đối cứng với Hoàng thượng, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, chẳng thà lùi một bước để cầu toàn.

Mục Cẩm đưa tay phủi những bông tuyết trên áo Mạch Surong: “Vậy được, chúng ta đến biệt uyển trước.”

Đông Linh chạy vội tới: “Còn em nữa, đừng quên em!”

Mục Cẩm nhìn tiểu nha đầu này, cười: “Tất nhiên là không.”

Hai thị vệ đi theo sau Mục Cẩm cũng tiến đến. Mục Cẩm và Mạch Surong cùng cười một con ngựa, Đông Linh ngồi trên ngựa của một thị vệ trong số đó.

Trận đại tuyết rơi từ sáng sớm cuối cùng cũng ngừng lại, mây đen trên trời tản đi, lại đến lúc trời nắng đẹp.

Tới cửa biệt uyển, Mục Cẩm xuống ngựa, vờn hai tay định đỡ Mạch Surong xuống, bỗng nhiên hoa mắt, thân thể ngã sang một bên suýt thì ngã. Mạch Surong vội vàng xuống ngựa đỡ hần, chỉ thấy sắc mặt hần trắng bệch.

Mục Cẩm nhẹ giọng nói: “Ta không sao.”

Thật sự không có cách nào với hần, tự nhốt mình trong phòng hai ngày không ăn cơm chỉ uống rượu, cơ thể không suy nhược mới là lạ, thật là biết cách làm khổ mình.

Mạch Surong dịu hẳn, dặn dò Đông Linh: “Xuống bếp xem có nguyên liệu nấu ăn không, nấu chút đồ cho điện hạ.”

“Vâng, em đi ngay.”

Một thị vệ đi theo Đông Linh: “Đề ta giúp.”

Không lâu trước đây Doãn phu nhân đã từng ở trong biệt uyển này, ngoại trừ rau củ tươi ngon ra, cái gì cần có đều có. Đông Linh dùng gạo và khoai lang nấu thành cháo khoai lang, cho Mộc Cẩm lót dạ trước.

Mộc Cẩm nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm hờ, cơ thể không còn sức lực, nhưng vẫn nắm chặt tay Mạch Surong, như sợ cậu chạy trốn vậy.

Đông Linh bưng hai bát cháo khoai lang nóng hổi đi vào, một bát là cho Mạch Surong: “Công tử, hai ngày nay cậu cũng không ăn được gì, ăn một bát cháo cho ấm người.”

“Ừ, lát nữa ta ăn.”

Mạch Surong thổi bát cháo cho đỡ nóng, nâng Mộc Cẩm dậy, đút cho hắn ăn từng thìa một.

Chờ Mộc Cẩm khôi phục sức lực đã là buổi tối. Mạch Surong đã sớm cho một thị vệ về nói với Trần bá rằng đêm nay Thái tử điện hạ không hồi phủ.

Còn chuyện mình vẫn đang ở biệt uyển chứ không rời kinh, Mạch Surong không muốn để những người khác biết.

Mộc Cẩm ở biệt uyển một đêm, ôm người yêu, lĩnh hội niềm vui sướng mất mà lại có được.

Ngày hôm sau, Mạch Surong nói: “Mấy hôm nay chàng không quan tâm xử lý chính vụ, nhất định đã tồn đọng không ít công văn. Chàng về phủ trước đi, xử lý hết mọi công vụ cần xử lý, buổi tảo triều ngày mai, nhất định phải có mặt.”

“Em đang muốn đuổi ta đi.”

“Đây đâu thể coi là đuổi, nếu thật sự muốn đuổi, không chỉ có vậy thôi đâu.”

Mộc Cẩm nói: “Vậy ta không đi, xem em đuổi ta thế nào.”

Mạch Surong điểm huyệt Mộc Cẩm với tốc độ cực nhanh, Mộc Cẩm trợn mắt ra nhìn: “Em...”

Mạch Surong gọi thị vệ đến, dặn dò: “Đưa điện hạ hồi phủ, phải bảo vệ chu toàn.”

“Vâng!”

Thị vệ đang định tiến đến, Mộc Cẩm quát: “Lui ra!”

Thị vệ đi đến gần lại lùi lại, Mộc Cẩm dờ khóc dờ cười nhìn Mạch Surong: “Ta về là được chứ gì, em giải huyệt đạo đi.”

Mạch Surong giờ tay điểm nhanh vào vai hắn. Mộc Cẩm được giải huyệt rồi, ôm Mạch Surong hôn một cái vào trán: “Ngày mai ta lại đến thăm em”

“Ngày mai điện hạ không cần đến. Ngày mai em định bế quan tu tập đạo pháp, trong vòng ba ngày sẽ không xuất quan, dù chàng đến cũng không gặp được em”

Mộc Cẩm bắt mắt nhìn mặt: “Em có ý làm vậy đúng không?”

Mạch Surong rời khỏi ngực hắn, nhìn hắn nói: “Điện hạ, chàng là Thái tử, nhất thiết đừng quên bổn phận của mình. Em đã lùi một bước, điện hạ cũng phải lùi một bước mới đúng.”

Mộc Cẩm trầm ngâm một lúc, hơi nín hơi nhìn cậu: “Được, nghe lời em.”

Mạch Surong cười, hôn một cái lướt qua môi hắn.

Trở về phủ Thái tử, Trần bá nói sáng sớm có công công tới đây, truyền khẩu dụ bảo hắn tiến cung. Lúc ấy Mộc Cẩm không có trong phủ, thái giám kia nhờ Trần bá chuyển lời, đợi Mộc Cẩm về thì bảo hắn tiến cung.

Mộc Cẩm cũng không nôn nóng, trước hết là bố trí cho hai tiểu tư lần trước đã chăm sóc Doãn phu nhân, âm thầm tìm bọn họ đến nói chuyện, bảo bọn họ mang theo chút đồ giữ ấm và thức ăn đến biệt uyển hầu hạ Mạch Surong, cũng dặn dò luôn, nếu để lộ chuyện Mạch Surong đang ở biệt uyển ra ngoài, chắc chắn sẽ đẹp mặt.

An bài việc này xong xuôi, Mộc Cẩm mới thay thường phục của Thái tử, tiến cung.

Mục Cẩm tiến cung, vừa mới vấn an xong, Hoàng đế đã lờm hẩn, lạnh giọng hỏi: “Mấy hôm nay, rốt cuộc con đã điên đủ chưa? Tào triều thì không đến, đến phủ truyền gấp còn để trễ chờ cả buổi, con cũng phách lối quá đấy!”

Mục Cẩm thở dài thật sâu: “Nhi thần biết tội, xin phụ hoàng trách phạt.”

“Nói, mấy hôm nay con đi đâu làm gì, cái bóng cũng không thấy đâu.”

“Thưa phụ hoàng, nhi thần chỉ ra ngoài cho khuây khỏa thôi.”

“Ra ngoài cho khuây khỏa, tại sao không gấp trăm xin nghỉ, mấy ngày liên tiếp không đến tảo triều, con tưởng cái triều đình này là nơi con muốn đến thì đến không muốn đến thì không đến à?”

“Nhi thần nhất thời hồ đồ nên quên mất chuyện này.”

Hoàng đế liếc hẩn một cái, thờ mạnh một hơi, mấy ngày nay, Mục Cẩm đã làm hẩn thất vọng không ít.

Mục Cẩm chấp tay vào nói: “Phụ hoàng, nhi thần muốn khẩn cầu phụ hoàng một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lúc trước phụ hoàng do dự nên phái vị tướng quân nào dẫn binh đến biên cảnh, không biết hiện giờ đã quyết định chưa?”

“Sao, con muốn tiến cử ai?”

Mục Cẩm nói: “Nhi thần là nam nhi hoàng thất, đã sống hoàai suốt hai mươi năm, chưa từng một lần lên sa trường, thật sự hổ thẹn. Nhân lúc hiện giờ có cơ hội tốt, nhi thần muốn tự mình dẫn binh xuất trận, trải nghiệm tư vị dẫn binh tác chiến, xin phụ hoàng thành toàn.”

Mục Cẩm chủ động xin ra chiến trường, Hoàng đế hơi ngạc nhiên, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Mục Cẩm chưa có kinh nghiệm nơi sa trường, cứ ra tiền tuyến như vậy, trong lòng không yên tâm: “Con đã suy nghĩ kỹ chưa, sa trường không giống triều đình, đó là nơi dùng đao thật thương thật, chỉ không chú ý một chút là có thể phải bồi thường cả tính mạng.”

Tâm ý Mục Cẩm đã quyết: “Nếu nhi thần đã quyết định, tất nhiên sẽ không sợ.”

Tuy rằng trong lòng Hoàng đế lo lắng cho an nguy của hẩn, nhưng dù sao Mục Cẩm hiện không có kinh nghiệm thực chiến, sau này đáng cơ sẽ thiếu kinh nghiệm trong việc điều binh khiển tướng. Cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng Hoàng đế vẫn đồng ý: “Vậy là tốt, con đã suy nghĩ kỹ rồi, trăm cho phép con.”

“Tạ ơn phụ hoàng!”

Được sự đồng ý của Hoàng đế, Mục Cẩm bắt đầu chuẩn bị cho việc dẫn binh xuất chinh. Sau khi hồi phủ, việc đầu tiên là viết một bức thư, lệnh cho thị vệ bên cạnh lập tức mang đến biệt uyển.

Viên Ngọc Chi biết tin Mục Cẩm sắp dẫn binh xuất chinh, làm ầm một trận chắc chắn là điều khó tránh khỏi. Khó khăn lắm mới đuổi được Mạch Sương đi, giờ chính là khoảng thời gian dễ dàng và Mục Cẩm hâm nóng tình cảm, không ngờ hẩn lại phải dẫn binh xuất chinh.

Lần này đi, không đến một năm cũng phải nửa năm.

Viên Ngọc Chi khóc lóc đi tìm Mục Cẩm: “Thái tử điện hạ, triều đình có nhiều vị tướng quân như vậy, chẳng lẽ đều chết cả rồi sao, tại sao chàng phải đích thân dẫn binh xuất chinh?”

“Là bản cung muốn đi!”

“Nhưng mà, sao Hoàng thượng có thể đồng ý chứ, chàng là Thái tử điện hạ, nếu có chuyện gì không hay xảy ra...”

Mục Cẩm không nghe nổi, quát lên: “Nàng câm miệng!”

Viên Ngọc Chi tự vả miệng một cái: “Là thần thiếp lảm miệng, chắc chắn điện hạ sẽ bình an vô sự.” Lập tức ôm cánh tay Mục Cẩm “Nhưng mà, thần thiếp không muốn xa cách điện hạ lâu như vậy.”

Mục Cẩm rút cánh tay ra khỏi tay nàng, về chuyện lúc trước Viên Ngọc Chi đuổi Mạch Sương đi, hẩn chưa kịp tính toán. Nhưng bây giờ Viên Ngọc Chi cứ quẩn lầy hẩn, hẩn chỉ cảm thấy phiền phức không thôi.

Mục Cẩm hít sâu một hơi để mình trấn tĩnh lại, nhìn nàng, trầm giọng xuống: “Ngọc Chi.”

“Có thần thiếp.”

Mục Cẩm nói rất nghiêm túc: “Bản cung hy vọng nàng có thể gặp được một người thật sự yêu nàng, quan tâm nàng, ở bên nàng cả đời này, giống như bản cung và Mạch Sương vậy. Còn nữa, từ nay về sau, nếu nàng dám làm tổn thương Mạch Sương dù chỉ một chút, nhất định bản cung sẽ không留情 mà giúp cậu ấy đòi lại tất cả, ta nói được là làm được, nàng nghe rõ chưa?”

Sắc mặt Viên Ngọc Chi biến đổi, lập tức cúi đầu: “Điện hạ nói gì, thần thiếp không hiểu.”

“Thật ra, ngay từ đầu đã là sai lầm, ngay từ đầu bản cung đã không nên đồng ý hôn sự cùng nàng. Nàng lựa chọn gả cho bản cung cũng là sai lầm, nàng nên tìm một nam tử thật sự yêu nàng quan tâm nàng, như thế, cuộc sống của nàng sẽ an ổn hơn bây giờ nhiều.”

“Điện hạ...”

“Nàng còn trẻ, không nên bỏ lỡ thời gian ở trong phủ Thái tử của bản cung. Nếu gặp được một người như vậy, bản cung sẽ chúc mừng nàng.” Ngụ ý của Mục Cẩm vô cùng rõ ràng.

Viên Ngọc Chi lại bước bình đến cùng: “Không, thần thiếp đã gặp được rồi, đó chính là Thái tử điện hạ, cả đời này, thần thiếp sống là người của điện hạ, chết là ma của điện hạ!”

Mục Cẩm nghiêm mặt nói: “Nhưng người trong lòng ta, không phải nàng!” Cả cuộc đời này, Mục Cẩm hẳn chỉ nhận định một mình Mạch Surong.

Viên Ngọc Chi nghe vậy, nước mắt tràn mi, dù thế nào cũng không ngừng được.

Ở bên kia, Mạch Surong nhận được thư của Mục Cẩm, biết được kế hoạch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thản Nhiên Như Không

Đông Linh sụt sịt nước mũi thu dọn đồ đạc cho Mạch Surong: “Công tử, em muốn đi cùng cậu cơ.”

“Không được, lần này phải lên sa trường, một nữ tử như em đi theo, chưa nói đến chuyện ở đâu cũng bất tiện, ngay cả an nguy cũng khó tự bảo đảm. Em cứ ở lại biệt uyển này chờ ta về.”

“Nhưng mà, nhưng mà em cũng giống Thái tử điện hạ, không thể rời xa cậu đâu.”

Mạch Surong dờ khóc dờ cười, nha đầu kia học cái gì hay thì không học, lại học theo Mục Cẩm. Một nữ tử như Đông Linh ở sa trường rất bất tiện, Mạch Surong sợ không thể bảo vệ nàng, kiên quyết nói: “Không được, em ở lại đây.”

“Công tử...”

“Không cần nói nhiều, bất luận thế nào cũng không được.”

Đông Linh thấy Mạch Surong kiên quyết như thế, cũng không đau khổ cầu xin nữa: “Vậy công tử phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy.”

Ngày Mục Cẩm xuất chinh, Hoàng đế đích thân ra công thành đưa tiễn, văn võ bá quan âm thầm nghị luận chuyện Thái tử xuất chinh, ai cũng có cách nói riêng.

Có người nói Thái tử điện hạ thiếu thốn kinh nghiệm sa trường, đi chuyến này e rằng cũng chẳng làm nên thành tựu gì.

Cũng có người nói Thái tử điện hạ anh minh thần võ, lần này đến sa trường biên cảnh, nhất định sẽ khiến quân địch phải sợ mất mật.

Mặc dù là vì Mạch Surong, Mục Cẩm mới chủ động xin đi dẫn binh xuất chinh, nhưng chính hắn cũng hiểu rõ trách nhiệm nặng nề trên vai mình, tất nhiên sẽ không coi đây là trò đùa. Vừa vặn có thể nhân cơ hội này để tích lũy kinh nghiệm sa trường cho mình.

Không biết chừng, chờ hắn lập công trở về, lại thỉnh cầu mấy câu trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ đồng ý cho Mạch Surong ở bên hắn cũng nên.

Quân đội trùng trùng điệp điệp đi băng qua cổng thành, các tướng sĩ mặc áo giáp sắt ai ai cũng hăng hái tinh thần, đều muốn nhân cơ hội này để thi triển bản lĩnh.

Mục Cẩm mặc áo giáp bạc ngồi trên lưng ngựa, áo choàng màu đỏ đằng sau tung bay trong gió lạnh.

Dưới gốc cây bên cầu đá ở ngoại ô kinh thành, có hai người hai ngựa đang đứng đó, một thị vệ mặc áo lam, một nam tử khoác áo lông trắng, trên đầu đội sa mào trắng.

Hôm đó sau khi việc xuất chinh được Hoàng đế đồng ý, Mục Cẩm đã viết thư nói lại chuyện này cho Mạch Surong, bảo cậu hai ngày sau chờ hắn bên

cạnh cầu Liễu Hà.

Mục Cẩm giờ tay lên kêu to dừng lại, các tướng sĩ cười ngửa phía sau đều ghì cương, bộ binh đi sau cùng thấy kỵ binh dừng lại cũng dừng chân, cả đoàn người nhất thời im lặng.

Mục Cẩm xuống ngựa, đi đến trước mặt nam tử đội sa mào trắng kia, mặc dù cậu che mặt, nhưng hắn vẫn nhận ra từ cái nhìn đầu tiên: “Lần này đi biên cảnh có rất nhiều gian nan hiểm trở, em có muốn cùng ta kề vai chiến đấu không?”

Mạch Surong đáp: “Nếu không muốn, em sẽ không đứng ở đây.”

Mục Cẩm cười, nếu không phải vì đằng sau vẫn còn mười vạn tướng sĩ đang nhìn hắn, nhất định hắn sẽ ôm chặt cậu vào lòng. Quay người lại, Mục Cẩm giương cao giọng, nói với các vị tướng sĩ: “Mọi người nghe cho kỹ, vị công tử này là quân sư bản cung mời đến, không chỉ trí mưu song toàn mà còn vô công phi phạm, cậu ấy sẽ ra sa trường cùng quân ta, sau này mọi người thấy cậu ấy như thấy bản cung! Nếu có ai không cung kính, quân pháp xử trí!”

“Mặt tướng hiểu!” Trăm miệng một lời, khí thế khoáng đạt.

Mục Cẩm nghiêng đầu nhìn Mạch Surong, ôn nhu nói: “Chúng ta đi.”

Mục Cẩm đi phía trên cùng, ngựa của Mạch Surong đi ngay sau hắn, chỉ cần hơi liếc mắt một chút là có thể nhìn thấy hắn.

Buổi tối hạ trại trên một bãi cỏ, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi tiếp.

Lúc hạ trại, Mục Cẩm cũng giúp mọi người cắm cọc. Nếu đã đi để tích lũy kinh nghiệm, tất nhiên chuyện gì cũng phải đích thân làm một lần.

Hạ trại xong, trời đã tối đen. Khi Mục Cẩm trở về lều trại của mình, Mạch Surong đang ở đó cúi người bày bát đĩa, thức ăn trên bàn vẫn còn tỏa khói nóng.

Mục Cẩm nói: “Sao phải tự làm, không phải còn có hạ nhân sao?”

Mạch Surong nói: “Điện hạ cũng tự mình hạ trại, em bày chút bát đĩa có là gì. Hơn nữa, quân doanh không giống trong phủ, chuyện gì cũng có người hầu hạ. Có những việc nhỏ tự mình làm còn nhanh hơn.”

Mục Cẩm cười nhẹ, nhìn cậu cách một tầng lụa trắng: “Nếu đã vậy, mấy chuyện hầu hạ sinh hoạt cho bản cung có thể giao cho em rồi.”

“Chẳng lẽ điện hạ mời quân sư đến là để làm hạ nhân riêng biệt cho chàng sao?”

Mục Cẩm cầm tay cậu: “Em muốn làm hạ nhân, ta còn không nỡ đâu.”

Ánh mắt Mạch Surong lộ ra nét cười, nhìn thức ăn trên bàn, nói: “Điện hạ mau dùng bữa đi, nếu không sẽ nguội.”

“Đợi lát nữa.” Mục Cẩm nói. Mạch Surong nhìn hắn, chỉ thấy một đôi tay vươn đến, lấy sa mào trên đầu cậu xuống, hai người đối diện nhau không còn cách vật.

“Ở đây chỉ có ta và em, không cần đội sa mào.”

Mạch Surong nhận lấy sa mào từ tay Mục Cẩm: “Chàng mau ăn đi.” Quay người cất sa mào trên tay.

Mạch Surong đã bị Hoàng đế phế bỏ phong hào Thái tử phi, nếu còn ở bên cạnh Mục Cẩm, khó tránh khỏi sẽ có người bép xép. Tuy rằng đại đa số người trong quân đều chưa từng thấy cậu, nhưng không biết chừng sẽ có ai đó nhận ra. Cho nên, vẫn cứ đội sa mào để phòng ngừa vạn nhất.

Mục Cẩm ngồi xuống, nhìn lướt qua mấy món ăn trên bàn, đều là món mặn.

Mạch Surong ngồi xuống đối diện hắn: “Sao điện hạ không ăn?”

Mục Cẩm nhìn cậu: “Ta đang nghĩ, em nên ăn cái gì.”

“Nhiều món ăn như vậy, ăn cái gì cũng được.”

Mục Cẩm đứng lên: “Ta đi bảo bọn họ làm mấy món chay mang đến.”

“Điện hạ.” Mạch Surong gọi hắn lại.

“Cùng lắm cũng chỉ một khắc, em chờ ở đây.”

Mạch Surong đứng dậy dặt tay hắn vào: “Không cần, chàng mau ngồi xuống ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội.”

Mục Cẩm nhìn cậu, ngồi xuống một lần nữa, gấp một miếng đậu lên, ép lên mặt com trắng để dầu mỡ dính trên đó chảy hết ra, mới đặt vào bát của Mạch Surong.

Mạch Suong thì gấp một miếng thịt gà vào bát hắc: “Mau ăn đi.”

Mục Cẩm mỉm cười, lập tức ăn miếng thịt gà mà Mạch Suong gấp cho.

Những ngày cuối năm, khi Mục Cẩm dẫn binh đi ngang qua mấy thôn xóm, thường xuyên nhìn thấy những câu đối đỏ thắm được dán trên tường mỗi nhà, không khí vui mừng ngày một nồng đậm hơn.

Nhưng hành trình đến biên cảnh lần này phải mất khoảng hai mươi ngày, sợ rằng trước nguyên tiêu, ngày nào cũng phải xóc nảy trên lưng ngựa.

Càng đi về phía nam, thời tiết càng trở nên ấm áp hơn.

Ngày thứ tư sau khi xuất phát, mười vạn binh mã hạ trại ở ven bờ sông. Buổi tối, khắp nơi trong doanh địa đều đốt đuốc, một người ăn mặc như binh lính lên lút đi đến lều trại chủ, khẽ đẩy màn ra nhìn vào trong, nhưng không nhìn thấy gì hết.

Buồng màn xuống vừa định đi, bỗng một giọng nói truyền đến từ phía sau: “Đứng lại.”

Binh lính kia cứng người lại, lập tức quỳ xuống, cúi đầu nói với giọng ồm ồm: “Tiểu nhân chỉ tới hỏi Thái tử điện hạ có đói không để mang đồ ăn đến.”

“Ngẩng đầu lên.” Mạch Suong đang đội sa mạc, nhìn tiểu binh lính quỳ trên mặt đất.

Tiểu binh lính kia thầm kêu không xong, nhưng rất nhanh trí, nhả mặt lại rồi mới ngẩng đầu lên. Mạch Suong nhìn khuôn mặt nhả nhó kia, sắc mặt tối lại: “Theo ta vào đây.”

Mạch Suong đi vào lều trại trước, tiểu binh lính đứng dậy, khúm núm vào sau.

Mạch Suong nhìn tiểu binh lính, bắt đầu nói: “Sao lại không nghe lời vậy.”

Tiểu binh lính cũng biết mình bị bại lộ thân phận rồi, vì thế cũng không giấu diếm nữa: “Em, em sai rồi, nhưng em thật sự muốn đi theo công tử.”

Mạch Suong cũng không tức giận: “Mấy ngày nay em ở đâu?”

“Ở chỗ hóa đầu quân, mấy món chay công tử ăn hai ngày nay đều do em tự làm đấy.” Về mặt tự hào.

Mạch Suong nói: “Ngày mai em quay về đi.”

“Không, em không về.” Đồng Linh vội vàng ôm cánh tay Mạch Suong. “Công tử, cậu đừng đuổi em đi.”

Đúng lúc này, Mục Cẩm từ bên ngoài trở về lều trại của mình, bắt gặp cảnh tượng này, ngay lập tức kéo tiểu binh lính ra xa Mạch Suong. “Láo xược!”

Đồng Linh quay đầu lại, buông lỏng cánh tay Mạch Suong ra, hành lễ nói: “Nô tỳ tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm nhìn thấy rõ là Đồng Linh, vì thế mới không trách tội, thu liễm vẻ tức giận: “Sao ngươi cũng theo tới đây?”

Đồng Linh ngẩng đầu, vành mắt ngập nước, ngữ khí đáng thương nói: “Nô tỳ thật sự không thể rời xa công tử được. Công tử không có ở bên, cả ngày nô tỳ đều nhớ công tử, ăn không ngon ngủ không yên, nên dứt khoát đi theo luôn.”

Gân xanh trên trán Mục Cẩm giật nảy: “Ngươi có biết chỉ bằng vào những lời này, bản cung cũng có thể giết ngươi không?”

Đồng Linh hoảng sợ: “Tại, tại sao?”

“Người của ta mà ngươi cũng dám mơ ước, không giết ngươi chẳng lẽ còn giữ lại?”

Đồng Linh chỉ muốn khóc toáng lên: “Nô, nô tỳ đáng chết.”

Mạch Suong cười nhẹ một tiếng, nhìn Mục Cẩm nói: “Chàng đừng dọa cô ấy.”

“Đây không phải dọa đâu, nếu cô ấy có ý nghĩ không an phận nào với em, giữ lại chính là một mối uy hiếp.” Lại còn nói cực kỳ nghiêm túc.

Đồng Linh khóc không ra nước mắt, vội vàng quỳ xuống: “Điện hạ hiểu lầm rồi, nô tỳ, nô tỳ sao dám có ý nghĩ không an phận nào với công tử, cho dù có, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của điện hạ mà.”

Mục Cẩm nhướn mi: “Vậy tóm lại là có hay không có?”

Đồng Linh lắc đầu quả quyết: “Không có!”

Mạch Suong càng xem càng đầu đầu, rõ ràng ban đầu là giáo huấn Đồng Linh, không ngờ cuối cùng lại biến thành cục diện thế này.

Mục Cẩm vô cùng hài lòng, nói: “Nếu đã vậy, sau này ngươi sẽ hầu hạ ở đây.”

Mạch Surong nói: “Điện hạ, một nữ tử như cô ấy ở lại quân doanh có nhiều bất tiện, để cô ấy về đi.”

“Không, công tử, em không về!”

Mục Cẩm nhìn sang Mạch Surong, nói: “Để người khác hầu hạ em, ta không yên tâm, nếu cô ấy đi theo tới đây rồi, cứ cho ở lại, ta cũng không lo lắng.”

“Đúng đó công tử, em ở lại có thể giúp được rất nhiều việc đấy.”

Mạch Surong nhìn đang về tội nghiệp của Đông Linh, trầm ngâm một lúc mới nói: “Được rồi, em ở lại, trong quân doanh làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không thể bại lộ thân phận.”

“Vâng vâng, công tử yên tâm, em ăn mặc thể này không ai nghi ngờ em, mấy hôm nay người của hòa đầu quân cũng không nhìn ra được gì.”

Cứ như vậy, Đông Linh được thành công ở lại.

Hôm sau là trừ tịch.

Vốn là lúc mọi nhà ăn bữa cơm tất niên đoàn viên, nhưng giờ thì đang ngồi vây quanh bếp lửa vừa cần hạt dưa vừa kể chuyện nhà.

Đoàn người Mục Cẩm lại hạ trại ở vùng hoang sơn dã lĩnh, trước không thấy thôn xóm sau không thấy khách điểm, không hề có một chút không khí năm mới.

Từ nhỏ Mục Cẩm đã sống trong cung, chỉ biết rằng cứ đến năm mới trong cung sẽ có cung yến, còn cả xem ca múa xem pháo hoa. Còn Mạch Surong từ nhỏ đã sống ở đạo quán, chỉ có năm tám tuổi mới về phủ Thừa tướng đón lễ trừ tịch, kỷ ức đã sớm mờ nhạt.

Trong lều trại vô cùng im lặng, hai người Mục Cẩm và Mạch Surong ở chung cùng nhau cũng không cần nói gì nhiều, Mạch Surong nghiền cứu một quyển binh thư, Mục Cẩm nghiên ngắm một tờ bản đồ địa hình.

Hai người ai xem của người nấy, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm nhau, cùng nở một nụ cười nhẹ, sau đó lại tự bận rộn việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mạch Surong Như Liên

Bên ngoài lều trại thì ngược lại, rất là ồn ào, những binh lính này cũng đã quen với việc đón năm mới ở ngoài, mỗi nhóm hơn mười người vây quanh đống lửa, uống rượu ăn thịt, cũng coi như là đón chào một mùa xuân mới đến.

Ngoài lều trại có một tướng sĩ gọi: “Điện hạ!”

Từ trước đến giờ Mục Cẩm không cho phép những người khác đi vào lều trại của mình, sợ thân phận của Mạch Surong bị bại lộ, nên hắn đành phải ra ngoài. Phó tướng Diệp Chuẩn đang chờ bên ngoài, Mục Cẩm khoanh tay nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Diệp Chuẩn nói: “Tối nay là trừ tịch, nếu điện hạ không ngại thì ra đây uống rượu ăn mừng cùng các huynh đệ đi.”

Mạch Surong không thể lộ diện, Mục Cẩm cũng không định đi: “Bản cung còn có việc, nên không đi, các người cứ ăn mừng là được.”

Diệp Chuẩn cười: “Nếu đã vậy, mặt tướng không quá rầy điện hạ nữa.”

Mục Cẩm quay người đi vào lều, Mạch Surong đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn hắn, nói: “Chàng và các tướng sĩ còn chưa thân quen nhau, đi uống rượu cùng họ để tăng thêm tình cảm cũng được mà.”

“Ngày thường đã tiếp xúc không ít thời gian với bọn họ rồi, không cần thiết phải đi lúc này.”

Bên ngoài lại có một giọng nói vang lên: “Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm nhận ra là giọng nói của Đông Linh: “Vào đi.”

Hai tay Đông Linh bưng một cái khay, nên phải dùng chân để vén màn ra. Đông Linh nói: “Hôm nay là trừ tịch, tập tục dân gian là phải ăn sủi cảo, ty chức làm hai bát sủi cảo. Điện hạ, công tử ăn một ít đi.”

Mục Cẩm và Mạch Suong nhìn nhau, mỉm cười nhẹ. Hai người đi đến ngồi xuống. Đông Linh đặt hai bát sủi cảo lên bàn, chỉ vào một bát nói: “Bát này là sủi cảo rau họ, là dành cho công tử, bát này là sủi cảo rau họ nhân thịt, là cho Thái tử điện hạ.”

Mục Cẩm dùng thìa múc một miếng sủi cảo lên cắn một cái, khác với sủi cảo được ăn trong cung, bát sủi cảo này có thêm hương vị của nhà.

“Điện hạ, sủi cảo có hợp khẩu vị của ngài không?” Đông Linh ôm cái khay trong ngực hỏi, sợ Thái tử điện hạ quen sống trong nhung lụa không ăn được sủi cảo rau họ nhân thịt của dân chúng bình thường.

Mục Cẩm cười: “Hương vị rất được, nói chung là không uống công giữ người lại.”

Đông Linh cười hi hi: “Vậy là tốt rồi.”

Mạch Suong múc mấy cái sủi cảo trong bát mình vào bát Mục Cẩm: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Mục Cẩm ôn nhu nói: “Ta có mấy cái này là đủ rồi, em cũng ăn đi.”

Đông Linh nói: “Đúng đó công tử, trong nồi vẫn còn mà, nếu điện hạ không ăn đủ em sẽ đi lấy thêm cho hần, mấy cái này không có thịt đều là làm cho cậu đây.”

Mục Cẩm cắn một miếng sủi cảo mà Mạch Suong vừa múc sang, không có một chút dầu mỡ nào, hơn nữa phần vỏ sủi cảo vốn đã vô vị, khác xa so với mấy cái có nhân thịt.

Mục Cẩm nhìn Mạch Suong bình thản ăn sủi cảo rau họ, đột nhiên thấy đau lòng, từ nhỏ đến lớn cậu chỉ ăn mấy món thanh đạm, hiếm khi được nếm vị thịt, thật là ủy khuất cho cậu.

Trừ tịch, mỗi người một bát sủi cảo, cứ trôi qua như vậy.

Khi đến thành Lệ ở biên cảnh, đã là mười bốn tháng giêng.

Thành Lệ là vùng đất phía nam, ở ven đường còn có thể nhìn thấy cây xanh, lúc đi ngang qua thôn xóm, thì thoảng còn có thể thấy được những cảnh hoa giấy ba cánh vươn ra từ trong sân nhà nào đó, từng cụm đỏ rực, kiêu diễm ướt át.

Mười vạn quân mã chậm rãi đi trên con đường rộng lớn, hầu như không gặp được ai trên đường hành tẩu, dân chúng trong thành đều đã bỏ chạy đến nơi khác vì chiến loạn.

Đến nghênh đón Mục Cẩm chính là tướng quân Trần Tư Trúc được phái đến đây đóng quân từ ba năm trước. Mục Cẩm cũng không xa lạ gì với người này, Trần Tư Trúc là môn sinh của Thượng thư lệnh Viên Canh, bất luận là trên triều đình hay trong Viên phủ đều đã gặp mặt mấy lần, chỉ là chưa có cơ hội nói chuyện nhiều.

Trần Tư Trúc đóng quân ở bên ngoài thành Lệ chính là vì muốn ngăn cản quân địch công thành. Mấy hôm nay là tết âm lịch, hai quân tạm thời đình chiến, quân địch cũng không có hành động gì khác thường.

Yên bình qua đi tất sẽ có một trận phong ba, đợi cho tết âm lịch qua rồi, hai quân khó tránh khỏi sẽ có một trận đánh kịch liệt.

Mặc dù hiện tại trong thành Lệ có rất ít người, nhưng ở thành Phàn cách thành Lệ không xa thì lại là một cảnh tượng náo nhiệt. Phần lớn dân chúng thành Lệ đều di cư đến đây, chờ chiến tranh qua đi cũng tiện quay về.

Hơn nữa có dân chúng thành Lệ đến ở, thành nhỏ phía nam này càng trở nên phồn hoa hơn, tạo nên sự đối lập rõ ràng so với dân cư thưa thớt của các thành trì lân cận.

Đến ngày nguyên tiêu, dân gian có tập tục ăn bánh trôi nước, ngắm hoa đăng, đoán câu đố dán trên lồng đèn. Buổi tối, đường phố hai bên bờ sông Xuyên Thành vô cùng náo nhiệt.

Hai bên bờ sông được treo rất nhiều đèn lồng, đủ mọi màu sắc giống như trăm hoa đua nở vào ngày xuân, ánh sáng của hàng nghìn hàng vạn chiếc đèn lồng chiếu vào làm cho đường phố sáng như ban ngày.

Trên sông Xuyên Thành, cứ cách một đoạn không xa lại có một chiếc cầu đá được bắc qua, trên vòm cầu cong lên cũng được treo đèn màu, từ xa nhìn lại, sông Xuyên Thành như một con rồng lửa dừng chân ở đây.

Hôm nay Mục Cẩm nghe Trần Tư Trúc nhắc đến hội hoa đăng vào nguyên tiêu của thành Phàn, bèn dẫn Mạch Suong đến nơi sầm uất này xem thử, coi như là tháo gỡ mọi mệt nhọc sau bao ngày bôn ba.

Hai người mặc thường phục đi trên bờ sông phồn hoa này, Mục Cẩm mặc áo tím, Mạch Suong mặc áo trắng, phía sau là Đông Linh và hai thị vệ. Đông Linh cũng khá thân thiết với hai thị vệ này, lúc còn ở phủ Thái tử đã gặp mặt không ít lần rồi, cũng trò chuyện với nhau mấy câu, xem như có chút ít giao tình. Vì không muốn quấy rầy hai người kia, nên ba người đi phía sau cách một đoạn xa.

Trên đường phố người đến người đi, có những người đều là người một nhà cùng nhau đi chơi, cũng có những đôi vợ chồng trẻ tuổi dắt tay bầu bạn, còn có cả mấy tiểu thư khuê các hẹn nhau xuất hành, thêm cả những công tử phong lưu văn nhân thư sinh túm năm tụm ba.

Đường phố còn có cả mùi thơm của hạt dưa rang, đậu phộng rang cùng với các loại bánh nướng điểm tâm, cũng có bán hoa đăng, nặn tượng đất, bán trang sức. Những tiếng rao hàng hòa trộn vào nhau, mặc dù vô cùng ồn ào, nhưng lại khiến lòng người vui sướng.

Mục Cẩm cầm tay Mạch Surong dưới lớp tay áo, ống tay áo rộng rãi che khuất hai bàn tay giao triền, hai người cũng đi gần nhau, những người qua lại không hề phát hiện ra. Đi dưới ánh hoa đăng, cái bóng trên mặt đất hết ngắn lại dài. Mục Cẩm chỉ vào cây cầu phía trước không xa: “Chúng ta lên đó xem”

“Ừm”

Đi lên cầu đá, nhìn đèn màu hai bên bờ sông, rực rỡ muôn màu nhiều không đếm xuể. Cạnh bờ sông, có người đốt pháo hoa, ầm một tiếng, pháo hoa bay lên không trung tối đen như mực, lại đoàng một tiếng, từng chấm sáng tán ra khắp bầu trời nổ tung, hóa thành những đốm lửa rực rỡ sắc màu.

Một vài đứa trẻ con, lòng hiếu kỳ rất mạnh, nhìn pháo hoa sáng rực đó, nhảy nhót kêu to, cười vô cùng khoái trá.

Mạch Surong hơi ngẩng đầu, nhìn pháo hoa phát sáng chỉ trong giây lát trên bầu trời, bất giác thất thần. Đây là lần đầu tiên, cậu nhìn thấy pháo hoa ở khoảng cách gần như vậy.

Mấy thứ pháo hoa này, Mục Cẩm đã được xem nhiều lần rồi, ở trong cung cứ mỗi lần sang năm mới hay là ngày vui gì đều có cung nhân đốt pháo hoa. Hồi nhỏ thì còn xem nhiều, chứ lớn tuổi hơn thì không có hứng thú nữa.

Hiện giờ đứng cùng Mạch Surong trên chiếc cầu đá này, nhìn pháo hoa rực rỡ trên không trung, tâm tình tốt đẹp không diễn tả nổi, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Mạch Surong được ánh sáng hoa đăng chiếu vào đỏ lên, không nhìn được mà nhẹ nhàng hôn một cái.

Đây là nơi đông người đấy! Mạch Surong kinh ngạc hồi thần, quay đầu sang, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nét cười tươi của Mục Cẩm.

Thấy hắn cười vui vẻ như vậy, nên cũng không trách cứ hắn không phân biệt nơi chốn, ngẩng đầu tiếp tục nhìn pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Đông Linh và hai thị vệ cũng nhìn thấy cảnh vừa rồi từ phía xa. Đông Linh vội ho khan một tiếng, nói với một thị vệ trong số đó: “Muội nói này, sao điện hạ nhà các huynh cứ dính chặt vào công tử nhà muội vậy?”

Thị vệ kia cười nói: “Đương nhiên là vì điện hạ thích công tử nhà muội.”

Dưới cầu đá, một chiếc thuyền hoa đi đến, trên thuyền hoa có ba nữ tử đang đứng, nhìn qua trông như thiên kim đại tiểu thư nhà nào đó. Ba nữ tử kia nhìn thấy hai nam tử đứng trên cầu, chụm đầu lại không biết thì thầm cái gì với nhau, lại nhìn lên bằng ánh mắt ái muội, lập tức trên mặt có chút ửng đỏ.

Mục Cẩm nhìn mấy nữ tử từ dưới cầu, nắm tay Mạch Surong thật chặt: “Phía trước còn có nhiều thứ đẹp hơn đấy.”

Mạch Surong được dắt xuống cầu. Ba nữ tử trên thuyền hoa thấy hai người rời đi, không khỏi có chút mất mát, lưu luyến nhìn họ xuống cầu, liếc thấy hai bàn tay nắm chặt kia, quay sang nhìn nhau, giờ mới hiểu là có chuyện gì.

Xuống cầu đá lại đi tiếp một đoạn, một cửa hàng bên bờ sông được xây theo kiểu hai phía thông nhau, bước vào cửa hàng còn có thể nhìn thấy mặt nước sông trong veo bên kia.

Tiểu nhị đứng ở cửa vắt một chiếc khăn trắng trên vai, nói với giọng rất to: “Bánh trôi nước năm xu một bát, nhân dày vỏ mỏng, chỉ năm xu một bát thôi! Mời khách quan vào trong ngồi!”

Mục Cẩm và Mạch Surong đi vào, khi đến cửa, Mạch Surong thu hồi bàn tay được Mục Cẩm cầm, hai người ngồi ở vị trí bên trong cùng gần bờ sông.

Đông Linh và hai thị vệ cũng vào cửa hàng, chọn chỗ ngồi gần cửa ra vào. Không lâu sau, tiểu nhị bưng hai bát bánh trôi nước đến: “Mời khách quan dùng từ từ.”

Vừa ăn bánh trôi nước nóng hổi vừa nhìn hoa đăng trên bờ sông, vô cùng thoải mái. Trên mặt sông có rất nhiều hoa đăng nhỏ với các loại kiểu dáng từ trôi đến, Mục Cẩm nhìn hoa đăng trên mặt sông, hình như trên đó còn có mấy chữ. Nhưng vì khoảng cách xa quá, không thể thấy rõ.

Bên cạnh là một đôi nam nữ trẻ tuổi, người nữ nói: “Tề lang, chàng xem hoa đăng trên sông thật đẹp quá!”

Người nam nói: “Nếu nàng thích, lát nữa đi mua mấy cái về.”

“Hoa đăng này không thể mang về đâu.” Người nữ nhìn tình lang của mình. “Mua hoa đăng xong, phải viết ngay tên mình và tên ý trung nhân lên hoa đăng, chắm nến, đặt trên mặt sông để nó trôi đi, trôi càng xa bao nhiêu chính là ngụ ý hai người ở bên nhau càng lâu bấy nhiêu. Lát nữa chúng ta cũng thử xem”

“Được được được, nàng nói thử thì thử.”

Mục Cẩm nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, lại nhìn Mạch Surong ngồi đối diện sắc mặt vẫn bình tĩnh, cũng có ý tưởng giống vậy.

Ra khỏi cửa hàng, Mục Cẩm vẫn luôn chú ý tìm quầy hàng bán hoa đăng. Trên sông vẫn có hoa đăng tiếp tục trôi, chứng tỏ hàng bán hoa đăng ở ngay

vùng thượng du.

Tìm thấy hàng bán hoa đăng rồi, Mục Cẩm kéo Mạch Surong sấn đến như ong mật, hăng hái chọn lựa hoa đăng. Mạch Surong nhẹ giọng nói: “Sao còn giống như trẻ con vậy.”

“Như vậy cũng đâu có gì không tốt.” Mục Cẩm cầm hai chiếc hoa đăng trên tay lắc lắc trước mặt Mạch Surong. “Em xem hai cái này, cái nào đẹp hơn?”

Mạch Surong nhìn lướt qua, chỉ vào cái hình hoa sen nói: “Cái này.”

Mục Cẩm cười, vẫn nói tiếp: “Mạch Surong như liên, sống trong bùn mà không nhiễm, vậy thì lấy cái này.”

Mạch Surong nhìn hần cười như trẻ con, bên môi cũng lộ ra một nụ cười nhẹ. Mục Cẩm hỏi chủ quán mượn bút và mực, viết lên hoa đăng hai cái tên Mục Cẩm và Mạch Surong, rồi lại châm nến.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nguyên Tiêu. Hoa Đăng

Hai người bước xuống bậc đá ở bờ sông, bên cạnh còn có một đôi nam nữ đang thả hoa đăng. Mục Cẩm cúi người đặt hoa đăng lên mặt sông, để cho nó từ từ trôi theo dòng nước.

Hai người đứng trên bờ sông nhìn hoa đăng càng lúc càng trôi xa, bỗng nhiên, một cơn gió thổi tới, hoa đăng lắc lư tròn trành trên mặt nước rồi bị lật ngược, ánh nến tắt, hoa đăng cũng dần dần chìm xuống.

Trong lòng Mục Cẩm giật nảy, nhớ lại lời nói vừa rồi của nữ tử kia, hoa đăng càng trôi xa bao nhiêu chứng tỏ hai người ở bên nhau càng lâu bấy nhiêu, nhìn hoa đăng từ từ chìm xuống, chợt thấy bất an.

Mục Cẩm hơi nôn nóng: “Cái vừa rồi không tính, chúng ta đi mua cái mới, lúc này có gió.”

Mạch Surong cầm tay hần, ôn nhu nói: “Mấy lời đồn đó đều do dân chúng tạo ra thôi, sao có thể coi là thật.”

“Dù là giả cũng không sao, ta đi mua cái mới, em đứng đây chờ.” Mục Cẩm vội vàng chạy đi mua một cái mới, viết tên lên, nắm chặt trong tay, trong lòng lặng lẽ mong chờ nó có thể trôi từ sông ra tận biển. Tâm tình thấp thòm lại thả hoa đăng xuống mặt sông.

Nhìn hoa đăng trôi đi, Mục Cẩm căng thẳng cả người, sợ hoa đăng lại bị tắt.

Mạch Surong thấy vẻ mặt hần căng thẳng như thế, nói: “Chúng ta lại đến phía trước xem.”

Mục Cẩm lưu luyến không nỡ nhìn chiếc hoa đăng, tiếp tục đi cùng Mạch Surong.

Hai người vừa mới đi không lâu, khi hoa đăng trôi đến gần cầu, trên cầu có một đứa trẻ vứt miếng bánh chưa ăn hết xuống dưới, rơi trúng vào chiếc hoa đăng kia, ánh nến tắt, hoa đăng cũng chìm ngấm.

Hai chữ Mục Cẩm và Mạch Surong dần dần nhạt nhòa trong nước.

Lại đi tiếp về phía trước, thấy một mái hiên được xây dựa theo bờ sông, trên mái hiên được treo hoa đăng các kiểu, trên mỗi chiếc hoa đăng đều có dán một tờ giấy nhỏ, đây chính là trò đoán câu đố dán trên đèn.

Người trông coi hoa đăng chính là hai thư sinh, vốn là bán tranh chữ, hôm nay nhân ngày hội nguyên tiêu nên quyết định tổ chức trò chơi này. Mỗi người chỉ cần mất một xu là có thể đoán một lần, đoán đúng là có thể mang hoa đăng đi, nếu đoán không đúng thì một xu kia sẽ vào túi hai thư sinh.

Những chiếc hoa đăng này cũng không hề dễ dàng mang đi, câu đố trên đèn không đơn giản chút nào, phải tốn chút thời gian mới có thể đoán được.

Mục Cẩm và Mạch Surong đi đến trước một chiếc hoa đăng, trên hoa đăng viết: Tự cô không đơn giản, có người cũng có núi, núi đổ người đứng thẳng, đội được nửa bầu trời ____ Đoán một chữ.

Mục Cẩm đọc xong, khoe môi cong lên: “Em thích chiếc hoa đăng này không?”

“Điện hạ có đáp án rồi?”

“Nếu em thích ta sẽ thử xem, còn nếu không thích, cần gì phải lãng phí một xu kia.”

Mạch Surong cười nhẹ một tiếng: “Nếu chàng có thể lấy nó xuống, em sẽ nhận.”

“Vậy được.” Mục Cẩm thấy quân sự đứng cách đó không xa, vẫy tay ra hiệu cho hắn đến đây.

Thư sinh trung niên cúi người nói: “Công tử có gì phân phó?”

Mục Cẩm đưa một đỉnh bạc vụn cho hắn, chỉ vào câu đố trên chiếc hoa đăng vừa rồi, nói: “Câu đố kia, có người(人) cũng có núi(山), vốn là một chữ tiên(仙), nhưng núi đổ người đứng thẳng, đội được nửa bầu trời, trên đời này nam nữ đều là nửa bầu trời, làm đố được núi, chính là chữ phụ(妇)(1). Ta nói thế có đúng không?”

Thư sinh trung niên cười: “Công tử thật thông tuệ, đáp án này là đúng rồi.”

Mục Cẩm cười mà không nói nhìn sang Mạch Surong, giống như đang chờ Mạch Surong khen ngợi vậy.

Thư sinh trung niên kiễng chân lấy hoa đăng xuống: “Công tử, chiếc lồng đèn này là của ngài.”

Mục Cẩm nhận lấy, đưa cho Mạch Surong, lại nói với thư sinh trung niên: “Đỉnh bạc ta vừa đưa có thể đoán bao nhiêu lần?”

Thư sinh trung niên nói: “Vừa rồi công tử đưa một lượng bạc, có thể đoán một nghìn lần.”

Mục Cẩm tiếp tục đoán chữ, đi đến trước hoa đăng thứ hai, ngẩng đầu nhìn tờ giấy dán trên hoa đăng: Nhị tam tứ ngũ lục thất bát cửu ____ Đoán bốn chữ.

Mục Cẩm ngẫm nghĩ hồi lâu, thật sự không nhìn ra mấy số này có gì khác thường. Mạch Surong hỏi: “Điện hạ nghĩ ra chưa?”

“Chưa, em nhìn ra rồi?”

“Em chỉ nhìn ra ở đầu câu và cuối câu thiếu cái gì thôi.”

Được cậu nhắc như vậy, Mục Cẩm hiểu ra: “Câu này đầu thiếu nhất cuối thiếu thập, đọc hài âm chính là khuyết y thiếu thực(2).”

Mục Cẩm vội nhìn sang thư sinh trung niên phía sau: “Không biết đáp án này có đúng không?”

Thư sinh trung niên cười: “Công tử đoán đúng rồi.” Đang định lấy hoa đăng xuống, Mạch Surong đã ngăn cản. “Chiếc đèn lồng này treo lên sẽ đẹp hơn, cứ để nó ở đây đi.”

Mục Cẩm lại tới chỗ chiếc hoa đăng tiếp theo: Khi vẽ thì tròn, khi viết thì vuông, có nó thì ấm, không có thì lạnh.

Mục Cẩm đọc mười mấy chữ này, vẫn đang suy nghĩ, lẩm nhẩm trong lòng, khi vẽ thì tròn, khi viết thì vuông, có nó thì ấm, không có thì lạnh.

Nghĩ một lúc, Mục Cẩm nhìn Mạch Surong: “Chẳng lẽ là chữ hỏa(火)?”

Mạch Surong lắc đầu: “Hai câu phía sau coi như phù hợp, nhưng hai câu phía trước, khi vẽ thì tròn, khi viết thì vuông lại không phù hợp.”

“Vậy ta nghĩ tiếp.”

Mạch Surong nhìn dáng vẻ trầm ngâm suy nghĩ của hắn, bên môi lộ ra một nụ cười nhẹ, trong đầu đã có đáp án, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ hắn nghĩ ra.

Một lúc sau, Mục Cẩm lắc đầu: “Không nghĩ ra được, em nghĩ ra không?”

“Không nghĩ nữa à?”

“Những gì nghĩ được đều nghĩ rồi, thật sự không biết là gì.”

Mạch Surong nói với thư sinh trung niên bên cạnh: “Tiên sinh có tiện cho mượn bút và mực không?”

“Công tử chờ chút, tại hạ đi lấy.” Thư sinh trung niên mang giấy bút tới, còn thêm một quyển sách để kê lên, Mạch Surong cầm bút viết trên giấy một chữ nhật(日)(3).

Thư sinh trung niên bên cạnh nói: “Tuyệt thay tuyệt thay!”

Mục Cẩm bật cười một tiếng: “Hóa ra là chữ này, hại ta nghĩ suốt cả buổi.”

Mạch Surong nói: “Nếu chàng nghĩ thêm, có lẽ sẽ nghĩ ra.”

Mà lúc này, ở bờ sông bên kia, một nam tử mặc y bào màu lam nhìn chăm chăm vào Mạch Surong. Từ lúc Mạch Surong bảo thư sinh mang giấy bút tới, hắn đứng cách một con sông, mới chỉ liếc qua một cái là không thể rời tầm mắt đi được, cứ đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn cậu.

Trong lòng trào dâng một niềm vui sướng, chưa từng gặp một nam tử nào mỹ mạo rồi lại ôn nhuận như ngọc giống thế, hồn phách đã bị câu mắt bầy, tám phần rồi.

Đứng nhìn cậu cách một con sông có vẻ không thể thỏa mãn, đúng lúc này có một chiếc thuyền hoa đi đến, chỉ thấy công tử áo lam kia phi thân lên, đạp chân lên đỉnh khoang thuyền của thuyền hoa để mượn lực, cuối cùng là phi vào trong mái hiên bên này.

Công tử áo lam hành xử khoa trương như thế, dẫn tới nhiều ánh mắt chú ý và tán thưởng. Mạch Surong và Mục Cẩm cũng quay đầu lại nhìn. Công tử áo lam kia vừa vận đối diện với ánh mắt của Mạch Surong, khuôn mặt lộ ra nét cười, cực kỳ ái muội.

Mục Cẩm cũng nhận ra ánh mắt khác thường của nam tử kia, vội ôm vai Mạch Surong: “Chúng ta đoán tiếp đi.”

Mạch Surong nghiêng đầu nhìn hân: “Hôm nay chàng muốn đoán hết câu đố ở đây mới cam tâm à?”

“Được đến đâu hay đến đó.”

Mạch Surong không nói gì nữa, đi theo Mục Cẩm đến chỗ chiếc lồng đèn tiếp theo. Còn công tử áo lam kia nhìn thấy hành động giữa hai người, nảy sinh ra cảm giác căm ghét nam tử áo tím bên cạnh Mạch Surong.

Trên chiếc hoa đăng tiếp theo chỉ có hai chữ: Sơ nhất ____ Đoán một thành ngữ.

Mục Cẩm ngẫm nghĩ, nhìn Mạch Surong rồi nói: “Ta nghĩ ra một cái, em đã nghĩ ra chưa?”

Mạch Surong trầm ngâm một lát: “Sơ nhất chính là tân nguyệt chỉ sơ, cũng có thể coi là cựu nguyệt chi mạt, nếu là một thành ngữ, chắc là nhật tân nguyệt dị(4).”

Mục Cẩm cười: “Anh hùng sở kiến lược đồng(5).”

Lúc này, có người nói chen vào: “Vị công tử này, xin thứ cho tại hạ mạo muội quấy rầy.”

Mạch Surong nhìn nam tử trước mặt, chính là vị nam tử áo lam vừa mới phi từ sông bên kia sang, ôn hòa nói: “Không biết các hạ có gì chỉ giáo?”

Công tử áo lam nói: “Tại hạ vừa để ý đến một chiếc hoa đăng, nhưng thực sự không thể đoán được câu đố, thấy công tử học rộng tài cao, muốn mời công tử giúp một lần.”

Mạch Surong đang định uyển chuyển từ chối, Mục Cẩm lại nói: “Không thì cứ đi xem thử có giúp được không, lát nữa rồi nói.”

Mạch Surong gật đầu.

Công tử áo lam dẫn hai người đến dưới một chiếc hoa đăng, trên hoa đăng viết: Đạp hoa trở về bướm quán chân ____ Đoán tên một loại thảo dược.

Mục Cẩm vừa thấy là tên thảo dược, không khỏi nhú mày, có thể nói là hân mủn tị về thảo dược, nói ra được tên mấy loại thảo dược thông thường đã là giỏi lắm rồi.

Mục Cẩm nói: “Cái hoa đăng này rõ ràng là để dành cho đại phu trong con hẻm kia kia.”

Ánh mắt của công tử áo lam vẫn dừng trên người Mạch Surong, nhìn dung mạo tuyệt đẹp của cậu, suýt nữa thì bay mất cả hồn. Mục Cẩm thấy hân cứ nhìn chăm chăm vào phu nhân nhà mình, đang định nói không giúp được câu đố này, muốn kéo Mạch Surong đi.

Mạch Surong lên tiếng: “Đạp hoa trở về bướm quán chân, nếu đoán không sai, chắc là hương phụ. Hương hoa vây quanh người, đạp hoa trở về nhất định chân sẽ có mùi hương, nên mới khiến cho bướm quán chân.”

Công tử áo lam nghe thấy cậu nói mới hồi thần lại, nói với thư sinh trung niên phía sau: “Vị công tử này nói là hương phụ, có đúng không?”

Thư sinh trung niên không thể không tán phục: “Công tử quả là hiểu sâu biết rộng, không gì không biết, tại hạ bội phục, bội phục.”

“Tiên sinh quá khen.” Mạch Surong nói với thư sinh trung niên. “Vị công tử này muốn chiếc hoa đăng này, làm phiền tiên sinh lấy xuống.”

“Được, tại hạ lấy ngay.” Thư sinh trung niên kiễng chân lấy hoa đăng xuống, đưa cho công tử áo lam.

Công tử áo lam nhận lấy hoa đăng, nhìn Mạch Surong: “Nói chuyện lâu như vậy, vẫn chưa biết tục danh của công tử.”

Mục Cẩm trả lời thay Mạch Surong: “Chỉ là bè nước gặp nhau, chưa chắc sau này đã gặp lại, hà tất phải hỏi tục danh.”

Công tử áo lam nhìn Mục Cẩm bằng ánh mắt khó chịu, trong mắt còn có ánh sáng lạnh: “Ta nhớ rõ, ta đang nói chuyện cùng vị công tử áo trắng này.”

Mục Cẩm vừa định cãi lại, Mạch Surong nói: “Nếu lần sau có duyên gặp lại, đến lúc đó lại báo tục danh vẫn chưa muộn.”

Ánh mắt của công tử áo lam vừa rồi còn lạnh lùng, nhưng khi nhìn sang Mạch Surong thì trở nên ôn nhu ngay lập tức: “Cũng được, lần sau gặp lại, công

tử phải báo tặc danh đây.”

“Được.” Mạch Surong nói.

Mục Cẩm lườm vị công tử áo lam kia một cái, thật sự không thể chịu nổi ánh mắt của hắn khi nhìn Mạch Surong, bèn ôm vai Mạch Surong nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi.”

Công tử áo lam cầm đèn lồng, nhìn Mạch Surong rời đi, khoe môi giương cao một chút, người này, nhất định hẳn phải có được.

__Hết chương 51__

Chú thích:

(1) Câu đố đầu tiên: Chữ tiên(仙) được cấu tạo bởi bộ nhân đứng(亻) và chữ núi(山), bộ nhân đứng xuất hiện trong các từ chỉ người nói chung và hầu hết dùng để chỉ phái nam, nam nữ đều là nửa bầu trời nên có thể thay bộ nhân đứng thành bộ nữ(女), còn từ núi (山) thì quay nó sang bên trái ngụ ý núi đổ, vậy là thành chữ phụ(妇). Chữ phụ này chính là chỉ phụ nữ đó!

(2) Câu đố thứ hai: Hải âm là những âm có cách đọc giống hoặc gần giống nhau. Trong tiếng Hán, chữ nhất (số một) và chữ y (quần áo) đều đọc là yī, chữ thập (số mười) và chữ thực (lượng thực) đều đọc là shí, mà chữ thiếu và khuyết thì mang nghĩa giống nhau, nên có thể đọc “thiếu nhất thiếu thập” thành “khuyết y thiếu thực”.

(3) Câu đố thứ ba: Chữ nhật(日) có nghĩa là mặt trời. Mặt trời khi vẽ thì vẽ thành hình tròn, khi viết thì viết thành các nét vuông góc khép kín, có nó thì ấm, không có thì lạnh.

(4) Câu đố thứ tư: Sơ nhất là mừng một, tân nguyệt chỉ sơ là đầu tháng mới, cựu nguyệt chỉ mạt là cuối tháng cũ, nhật tân nguyệt dị là ngày tháng đổi thay. Câu này có thể hiểu là, mừng một vừa là ngày đầu tháng mới vừa có thể coi là ngày cuối tháng cũ, cũng mang ý nghĩa là ngày tháng luôn đổi thay.

(5) Anh hùng sở kiến lược đồng: Cũng giống như câu nói “Tư tưởng lớn gặp nhau” trong tiếng Việt mình đó. Ý anh Mục Cẩm là anh cũng nghĩ giống Mạch Surong.

Rất mong các bạn hiểu được cách giải thích của mình ^_^

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Sa Trường. Chinh Chiến

Mục Cẩm và Mạch Surong vừa mới ra khỏi con phố sầm uất phồn hoa đó, phía trước còn có xe ngựa đang chờ, đột nhiên, từ bên lề đường có năm, sáu người đi đến, chặn đường hai người.

Mục Cẩm đề cao cảnh giác: “Các người là ai?” Hai thị vệ đi theo sau Mục Cẩm nhận ra điều khác thường, nhanh chóng chạy đến.

Người đi đầu nói: “Thiếu gia nhà ta muốn gặp vị công tử áo trắng này, mong công tử đi cùng chúng ta một chuyến.”

Mạch Surong hơi ngạc nhiên: “Thiếu gia nhà các người là ai?”

“Công tử cứ gặp thì biết.”

Mục Cẩm lại tức giận nói: “Muốn gặp người khác mà không tự giới thiệu, có loại chuyện không hợp quy củ thế ư?”

“Thiếu gia nhà ta chỉ gặp vị công tử áo trắng này, không liên quan đến người.”

Đột nhiên Mục Cẩm nhớ đến vị công tử áo lam kia, xem tình hình này chắc chắn là hắn rồi. Mục Cẩm cười: “Sao lại không liên quan đến ta? Vị công tử áo trắng này là phu nhân của ta, phu nhân phải đi gặp nam nhân khác, người nói xem người làm phu quân như ta có thể yên tâm không?”

Sắc mặt người đi đầu hơi thay đổi, lại nói tiếp: “Ta chỉ phụng mệnh đưa công tử áo trắng về gặp thiếu gia nhà ta, nếu những người khác cứ xen vào, đừng trách chúng ta không khách khí.”

Mục Cẩm liếc mắt nhìn lướt qua năm người, trông như đang có chiều hướng muốn ép buộc cho bằng được.

Mạch Surong nói: “Hôm nay đã muộn rồi, tại hạ còn có việc, thật sự không thể đi cùng các vị, mong các vị lượng thứ.”

Người đi đầu nói: “Chúng ta phụng mệnh nhất định phải đưa công tử về, mong công tử gác mọi việc sang một bên.”

Đây hiển nhiên là ngoài mọi trong ép, trong lòng Mộc Cẩm bức tức: “Các người có chừng có mực cho ta! Nếu không, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

Tên cầm đầu vừa định rút dao ra, Mộc Cẩm đã nhanh hơn hắn, rút thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, chỉ vào cổ họng hắn. Tên cầm đầu trợn trừng mắt, nhìn mũi kiếm sáng loáng trước mặt, không khỏi run rẩy.

Mộc Cẩm nói từng chữ một: “Trở về báo lại một tiếng, cứ nói là đương kim Thái tử Mộc Cẩm muốn hẹn gặp mặt hắn, giờ thân ngày mai gặp nhau dưới cổng thành Lệ, tốt nhất là hắn đến đúng giờ cho bản cung!”

Tên cầm đầu vừa nghe thấy đối phương là đương kim Thái tử Mộc Cẩm, trong lòng hoảng loạn, khí thế vừa rồi hoàn toàn biến mất, vội vàng bỏ chạy.

Đồng Linh nhìn đám người chạy trốn kia, đi đến cạnh Mạch Surong nói: “Đúng là đồ không biết điều, ngay cả Thái tử điện hạ cũng dám đắc tội.”

Mộc Cẩm thu kiếm, đưa cho thị vệ bên cạnh, nhìn Mạch Surong: “Lần sau ra ngoài, em nhớ phải đội sa mào, miễn cho có kẻ động sắc tâm.” Đưa tay vuốt ve mặt cậu. “Sau này, dung mạo của em chỉ có thể để một mình bản cung xem.”

Đồng Linh đứng một bên bịt miệng cười trộm, Mạch Surong ho nhẹ một tiếng, hơi lùi về phía sau: “Không còn sớm nữa, nên về thôi.”

Từ thành Phàn trở về thành Lệ phải mất một thời gian lâu, cũng may hôm nay là nguyên tiêu trăng tròn, dù không thắp đèn lồng nhưng vẫn thấy rõ đường đi.

Đám người bị Mộc Cẩm dọa bỏ chạy kia trở về phục mệnh, vào một khách điểm trong thành Phàn.

Trong nhả gian tầng hai của khách điểm, hai cây nến được châm lên, trên chiếc bàn trải lụa cẩm đã được bày rượu ngon để chiêu đãi khách quý hôm nay. Một nam tử đứng khoanh tay bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời.

Người quý trên mặt đất nói: “Ty chức đáng chết, không thể đưa vị công tử kia về cho điện hạ.”

Công tử áo lam trong phòng quay người lại, ánh mắt lạnh lùng, quát lên: “Một lũ vô dụng!”

Người cầm đầu nói: “Người áo tím bên cạnh công tử áo trắng kia là Thái tử nước Khôi, ty chức sợ bại lộ thân phận nên không dám ở lại lâu.”

Công tử áo lam vừa nghe thấy người kia là Thái tử nước Khôi, trên mặt hiện lên thần sắc âm u: “Trên đời này còn có chuyện trùng hợp như thế ư?”

Người này chính là Nhị Hoàng tử Chung Ly Thiệu của nước Bắc, lần này xâm chiếm biên cảnh nước Khôi còn là do một tay hắn khơi mào. Vì muốn giành được Thái tử vị, hắn không tiếc khơi mào chiến tranh. Chiếm được mấy thành trì của nước Khôi, để chứng tỏ năng lực của hắn với Hoàng đế và văn võ bá quan.

Chung Ly Thiệu nhìn người quý trên đất: “Hắn còn nói gì không?”

Tên cầm đầu do dự một lúc, mới lắp bắp nói: “Hắn còn nói, muốn, muốn điện hạ vào giờ thân ngày mai, đến dưới cổng thành Lệ gặp hắn.”

Chung Ly Thiệu khinh thường hừ một tiếng: “Khẩu khí không nhỏ!” Ánh mắt tràn ngập âm khí, trầm giọng xuống: “Nếu đã vậy, bản cung sẽ như hắn mong muốn!”

Trong phòng khôi phục sự tĩnh lặng, Chung Ly Thiệu quay người nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lại nhớ đến nam tử áo trắng như thiên tiên kia. Từ lâu hắn đã nghe nói Thái tử nước Khôi lập một nam tử làm phi, xem tình hình này, chắc nam tử áo trắng kia chính là Thái tử phi trong lời đồn.

Nghĩ đến một ngày nào đó có thể chiếm được nam tử tuyệt sắc kia cho riêng mình, nụ cười bên môi Chung Ly Thiệu càng rõ hơn.

Hôm sau, mấy người Mộc Cẩm, Trần Tư Trúc, Diệp Chuẩn thảo luận kế sách đánh đuổi kẻ địch trong lều trại, Mạch Surong là quân sư nên cũng tham gia bày mưu tính kế.

Bỗng nhiên, một thám tử vội vàng đi vào báo: “Khôi bắt điện hạ, đội quân chính của quân Bắc xông đến chỗ ta, chỉ còn cách mười dặm!”

Mộc Cẩm giật mình, không thể ngờ quân địch lại hành động nhanh như vậy. Cũng nghĩ lại, mọi người đã tìm được đối sách, hiện tại bọn chúng còn đến tận cửa, cũng bớt được chút thời gian. Mộc Cẩm hỏi: “Binh lực quân địch thế nào?”

“Thưa điện hạ, ty chức ước lượng sơ bộ, quân địch có khoảng năm vạn binh!”

Mộc Cẩm hiểu rõ, nói với phó tướng Diệp Chuẩn: “Truyền lệnh xuống dưới, toàn quân đề phòng, chuẩn bị nghênh chiến!”

Diệp Chuẩn ôm quyền trả lời: “Vâng!” Lĩnh mệnh rồi bước ra khỏi lều trại.

Mộc Cẩm lại nói với Trần Tư Trúc: “Trần tướng quân, người lập tức dẫn sáu vạn binh, theo bản cung xuất chiến!” Ngực khí hùng hồn mạnh mẽ, tràn đầy quyết đoán!

Những người khác đều lĩnh mệnh ra khỏi lều trại, cuối cùng bên trong chỉ còn lại Mục Cẩm và Mạch Surong. Mục Cẩm đi đến trước mặt Mạch Surong, nhìn cậu cách lớp sa mạc, trở nên nhu tình vạn phần: “Em ở trong đây, chờ ta trở về!”

Mạch Surong gật đầu nhẹ: “Được.”

Mục Cẩm cầm bội kiếm trên bàn, đẩy mạnh ra ngoài lều trại.

Không đến một khắc đồng hồ, sáu vạn binh mã được huấn luyện nghiêm chỉnh đã tập hợp đông đủ trên bãi đất trống trước lều trại, cờ quạt tung bay, chỉ sờ xuất phát. Mục Cẩm đứng dẫn đầu mặc khôi giáp trắng bạc, khoác áo choàng bên ngoài, ngồi trên lưng ngựa đen khỏe mạnh, oa hùng hiên ngang!

Một tiếng hiệu lệnh, đội quân chỉnh tề đồng loạt bước đi, vô ngựa giẫm qua, bụi đất mù mịt, che mờ một khoảng không.

Hai quân gặp nhau tại một gò đất. Mục Cẩm nhìn thấy thủ lĩnh quân địch ở phía xa, nhận ra ngay lập tức, chính là nam tử áo lam đã gặp hôm qua trong hội hoa đăng.

“Thật không ngờ chính là ngươi!” Mục Cẩm giương cao giọng, nói.

“Sao nào, bất ngờ lắm à?” Chung Ly Thiệu đầy vẻ kiêu ngạo, hất cằm lên nói. “Ngươi muốn hôm nay ta tới gặp ngươi, bây giờ ta đến rồi, Thái tử điện hạ đã hài lòng chưa?”

“Chủ động tìm đến chịu chết, sao ta có thể không hài lòng!”

“Ít ra về miệng lưỡi đi, kẻ chết hôm nay, chưa biết là ai đâu!”

Ánh mắt Mục Cẩm sắc lại: “Vậy thì cứ chờ xem, hôm nay rốt cuộc là ai chết!”

Chung Ly Thiệu cố ý khiêu khích: “Ta nói trước với ngươi một tiếng, nếu là ngươi chết, vị Thái tử phi đẹp tựa thiên tiên kia của ngươi sẽ là của ta đấy!”

“Ngươi cứ nằm mơ đi!” Dứt lời, Mục Cẩm giờ kiếm trong tay, cao giọng hét. “Giết!”

Ngay lập tức, mỗi tướng sĩ phía sau đều hét theo, kéo dài thanh âm: “Giết!”

Hai quân giao chiến cùng nhau, tiếng đao kiếm va chạm vô cùng vang dội, những tiếng la hét kêu gào thảm thiết hòa trộn vào nhau, bao nhiêu chồi non trên mặt cỏ nhuốm đầy máu, mùi máu tanh nồng nặc phả đến khiến người ta buồn nôn.

Trong lúc đánh nhau trực diện, tướng lĩnh hai quân cũng đánh đến mức say sưa, ai cũng không muốn buông tha cho ai. Võ công hai người ngang nhau, từ ban đầu không thể nhìn ra ai thắng ai thua, đại chiến nửa canh giờ, thể lực dần dần cạn kiệt.

Mục Cẩm ra sức chủ động công kích, trong đầu chỉ có một ý niệm, nếu hấn thua, Mạch Surong sẽ bị kẻ khác chiếm đoạt, cho nên, bất luận thế nào cũng không thể thua. Trong lòng có động lực, dù rằng toàn thân mệt mỏi không thôi, nhưng không hề có ý lùi bước.

Hai mắt Chung Ly Thiệu đỏ lên, con ngựa không nghe sai bảo, lúc lùi về phía sau, không để ý một cái, cánh tay đã trúng một kiếm của Mục Cẩm, kiếm đâm xuyên qua áo giáp vào tận xương thịt, vết thương rất sâu, máu bắn tung tóe, Chung Ly Thiệu kêu lên một tiếng.

Nhân lúc này, Mục Cẩm muốn cho hấn một kích trí mạng, bất thành linh, một bóng đen lao ra từ bên cạnh, Mục Cẩm bị bóng đen kia đẩy xuống ngựa, ngã nhào xuống đất, còn chưa kịp phản ứng lại, tên áo đen đeo mặt nạ kia lại tập kích hấn, trên cánh tay có quần những chiếc móc sắt y như móng vuốt điều hầu, cực kỳ sắc nhọn.

Mục Cẩm kinh hãi, vội vàng giơ ngang kiếm lên chắn, thanh kiếm bị móc sắt bẻ gãy tức thì. Mục Cẩm vội vàng bật người lên tránh đi.

Một tiếng hô to: “Bảo vệ điện hạ!” Rất nhanh, năm sáu quân lính vây quanh Mục Cẩm. Nhưng chỉ một lát sau, mấy binh lính che chắn cho hấn đều chết dưới chiếc móng vuốt nhọn hoắt kia.

Chung Ly Thiệu ngồi trên lưng ngựa ôm cánh tay chảy đầy máu, sắc mặt tái nhợt, hấn ra lệnh cho người đeo mặt nạ: “Giết hấn! Bản cung có thưởng lớn!”

Người đeo mặt nạ tiếp tục tấn công Mục Cẩm. Võ công của Mục Cẩm vốn không phải là đối thủ của hấn, lúc này lại cạn kiệt sức lực, căn bản không còn sức để ứng phó. Nhưng hiện tại không còn sự lựa chọn nào khác, hấn lấy cây thương dài cắm trên mặt đất bên cạnh lên, chuẩn bị ứng chiến.

Móng vuốt trên tay người đeo mặt nạ rất sắc, không đến bao lâu, trường thương trong tay Mục Cẩm đã đứt thành mấy đoạn. Ngay sau đó, móng vuốt lại đánh về phía ngực hấn, đứng vào vị trí trái tim.

Chính trong lúc này, một bóng người màu trắng phi thân đến, đưa Mục Cẩm bay lên cao một đoạn, rồi mới hạ xuống ở chỗ cách đó một trượng phía sau. Mục Cẩm quay sang nhìn nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện, hai mắt tròn lớn, hạ lệnh cho người đeo mặt nạ: “Bắt sống người mặc áo trắng cho bản cung!”

Chung Ly Thiệu nhìn thấy nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện, hai mắt tròn lớn, hạ lệnh cho người đeo mặt nạ: “Bắt sống người mặc áo trắng cho bản cung!”

Mục Cẩm bảo vệ Mạch Surong ở sau người: “Đừng hòng!”

Lúc này, Diệp Chuẩn dẫn theo mấy tướng sĩ vây quanh Mục Cẩm và Mạch Surong, nói: “Bảo vệ điện hạ cho tốt!”

Người đeo mặt nạ có võ công cao thâm khó dò, bọn họ đâu phải đối thủ của hắn. Cho dù lấy mười địch một cũng không thể làm người đeo mặt nạ kia bị thương một chút nào. Diệp Chuẩn bị móng vuốt trên tay hắn cào vào sau lưng, ba vết máu dài trông mà rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bái Sư. Học Nghệ

Thấy người đeo mặt nạ ngang tàng hống hách như thế, Mục Cẩm không nhịn được mà phải nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay thật chặt. Mạch Surong cầm tay hắn, nói: “Chàng đứng đây đừng làm gì hết, em đi đối phó với hắn.”

Nói xong thì phi thân lên, trong lòng Mục Cẩm đau đớn: “Không được!”

Mạch Surong cầm kiếm, đối phó với móng vuốt trên tay người đeo mặt nạ. Kiếm trong tay cậu làm từ huyền thiết, không thể bẻ gãy, khi va chạm vào móng vuốt, ma sát thành những tia lửa.

Trên chiến trường tràn ngập mùi máu tanh, tiếng đánh nhau, tiếng la hét vang lên không ngừng, trải qua gần một canh giờ đánh nhau, xác chết la liệt khắp nơi, trông còn đáng sợ hơn cả địa ngục Tu La.

Mạch Surong mặc áo trắng và kẻ đeo mặt nạ mặc áo đen giao đấu trong lớp khói thuốc súng cuộn cuộn, chiêu thức thay đổi liên tục, không khỏi làm người ta thán phục.

Móng vuốt của kẻ đeo mặt nạ vung về phía đầu Mạch Surong, Mạch Surong lùi lại ra sau, sa mào trắng trên đầu bị rách thành bốn năm mảnh, lụa trắng bay nhẹ rơi xuống đất, để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ của Mạch Surong, vẻ mặt cậu vẫn điềm tĩnh thản nhiên như bình thường.

Trong lòng Mục Cẩm như bị túm chặt, sợ Mạch Surong gặp chuyện không may, vì thế giật lấy đại đao của binh lính bên cạnh, muốn giúp cậu một tay. Mạch Surong vừa đối phó với kẻ đeo mặt nạ vừa nói: “Đừng tới đây!”

Mục Cẩm dừng chân lại, chỉ biết trơ mắt nhìn Mạch Surong và kẻ đeo mặt nạ đánh nhau, tim như treo tí trên cao. Tuy rằng Mạch Surong võ công cao cường, nhưng kẻ đeo mặt nạ lại thủ đoạn độc ác, không biết hắn có thể sử dụng ám chiêu gì.

Đúng lúc này, Chung Ly Thiệu máu chảy không ngừng ngồi trên lưng ngựa thấy hai bên vẫn bất phân thắng bại, bèn hạ lệnh nói: “Lui!”

Nghe thấy hiệu lệnh của tướng lĩnh, quân Bắc lập tức thu hồi binh khí, mau chóng rút lui. Kẻ đeo mặt nạ đột nhiên thu hồi móng vuốt, bay về phía sau.

Mục Cẩm vội chạy đến phía trước, giữ chặt vai Mạch Surong nhìn từ trên xuống dưới: “Có bị thương không?”

Mạch Surong thu kiếm, nhẹ nhàng nói: “Em không sao.”

Trần Tư Trúc thúc ngựa tới, ghim dây cương, móng ngựa gõ cao trên không trung. Hắn quay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Mục Cẩm, nói: “Điện hạ, có cần truy kích không?”

Mục Cẩm nhìn lướt qua tình hình chiến đấu trên chiến trường, trận chiến này xem như hai quân hòa nhau, hắn nói: “Các tướng sĩ sức cùng lực kiệt, truy kích lúc này chưa chắc đã thuận lợi. Chi bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, hôm khác tái chiến!”

“Vâng!”

Trần Tư Trúc xoay người, giơ kiếm trong tay lên, hô to với các tướng sĩ: “Khải hoàn về trại!”

Về đến lều trại.

Mục Cẩm và mấy tướng sĩ ở trong lều trại tổng kết trận chiến hôm nay.

Trần Tư Trúc nói: “Hôm nay điện hạ cũng thấy rồi đấy, kẻ đeo mặt nạ ở bên quân địch võ công sâu hiểm khó dò, lần đầu tiên giao chiến, chỉ dựa vào một mình hắn đã làm tổn hại hơn một nghìn binh lính của quân ta.”

Hôm nay Mục Cẩm đã tận mắt chứng kiến, nếu không phải Mạch Surong xuất hiện kịp thời, chỉ sợ cửu tử nhất sinh. “Có biết lai lịch tên kia không?”

“Mặt tướng đã phái người tìm hiểu, nghe nói người này là ám vệ của Nhị Hoàng tử nước Bắc Chung Ly Thiệu.”

Mục Cẩm trầm ngâm, nhìn các tướng sĩ bị triệu tập đến lều trại: “Các vị có gì muốn nói về trận chiến hôm nay không?”

Một tướng sĩ lên tiếng: “Điện hạ, kẻ đeo mặt nạ võ công rất cao, đó là mối uy hiếp lớn đối với quân ta, nếu không sớm ngày loại bỏ, hậu hoạn khôn lường.”

“Tất nhiên người này phải diệt trừ.”

Trần Tư Trúc thở dài một hơi, nói: “Nhưng kẻ này võ công cao thâm, không dễ đối phó, muốn diệt trừ cũng không phải chuyện dễ.”

Có người nói: “Võ công của hắn cao cường, nhưng quân sư của ta cũng có võ công không thấp, hôm nay mặt tướng đã tận mắt thấy quân sư và kẻ đeo mặt nạ đối chiến, võ công ngang nhau. Nếu mượn sức quân sư, chúng ta lại phối hợp chặt chẽ, thì loại bỏ kẻ đeo mặt nạ cũng không khó!”

Mục Cẩm gật đầu ngay lập tức: “Không được!”

Trần Tư Trúc nhìn Mục Cẩm: “Điện hạ, chuyện này...”

Mục Cẩm nói: “Quân sư là người bản cung mời đến để bày mưu tính kế, sao có thể để cậu ấy ra chiến trường.”

“Nói rõ nguyên do với quân sư...”

Trần Tư Trúc còn chưa nói xong, Mục Cẩm đã cắt ngang: “Việc đối phó với kẻ đeo mặt nạ vẫn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Mọi người thấy Mục Cẩm kiên quyết như thế, đều không nói gì nữa.

Tiết xuân đầu mùa, băng tuyết hòa tan, vạn vật sống lại. Bên dòng suối nhỏ cỏ xanh đầy đất, nước suối trong vắt thấy đáy chảy xuôi róc rách, chiếu bóng trời xanh mây trắng.

Mạch Suong mặc áo trắng ngồi bên dòng suối, giặt chiếc khăn tay dính đầy máu. Bỗng nhiên, hàng lông mày xinh đẹp của cậu nhú lại, trong miệng xuất hiện mùi vị tanh ngọt, khoe miệng lại có máu chảy ra.

Vắt chiếc khăn tay, lau vết máu ở khoe miệng, trên khăn tay lại có thêm màu đỏ tươi đáng sợ.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Mạch Suong vội vàng thả chiếc khăn dính máu đó vào trong nước, vết máu lập tức nhạt đi. Người kia đã đến ngay đằng sau: “Em làm ta tìm lâu quá.”

Mạch Suong đứng lên như không có chuyện gì, quay lại nhìn hắn: “Tìm em làm gì?”

“Về đến lều trại, không thấy em đâu nên đi tìm.”

Mạch Suong cười nhẹ: “Chàng không đi tìm, em cũng sẽ về.”

Mục Cẩm đi đến trước mặt cậu, nhìn vào mắt cậu lộ ra sự ôn nhu vô hạn: “Hôm nay sao lại xuất hiện trên chiến trường?”

Mạch Suong nói: “Lần đầu điện hạ ra chiến trường, em không yên lòng nên cũng đến xem.”

Mục Cẩm vươn tay ôm cậu: “Ta nên nói em thế nào mới được đây.”

Mạch Suong lặng lẽ tựa vào trong ngực hắn: “Không cần nói gì hết.”

Dưới bóng tịch dương ngày xuân, trên thảm cỏ xanh cạnh dòng suối, hai bóng người một đỏ một trắng dựa sát vào nhau, có bướm bay tới, lượn vòng xung quanh.

Tiếp đó Trần Tư Trúc lại đến tìm Mục Cẩm, vẫn là nói về chuyện đối phó với kẻ đeo mặt nạ.

Trần Tư Trúc nói: “Điện hạ, chi bằng để mặt tướng ra mặt thương lượng với quân sư, nếu quân sư không bằng lòng, ta sẽ nghĩ cách khác.”

“Không cần nói nữa, bản cung tuyệt đối không đồng ý chuyện này.” Trần Tư Trúc vô cùng không hiểu Mục Cẩm cứ cố chấp như vậy rốt cuộc là tại sao: “Điện hạ, mặt tướng không hiểu.”

Mục Cẩm hít sâu một hơi, nhìn Trần Tư Trúc, trầm giọng xuống: “Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có đồng ý chỉ vì lợi ích bản thân mà để người mình yêu rơi vào nguy hiểm không?”

Trần Tư Trúc ngây ra, dường như không phản ứng kịp: “Cái này...”

Mục Cẩm lại nói: “Sao nào, còn chưa hiểu?”

Trần Tư Trúc lấy lại tinh thần, cúi đầu nói: “Mặt tướng hiểu, việc đối phó với kẻ đeo mặt nạ, còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Mục Cẩm vẫn rất tin tưởng Trần Tư Trúc: “Người truyền lệnh xuống, ai diệt trừ được kẻ đeo mặt nạ, ghi công hạng nhất.”

“Vâng.”

“Còn nữa, vết thương của Diệp phó tướng sao rồi?” Mục Cẩm hỏi. Hôm qua Diệp Chuẩn bị kẻ đeo mặt nạ cào, lưng bị thương nặng, từ lúc cho người đưa về, Mục Cẩm vẫn chưa đến thăm hấn.

Trần Tư Trúc nói: “Vết thương của Diệp phó tướng không còn gì đáng ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, vết thương còn ở sau lưng, sợ rằng phải nằm trên giường mấy ngày.”

“Vậy bảo hấn nghỉ ngơi cho tốt, mấy hôm nay, sự vụ trong quân, làm phiền Trần tướng quân bận tâm nhiều hơn.”

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Sau khi Trần Tư Trúc rời đi, Mục Cẩm giờ một quyển binh thư ra xem, lại nhớ tới cảnh tượng kinh tâm động phách hôm qua, nếu không phải Mạch Surong xuất hiện đúng lúc, e rằng trên người hấn cũng có thêm mấy vết cào.

Mỗi lần gặp nguy hiểm, đều là Mạch Surong cứu hấn, còn nếu Mạch Surong gặp nguy hiểm, chưa chắc hấn đã cứu được. Càng nghĩ càng cảm thấy mình vô dụng, vô cùng nóng lòng muốn võ công của mình trở nên cao cường hơn.

Nghĩ đến võ công, Mục Cẩm nghĩ ngay đến Mạch Surong.

Trở về lều trại của mình, Mạch Surong vẫn đang nghiên cứu trận pháp, lúc trước cậu có tiếp xúc một ít với binh pháp, nhưng cũng chỉ là xem trong mấy quyển trận pháp tác chiến, vậy mà đã có thể nói đầu ra đẩy trước mặt các tướng sĩ, làm người ta tán thưởng không thôi.

Mục Cẩm ôm cậu từ phía sau, Mạch Surong dùng quyền sách trên tay nhẹ nhàng gõ vào đầu hấn: “Lại sao vậy?”

“Có chuyện muốn nói với em.”

“Hmm? Chuyện gì?”

Mục Cẩm buông cậu ra, dắt tay cậu: “Em đi theo ta.”

Mạch Surong không biết hấn muốn làm gì, đành phải đặt sách xuống, đi theo hấn.

Đi đến trước bàn trà có để sẵn một chén trà, Mục Cẩm buông tay Mạch Surong ra, cầm ấm trà rót ra chén.

Mạch Surong nhìn hấn, không nhìn ra có điều gì bất thường. Đột nhiên, Mục Cẩm dâng chén trà trong tay, quỳ xuống: “Sư phụ, xin nhận của đồ nhi một lạy.”

Mạch Surong: “...”

“Mời sư phụ uống trà.”

Mạch Surong nhìn Mục Cẩm dưới mặt đất: “Không uống.”

Mục Cẩm sững người: “Tại sao không uống?”

“Ngũ ý của chén trà này không giống bình thường, nếu như uống, sao em biết được sẽ có hậu quả gì.”

Mục Cẩm cười: “Chén trà này là trà bá sư, nếu em uống, sẽ có thêm một đồ đệ là ta.”

“Em không nhận đồ đệ.”

“Đồ đệ khác không nhận, đồ đệ là ta cũng không nhận?”

“Không nhận.”

Nói đến đây, Mục Cẩm đứng dậy, vươn tay ôm eo Mạch Surong: “Ta thành tâm như vậy mà em cũng không nhận, ta có thể làm xấu đấy.”

“Điện hạ muốn làm xấu thế nào?”

Mục Cẩm cầm chén trà uống một hớp, sau đó phủ kín miệng Mạch Surong, chuyển hết trà trong miệng vào miệng cậu. Mạch Surong bị nước trà đổ vào miệng đột ngột làm cho sặc, ho nhẹ mấy tiếng.

Mục Cẩm cười xấu: “Chén trà bá sư này, cuối cùng em vẫn uống.”

Đúng lúc này, Đông Linh vén màn đi vào, nhìn thấy cảnh này, hai mắt tròn xoe. Mục Cẩm và Mạch Surong phát hiện có người đi vào, quay sang nhìn,

thấy Đông Linh đang trợn mắt há miệng.

Hai tay Đông Linh che mắt: “Ty, ty chức không nhìn thấy gì hết, điện hạ cứ tiếp tục đi!” Quay người chạy nhanh như chớp.

Mục Cẩm cười nhẹ một tiếng, quay đầu lại nhìn Mạch Surong, cười vô cùng có thâm ý: “Nha đầu kia bảo ta tiếp tục, em nói xem tiếp theo nên làm gì?”

Mạch Surong rời khỏi lồng ngực hắn: “Điện hạ nói rõ trước đi, bá sư làm gì?”

“Bá sư tất nhiên là để học nghệ.”

Mạch Surong: “...”

“Chính là, muốn em dạy võ công cho ta.”

Dưới chân núi cách nơi đóng quân không xa, có một thác nước nhỏ, bên dưới thác nước là một hồ nước sâu, bốn phía hồ nước là bóng râm cây xanh, còn có cả một tảng đá lớn bằng phẳng.

Mấy hôm nay Mục Cẩm xử lý quân vụ xong, cứ rảnh rỗi là tới đây luyện công, Mạch Surong đứng một bên chỉ dẫn, thi thoảng cũng so kiếm với hắn. Cái gọi là bá sư học nghệ chính là cái này.

Đông Linh cầm một giỏ trúc nhỏ trong tay đi theo con đường mòn đến, bên cạnh còn có một thị vệ của Mục Cẩm đi cùng.

Nhìn thấy Mục Cẩm và Mạch Surong ở đằng xa, bèn giơ tay lên vẫy: “Điện hạ, công tử, ty chức mang đồ ăn đến cho hai người đây!” Cứ mở miệng ngâm miệng là ty chức, năng nói vô cùng lưu loát.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mộng Tưởng Hảo Huyền

Mục Cẩm chỉ tập trung nghĩ xem chiêu tiếp theo phải luyện thể nào, hoàn toàn không hề chú ý Đông Linh đang tới. Mồ hôi chảy khắp người, làm ướt y bào màu tím.

Mạch Surong lên tiếng: “Điện hạ, nghỉ ngơi một lát đi.”

Mục Cẩm nghe thấy giọng nói của Mạch Surong, thu kiếm, đứng lại, trong miệng vẫn còn thở hổn hển. Mạch Surong thân thiết đưa khăn tay lau mồ hôi cho hắn, Mục Cẩm nhận lấy, lau mồ hôi trên mặt và trên cổ.

Đông Linh đã bày nước trà và điểm tâm ra: “Điện hạ, công tử, mau tới đây ăn đi.”

Mục Cẩm và Mạch Surong đi đến, xung quanh tảng đá lớn còn có mấy tảng đá nhỏ hơn bằng phẳng là do mấy ngày trước Đông Linh đã chuyển tới, coi như là một bộ bàn trà nhỏ.

Mục Cẩm và Mạch Surong cùng ngồi xuống, uống chút nước trà, lại ăn chút điểm tâm.

Đến lúc ăn xong, Đông Linh dọn các thứ mang về, Mục Cẩm vẫn luyện kiếm tiếp, định đợi tới khi trời tối mới về.

Đến khi mặt trời xuống núi, Mục Cẩm đã luyện đến mức tinh bì lực tẫn. Mấy ngày nay vì để tăng cường võ công, buổi chiều mỗi ngày hắn đều đến đây luyện kiếm, liên tục suốt hai, ba canh giờ.

Quần áo trên người ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Trên người dính dính, vô cùng khó chịu, Mục Cẩm cởi hẳn quần áo ra, chỉ để lại tiết khô, nhảy thẳng vào hồ nước bên cạnh, bơi lội trong nước như một con cá.

Mạch Surong ngồi trên bờ thu dọn lại đồ quần áo Mục Cẩm vừa cởi, gấp gọn gàng từng cái một để sang một bên.

Bơi tới bờ hồ, Mục Cẩm ngẩng lên nhìn Mạch Surong: “Em cũng xuống đây!”

Mạch Surong: “Thôi, trời không còn sớm nữa, điện hạ bơi một lát rồi mau lên đi.”

“Không vội, trong nước rất thoải mái, ta phải bơi lâu một chút.” Mục Cẩm hoạt động cả tứ chi, lại bơi ra giữa hồ.

Mạch Sương bắt đầu đi, đành phải nhìn hắt hắt, nhưng đột nhiên, Mục Cẩm kêu to một tiếng, tứ chi không ngừng giãy dụa, giống như gặp phải tình huống bất trắc nào đó. Sắc trời khá tối, Mạch Sương không nhìn rõ lắm, không nghĩ ngợi nhiều, phi thân lên, điểm mũi chân trên mặt nước, lại bay đến định ôm Mục Cẩm nổi lên, ai ngờ đúng lúc này Mục Cẩm ôm chặt eo cậu, kéo cậu vào trong nước.

‘Ùm’ một tiếng, Mạch Sương cũng bị mang vào trong nước, nước bắn tung tóe.

Lúc này hai người đều ở trong nước, hồ nước không sâu, vừa vịn đứng đến giữa ngực. Trên mặt Mục Cẩm đầy bọt nước, cười: “Sao nào, trong nước thoải mái không?”

Khấp người Mạch Sương cũng toàn là nước: “Chàng...”

“Bảo em xuống thì em không xuống, em xem, quần áo ướt hết rồi.”

Mạch Sương cười mắng: “Chàng còn nói.”

Dưới ánh chiều tà còn sót lại, tất cả xung quanh bắt đầu trở nên mờ ảo, Mục Cẩm lẳng lặng nhìn Mạch Sương, lồng ngực hơi phập phồng, sắp đến gần, hôn môi cậu, bên tai chỉ còn lại tiếng thác nước ào ào.

Hai người quay về quán doanh trong tình trạng ướt sũng, Đông Linh đi đến từ đằng trước, nhìn thấy hai người ướt đầm: “Đây, đây là...”

Mục Cẩm phân phó nói: “Lát nữa mang chậu nước nóng tới đây.” Lại nhìn Mạch Sương, “Em thay quần áo trước đi.”

Mạch Sương đi vào lều trại, Mục Cẩm cũng vào theo, cái mình trưởng lại, miễn cho có người xông vào. Mạch Sương lấy quần áo cho Mục Cẩm từ trong rương ra: “Điện hạ thay quần áo đi.”

Mục Cẩm vội nói: “Đừng quan tâm đến ta, em cứ thay trước.”

“Mau lên.” Mạch Sương nhét quần áo vào trong ngực hắt. Quần áo của Mục Cẩm vốn dĩ có thể không ướt, nhưng vì muốn cùng Mạch Sương, nên hắt lên bờ mặc quần áo rồi lại nhảy vào hồ nước.

Mục Cẩm cúi đầu ngay trước mặt Mạch Sương, chỉ trong thoáng chốc đã cúi sạch. Mạch Sương quay đầu sang một bên, Mục Cẩm chỉ nhìn thấy được nửa khuôn mặt của cậu, cười nhẹ một tiếng: “Trốn cái gì, những thứ nên xem đều xem từ lâu rồi, không phải sao.”

“Không muốn xem” Mạch Sương nói, ôm quần áo đi ra phía sau tấm bình phong.

Mục Cẩm chịu đã kích nạng, chẳng lẽ mình không có một chút mị lực thế sao?

Nhìn tấm bình phong được vẽ hình những ngọn núi kia, bên trên là quần áo của Mạch Sương được vắt lên, trong lòng tự nhiên muốn làm chuyện xấu. Thắt dây lưng tiết y xong, bước ra sau bình phong, nhìn cảnh đẹp ở đó không sót chỗ nào.

Mạch Sương vừa mới cởi quần áo, cầm tiết y sạch sẽ lên định mặc, thấy Mục Cẩm đột nhiên xuất hiện, cậu hơi ngần ra, lập tức thần nhiên: “Sao thế?”

Tầm mắt Mục Cẩm lướt từ đầu xuống chân, chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, hắt nói: “Lau khô người trước rồi hẵng mặc quần áo.”

“Không cần, đã khô rồi.”

“Để ta sờ xem”

Mạch Sương: “...”

Mục Cẩm quả thực vươn tay ra sờ cơ thể Mạch Sương, cảm giác rất mịn, giống như đang vuốt ve một khối ngọc bích. Mục Cẩm được dâng chân lên đầu đầu, thân thể cũng sát lại gần, bàn tay lướt khắp người cậu.

Mạch Sương đẩy vai Mục Cẩm “Điện hạ...”

Hơi thở của Mục Cẩm nặng nề dần: “Ngoan, đừng động đây.”

Tiết y vừa mới mặc còn chưa kịp buộc dây bị Mục Cẩm kéo xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cậu, càng sờ càng xuống dưới. Hơi cúi đầu, hôn vào cổ Mạch Sương, nụ hôn nóng rực ẩn chứa một tia xâm nhập.

Hai tay Mạch Sương đặt lên lưng hắt, để mặc hắt đến. Mấy hôm nay Mục Cẩm phải luyện võ công, ngày nào cũng đến lúc tinh bì lực tận mới về, tối còn ngủ sớm, chuyện kia cũng đã khoảng một thời gian không làm, trong cơ thể nhất định có tích tụ một luồng hỏa.

Đột nhiên, giọng nói của Đông Linh vang lên bên ngoài lều trại: “Điện hạ, công tử, ty chức mang nước nóng đến đây.” Mạch Sương nhẹ nhàng đẩy Mục Cẩm ra, nhẹ giọng nói: “Đông Linh đang ở ngoài đây.”

Mục Cẩm hơi thở dốc, cực kỳ không nỡ: “Nhà đầu kia thật biết chọn thời gian.”

“Mau mặc quần áo vào.”

Mục Cẩm đi ra ngoài mặc quần áo, Mạch Surong cũng mặc chỉnh tề đi từ sau tấm bình phong ra. Đông Linh bưng nước nóng vào, nhìn thấy ánh mắt như kiểu muốn ăn thịt người của Mục Cẩm, run rẩy cả người.

Vội vàng chạy đến chỗ Mạch Surong, nói khẽ: “Công tử, Thái tử điện hạ bị làm sao vậy, em cứ cảm thấy hần muốn giết em.”

Mạch Surong cười nhẹ: “Không cần đề ý.”

Khó khăn lắm mới chờ được Đông Linh đi, bữa tối lại được đưa tới. Ăn tối xong, Trần Tư Trúc lại mời Mục Cẩm đi thương nghị sự vụ, nói chung là một khế cũng không nghỉ ngơi.

Tối khi trở về lều trại, thời gian đã muộn, hơn nữa còn rất buồn ngủ, thật sự không có tinh lực, chỉ có thể ôm mỹ nhân đi ngủ.

Hôm sau, lại đến bên dưới thác nước luyện công. Mạch Surong múa một bộ kiếm pháp trước, Mục Cẩm đứng một bên nhìn, nhìn tay áo trắng như tuyết của cậu tung bay, không khỏi thất thần.

Đến lúc Mạch Surong múa bộ kiếm pháp xong, lại hỏi hần: “Điện hạ đã nhớ chưa?”

Mục Cẩm hồi thần, mấy chiêu thức đầu còn nhớ, nhưng càng về sau thì chỉ nhìn người, còn những cái khác... Mục Cẩm có phần không xác định, nói: “Ta thử xem.”

Mạch Surong đứng sang một bên nhìn hần, Mục Cẩm cầm kiếm, lúc đầu coi như không có trở ngại gì, nhưng sau mấy chiêu đã lộn xộn lung tung không hề trật tự. Mạch Surong nhìn chiêu thức hỗn loạn của hần, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đúng lúc này, từ trên trời có một bóng đen hạ xuống. Mạch Surong giật mình, vội nói: “Điện hạ, cẩn thận! Nhìn bên trên!”

Mục Cẩm ngẩng đầu nhìn lên, một tên áo đen đã nhảy từ trên xuống. Vẫn đang cầm kiếm trong tay, Mục Cẩm vội vàng nhảy ra, lúc này từ trên núi lại có thêm ba kẻ áo đen lao xuống. Trên mặt mấy kẻ áo đen đều có đeo mặt nạ, một người trong số đó có móng vuốt trên tay, chính là kẻ đã gặp trên chiến trường lần trước.

Bên địch có bốn người, bên mình có hai người, Mục Cẩm thấy tình thế bất ổn, ra hiệu bằng mắt với Mạch Surong: “Đi!”

“Đừng hồng!” Kẻ đeo mặt nạ nói.

Nói xong, bốn tên đồng loạt xông đến. Mạch Surong đối phó với kẻ đeo mặt nạ có móng vuốt, Mục Cẩm thì đối phó với ba tên còn lại. Võ công của Mạch Surong và kẻ đeo mặt nạ không chênh lệch nhiều, Mục Cẩm so sánh với ba tên kia, kẻ ra thì cũng trên một bậc, võ công luyện được suốt mấy ngày qua cũng không phải uống phi.

Nhưng lấy một địch ba, hần ứng phó không xuể, cứ để ý đến tên phía trước thì không thể bận tâm đến hai tên còn lại ở hai bên trái phải, vừa mới làm bị thương tên ở đằng trước, thì kiếm của hai kẻ đeo mặt nạ hai bên trái phải đã chỉ vào cổ hần.

Mục Cẩm còn định chống cự, đột nhiên, bên cạnh có bột trắng được tung ra, hần bất tỉnh ngay lập tức.

Bên kia, Mạch Surong và kẻ đeo mặt nạ vẫn còn giao đấu, kiếm làm từ huyền thiết và móng vuốt sắc bén ma sát nhau, phát ra những tiếng trong trẻo.

Mục Cẩm đã bất tỉnh bị hai tên đeo mặt nạ đưa đi. Mạch Surong muốn cứu hần, nhưng kẻ đeo mặt nạ này không cho cậu cơ hội, móng vuốt trên tay giữ cổ cậu, lại tung bột trắng ra, Mạch Surong cũng bất tỉnh luôn.

Kẻ đeo mặt nạ vác Mạch Surong trên vai, mau chóng rời đi.

Đông Linh và một thị vệ đang đi tới mang điểm tâm và trà đúng lúc nhìn thấy, Đông Linh kêu to: “Công tử!”

Thị vệ đuổi theo, ngờ đâu khinh công của kẻ đeo mặt nạ không tầm thường, hần căn bản không đuổi theo nổi.

Khi Mạch Surong mở mắt, trong mộng lung nhìn thấy một bóng người, đợi khi tầm mắt dần dần rõ ràng, mới nhìn rõ đó là Nhị Hoàng tử Chung Ly Thiệu của nước Bắc.

Chung Ly Thiệu xoa nhẹ mặt cậu: “Ngươi tỉnh rồi?”

Mạch Surong cử động tứ chi, nhưng lại không thể sử dụng chút sức lực nào, thân thể đang nằm trên giường, nhìn khung cảnh xung quanh, hình như giống một lều trại.

Chung Ly Thiệu thấy cậu muốn động, âm u nói: “Được hiệu vẫn chưa hết, ngươi không cử động được.” Hần đã được kiến thức võ công của Mạch Surong, vì thế đã sớm hạ thuốc cho cậu.

Mạch Surong không thử động dậy nữa, nhìn hần: “Rốt cuộc ngươi, muốn làm gì?”

Chung Ly Thiệu lộ ra một nụ cười: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi trong hội hoa đăng, bản cung đã nhớ mãi không quên, ngươi là người đầu tiên, làm bản cung nhớ mong như thế. Thông minh như ngươi, dù sao cũng nên hiểu ý bản cung.”

Mạch Surong hơi cau mày, mím môi không nói gì.

Chung Ly Thiệu vẫn nói tiếp: “Ngươi họ Doãn, tên Mạch Surong, là con trai Thừa tướng nước Khôi Doãn Thắng, có điều Doãn Thắng đã bị xử trảm vì tội hồi lộ phạm pháp. Một năm trước, ngươi phụng hoàng mệnh gả vào phủ Thái tử làm Thái tử phi, nhưng hơn một tháng trước, Hoàng đế nước Khôi đã phế bỏ phong hào Thái tử phi của ngươi, biếm làm thứ dân. Đứng không?”

Những chuyện này, hẳn đã phải người điều tra rõ. Tay Chung Ly Thiệu xoa nhẹ giữa trán Mạch Surong, si ngốc nói: “Thật là đẹp, lần đầu tiên bản cung gặp được một nam tử đẹp như ngươi. Một người như ngươi, cần phải có một người giống bản cung nâng niu trong lòng bản tay mà yêu thương.” Dừng một chút, hắn nói: “Sau này, ngươi đi theo bản cung, bản cung sẽ cho ngươi những thứ tốt nhất. Đợi khi bản cung đăng đỉnh cao tọa, lập tức phong ngươi làm Hoàng hậu, muốn gì được gì muốn mưa được mưa.”

Mạch Surong quay đầu đi, tránh né bàn tay của Chung Ly Thiệu: “Ta đã có người trong lòng.”

Chung Ly Thiệu nghe vậy, khinh thường hừ một tiếng: “Tên Thái tử hèn nhát kia của nước Khôi sao có thể xứng đôi với ngươi!”

Lúc này có tiếng động truyền đến. Mạch Surong quay sang nhìn, thấy được Mục Cẩm bị trói trên cọc gỗ, trong miệng bị nhét vải trắng. Liều mạng giãy dụa, đầu đầy mồ hôi.

“Điện hạ.” Mạch Surong gọi hắn.

Trong miệng Mục Cẩm phát ra những âm thanh ưm ưm, ánh mắt luôn nhìn Mạch Surong, dùng sức lực toàn thân muốn thoát khỏi dây tròng. Chung Ly Thiệu đứng dậy, đi đến trước mặt Mục Cẩm: “Sao vậy, muốn thoát?”

Mục Cẩm hung hãn trừng mắt với hắn, Chung Ly Thiệu cong khuỷu tay, đánh thật mạnh vào ngực Mục Cẩm, Mục Cẩm kêu lên, nhìn sắc mặt trông có vẻ cực kỳ đau đớn. Chung Ly Thiệu cho hắn mấy cái liên tiếp như vậy, miếng vải trắng trong miệng Mục Cẩm nhuộm màu đỏ, sắc mặt trở nên vô cùng nan kham.

“Dừng tay!” Mạch Surong kêu một tiếng, muốn dùng sức lực, nhưng lại ngã xuống đất. Chung Ly Thiệu thấy cậu ngã xuống mới dừng tay lại, vội vàng đỡ Mạch Surong lên đặt nằm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trời Cao Chiếu Cố

Ánh mắt Chung Ly Thiệu biến thành vẻ thương tiếc: “Có đau không?”

“Ngươi muốn đánh thì đánh ta, đừng làm chàng bị thương.”

“Sao, ngươi đau lòng cho hắn?”

Mạch Surong không nói, coi như là thừa nhận.

Chung Ly Thiệu cong khóe môi: “Nếu muốn bản cung không làm hắn bị thương, ngươi đáp ứng bản cung một điều kiện.”

“Nói.”

“Sau này đi theo bản cung, dù bản cung không hạ thuốc cho ngươi, ngươi cũng phải ngoan ngoãn phục tùng bản cung, giống như ngươi làm với tên Thái tử hèn nhát kia.”

Mục Cẩm liều mạng giãy dụa, ra sức lắc đầu. Mạch Surong hơi nghiêng đầu, nhìn Mục Cẩm lắc đầu liên tục.

Chung Ly Thiệu quay mặt Mạch Surong lại: “Hiện tại ngươi nên nhìn bản cung.”

“Dưa xanh hái không ngọt, điều đó, ngươi không thể không hiểu.” Mạch Surong nói.

“Thế nhưng dưa xanh, ở chỗ bản cung, mới là ngọt nhất.” Chung Ly Thiệu cười, cúi đầu xuống, cách Mạch Surong cực gần. “Ngươi không đáp ứng cũng không sao cả, dù sao ngươi cũng đang nằm trong tay bản cung, bản cung muốn làm thế nào thì làm thế đó.”

Nói xong, đang định hạ một nụ hôn trên môi Mạch Surong, Mạch Surong vội vàng quay mặt tránh đi, Chung Ly Thiệu roi vào khoảng không.

“E lệ như vậy làm gì.” Chung Ly Thiệu thổi hơi nóng vào cổ Mạch Surong, âm hiểm cười nói. “Ngươi nói xem, nếu bản cung và ngươi điên loạn đảo phượng ngay trước mặt tên Thái tử hèn nhát kia, hẳn sẽ phản ứng thế nào?”

Nghe vậy, Mục Cẩm giãy dụa mạnh hơn, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, tức đến mức nổi gân xanh, ánh mắt trợn trừng, kêu lên cuồng loạn, nhưng âm thanh phát ra lại chỉ là những tiếng ưm ưm ưm. Hai tay bị trói vào cọc gỗ trong lúc giãy dụa đã bị ma sát chảy máu, chỗ trói trên tay bị dây thừng cắt thành máu thịt lẫn lộn, nhuộm đỏ cả dây thừng.

Chung Ly Thiệu nhìn Mục Cẩm như nhìn một trò hề, nói với Mạch Surong: “Ngươi xem, bản cung mới chỉ nói vậy thôi, hẳn đã kích động như thế kia rồi, nếu lát nữa làm thật, vậy thì... chắc chắn...”

Mạch Surong đau lòng nhìn Mục Cẩm. Chung Ly Thiệu thấy Mạch Surong vẫn nhìn Mục Cẩm, đứng dậy đi đến trước mặt Mục Cẩm, gấp khuỷu tay lại tiếp tục đánh vào ngực hắn, miếng vải trong miệng Mục Cẩm càng đỏ hơn.

“Điện hạ!” Mạch Surong đau lòng nói.

Chung Ly Thiệu nhìn Mạch Surong, nói: “Ngươi nhìn hắn một lần, bản cung đánh hắn một cái, nếu ngươi còn gọi hắn, bản cung đánh hắn hai cái.”

Mạch Surong vô lực chậm rãi nhắm mắt lại, bên khóe mắt là một giọt lệ chảy xuống.

Mục Cẩm vùng vẫy muốn thoát ra giống như một con mãnh thú, gân xanh hẳn trên cổ. Chung Ly Thiệu lấy một viên thuốc màu đỏ từ trong tay áo ra, quơ qua quơ lại trước mặt Mục Cẩm: “Ngươi biết đây là thuốc gì không?”

Mục Cẩm phẫn nộ trừng mắt với Chung Ly Thiệu. Chung Ly Thiệu vẫn nói tiếp: “Loại thuốc này tên là hồn tiêu, chính là xuân dược lợi hại nhất thế gian. Lát nữa nếu cho Mạch Surong ăn, ngươi nói xem, sẽ thế nào đây?”

Chung Ly Thiệu không quan tâm đến con giận dữ của Mục Cẩm, nói sát bên tai hắn: “Hắn sẽ ôm chặt lấy ta, nũng nịu kêu lên ‘A, ưm, điện hạ, mau làm đi, mau, ta không chịu được nữa.’”

Nói xong, Chung Ly Thiệu cười phá lên mấy tiếng.

Hai cánh tay máu thịt lẫn lộn của Mục Cẩm vẫn cố giãy dụa, mạch máu trong người thật sự như muốn nổ tung ra, gân xanh gập nẩy, ánh mắt đỏ đậm trừng lên với Chung Ly Thiệu, giống như muốn băm vằm hắn thành trăm mảnh.

Chung Ly Thiệu đi đến bên giường, vuốt ve khuôn mặt Mạch Surong: “Lời nói vừa rồi, ngươi cũng nghe thấy chứ?” Dứt lời, đưa viên thuốc đến miệng cậu. “Nào, ngoan, ăn đi, lát nữa bản cung cam đoan sẽ cho ngươi sung sướng.”

Mạch Surong ngậm chặt miệng, bằng mọi giá cũng không để hắn thực hiện được. Chung Ly Thiệu giữ lấy cằm cậu, bóp mạnh một cái, môi Mạch Surong hơi mở ra, viên thuốc kia bị nhét vào. Chung Ly Thiệu lại lấy chén trà bên cạnh, nâng người cậu dậy, bắt cậu uống nước.

Mạch Surong khụ khụ mấy tiếng, cho dù cậu vốn thanh tâm quả dục xem nhẹ nhiều thứ trên thế gian, nhưng giờ khắc này cũng phải cảm phần, khổ mắng: “Đê tiện!”

Chung Ly Thiệu ôm cậu, cúi đầu nói vào tai cậu: “Rất nhanh, rất nhanh thôi ngươi sẽ hoàn toàn thuộc về bản cung, rất nhanh thôi.” Tay vuốt ve trên người Mạch Surong, xuống thẳng dưới hông, Mạch Surong vận vận cơ thể muốn giãy dụa, nhưng trên người không có một chút sức lực nào.

Đột nhiên, Chung Ly Thiệu bị một luồng lực hút đi, ngã xuống mặt đất. Chung Ly Thiệu vội vàng đứng lên, nhìn xung quanh: “Là ai? Ra đây cho bản cung!”

Lan Châu tiên quân ẩn hình xuất hiện trong lều trại, nói với Chung Ly Thiệu: “Tứ Nguyệt tiên quân không phải là người mà một kẻ như ngươi có thể chạm vào! Bản tiên quân nhất định phải cho ngươi nếm trải chút đau khổ!” Lời này, Chung Ly Thiệu không nghe thấy.

Không đợi Lan Châu tiên quân ra tay, Mục Cẩm ở bên kia giống như bộc phát ra một luồng sức mạnh cùng cực, dây thừng trói trên người hắn đứt thành từng đoạn. Chung Ly Thiệu nghe thấy âm thanh bèn quay đầu lại, Mục Cẩm vừa thoát khỏi dây thừng giống một con dã thú mất hết khống chế, vùng một nắm đấm thật mạnh cho hắn.

Chung Ly Thiệu bị ấn một quả đấm phải nằm rạp xuống đất, trong miệng phun ra một búng máu.

Mục Cẩm như dã thú nhìn thấy Mạch Surong nằm trên giường, ánh mắt trở nên dịu dàng ngay lập tức, vội vàng nâng cậu dậy, ôm chặt lấy cậu, giọng nói khàn khàn: “Đê em chịu khổ rồi.”

“Em không sao.” Mạch Surong nói.

Lúc này Chung Ly Thiệu đứng dậy, rút kiếm ra định đâm Mục Cẩm, nhưng Lan Châu tiên quân ra tay kịp thời, đầu ngón tay bắn ra một luồng ánh sáng lạnh băng, đánh Chung Ly Thiệu ra ngoài.

Đám người bên ngoài nghe thấy động tĩnh bên trong lều trại, tất cả đều xông vào, Chung Ly Thiệu bị thương chỉ vào Mục Cẩm quát: “Mau bắt bọn họ!” Một đám quân lính đồng loạt lao tới, Lan Châu tiên quân tạo ra một tiên ấn, châm một vòng lửa trên mặt đất, bao vây đám quân lính trong vòng lửa

đó.

Lan Châu tiên quân lại biến thành một binh lính, mở một kẽ hở phía bên kia lều trại, nói với Mục Cẩm: “Mau chạy lối này!”

Mục Cẩm lập tức hiểu ý, bế Mạch Surong lên, chạy theo lối kia ra ngoài. Cứ tưởng bên ngoài là quân doanh của quân địch, nhưng không ngờ lại là một bãi đất trống, không những thế còn có cả một con ngựa.

Mục Cẩm ôm Mạch Surong phi thân lên ngựa, kéo lấy dây cương, tuấn mã giờ cao chân trước rồi chạy thật nhanh.

Mục Cẩm quay đầu nhìn lại, nhưng phía sau lại chỉ là một vùng đất xanh, cái gì cũng không có. Như thể tất cả mọi chuyện vừa rồi đều chỉ là ảo giác, Mục Cẩm cũng không nghĩ ngợi nhiều, dẫn theo Mạch Surong thúc ngựa chạy đi.

Đi đến rất xa, sau khi xác nhận không có truy binh, mới ghim cương ngựa chạy chậm lại. Trước mặt là một biển hoa, những bông hoa đủ mọi màu sắc nở khắp mặt đất, vô số ong bướm nô đùa trong đó.

Vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh xong, lại được thấy mỹ cảnh như vậy, trong lòng Mục Cẩm khoan khoái ngay lập tức. Lắc nhẹ người trong lòng, nói vào tai cậu: “Em xem phía trước.”

Nhịp thở của người trong lòng hơi nặng nề, trên khuôn mặt quan ngọc còn có màu đỏ ửng, khác hoàn toàn so với bình thường. Mục Cẩm sờ trán cậu, tuy rằng nhiệt độ không cao lắm, nhưng so với ngày thường vẫn nóng không ít.

Lại nhớ đến vừa rồi tên khốn Chung Ly Thiệu kia ép cậu ăn hồn tiêu. Mục Cẩm cũng đã từng nghe nói về hồn tiêu, đây chính là xuân dược nổi danh trên giang hồ, sau khi ăn vào, có là thánh nhân cũng không thể chịu nổi.

Xem đáng về này của Mạch Surong, suốt dọc đường đi cậu đều phải chịu đựng!

Mục Cẩm ghim dây cương, ngựa dừng lại. Mục Cẩm ôm Mạch Surong đưa xuống ngựa.

Mạch Surong hơi mở mắt ra, hỏi nhỏ: “Sao không đi nữa?”

Mục Cẩm cúi đầu nhìn cậu: “Ta giải dược cho em rồi mới đi.”

“Không cần, không sao.”

Mục Cẩm nhìn cậu thế này là biết cậu đã nhẫn nhịn rất khó chịu, dược tính của loại thuốc này rất mạnh, nếu đổi thành người khác, có lẽ đã bị nó làm cho phát điên rồi. Mạch Surong thanh tâm quả dục không dễ động tình, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không khó chịu.

Mục Cẩm để cậu ngồi tựa vào gốc cây, sợ quanh đây sẽ có người đến, bèn thu dọn một chút thành một bãi đất bằng phẳng trong bụi hoa cao cỡ nửa người, ép cành hoa xuống, lại cởi quần áo của mình trải lên cành hoa, làm thành một cái giường đơn giản.

Quần áo của Mục Cẩm đều dùng để trải lên cành hoa, trên người chỉ còn tiết khố, lại ra ngoài bụi hoa bế Mạch Surong lên, đi về phía “giường”.

Đặt Mạch Surong nằm trên đồng quần áo được trải ra, ôm nửa người cậu để cởi quần áo, cúi xuống thì thấy hai má đỏ bừng của cậu, còn cả đôi môi hơi hé ra không ngừng thở gấp.

Trong lòng biết cậu nhẫn nhịn cực kỳ khó chịu, môi Mục Cẩm phủ kín môi cậu, dây dưa quần quýt hồi lâu. Tay Mạch Surong ôm chặt sau lưng hắn, chỉ một nụ hôn đã khơi gợi dục vọng bị Mạch Surong áp chế.

Trong bụi hoa trăm hoa đua nở, hương bay bốn phía, một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo mấy cánh hoa, rơi trên da thịt như ngọc của Mạch Surong. Trong bụi hoa, hai thân thể quấn quýt thật chặt, ai cũng không muốn buông ai, tiếng thở dốc thô nặng cùng với tiếng ngậm nga khe khẽ, thêm cả hương hoa, tiêu tán trong làn gió xuân.

Xong chuyện, Mục Cẩm ôm Mạch Surong, hạ giọng hỏi: “Đã đủ chưa?”

“Điện hạ còn muốn nữa?”

“Ta sợ dược hiệu của em vẫn chưa trừ hết.”

“...” Mạch Surong ngẩng đầu nhìn trời. “Sắc trời không còn sớm, chúng ta phải về nhanh, nếu không mấy người Trần tướng quân sẽ lo lắng.”

“Ừ.” Mục Cẩm ngồi dậy, lấy quần áo của Mạch Surong, mặc vào cho cậu.

Mạch Surong chú ý tới những vết tím bầm trên ngực hắn, là bị Chung Ly Thiệu đánh, còn cả cổ tay bị thương, chính là do lúc giãy dụa khỏi dây thừng tạo ra, vết thương rất sâu, máu đã biến thành màu đen.

Mạch Surong đau lòng nói: “Đợi lát nữa về, nhớ phải bôi thuốc vào vết thương.”

“Ừ.” Mục Cẩm đưa mặt đến gần, hạ một nụ hôn vào trán cậu.

Khí lực trên người Mạch Surong vẫn chưa khôi phục, lượng thuốc mà Chung Ly Thiệu hạ cho không hề ít, muốn đợi được hiệu quả hết, sợ rằng phải đến hai ngày sau.

Mục Cẩm mặc quần áo cho Mạch Surong, an trí cậu ở một bên, lại nhặt quần áo vừa trải ra trên mặt đất mặc vào, trên đó còn có cả vị xạ hương nhàn nhật trong lúc hai người triền miên.

Bé Mạch Surong lên, cúi đầu nhẹ nhàng nói với cậu: “Em xem xung quanh.”

Mạch Surong nhìn bốn phía xung quanh, xuất hiện trước mắt là một biển hoa mênh mông, mà cậu và Mục Cẩm thì đang đứng giữa biển hoa đó, gió mát thổi qua, hương hoa tỏa ngát, bướm bay vòng quanh hai người chơi trò đuổi bắt, thi thoảng có một hai con chim vừa kêu vừa bay qua, hòa lẫn với gió xuân ấm áp, tựa như một khúc nhạc tuyệt vời.

Mạch Surong nhìn Mục Cẩm, bên môi là nụ cười nhẹ, đẹp như tiên giáng trần. Mục Cẩm cảm thấy động tâm, ngây ra một chút rồi mới cười đáp lại cậu.

Ngay tại một canh giờ trước, hắn còn liều mạng muốn bảo vệ cậu, nhưng lại lực bất tòng tâm, loại cảm giác tuyệt vọng đó còn khó chịu hơn cả cái chết, làm cho hắn gần như sụp đổ.

Thật may, cậu vẫn bình an vô sự, đây là sự chiếu cố lớn nhất của trời cao dành cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tình Ý Triền Miên

Thức ngựa quay về quân doanh, mấy người Trần Tư Trúc, Diệp Chuẩn đang định xuất binh đến chỗ quân Bắc cứu người.

Thấy Mục Cẩm trở về, Diệp Chuẩn ngay lập tức bước đến nghênh đón, nói: “Điện hạ, cuối cùng ngài cũng về. Nghe nói điện hạ bị quân địch bắt đi, các huynh đệ đều rất lo lắng, đợi mãi không thấy điện hạ về, mọi người đang định xông đến chỗ quân Bắc cứu người.”

Mục Cẩm nói: “Mau truyền lệnh xuống dưới, bản cung đã bình an vô sự trở về.”

“Vâng, mặt tướng đi ngay.”

Diệp Chuẩn đi rồi, Đông Linh lo lắng bất an suốt cả buổi chiều lập tức tiến đến: “Công tử! Điện hạ! ...” Nhìn Mạch Surong nằm trong lòng Mục Cẩm, lo lắng hỏi: “Công tử bị làm sao vậy?”

Mạch Surong nhẹ nhàng nói: “Chỉ là trúng một loại độc làm toàn thân vô lực thôi, không có gì đáng lo.”

Nàng dùng tay áo lau đôi mắt đỏ hoe: “Công tử, cậu làm em lo lắng muốn chết.”

“Khóc cái gì, không phải ta đã bình an vô sự trở về rồi sao.”

Đông Linh sụt sịt mũi gạt đầu, trong giọng nói vẫn còn chút nức nở: “Vâng vâng, công tử phúc lớn mạng lớn, bất luận chuyện gì cũng gặp dữ hóa lành.”

Mục Cẩm đưa Mạch Surong vào lều trại, đặt cậu lên giường. Mạch Surong thấy Đông Linh cũng vào cùng, nói với nàng: “Đi lấy hòm thuốc tới đây.”

“Vâng.” Đông Linh quay người đi lấy hòm thuốc.

Mục Cẩm ngồi bên giường, chỉnh lại chăn cho cậu. Mạch Surong chống tay xuống giường muốn ngồi dậy, nhưng hai cánh tay vẫn không có chút sức lực nào.

Mục Cẩm ôn nhu nói: “Ngồi dậy làm gì, mau nằm xuống.”

Mạch Surong đã ngồi dậy được: “Không sao đâu.”

Đông Linh đã mang hòm thuốc tới: “Công tử, hòm thuốc đây.”

Mạch Surong nói: “Đề sang một bên trước đã, em lại đi mang chậu nước tới.”

Đông Linh đặt hòm thuốc xuống, lại đi ra ngoài múc nước.

Nước được mang tới, Mạch Surong dùng khăn vải lau vết máu trên cổ tay Mục Cẩm, máu ở vết thương đã đông lại, da thịt bị rách đến mức nhìn thấy

được cả xương cổ tay, cũng không biết lúc ấy rốt cuộc hắn đã dùng bao nhiêu sức lực nữa.

Mục Cẩm cầm cổ tay cậu, nói: “Em nghỉ ngơi, để tự ta làm.”

Mạch Surong nói: “Vết thương ở trên tay chàng, tự làm có nhiều bất tiện.”

Mạch Surong cẩn thận lau xung quanh vết thương, mặc dù những ngón tay trắng ngần không thể sử dụng chút lực, nhưng vẫn có thể bôi thuốc cho hắn.

Mục Cẩm nhìn cậu cúi đầu tí mi bôi thuốc băng bó cho mình, trong lòng vô cùng ấm áp. Kiếp sau sống lại, chẳng sợ chỉ là một giọt nước nhỏ bé không đáng kể, cũng có thể kích thích cảm giác thỏa mãn nơi nội tâm.

Băng bó hai cổ tay cho hắn xong, Mạch Surong cất chỗ vải băng còn thừa vào hòm thuốc. Mục Cẩm ôm bờ vai cậu, để cậu tựa vào người mình: “Tên súc sinh Chung Ly Thiệu kia làm nhục em, không lâu nữa, nhất định ta phải đòi lại cho em gấp bội!”

Mạch Surong cầm tay hắn nói: “Chàng là tướng lĩnh trong quân, trên sa trường phải chú trọng toàn cục, tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính.”

“Ừ, ta biết.”

Mạch Surong rời khỏi ngực hắn: “Mau cởi áo ra, trên người chàng còn có vết thương chưa bôi thuốc.”

Mục Cẩm lại ấn cậu vào trong ngực mình: “Đề lạt nữa cũng không muộn, cho ta ôm em đã.”

Từ nhỏ đến lớn, chưa có một người nào khiến hắn lo được lo mất như thế, chỉ mong sao thời thời khắc khắc có thể mang cậu ở ngay bên mình. Hắn từng nếm trải tư vị mất đi, quá mức đau đớn, đau không thở nổi. Hắn đã quên rồi, thực sự muốn tư vị đó không còn tồn tại trong thế giới của hắn nữa.

Con vịt đến ngay bên miệng rồi còn để chạy mất, Chung Ly Thiệu tức giận đầy một bụng. Trải qua chuyện này xong lại cảm thấy kỳ quặc, rõ ràng Mục Cẩm chạy trốn từ lều trại của hắn, mà dù có ra khỏi cái lều đó thì bên ngoài chính là nơi đóng quân được canh phòng nghiêm ngặt, có ngàn vạn tướng sĩ chờ hắn, thế mà lại không có lấy một người nhìn thấy hắn chạy trốn, sau đó phái người tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng hai người, chẳng lẽ hắn còn biết thuật ẩn thân sao?

Nhớ tới ngọn lửa đột nhiên bùng lên trong lều trại và mình vô duyên vô cớ bị đẩy ngã, càng nghĩ càng cảm thấy bất thường.

Chung Ly Thiệu nheo mắt lại nhìn nam tử đeo mặt nạ: “Người nói xem, chẳng lẽ có ma quỷ?”

Kẻ đeo mặt nạ trầm giọng xuống nói: “Doãn Mạch Surong học đạo nhiều năm, biết dùng pháp thuật, những thứ hôm nay điện hạ thấy, sợ là do hắn dùng pháp thuật biến ra.”

Chung Ly Thiệu vẫn cảm thấy không hợp lý: “Nhưng bản cung đã hạ thuốc cho hắn, lẽ ra hắn phải toàn thân không có chút sức lực chứ, dùng pháp thuật thế nào?”

“Cái này...”

Chung Ly Thiệu liếc sang kẻ đeo mặt nạ một cái, nói: “Người đi điều tra thử xem, bản cung thật sự muốn nhìn, là ai giờ trò ma quái.”

Kẻ đeo mặt nạ chấp tay: “Ty chức lĩnh mệnh.”

Mục Cẩm ra khỏi lều trại từ sáng sớm, đích thân dẫn binh thao luyện.

Sức lực trên người Mạch Surong vẫn chưa khôi phục toàn bộ, nhưng ít ra cũng đã có thể xuống giường đi lại.

Vén màn lên ra ngoài lều trại, nghe thấy âm thanh thao luyện của các tướng sĩ ở phía xa. Trên thềm cỏ cạnh dòng suối dưới chân núi, Mục Cẩm dẫn binh lính đến thao luyện. Mạch Surong đứng trên gò núi, lặng lẽ nhìn người bên dưới.

Bất chợt, hàng mi xinh đẹp của cậu nhú lại, che miệng ho nhẹ.

Ho nhẹ mấy tiếng thì dừng lại. Chỉ là, vị tanh ngọt trong miệng, và cả vết máu như hoa bỉ ngạn trên tay, dù làm thế nào cũng không che giấu được.

Mạch Surong đứng trốn phía sau một thân cây to lớn um tùm, lấy một chiếc khăn lụa từ trong tay áo ra, lau vết máu trên môi và tay, về mặt ung dung điềm tĩnh, dường như không hề cảm thấy kỳ lạ.

Cất chiếc khăn lụa dính máu đi, lại đi ra khỏi thân cây kia. Nhìn Mục Cẩm dẫn binh thao luyện bên cạnh dòng suối, trong ánh mắt xuất hiện chút lo âu. Cậu tự biết thời gian của mình không còn nhiều, nhưng vẫn không dám nói cho Mục Cẩm, sợ hắn không tiếp nhận nổi.

Vận mệnh của cậu dường như đã được chú định từ trước, hồi nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, sau đó vào đạo quán, tu tập đạo pháp để kéo dài sự sống. Nhưng sự sống đó chung quy cũng không thể kéo dài tiếp, dù thế nào cũng sẽ có điểm dừng.

Từ khi cậu ra đời đã yếu ớt, lục phủ ngũ tạng không thể chịu đựng một chút kích thích, không ăn được đồ ăn mặn, cũng không thể uống rượu, càng không thể nổi giận, cho dù chỉ là một cơn giận lây nho nhỏ, cũng sẽ khiến ngũ tạng bị tổn thương.

Chính vì nguyên nhân đó, nên mới có một Mạch Sương thanh tâm quả đực, lãnh đạm hơn bất cứ ai của ngày hôm nay.

Mục Cẩm đang dẫn binh thao luyện bên dòng suối giống như cảm nhận được có người nhìn hắt, quay đầu lại thì thấy Mạch Sương đứng trên gò núi, từ từ lộ ra một nụ cười. Mạch Sương thấy được nụ cười của hắt, cũng cười đáp lại.

Buổi sáng Mục Cẩm đích thân dẫn binh thao luyện, buổi chiều vẫn luyện võ như trước, Mạch Sương đứng một bên chỉ đạo. Từ sau cái ngày bị đám người đeo mặt nạ kia tập kích ở thác nước, Mục Cẩm rút ra bài học, bèn chọn bãi cỏ cách quân doanh không xa để luyện kiếm.

Thời tiết giữa xuân, thi thoảng có một vài bông hoa đại lay động trên bãi cỏ xanh. Mục Cẩm mặc quần áo màu lam, Mạch Sương mặc quần áo màu trắng, giữa những cỏ xanh hoa đại, tay áo bay bay như hai con bướm nô đùa.

Buổi tối trở về quân doanh, Mục Cẩm đứng trước bàn, chuyên tâm nghiên cứu bản đồ địa hình, ngón tay lướt qua lướt lại trên tấm bản đồ da dê, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm theo.

Mạch Sương đọc xong một quyển sách, tự đi pha một ấm trà, ngồi bên cạnh bàn, nhìn Mục Cẩm nghiên cứu bản đồ ở bên kia. Người đó có một đôi mày kiếm rất đẹp, phần giữa trán hơi nhăn lại, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Có lẽ hôm nay luyện kiếm quá mức, hai vai hơi đau mỏi, hắt giờ tay xoa bóp vai, nâng tầm mắt lên khỏi tấm bản đồ, đối diện với đôi mắt xinh đẹp kia.

Mạch Sương thất thần trong một chốc lát, bên môi Mục Cẩm lộ ra một nụ cười nhẹ, phần trán hơi nhăn lại cũng giãn ra.

Mạch Sương không nhanh không chậm bung một chén trà tỏa hơi nóng lên: “Trà Bích Loa Xuân Động Đình mới pha, muốn nếm thử không?”

“Đúng lúc, hơi khát nước.” Mục Cẩm bước đến ngồi xuống ghế cạnh bàn trà, Mạch Sương rót một chén trà nóng đưa cho hắt.

Mục Cẩm nhận lấy, đặt ở đầu mũi ngửi một chút, lại nhấp nhẹ một hớp, trong miệng tràn ngập hương trà: “Hương như lan quế, vị như cam lâm, hóa ra là hương vị này.”

Mạch Sương để chén trà trong tay xuống, nhìn Mục Cẩm: “Lần đầu điện hạ uống loại trà này?”

“Phải nói là, lần đầu uống trà em pha.” Mục Cẩm nói.

Mạch Sương cười mà không nói.

Mục Cẩm lại nhấp thêm một hớp, chậm rãi nhắm mắt lại, tinh tế thưởng thức. Khi mở mắt ra, thấy Mạch Sương đứng dậy, đi ra sau lưng mình.

Mục Cẩm quay đầu: “Sao vậy?”

“Đừng động dậy.” Mạch Sương đặt hai tay lên vai hắt, dùng lực đạo phù hợp xoa bóp vai cho hắt.

Được Mạch Sương xoa bóp như vậy, cảm giác đau mỏi ở vai dần dần biến mất, mạch máu toàn thân thông suốt, thả lỏng khoan khoái. Nghĩ ra chắc là vừa rồi trong lúc vô ý đã bóp vai, cậu nhìn thấy được nên mới xoa bóp cho hắt.

Nhớ lại lần đầu tiên bảo Mạch Sương bóp vai, chẳng qua chỉ vì nhất thời nhanh miệng viện cớ, không ngờ cậu lại làm theo không lời oán thán. Có lần thứ nhất tất có lần thứ hai, lần thứ ba. Cho tới bây giờ, dường như đã là chuyện vô cùng tự nhiên.

Giống như một đôi vợ chồng bên nhau nhiều năm tương nhu dĩ mật.

Mục Cẩm bắt gặp cảnh tượng của ba mươi năm sau, hai người đều đã tóc đen tóc trắng lẫn lộn, trên mặt có những dấu vết của năm tháng, nhưng khi ánh mắt giao nhau, mặt mang ý cười, vẫn tâm hữu linh tề ân ái thâm thiết.

Tương tự ra cảnh đó, bên môi Mục Cẩm lại là một nụ cười, đặt chén trà xuống cầm lấy bàn tay trắng ngần trên vai. Mạch Sương bị cầm tay hơi sững lại, dùng động tác xoa bóp.

Mục Cẩm đứng lên, nhìn Mạch Sương nói: “Em ngồi xuống.”

“Hmm?”

“Cứ ngồi xuống đi.”

Mạch Sương ngồi xuống chỗ Mục Cẩm vừa ngồi. Mục Cẩm buông tay cậu ra, vén phần tóc trên vai cậu ra sau lưng, hai tay đặt lên vai cậu bắt đầu xoa bóp.

Mạch Sương giữ lấy bàn tay trên vai, nghiêng đầu nói với người phía sau: “Chàng mệt mỏi cả ngày, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Sao vậy, không thoải mái?”

“Em không môi vai.”

Mục Cẩm nói: “Ta còn tưởng là em ghét bỏ tay nghề của ta.”

“Sao vậy được.”

“Nếu không phải, vậy thì ngồi im.” Nói xong, Mục Cẩm lại tiếp tục xoa bóp vai cậu.

Mục Cẩm kiên trì như thế, Mạch Surong cũng dễ mặc hán.

Về chuyện thảo phạt quân Bắc, Mục Cẩm đã triệu tập tướng sĩ dưới trướng đến bàn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Kê Vai Chiến Đấu

Bảy tám tướng sĩ trên cấp thượng úy đứng vây quanh bàn một vòng, Mục Cẩm đứng giữa chỉ vào bản đồ địa hình trên bàn, nói: “Số lượng quân ta là mười hai vạn, hai vạn ở lại trông coi quân doanh, bảo vệ lương thảo, đề phòng quân địch có trả. Mười vạn binh còn lại chia làm ba đội, đội một bảy vạn theo bản cung tấn công chính diện, dẫn quân địch ra ngoài giao chiến tại đây. Một vạn theo Trần tướng quân tập kích doanh địa quân địch, vì không biết số binh lính trông coi doanh địa của địch ít nhiều thế nào, nên dùng giao phong chính diện, chỉ cần phóng hỏa đốt trại, chặt đứt lương thảo là được.” Mục Cẩm chỉ vào một hẻm núi, nói: “Hai vạn binh cuối cùng theo Diệp phó tướng mai phục tại đây, nếu địch muốn rút binh, thì giết cho chúng không còn một mảnh giáp.”

Diệp Chuẩn nói: “Nếu lúc đó hai quân giao chiến, quân địch chiếm thượng phong thì phải làm sao?”

“Nếu là thế, người hãy dẫn binh thay đổi trận địa, đến đây trợ giúp. Tập kích từ phía sau, đúng lúc có thể khiến chúng trở tay không kịp.”

“Mặt tướng hiểu.”

Mục Cẩm nhìn mấy tướng sĩ có mặt một lượt: “Chư vị còn gì muốn nói không?”

Trần Tư Trúc ôm quyền nói: “Kế sách của điện hạ tuyệt diệu, mặt tướng không còn gì để nói.”

Diệp Chuẩn cũng nói: “Không ngờ điện hạ mới ra sa trường không lâu đã có thể nghĩ được kế sách chu toàn như thế, mặt tướng không thể không bội phục.”

Mục Cẩm cười, nhìn sang Mạch Surong bên cạnh một cái, vẻ mặt tự hào nói: “Đều do bản cung mời được quân sư tốt, kế sách này là cậu ấy nghĩ ra.”

Về mặt Mạch Surong vẫn đạm nhiên: “Đâu có, đối với việc mang binh tác chiến tại hạ chỉ hiểu biết nông cạn, điện hạ đã hiển kế, tại hạ chỉ đề ra chút ý kiến thôi.”

Mục Cẩm nói: “Quân sư không cần khiêm tốn, năng lực của quân sư thế nào, mấy hôm nay mọi người đều đã chứng kiến.”

Trần Tư Trúc cũng phụ họa: “Công tử võ công cao cường còn trí mưu song toàn, chúng ta đều thấy rõ.”

Mạch Surong nhìn Mục Cẩm, lại nhìn những người khác: “Kế sách thảo luận lúc này tốt xấu thế nào vẫn còn quá sớm để nói, thành bại còn phải để sau một trận chiến mới có thể nhận định.”

Mục Cẩm trầm ngâm rồi nói: “Quân sư nói rất đúng, kế sách thảo luận lúc này mới chỉ là đàm binh trên giấy, chân thương thực chiến lúc sau mới là quan trọng nhất, nếu không nắm chắc, thì dù kế sách hay đến mấy cũng vô dụng.”

Đột nhiên Diệp Chuẩn nghĩ ra một chuyện, hỏi: “Điện hạ đã nghĩ ra cách đối phó với kẻ đeo mặt nạ chưa?”

Mục Cẩm nghe vậy, suy tư một lúc, nói: “Đến lúc đó kẻ đeo mặt nạ xuất hiện, tuyệt đối không thể đơn thương độc mã đấu với hắn. Mấy người chúng ta cùng vây công một mình hắn, không sợ hắn còn có thể kiêu ngạo.”

Lần trước Diệp Chuẩn đã thấy Mạch Surong giao đấu cùng kẻ đeo mặt nạ, trong mắt hắn chỉ có Mạch Surong mới có thể đối phó với hắn: “Không biết lần này quân sư có cùng xuất chiến không?”

Mục Cẩm biến sắc, đang định nói quân sư phải ở lại quân doanh trông coi. Không ngờ Mạch Surong lại nhanh hơn hắn, nói: “Tại hạ đã quyết định theo quân xuất chiến.”

Diệp Chuẩn vui mừng, kích động nói: “Quân ta chỉ có võ công của quân sư là có thể địch lại kẻ đeo mặt nạ, quân sư có thể ra trận, nhất định quân ta sẽ như hổ thêm cánh.”

Những người khác cũng phụ họa theo: “Đúng đấy, quân địch có kẻ đeo mặt nạ, quân ta có quân sư võ công cao cường, không việc gì phải sợ bọn chúng!”

Trần Tư Trúc nhìn Mục Cẩm, sắc mặt Mục Cẩm đã đen như than.

Mạch Surong nói: “Chư vị quá coi trọng rồi, tại hạ luyện võ chỉ để cường thân, e rằng đến lúc đó cũng không giúp được gì.”

Bỗng nhiên Mục Cẩm lạnh mặt lên tiếng: “Mấy ngày nay quân sư không khỏe trong người, bản cung thấy cứ ở lại quân doanh nghỉ ngơi thì hơn.”

Ý cười trên mặt mọi người đều cứng lại: “Cái này...”

Trên mặt Mạch Surong là nụ cười nhẹ: “Đa tạ điện hạ quan tâm, mấy ngày trước đúng là tại hạ nhiễm chút phong hàn, nhưng mấy ngày gần đây đã khỏe lên nhiều, không có gì đáng lo.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi, quân sư phải chú ý giữ gìn sức khỏe hơn.” Diệp Chuẩn nói. Nghe hắn nói vậy, mấy người khác cũng nói mấy câu như bảo trọng thân thể.

Sắc mặt Mục Cẩm trở nên cực kỳ khó nhìn, chúng tướng đều hy vọng Mạch Surong xuất chiến, mà Mạch Surong cũng đã hứa hẹn trước mặt chúng tướng là sẽ xuất chiến rồi, bây giờ nếu hắn lại tiếp tục ngăn cản thì đúng là không ra làm sao.

Mục Cẩm ho nhẹ một tiếng, lấy một tấm bản đồ khác từ trong tay áo ra, trải ra trên mặt bàn, chuyển đề tài: “Nói tiếp vấn đề bày trận.”

Thấy vậy, chúng tướng lại tập trung chú ý vào bức vẽ bày trận, nghe hắn nói về cách bày binh bố trận lúc đó.

Sau đó, Mục Cẩm và Mạch Surong quay về lều trại.

Mục Cẩm vào lều trại trước, quay sang nói với Mạch Surong: “Em không thể xuất chiến, ở lại đây trông coi quân doanh.”

“Nhưng mà, em đã nhận lời xuất chiến trước mặt mọi người, điện hạ muốn em nói mà không làm?”

Mục Cẩm nghiêm mặt lại: “Bất luận thế nào, ta cũng không đồng ý.”

“Tại sao?”

Mục Cẩm mỉm môi, nhìn Mạch Surong nói: “Kẻ đeo mặt nạ võ công cao cường, để em đi đối phó hắn, ta không cho phép, cũng không yên tâm.”

“Thế nhưng, lần này em đi cùng, không phải vì muốn đối phó với kẻ đeo mặt nạ.” Mạch Surong nói.

Mục Cẩm ngẩn người: “Vây là...”

Bên môi Mạch Surong là một nụ cười như có như không: “Vì mối bận lòng của cuộc đời này.” Mục Cẩm ngây ngốc, ý cười trên mặt nam tử tuyệt thế kia ảm áp tựa gió xuân, khiến hắn thất thần trong chớp lát. Một câu vì mối bận lòng của cuộc đời này, đã nói hết thay cho tất cả tình cảm, thực sự không thể nghi ngờ đây chính là lời tâm tình âu yếm nhất mà Mục Cẩm từng nghe.

Mạch Surong nhìn Mục Cẩm, không nhanh không chậm nói: “Con người một khi có mối bận lòng, sẽ liều mình để bảo vệ. Chẳng vì giang sơn xã tắc này mà chiến, còn em vì mối bận lòng trong tim mà chiến, điều này, điện hạ có hiểu không?”

Mục Cẩm kinh ngạc nhìn cậu, nhớ lại hôm đó ở chỗ Chung Ly Thiệu, thực sự hắn đã vì cứu cậu mà liều cả tính mạng để thoát ra ngoài. Cái gọi là liều mình để bảo vệ, tất nhiên hắn đã từng ném trái, hắn vẫn luôn muốn bảo vệ mối bận lòng trong tim mình, chưa từng nghĩ đến, Mạch Surong cũng muốn bảo vệ mối bận lòng trong tim cậu.

Mục Cẩm bước lên một bước, vòng hai tay ôm Mạch Surong, không ngừng siết chặt: “Hiểu chứ, sao có thể không hiểu.”

Mạch Surong cũng ôm hắn: “Nếu đã vậy, chúng ta sẽ kẻ vai chiến đấu, được không?”

“Ừ.” Mục Cẩm hơi rời ra tạo chút khoảng cách giữa hai người, nhìn vào mắt cậu, nói từng chữ một: “Kẻ vai chiến đấu, cùng tiến cùng lui, cùng sống cùng chết.”

Vào ngày xuất chiến, Mục Cẩm tự tay mặc áo giáp màu trắng bạc cho cậu, không khác nhiều lắm so với áo giáp trên người hắn. Nam tử ôn nhuận như ngọc khoác thêm áo giáp nhưng vẫn không che giấu được khí chất tao nhã phát ra từ sâu bên trong.

Mục Cẩm nhìn cậu từ trên xuống dưới, cảm thán một câu: “Quả nhiên em không thích hợp ra chiến trường.”

“Sao lại nói vậy?”

“Trông đẹp quá.”

Mạch Suong: “...”

Mục Cẩm cười nhẹ một tiếng, ôm chặt eo cậu nói: “Chúng ta đều phải tự bảo vệ mình, ai cũng không được phép bỏ lại ai.”

Mạch Suong đáp lại: “Ừm”

“Vậy chúng ta xuất phát thôi.”

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp, xuất phát từ quân doanh. Mục Cẩm dẫn bảy vạn binh mã đi trước, cố ý để cho thám tử của quân Bắc chú ý đến. Đội thám tử trở về bẩm báo, Diệp Chuẩn và Trần Tư Trúc mới bí mật dẫn binh tập kích quân doanh của quân Bắc và mai phục tại hẻm núi.

Mục Cẩm giống trống khua chiêng dẫn binh đến trước doanh địa của quân Bắc, đi thêm về trước một chút nữa chính là biên cảnh nước Bắc, tất nhiên Chung Ly Thiệu sẽ không để quân Khởi đánh vào biên cảnh nước Bắc, cho nên nhất định sẽ xuất binh nghênh chiến.

Quả nhiên, sau khi tới một bình nguyên dưới chân núi thì xuất hiện bóng dáng quân địch.

Hai quân gặp nhau dưới chân núi, từ xa nhìn lại, binh lính đông nghịt giống như những con kiến nhỏ bé, cò chiến tung bay phần phật trong gió, trông trận vang lên như sấm rền, khí thế hào hùng, rung trời dậy đất.

Kỵ binh có động tĩnh trước, tiếng vó ngựa rầm rầm vang vọng tứ phía, ngay sau đó là những âm thanh kim loại va chạm nhau.

Trên bình nguyên lục nhân thành phiến, chỉ trong nháy mắt đã thành một địa ngục Tu La tràn ngập máu tanh và hơi thở chết chóc.

Mạch Suong nhìn cảnh tượng chém giết này, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh vô ba, nhưng trong lòng lại nổi lên gợn sóng.

Không đến một lát, trên chiến trường xuất hiện một bóng dáng màu đen như ma quỷ, trên mặt hấn đeo mặt nạ, móng vuốt sắc nhọn trên tay lướt qua, máu tươi phun ra, tiếng kêu thảm thiết.

Mục Cẩm và Mạch Suong cưỡi ngựa xông đến, hai người định cùng nhau đối phó với hấn.

Nhưng giữa chừng lại có một tên Chung Ly Thiệu chen vào, trên tay hấn cầm một thanh trường thương, chặn đường Mục Cẩm: “Đối thủ của ngươi phải là ta!”

Mục Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với hấn, nhìn Mạch Suong đã phi thân xuống ngựa, cầm kiếm nghênh đón kẻ đeo mặt nạ. Mục Cẩm lo cho an nguy của cậu, thanh kiếm trên tay chỉ vào Chung Ly Thiệu: “Ta không rảnh rồi dây dưa với ngươi, mau ra tay đi!”

“Khẩu khí không nhỏ!” Chung Ly Thiệu hung dữ nói, cầm trường thương tập kích Mục Cẩm.

Mục Cẩm vùng kiếm chắn lại, trong vòng một tháng này, hấn chăm chỉ học võ công, công phu đã có tiến triển lớn, việc đối phó với Chung Ly Thiệu, hấn vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Bên kia, Mạch Suong và kẻ đeo mặt nạ đã giao chiến với nhau. Hai người đối địch nhau giống như sét đánh, không ai dám tới gần.

Trong lúc Mục Cẩm đối phó với Chung Ly Thiệu còn phải bận tâm đến Mạch Suong, khó có thể tập trung hết mức, dù võ công trên một bậc cũng khó tránh khỏi bị thương.

Trường thương của Chung Ly Thiệu xẹt qua mặt hấn, trên mặt lập tức xuất hiện một vết thương màu đỏ, cũng may chỉ là rách da một chút, chảy một chút máu.

Mục Cẩm đành phải chuyển tâm ứng phó Chung Ly Thiệu, muốn nhanh chóng dứt ra để đến giúp Mạch Suong. Thế nhưng bên cạnh Chung Ly Thiệu còn có hộ vệ, một mình Mục Cẩm ứng phó với ba người thật sự là suýt không kham nổi.

Đúng lúc này, Trình thượng úy cũng đến giúp hấn một tay.

Bên kia, Mạch Suong bị kẻ đeo mặt nạ đánh ra ngoài, nhanh chóng lùi ra sau mấy bước rồi đứng vững, bóng người màu đen như ma quỷ lao đến tấn công như tia chớp, móng vuốt sắc bén đánh úp về phía tim cậu.

Thấy cảnh tượng như vậy, trái tim Mục Cẩm suýt thì vọt ra khỏi lồng ngực, móng vuốt kia sắp chạm vào ngực Mạch Suong, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, bóng người màu trắng ngửa người ra sau tránh được, động tác nhanh như cắt.

Móng vuốt của kẻ đeo mặt nạ lập tức thay đổi phương hướng, Mạch Suong giơ chân đá trúng cánh tay hấn, kẻ đeo mặt nạ lùi vội ra sau, Mạch Suong lại ngửa người nhẹ nhàng trở mình một cái trên không trung, đứng vững.

Kẻ đeo mặt nạ tiếp tục công kích, móng vuốt và thanh kiếm huyền thiết va chạm, những âm thanh leng keng giống như tiếng mưa rơi, chiêu thức của hai người hầu như không thể nhìn rõ, bởi vì thực sự là quá nhanh.

Chương 58: Trận Chiến Thắng Lợi

Giao đấu kịch liệt một lúc lâu, đột nhiên, những âm thanh đánh nhau ngưng bật, hai bóng người trắng đen đều lùi ra sau, Mạch Surong vẫn giữ nguyên thần sắc điềm tĩnh, cầm kiếm đứng thẳng. Còn kẻ đeo mặt nạ, không thể nhìn rõ sắc mặt của hắn, nhưng từ đầu ngón tay trái của hắn có một giọt máu chảy xuống. Dù bị ngăn cách bởi mặt nạ, cũng có thể đoán được ánh mắt hắn lúc này nhất định là chứa đầy sát khí.

Giọng nói khàn đục trầm thấp của kẻ đeo mặt nạ truyền đến: “Trên đời này, chưa từng có ai làm ta bị thương.”

Mạch Surong nắm chặt kiếm, không nói gì.

Móng vuốt trên tay phải kẻ đeo mặt nạ phát sáng lên, dữ tợn nói: “Ta phải giết ngươi!”

Dứt lời, thân hình xông về phía Mạch Surong nhanh như chớp, tiếng binh khí va chạm vào nhau lại vang lên.

Mục Cẩm vẫn còn đang dây dưa với Chung Ly Thiệu, hắn nghiêng chặt rằng, ra sức vùng kiếm, ngăn chặn trường thương của Chung Ly Thiệu. Nhưng cử thế này chung quy cũng không phải là cách, Chung Ly Thiệu đang dùng thương, còn hắn thì dùng kiếm, thêm nữa, chuôi thương của Chung Ly Thiệu làm bằng kim loại, không dễ chém đứt.

Vì thế, chờ hắn đâm thương đến lần nữa, Mục Cẩm dùng cánh tay kẹp chặt trường thương của hắn, Chung Ly Thiệu cố rút trường thương ra, Mục Cẩm buông tay bất ngờ, khiến cho Chung Ly Thiệu suýt thì ngã xuống ngựa.

Mục Cẩm nắm chắc thời cơ, cầm kiếm trong tay đâm về phía hắn, vào ngay giữa hõm vai hắn. Chung Ly Thiệu kêu lên một tiếng, Mục Cẩm định cho thêm một kích nữa, không ngờ hộ vệ bên cạnh hắn lập tức nhảy đến chắn lại.

Mục Cẩm thấy hắn ôm bả vai, trên tay đầy máu là biết một kiếm vừa rồi của mình làm hắn bị thương không nhẹ. Cũng tiếp tục đánh nhau với hộ vệ của hắn nữa, Mục Cẩm vội vàng phi thân xuống ngựa, gia nhập vào trận đánh với kẻ đeo mặt nạ.

Mạch Surong thấy Mục Cẩm đến, vội lùi lại đứng cạnh Mục Cẩm, nói: “Tay trái của hắn bị thương, chúng ta hợp lực đối phó hắn từ hai phía.”

“Được!”

Nói xong, hai người đồng loạt xông lên, giáp công trái phải kẻ đeo mặt nạ.

Trận đánh này vốn chỉ có hai người giờ đã tăng thành ba người, tràng diện càng kịch liệt hơn. Kẻ đeo mặt nạ bị tấn công đồng thời hai bên trái phải, ứng phó không kịp. Mà trong lúc ba người tranh đấu, bốn phía cũng đang chém giết gay cấn.

Mùi máu tanh càng lúc càng đậm, thi thể trên mặt đất cũng càng lúc càng nhiều, bãi cỏ chỉ một canh giờ trước vẫn còn xanh mượt nháy mắt đã biến thành một ngói mộ lớn, mai táng nghìn vạn người.

Trên lưng Mục Cẩm bị móng vuốt kẻ đeo mặt nạ làm bị thương, áo giáp trắng bạc bị cắt rách, lộ ra ba vết cào đáng sợ. Nhưng cũng may có áo giáp bảo hộ nên vết thương không sâu.

Trận kịch chiến còn kéo dài rất lâu mà vẫn bất phân thắng bại, nhưng hiển nhiên kẻ đeo mặt nạ đã rơi xuống thế hạ phong. Cuối cùng, một kiếm của Mạch Surong xẹt qua mặt nạ của kẻ đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ vững chắc bị vỡ một mảng, lộ ra thực dung vô cùng hung tàn của hắn.

Mục Cẩm lại nhân cơ hội đâm một nhát vào bụng hắn, âm thanh da tróc thịt bong truyền vào trong tai. Mục Cẩm lại rút kiếm ra, kẻ đeo mặt nạ phun một búng máu, nhưng vẫn cố dùng chút sức lực còn lại, vùng móng vuốt trên tay về phía Mục Cẩm.

Mạch Surong ra tay cực nhanh, ngăn chặn móng vuốt của kẻ đeo mặt nạ. Mục Cẩm tiếp tục đâm một kiếm, kẻ đeo mặt nạ lại học máu, hai chân dần dần không còn đứng vững.

Cuối cùng hắn lao đao mấy cái, ngã rầm xuống đất, không thể dậy được.

Trình thượng úy thấy kẻ đeo mặt nạ đã chết, giờ thanh đại đao trong tay lên, hô cao giọng: “Kẻ đeo mặt nạ chết rồi!”

Sĩ khí quân Khởi được nâng cao. Ở bên kia, Chung Ly Thiệu đang được mười mấy hộ vệ bảo vệ thấy kẻ đeo mặt nạ đã chết, tức nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng biết rõ trận chiến này không có phân thắng, vì thế lập tức hạ lệnh rút binh.

Sau khi Chung Ly Thiệu ra lệnh rút lui, quân Bắc lùi lại về phía quân doanh như thủy triều rút, Mục Cẩm hạ lệnh truy kích ngay lập tức.

Mục Cẩm nhìn Mạch Surong bên cạnh: “Chúng ta cũng đuổi theo đi!”

Mạch Surong thu kiếm trên tay, nói: “Được.”

Mục Cẩm dắt tay cậu, đi tới bên cạnh ngựa, Mục Cẩm quay lại nhìn: “Em lên trước...”

Còn chưa nói xong đã ngã người, khoe môi Mạch Surong xuất hiện một vết máu, sắc mặt trắng bệch như giấy, trông như sắp ngã xuống đến nơi. Trong lòng Mục Cẩm co rút, vội đỡ lấy cậu ôm vào trong ngực: “Em bị thương?”

Bên môi Mạch Surong lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, em không sao.”

Một tay Mục Cẩm ôm cậu, tay còn lại lau vết máu bên môi cậu: “Bị thương ở đâu, nói cho ta biết.”

Mạch Surong tựa đầu lên vai hắn, tay đặt lên vai hắn: “Em chỉ là một quá, nghỉ ngơi một lát là được.”

“Vậy ta đưa em về quân doanh trước.”

“Nhưng mà, chàng là chủ soái, việc truy kích quân địch sao có thể thiếu chàng.”

“Việc đó có Diệp phó tướng và Trình thượng úy chỉ huy, không quan trọng.” Mục Cẩm bế ngang Mạch Surong lên. “Chúng ta về quân doanh trước.”

Mục Cẩm bế Mạch Surong phi thân lên ngựa, kéo dây cương, một tay giữ Mạch Surong, quay đầu ngựa thúc vào bụng ngựa, vội vàng đi về quân doanh.

Trình thượng úy dẫn binh truy kích quân địch, đuổi theo tới hẻm núi, ở đó đã có Diệp Chuẩn dẫn người mai phục sẵn.

Trong hẻm núi đột nhiên xuất hiện quân Khôi, hơn một nghìn người bắn cung đồng loạt bắn tên, những chiếc mũi tên bay từ trên xuống như mưa, quân Bắc dựng khiên lên che, Chung Ly Thiệu bị trọng thương được mười mấy người bảo vệ, thấy quân Khôi có mặt ở đây từ trước, sợ hãi chạy mồ hôi lạnh.

Đến khi cơn mưa tên dừng lại, Diệp Chuẩn lại đưa quân đến vây công từ một phía khác của hẻm núi, thêm cả đằng sau còn có truy binh. Giáp công cả hai mặt, quân Bắc mọc cánh cũng khó bay.

Trận chiến hôm nay, ai thắng ai thua, cuối cùng cũng rõ.

Mục Cẩm đưa Mạch Surong trở lại quân doanh, vào trong lều trại, Đông Linh lập tức đến đón: “Điện hạ, công tử bị làm sao vậy?”

Mục Cẩm đặt Mạch Surong lên giường, nói với Đông Linh: “Nhanh, gọi quân y tới đây.”

Đông Linh vội gật đầu: “Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Mục Cẩm đỡ Mạch Surong ngồi dậy, cởi áo giáp trên người cậu ra, đặt sang một bên. Dùng tay lau vết máu lại chảy ra bên môi Mạch Surong, ấn đường nhú chặt, ôn nhu hỏi: “Có đau ở đâu không?”

Mạch Surong cầm tay hắn, nhẹ giọng nói: “Không đau.”

“Em đừng giấu ta.”

“Không đâu.” Mạch Surong nhìn hắn nói: “Nhưng còn chàng, bị thương sau lưng, phải mau xử lý vết thương.”

Mục Cẩm chỉ quan tâm đến Mạch Surong, sớm đã quên mất cái đau ở lưng: “Bị thương ngoài da một chút thôi, không sao.”

Lúc này, Đông Linh dẫn quân y vào.

Quân y trung niên cầm cổ tay Mạch Surong bắt mạch, trầm giọng nói: “Tạng phủ của công tử yếu nhược, khí huyết không đủ, mạch khí đập yếu, hơi trống rỗng, chắc hẳn mấy ngày gần đây lục phủ ngũ tạng bị thương nặng nên mới có mạch tượng này.”

Mục Cẩm nói: “Ý người là cậu ấy bị nội thương?”

“Có thể nói như vậy.”

Mục Cẩm nhớ lại tình cảnh Mạch Surong bị kẻ đeo mặt nạ đánh văng ra lần trước, chẳng lẽ nội thương là bắt đầu từ khi đó? “Có cách trị liệu không?”

“Cái này...” Quân y vô cùng khó xử. “Vi thần y thuật không tinh, cùng lắm chỉ có thể kê mấy vị thuốc điều dưỡng, nếu muốn chữa khỏi, sợ rằng phải tìm người tài giỏi hơn.”

Y giả trong quân đều là cao thủ chữa trị ngoại thương, nhưng với nội thương thì yếu kém cũng là bình thường. Mục Cẩm thờ dãi một hơi, nhìn quân y nói: “Ở gần đây có đại phu nào y thuật cao minh không?”

“Thưa điện hạ, ở phía nam thành Phần có một y giả tên là Lưu Bán Tiên, được người đời tôn làm Hoa Đà tái thế, trăm chữa trăm hiệu, diệu thủ hồi xuân.

Vì thần may mắn đã từng cùng trò chuyện mấy câu, nếu mời hẳn đến, có lẽ còn có cách.”

Mục Cẩm vui mừng: “Mau mau đi mời!”

Quân y chấp tay: “Vi thần đi ngay!”

Chờ quân y ra ngoài rồi, Mạch Surong chống hai tay ngồi dậy, nhìn Mục Cẩm nói: “Điện hạ.”

Mục Cẩm vội vàng ngồi bên giường, đỡ lấy nửa người cậu: “Sao vậy?”

“Từ nhỏ cơ thể em đã yếu hơn người thường, không phải bị nội thương gì đâu, chẳng không cần lo lắng quá.”

Mục Cẩm áp má mình lên trán cậu: “Em sẽ không sao hết, cho nên, ta không lo lắng.”

Mạch Surong hơi mím môi, khẽ nhắm mắt lại tựa vào ngực hẳn.

Một lúc lâu sau, nhớ ra sau lưng Mục Cẩm còn có vết thương, nên gọi Đông Linh đi lấy hòm thuốc.

Mục Cẩm cởi áo giáp ra, để trần nửa thân trên, quay lưng về phía Mạch Surong. Ba vết cào sau lưng hẳn không hề che đậy mà lộ ra trong không khí, máu trên vết thương đã đông lại thành màu đỏ thẫm.

Mục Cẩm ngồi thẳng lưng, Mạch Surong dùng chiếc khăn thấm nước nhẹ nhàng lau vết máu bắn xung quanh vết thương.

“Đây là lần thứ tư.” Đột nhiên Mục Cẩm nói.

Mạch Surong ngẩng đầu: “Sao?”

Mục Cẩm hơi nghiêng đầu: “Đây là lần thứ tư em xử lý vết thương cho ta.”

Bên môi Mạch Surong hiện ra một nụ cười: “Điện hạ vẫn còn nhớ.”

“Đương nhiên. Lần thứ nhất là gặp cáo tinh, em hút máu độc trên cánh tay ta. Lần thứ hai là ở Linh Châu, ta bị thương nặng, là em cứu ta từ dưới móng vuốt của doi. Lần thứ ba là cách đây không lâu, đây là lần thứ tư.”

“Lúc nào cũng bị thương, mà chàng còn không biết ngưng lại nói ra miệng.”

Tay Mục Cẩm vươn ra đằng sau, cầm tay Mạch Surong: “Cho nên, sau này em phải luôn ở bên ta, nếu ta bị thương, em lại băng bó cho ta.”

“Không đâu.” Mạch Surong thản nhiên nói.

Ánh mắt Mục Cẩm âm thầm dần, trong giọng nói không giấu được nỗi mất mát: “Tại sao?”

Mạch Surong nói: “Đây là lần cuối cùng điện hạ bị thương, sau này sẽ không cần băng bó nữa.”

Bên ngoài lều trại có người bẩm báo: “Điện hạ, Trần tướng quân cầu kiến.”

Lúc này Mục Cẩm vẫn để trần nửa người trên, vết thương cũng chưa được xử lý xong: “Người bảo hẳn chờ, lát nữa bản cung sẽ đến.”

Trần Tư Trúc dẫn một vạn binh mã đi giờ còn lại hơn sáu nghìn, thêm cả gia súc và ngựa của quân địch. Quân doanh của quân địch bị đốt thành tro, binh lính quân Bắc người trốn kẻ chết.

Không lâu sau, Diệp Chuẩn và Trình thượng úy cũng đưa quân trở về, mang theo mấy trăm tù binh của quân địch, Nhị Hoàng tử Chung Ly Thiệu bị trói về trong tình trạng thương nặng, trong lòng biết rõ mình đã không còn đường lui, cũng sợ Mục Cẩm trả thù sỉ nhục, sau cùng cắn lưỡi tự sát.

Toàn bộ quân Bắc bị tiêu diệt, quân Khôi giành được thắng lợi, các tướng sĩ đều vui mừng phấn khởi, giờ cao bình khí hô to.

Trận chiến thắng lợi, tâm tư Mục Cẩm lại đặt hết lên người Mạch Surong, hôm nay thấy cậu nôn ra máu, trong tim như có một tảng đá treo lơ lửng trên cao.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tình Sâu Ý Nặng

Quân y đã mời được đại phu y thuật cao minh của thành Phần tới, bắt mạch xong, lại kiểm tra tỉ mỉ một lần, trầm ngâm rồi nói: “Mạch tượng của công tử có chứng hư nhược, cũng không phải mới chỉ trong một sớm một chiều, chắc hẳn từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh.”

Mạch Suong nói: “Đúng vậy.”

Lưu Bán Tiên vuốt râu dưới cằm, nói: “Bệnh của công tử đã có từ trong bụng mẹ, nếu là người thường e rằng mới sinh không bao lâu đã chết yểu. Công tử có thể sống đến bây giờ, cũng coi như là kỳ tích.”

Nghe thấy vậy, Mục Cẩm sốt sáng không yên: “Đừng vòng vo nữa, người mau nói đi, làm thế nào mới chữa khỏi?”

Lưu Bán Tiên lại vuốt râu, thờ dãi nói: “Chứng hư nhược của công tử đã nhiều năm qua không thể chữa khỏi, bây giờ muốn trị tận gốc, e là thần tiên cũng không thể xoay chuyển.”

Mục Cẩm đau đớn trong lòng, nói: “Cậu ấy chỉ là thân thể hư nhược một chút, người vốn là thần y, có gì mà khó chữa.”

Lưu Bán Tiên hơi khó xử nói: “Thưa điện hạ, chứng hư nhược của công tử không giống bình thường, mới sinh đã có, trừ phi thay đổi lục phủ ngũ tạng của công tử, nếu không, không có cách nào chữa khỏi.”

Mục Cẩm nhìn hần chằm chằm: “Bất luận phải dùng cách gì, nếu người chữa khỏi cho cậu ấy, bản cung cho người cả đời này được hưởng vinh hoa phú quý không bao giờ hết! Nếu không chữa khỏi, bản cung đập tan bằng hiệu thần y của người!”

Lưu Bán Tiên nhú mồm, cúi đầu nói: “Cái này... Thảo dân thật sự bất lực!”

“Điện hạ, chẳng dùng làm khó hần, thân thể em thế nào em hiểu rõ nhất, nếu năm xưa có thể chữa khỏi thì đã chữa khỏi rồi, không cần phải chờ đến bây giờ.” Nét mặt Mạch Suong hiện lên một nụ cười như có như không, an ủi hần nói: “Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, không phải em vẫn sống được sao?”

Mục Cẩm cầm tay cậu: “Em yên tâm, chắc chắn ta sẽ tìm được cho em một thần y chân chính, nhất định có thể giúp em khỏi bệnh, nhất định.”

Mạch Suong nhìn hần, thấy được sự kiên quyết từ trong đôi mắt hần. Sự kiên quyết đó là thứ cậu không thể lay chuyển được, con người Mục Cẩm, yêu hận rõ ràng, một khi hận, sẽ hận đến mức thấu triệt, một khi yêu, cũng sẽ yêu đến mức bất chấp tất cả.

Mạch Suong không thể nào ngăn cản hần, từ lần trước cậu muốn rời đi, Mục Cẩm mất hết lý trí, cậu đã hiểu rõ.

Tiền có chấp niệm thì dễ dàng nhập ma, người có chấp niệm, thì sẽ vứt bỏ hết thảy, hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra.

Ban đêm

Mục Cẩm đứng cạnh con suối nước chảy róc rách, khoanh tay đứng im, trên bầu trời tối đen là một vầng trăng sáng treo cao, rải ánh sáng màu bạc khắp người hần. Có người đi đến phía sau hần, chấp tay lại, giọng nói trầm thấp vang lên: “Thảo dân tham kiến điện hạ.”

Mục Cẩm không quay đầu lại, nhìn nước suối trong vắt được ánh trăng chiếu rọi, trầm giọng hỏi: “Nói thật cho bản cung, cậu ấy còn sống được bao lâu?”

Lưu Bán Tiên trầm mặc một lát, trong ngữ khí là nhịp thờ dãi không tiếng động: “Chuyện này, thảo dân cũng rất khó nói. Nhưng điện hạ cũng không cần lo lắng quá, dù sao vị công tử kia cũng đã sống được nhiều năm qua.”

Mục Cẩm quay lại nhìn hần: “Ý người là, cái này không ảnh hưởng đến tuổi thọ cậu ấy?”

Về mặt Lưu Bán Tiên khó xử, nếu nói không ảnh hưởng thì là giả, người thường nếu lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, nhất định là không thể sống lâu, thế nhưng Mạch Suong lại có thể sống được nhiều năm như vậy, trong nhất thời hần cũng không thể nhận định, đành phải nói: “Cái này còn phải xem tạo hóa của vị công tử kia.”

Mục Cẩm nhắm chặt mắt lại, cảm thấy thật bất lực, có câu tạo hóa hư vô mờ ảo, sẽ chỉ khiến hần luôn thấp tha thấp thỏm.

Mục Cẩm mở mắt, nhìn người trước mặt: “Tạm thời người ở lại quân doanh, tùy truyền tùy đến.”

“Thảo dân hiểu.”

Mục Cẩm ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, rồi mới bước về quân doanh. Từ xa đã nghe thấy tiếng hò reo của các tướng sĩ, hôm nay đại phá được quân địch, hiện tại trong quân doanh đang tổ chức tiệc khánh công.

Mục Cẩm mang về mặt nặng nề đi về phía lều trại, có mấy binh lính thấy hần đi đến đều đứng lại vãn an hần, sắc mặt hần vẫn không hề thay đổi. Diệp Chuẩn ôm một vỏ rượu đuổi theo: “Điện hạ! Điện hạ!”

Mục Cẩm dừng chân, Diệp Chuẩn đã chạy tới nơi, hai má hơi ửng đỏ, còn mang theo ý cười: “Hôm nay quân ta giành được toàn thắng, các huynh đệ đều đang uống rượu ăn mừng, mặt tướng vừa mới đến lều trại tìm ngài cùng đi uống rượu với các huynh đệ nhưng không thấy ngài, đúng lúc gặp ở đây, ngài mau đến đi, các huynh đệ đều đang chờ ngài.”

Lúc này thực sự Mộc Cẩm không hề có hứng thú để uống rượu khánh công, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, hẳn là chủ soái mà không lộ diện thì đúng là không ra làm sao. Trầm mặc một lúc, hắn nói: “Các người cứ uống trước, lát nữa bản cung đến.”

“Vậy mặt tướng đi nói với mọi người một câu.”

Diệp Chuẩn ôm vò rượu chạy về chỗ mọi người đang chờ, Mộc Cẩm dừng một chút rồi đi về phía lều của mình.

Vén màn lên đi vào, Mạch Surong đang ngồi bên ánh nến đọc sách, khuôn mặt đẹp như tranh hơi cúi xuống, Mộc Cẩm đứng đó lẳng lặng nhìn cậu. Nam tử áo trắng ngược lên, nhìn thấy hắn, ôn nhu nói: “Vừa đi đâu vậy?”

“Đi dạo gần đây một lúc.”

Mạch Surong đặt sách sang một bên, nói: “Diệp tướng quân vừa đến mời chàng cùng khánh công với chúng tướng, nếu chàng về rồi thì mau qua đó đi, đừng để họ chờ lâu.”

“Để lát nữa đi cũng không muộn.” Mộc Cẩm vừa nói vừa bước đến gần, ngồi xuống cạnh cậu.

Mạch Surong nghiêng đầu nhìn hắn: “Điện hạ có gì muốn nói à?”

Mộc Cẩm nhìn lại cậu: “Chiến sự biên cảnh đến lúc kết thúc rồi, ta muốn đưa em về núi Lăng Vân một chuyến.”

Năm xưa Mạch Surong yếu ớt nhiều bệnh, mỗi ngày đều phải dựa vào những bát thuốc đen sì để sống qua ngày, sau đó được đưa đến núi Lăng Vân, bệnh cũng dần tốt lên. Nếu giờ đưa Mạch Surong về đó, có lẽ còn có cách chữa trị.

Mạch Surong nói: “Nếu điện hạ muốn đến núi Lăng Vân, cũng phải đợi chàng hồi kinh phục mệnh đã.”

“Việc hồi kinh phục mệnh giao cho hai vị tướng quân Trần, Diệp. Chúng ta lên đường từ đây đến núi Lăng Vân, chắc mất khoảng nửa tháng.”

Mạch Surong nhẹ nhàng lắc đầu: “Không ổn.”

“Có gì không ổn?”

“Về núi Lăng Vân chỉ là chuyện nhỏ, điện hạ hồi kinh phục mệnh mới là chuyện lớn, không thể đảo lộn.”

Mộc Cẩm kiên trì: “Nhưng trong mắt ta, trên đời này không có chuyện gì quan trọng bằng sức khỏe của em.”

“Nhưng mà, cái này đâu liên quan gì đến chuyện về núi Lăng Vân.”

“Không đâu, ta nhớ Doãn phu nhân từng nói, từ nhỏ em đã yếu ớt nhiều bệnh, sau khi đến núi Lăng Vân mới tốt hơn, dù đón em về phủ Thừa tướng, mấy ngày sau em lại bệnh nặng, cho nên nếu về núi Lăng Vân, nhất định có thể tìm được cách chữa khỏi cho em.”

Núi Lăng Vân từng là một ngọn núi tiên, quả thực trong núi có chút linh khí, nhưng linh khí trong núi không phải là thuốc, làm sao có thể chữa bệnh, tối đa cũng chỉ là làm dịu bệnh tình. Trước đây Mạch Surong có thể sống sót, một mặt là được linh khí trong núi tương trợ, mặt khác là vì có Hư Trường đạo trưởng kéo dài sự sống cho cậu, còn lại là dựa vào chính cậu tu tập đạo pháp.

Hiện giờ, lực phủ ngũ tạng của cậu còn hư nhược hơn hồi đó, khó cịn gần hết, tất nhiên không thể dựa vào đạo pháp trong người và linh khí trong núi Lăng Vân để duy trì. Vậy mà Mộc Cẩm vẫn khẳng định tin rằng chỉ cần trở về núi Lăng Vân là có thể tìm được cách chữa khỏi, Mạch Surong không muốn đập tan một tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn, cũng không muốn hắn suốt ngày phải mặt ủ mày chau vì mình.

Mạch Surong nói: “Được rồi, chúng ta về núi Lăng Vân.”

“Ừ.” Mộc Cẩm dần dần tới gần, hôn nhẹ lên môi cậu.

Mạch Surong nhắc nhở: “Không còn sớm nữa, chúng tướng còn đang chờ chàng khánh công, mau đi đi.”

“Lần này đại phá được quân địch, em là người có công lớn nhất, em cũng đi cùng ta đi.”

“Cái này...”

Mộc Cẩm kéo Mạch Surong đứng dậy: “Chỉ đi cho có mặt thôi, không uống rượu.”

Cứ như thế, Mạch Surong bị Mộc Cẩm dắt đi, lúc ra ngoài lều trại mới buông tay ra.

Không khí bên ngoài tràn ngập mùi rượu thoang thoang, nhiều tướng sĩ tửu lượng kém đã say khướt, nằm ngủ ngay trên mặt đất. Mộc Cẩm và Mạch Surong đi đến trước đồng lửa, mấy tướng sĩ đang uống rượu góp vui với vàng ôm quyền hành lễ.

Mộc Cẩm giờ một bát rượu lên, giương giọng nói: “Quân ta có thể giành được toàn thắng đều nhờ có công lao của chư vị. Hôm nay không cần phân biệt

tôn ti, bỏ hết lễ nghi quân thần, chỉ cần uống rượu ăn mừng!”

Các tướng sĩ vây quanh đồng lửa đều giờ bát rượu lên, cùng với đó là những âm thanh ồn ào náo nhiệt. Mạch Surong ngồi bên cạnh Mục Cẩm nhìn mọi người, bên môi hiện lên nụ cười nhẹ.

Diệp Chuẩn ôm bình rượu rót vào một bát, hai bên má đỏ bừng đang cười tươi như hoa, đưa bát rượu kia đến trước mặt Mạch Surong, nói: “Lần này quân sư áp chế được kẻ đeo mặt nạ, trợ uy cho quân ta, công lao lớn nhất, ta mời quân sư một bát!”

Mạch Surong còn chưa kịp nói gì, Mục Cẩm đã nhận lấy bát rượu từ tay Diệp Chuẩn: “Thân thể quân sư không khỏe, không thể uống rượu, để bản cung uống thay.”

Diệp Chuẩn áy náy nhìn Mạch Surong, gãi ót nói: “Thật ngại quá, lúc trước không biết thân thể quân sư không khỏe.”

“Là ta chưa giải thích trước, Diệp tướng quân không cần lưu tâm.”

Diệp Chuẩn cười: “Lại nói, lâu như vậy rồi vẫn chưa biết tục danh của quân sư, quân sư có thể cho biết không?”

Mục Cẩm vội ho một tiếng, trả lời thay cậu: “Quân sư họ kép Mộ Dung, tên một chữ Tuyết.” Nói thẳng ra chính là Mộ Dung Tuyết, chữ Mục trong Mục Cẩm đồng âm với Mộ trong Mộ Dung, còn Surong trong Mạch Surong thì cũng giống như Tuyết, một cho hẩn nghĩ ra.

Diệp Chuẩn cười ôm quyền: “Vậy sau này ta sẽ gọi quân sư là Mộ Dung công tử.”

Được Mục Cẩm đặt cho một cái tên mới, Mạch Surong vẫn thản nhiên: “Việc xưng hô, Diệp tướng quân cứ tùy ý là được.”

Sau đó, Mục Cẩm lại uống mấy bát cùng mấy vị thượng úy, uống rượu xong, có mấy tướng sĩ còn múa kiếm bên đồng lửa để góp vui. Mục Cẩm và Mạch Surong ngồi tại chỗ, nhìn mọi người vui đùa cùng nhau. Ước lượng canh giờ đã đến bên viện có đưa Mạch Surong về lều trại trước.

Hôm sau, Mục Cẩm triệu Diệp Chuẩn và Trần Tư Trúc đến, nói với bọn họ về việc muốn đến núi Lăng Vân ngay lập tức.

“Bản cung đã viết một bức tấu thư, cho người mau chóng đưa về kinh thành, báo cáo chiến sự với phụ hoàng, lần này hai vị lập được nhiều công lớn, sau khi hồi kinh, nhất định sẽ được phong thưởng. Bản cung có việc phải đến núi Lăng Vân một chuyến, nên không thể hồi kinh cùng các người.”

Diệp Chuẩn cực kỳ khó hiểu: “Điện hạ còn có việc gì quan trọng hơn cả hồi kinh phục mệnh?”

“Là chút việc tư, vô cùng quan trọng.”

“Vậy lúc nào điện hạ lên đường?” Trần Tư Trúc hỏi.

“Hôm nay đã chuẩn bị xong, sáng sớm mai có thể lên đường.”

“Gấp đến vậy ư?”

“Ừ.” Mục Cẩm gật đầu, nói tiếp. “Về việc khắc phục hậu quả, hôm nay bản cung sẽ an bài ổn thỏa, còn những việc lớn nhỏ khác trong quân, các người cứ lo liệu là được.”

Diệp Chuẩn và Trần Tư Trúc quay sang nhìn nhau, chấp tay: “Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Quyết Chí Không Đổi

Mục Cẩm dặn dò mọi việc với Diệp Chuẩn và Trần Tư Trúc xong thì về lều trại ngay lập tức. Khi đến gần cửa lều, nghe thấy tiếng ho truyền ra từ bên trong, âm thanh không lớn, nhưng Mục Cẩm vẫn nghe rõ.

Vội vàng bước đến, đẩy màn ra, nhìn thấy Mạch Surong đang đứng bên cạnh bàn trà, không có gì khác thường. Hắn buông màn xuống đi tới: “Ta vừa nghe thấy em ho.”

Mạch Surong thản nhiên: “Chỉ là uống trà, bị sặc một chút thôi.”

Mục Cẩm nhìn sang bàn trà bên cạnh cậu, quả thực có một chén trà nóng. Nhưng đi đến gần hơn, hai mắt Mục Cẩm hơi mở to, trên làn da trắng nõn bên khóe môi Mạch Surong, rõ ràng có một chút màu đỏ.

“Sao vậy?”

Mục Cẩm nhìn cậu: “Em lừa ta.”

“Hmm?”

Mục Cẩm cầm cánh tay đang giấu trong tay áo Mạch Surong, hơi nâng lên, ống tay áo rơi xuống một chút, để lộ bàn tay ra ngoài. Trong tay cậu có một chiếc khăn, chiếc khăn trắng tinh có dính một màu đỏ tươi, giống như mấy bông hoa mai vượn cao trên nền đất tuyết.

Mục Cẩm nhìn chiếc khăn dính máu đỏ, không nói gì hết, qua một lúc, lấy chiếc khăn trong tay Mạch Surong, dùng chỗ không dính máu trên khăn, nhẹ nhàng lau vết máu mà cậu chưa kịp lau sạch bên khóe môi.

Mạch Surong cầm cổ tay hắn, nói: “Em không sao.”

“Ta biết em không sao.” Lời nói ra mà đến cả bản thân cũng thấy rất giả, mấy đốt ngón tay cầm khăn trở nên trắng bệch, trong lòng hận sao mình bất lực.

Mạch Surong buông cổ tay hắn ra, nói sang chuyện khác: “Điện hạ đã nói rõ với hai vị tướng quân chưa?”

Mục Cẩm nói: “Đã nói hết rồi.”

“Vậy nhân lúc hôm nay, chàng an bài xong mọi việc hậu chiến đi.”

“Ừ, ta biết.”

Mục Cẩm bước đến gần sát hơn, cơ thể dán vào Mạch Surong, vòng tay ra sau lưng cậu: “Sau này em không được phép giấu diếm ta.”

“Đâu dám.”

“Đau ở đâu, khó chịu ở đâu đều phải nói cho ta biết, không được một mình chịu đựng, càng không được cố ý giấu ta. Mặc dù ta không hiểu y thuật, nhưng ngày mai Lưu Bán Tiên có đi theo, hẳn hiểu.”

Mạch Surong ôn nhu nói: “Em lại cảm thấy điện hạ lo lắng quá mức, hai mươi năm qua không phải em vẫn sống được sao.”

Mục Cẩm hít sâu một hơi: “Ta biết.”

Dù biết thể chất Mạch Surong từ nhỏ đã thế, nhưng vẫn không kim lòng được mà lo lắng.

Sáng sớm hôm sau, Mục Cẩm và Mạch Surong lên đường đi từ quân doanh đến núi Lăng Vân ở Linh Châu. Hai ngày trước Mục Cẩm đã cho người chuẩn bị xe ngựa, chỗ ngồi trong xe ngựa còn được trải một lớp vải bông dày. Trong lúc đi đường nhất định sẽ bị xóc nảy, lót một lớp vải bông có thể giảm được độ xóc.

Đi cùng hai người là mấy thị vệ, Đông Linh và Lưu Bán Tiên. Có hai chiếc xe ngựa, Mục Cẩm và Mạch Surong một chiếc, Đông Linh và Lưu Bán Tiên một chiếc.

Vì để chăm sóc cho thân thể Mạch Surong, cứ đi một canh giờ sẽ dừng lại nghỉ một khắc, ra ngoài hít thở không khí.

Thời tiết cuối xuân, hoa nở hồi đầu xuân đã héo tàn gần hết, nhưng cây cối thì vẫn rất xanh tươi. Hai bên đường đi rậm rạp um tùm, được ánh nắng cuối xuân chiếu vào, hương thơm cây rừng tỏa ra nhẹ nhàng.

Trên cây đào sinh trưởng bên đường đã kết ra những quả màu xanh, cùng màu sắc với lá cây, nếu không đến gần nhìn kỹ có lẽ không nhìn ra được. Hai thị vệ trèo lên cây, Đông Linh đứng dưới gốc cây, chỉ vào một quả trên cây: “Bên kia kìa, cái quả to chừng ấy!”

Lưu Bán Tiên cầm một quả đào màu xanh, nhú mảy: “Thế này vẫn chưa chín đâu, ăn vào có thể bị tiêu chảy!”

Đông Linh cầm quả đào cắn một miếng, nói: “Không sợ không sợ, ăn không chết người là được rồi.”

Mục Cẩm và Mạch Surong đứng nhìn đằng xa, Đông Linh gặm hết một quả đào xong, lại lấy hai quả khác từ trong túi vải chạy đến trước mặt Mạch Surong, đưa một quả cho cậu: “Công tử, quả đào này to nhất, nhất định là rất ngọt.”

Mạch Surong nhận lấy, nói: “Mấy quả này vẫn chưa chín, em ăn ít thôi.”

“Hồi nhỏ em toàn ăn như vậy thôi.” Đông Linh cười, đưa một quả khác cho Mục Cẩm: “Điện hạ, quả này cho ngài.”

Mục Cẩm cầm lấy, nhìn một cái rồi cắn, trái cây vẫn chưa chín nên ăn rất giòn.

Mạch Surong hỏi: “Điện hạ thấy hương vị thế nào?”

“Hơi chất, nhưng hương vị cũng tạm được.”

Mạch Surong cũng cắn một miếng ở quả của mình, nói: “Quả của em thì lại ngọt.”

“Ta nếm thử.” Nói xong, sáp đến gần, cắn một miếng vào đúng nơi Mạch Surong vừa cắn. Đông Linh nhìn thấy tình huống kiểu này, rất tự giác lặng lẽ đi ra chỗ khác.

Mục Cẩm nhai mấy cái, nói: “Của em đúng là hơi ngọt.”

“Nhưng dù sao vẫn là chưa chín, chàng ăn một miếng là được rồi, đừng ăn nhiều.”

Quả đào còn lại, Mục Cẩm ăn hết.

Ở bên kia, Đông Linh đứng số táo thị vệ hái xuống trong mấy cái túi vải, định vừa đi đường vừa ăn. Cả một cây đào, còn chưa chín đã bị hái chẳng còn bao nhiêu.

Đến tối, dùng chân trong một khách điểm.

Đêm khuya tĩnh lặng, vầng trăng ngoài cửa sổ tỏa sáng, ánh sáng chiếu vào trong phòng. Bên trong màn giường, Mạch Surong từ từ mở mắt, nghiêng đầu nhìn Mục Cẩm nằm bên cạnh. Mục Cẩm nằm nghiêng quay về phía cậu, hơi thở nhẹ nhàng phả lên một bên mặt Mạch Surong.

Trong phòng không có ánh nến, chỉ có thể nhìn thấy đường nét khái quát của hắn, không thể nhìn rõ dung nhan hắn.

Mạch Surong nhẹ nhàng kéo chăn lên cho hắn.

Từ nhỏ cậu đã sống ở đạo quán, từng cho rằng cả đời này đều phải cô đơn một mình. Lúc trước nhận được thánh chỉ phải gả cho Thái tử, tuy rằng trong lòng có chút không muốn, nhưng cũng không khó chịu.

Tới bây giờ, cậu lại thấy may mắn vì có thể gặp được hắn, may mắn vì trong lúc còn sống, có thể nếm trải hương vị của tình. Tình là gì? Nói cho cùng cũng chỉ đơn giản là bầu bạn bên nhau, cùng ăn chung bàn, cùng ngủ chung giường, cùng ngắm phong cảnh, nắm tay bầu bạn, đến hết cuộc đời.

Bỗng nhiên, ngực đau buốt, trong cổ họng truyền đến một vị tanh ngọt, bên khóe môi là một tia máu trào ra. Mạch Surong hơi nhíu mi, nhẹ nhàng vén chăn lên ngồi dậy, cẩn thận vượt qua người Mục Cẩm. Bất thành linh, phía sau có động tĩnh, người đằng sau gọi: “Mạch Surong?”

Mạch Surong hơi sững ra, vừa định lên tiếng, nhưng mở miệng ra là ho nhẹ. Mục Cẩm vội vàng ôm cậu, vuốt sau lưng cho cậu: “Đau ở đâu?”

Tiếng ho dừng lại, trong bóng tối vang lên giọng nói của Mạch Surong: “Em không sao.” Ánh sáng quá mờ, không nhìn rõ dáng vẻ của Mạch Surong. Mục Cẩm nhanh chóng đứng dậy châm nến, ánh nến phá tan bóng tối, chiếu rõ Mạch Surong đang ngồi bên mép giường. Vết máu đỏ tươi chảy xuống cằm, rơi trên tiết y trắng tuyết.

Mục Cẩm đau đớn trong lòng.

“Chỉ là chảy chút máu thôi, không đau.” Mạch Surong băng quơ nói, như thể đây chỉ chuyện nhỏ nhặt. Cậu đứng dậy, lấy chiếc khăn vắt trên giá áo, lau máu trên khóe môi và trên tay.

Mục Cẩm đi đến cạnh cậu, lấy chiếc khăn từ tay cậu: “Để ta giúp.”

Bàn tay lau vết máu của Mục Cẩm hơi run rẩy. Mạch Surong cầm cổ tay hắn, nhìn hắn ôn nhu nói: “Đừng sợ, chỉ là chảy chút máu, không làm bị thương đến tính mạng.”

“Ta đi gọi Lư Bán Tiên đến.”

“Giờ là nửa đêm, hắn đã đi cả ngày nhất định rất mệt, đừng quấy rầy hắn.”

“Nhưng mà, em như thế này, ta không yên tâm.”

Mạch Surong trầm mặc, Mục Cẩm quay người đi gọi Lư Bán Tiên.

Không đến nửa khắc, Lư Bán Tiên vẫn đang buồn ngủ đã bị gọi đến.

Từ chỗ nằm, Lư Bán Tiên thở dài một hơi, nói: “Lục phủ ngũ tạng của công tử yếu nhược, thì thoát xuất huyết cũng không có gì lạ.”

Mục Cẩm vội hỏi: “Có cách gì ngăn chặn không?”

Lư Bán Tiên lắc đầu: “Thảo dân bắt lực.”

Mục Cẩm lạnh lùng nói: “Cái này bắt lực cái kia cũng bắt lực, bản cung còn cần người làm gì?”

“Điện hạ, chàng bớt giận, điều này không thể trách Lưu đại phu.” Mạch Surong nói xong, lại ho nhẹ mấy tiếng.

Mục Cẩm thấy cậu ho, tim như treo tí trên cao, sợ lát nữa cậu lại chảy máu, vội vàng vuốt sau lưng.

Mạch Surong nhìn Lưu Bán Tiên, nói: “Đêm khuya còn làm phiền thật là áy náy, Lưu đại phu đi nghỉ đi.”

Lưu Bán Tiên đứng dậy chấp tay cáo từ: “Thảo dân cáo lui.”

Đội Lưu Bán Tiên ra ngoài rồi, Mạch Surong nhìn sang Mục Cẩm: “Điện hạ.”

“Ừ?”

“Hứa với em, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không được dễ dàng tức giận.”

Mục Cẩm trầm mặc một lúc mới nói: “Ừ, ta hứa với em.”

Mạch Surong đứng dậy: “Đã rất muộn rồi, chàng cũng đi nghỉ đi, ngày mai còn phải đi tiếp.”

“Vâng em...”

“Em không sao.” Mạch Surong đi về giường, kéo chăn lên nằm xuống.

Mục Cẩm cũng lên giường, dùng chỉ phong tắt nến, thả màn giường rồi nằm xuống. Mạch Surong đắp chăn cho hắn, nhưng đột nhiên bị ôm chặt.

Trong bóng tối, môi Mục Cẩm dán chặt vào môi cậu, hạ xuống một nụ hôn quán quýt.

“Điện hạ muốn?” Tay Mạch Surong đặt lên eo hắn, vuốt ve nhẹ nhàng.

Mục Cẩm cầm bàn tay bên eo: “Không phải.” Hắn biết Mạch Surong thanh tâm quả dục, cho nên luôn không chế chuyện phòng the. Đạo này thân thể Mạch Surong rất yếu, hắn không còn muốn lần nào nữa.

Ở Chu Châu có lưu truyền một thần thoại, nói là một nghìn năm trước, dân chúng Chu Châu gặp phải một căn bệnh lạ, dù là thần y y thuật cao minh cũng không thể chữa khỏi. Lúc ấy đã có hàng nghìn hàng vạn người chết vì căn bệnh đó, nhưng đúng vào lúc dân chúng Chu Châu tuyệt vọng, có một vị nữ thần y Bạch Chi xuất hiện.

Nữ thần y Bạch Chi đã chế tạo ra một cách chữa bệnh trước giờ chưa từng có, chữa khỏi bệnh lạ cho dân chúng Chu Châu, nhưng mỗi ngày mỗi đêm đều chữa bệnh cho mọi người, cho nên cuối cùng vất vả quá mức mà chết.

Sau khi Bạch Chi chết, cơ thể của nàng qua nhiều năm mà vẫn không thối rữa, cuối cùng hóa thành một pho tượng đá. Sau đó, nàng báo mộng cho dân chúng toàn thành Chu Châu, nói rằng nàng đã thăng tiên.

Bởi thế, vì dân chúng Chu Châu muốn cảm tạ, đã xây một ngôi miếu trên ngọn núi cao nhất Chu Châu, thờ cúng riêng biệt cho Bạch Chi thần y.

Khi mấy người Mục Cẩm vào đến Chu Châu dừng chân trong một túp lều, nghe thấy ở bàn bên cạnh có người nhắc đến Bạch Chi thần y.

“Cách đây không lâu dương của ta sống ở phía nam thành bị bệnh nặng, cả nhà đều nghĩ hắn không qua khỏi, còn đặt làm xong quan tài rồi. Thế mà đi của ta chỉ đi một chuyến đến núi Bạch Chi, bệnh của dương ta đã khỏi hẳn, bây giờ sinh long hoạt hổ vô cùng.”

“Còn có chuyện này ư?”

“Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến dương ta đã khỏi bệnh, ta cũng không tin đâu. Ta thấy, nhất định là Bạch Chi thần y hiển linh đấy.”

Mục Cẩm ngồi ở bàn bên cạnh nghe thấy được, trong lòng vui mừng, đến mức đứng ngồi không yên. Đi tới bàn của hai người kia, vô cùng hữu lễ nói: “Xin thứ cho tại hạ đường đột, không biết những lời vị huynh đài này vừa nói có thật không?”

“Ngươi nói đến việc Bạch Chi thần y hiển linh hả?”

“Đúng vậy.”

“Là thật đấy.”

“Xin hỏi phải làm thế nào để Bạch Chi thần y hiển linh?”

“Vậy thì phải xem ngươi thành tâm đến mức nào, nếu không thành tâm thì dù có cầu xin trước tượng đá của Bạch Chi thần y suốt ba ngày ba đêm cũng không có tác dụng. Nếu thành tâm, thì bắt đầu từ chân núi cứ đi một bước lại dập đầu một cái, khi đến trước mặt Bạch Chi thần y lại dập đầu ba cái mạnh, thấp một nén hương, vậy là có thể làm thần y hiển linh.”

Mục Cẩm vội hỏi tiếp: “Có thể nói kỹ hơn được không?”

Mạch Suong xuất hiện bên cạnh Mục Cẩm, nói với hai nam tử kia: “Làm phiền rồi.” Lại nhìn Mục Cẩm nói. “Thức ăn sắp nguội rồi.”

“Ta đi ngay đây.” Mục Cẩm lại chấp tay với hai nam tử kia. “Làm phiền hai vị nhiều, mong hai vị bỏ quá cho. Bữa ăn hôm nay hai vị cứ tùy tiện gọi món, khi thanh toán cứ ghi tên ta.”

“Sao có thể không biết ngược như vậy?”

“Không có gì không biết ngược hết, là ta làm phiền hai vị, để tỏ lòng xin lỗi, hai vị không cần khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Năm Tay Bầu Bạn

Ngay sau đó, Mục Cẩm phái người thăm dò về người dương sống ở phía nam thành của nam tử kia, phát hiện thật sự có chuyện này. Tâm tình Mục Cẩm trở nên cực kỳ tốt, hẳn cũng không phải người mê tín, nhưng trên đời này đã có yêu tinh, nhất định cũng sẽ có thần tiên tồn tại. Thần tiên hiển linh kẻ ra cũng không phải chuyện hoang đường.

Đoàn người Mục Cẩm ở trọ trong một khách điểm cách núi Bạch Chi không xa, sau khi mặt trời lặn, Mục Cẩm viện cớ đi dạo, thực ra là dẫn theo một thị vệ đi đến dưới chân núi Bạch Chi.

Ban ngày, rất nhiều người đến núi Bạch Chi tế bái Bạch Chi thần y, nhưng khi trời tối, dọc theo con đường lên núi không có lấy một bóng người.

Mục Cẩm khoanh tay đứng dưới chân núi, thị vệ bên cạnh cầm một cái đèn lồng, không gian trong vòng phạm vi một trượng được chiếu sáng mờ mờ.

Hôm nay đã hỏi thăm kỹ càng, từ chân núi đến đỉnh núi có tổng cộng chín trăm chín mươi chín bậc thang. Chỉ cần thực sự thành tâm, cứ bước lên một bậc thang lại dập đầu một cái, lên đến trước mặt thần y thấp một nén hương, có thể làm cho thần y hiển linh.

Mục Cẩm nhìn đường núi đen ngòm phía trước, ánh mắt thâm trầm, vì tình yêu trong tim, làm việc ngốc một lần cũng không sao. Hắn vén vạt áo lên, hai đầu gối gập lại, quỳ xuống đất.

Thị vệ bên cạnh không đành lòng nhìn, nói: “Thái tử điện hạ, để ty chức thay ngài.”

“Không cần.” Ánh mắt Mục Cẩm đầy kiên nghị, vừa dứt lời, hai tay chạm đất, cúi người dập đầu. Lại đứng dậy, bước lên bậc thang tiếp theo, lại quỳ xuống, dập đầu.

Quỳ xuống, dập đầu, quỳ xuống, dập đầu...

Liên tục lặp đi lặp lại động tác đó, thị vệ phía sau cầm đèn lồng bước từng bước một theo hắn.

Một vầng trăng khuyết chiếu sáng trên trời cao, núi Bạch Chi được bao phủ trong ánh trăng mỏng manh, thi thoảng có một vài tiếng côn trùng kêu lên, tĩnh mịch như thế.

Lúc đi được hơn một trăm bậc thang, phía sau có một giọng nói êm tai vang lên.

“Điện hạ.”

Mục Cẩm nghe thấy giọng nói đó, trong lòng sửng ra, quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử áo trắng đứng cách hắn không xa, ánh nến trong đèn lồng chỉ có thể chiếu mờ ảo đến cậu.

Hai đầu gối của Mục Cẩm vẫn đang quỳ trên bậc thang đá, cơ thể bên trên lơ đãng, nhìn cậu nói: “Em, sao lại đến đây?”

Mạch Suong đi tới gần, nâng hắn dậy: “Về cùng em.”

“Em về trước đi, một lúc nữa ta về.”

“Cái mà người ta gọi là thần y hiển linh chỉ là nhất thời trùng hợp, mệnh do trời định, nếu đã được chú định từ trước, thì bất luận là người hay là thần đều không thể thay đổi.”

“Cho dù là vậy, ta vẫn sẵn lòng thử một lần.” Hắn cũng chỉ là ôm ấp một tia hy vọng mong manh, nhưng nếu không thử, hẳn không cam tâm. “Dù đến cuối cùng không có tác dụng gì, ta cũng sẽ không hối hận.”

Mạch Surong kinh ngạc nhìn hấn: “Từ khi nào mà chàng trở nên ngốc nghếch như vậy?”

“Ta cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ biết là khi phát hiện ra, đã không thể cứu được.”

Mạch Surong không nói nữa, thực sự không biết phải nói gì. Con người Mục Cẩm, khiến cho cậu cảm thấy ảm áp, mà cũng khiến cho cậu cảm thấy đau lòng.

“Em về nghỉ ngơi trước đi, ta về muộn một chút.” Mục Cẩm nói. “Em yên tâm, ta thân cường thể tráng, không bị sao đâu.”

Nói xong, Mục Cẩm lại bước tiếp một bậc thang, hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu. Mạch Surong nhìn bóng dáng hấn quỳ xuống, đau lòng không thôi.

Thị vệ cầm đèn lồng nói: “Thái tử phi đi về trước đi, ty chức sẽ đưa điện hạ trở về bình an.”

Biết rõ hấn đang làm chuyện ngốc nghếch, nhưng không có cách nào ngăn cản được hấn. Mạch Surong nhìn Mục Cẩm quỳ lạy không ngừng, nói: “Nếu chàng không đi, ta cũng không đi.”

Nếu hấn cố ý làm chuyện ngốc nghếch, cứ làm cùng hấn cũng không sao.

Lúc đến được trước mặt tượng đá trên đỉnh núi đã là canh ba. Mục Cẩm cầm ba nén hương, dập đầu ba cái trước mặt Bạch Chi thần y, cầu nguyện thành tâm trong lòng.

Đúng lúc này, giữa không trung xuất hiện một bóng người màu xanh, chính là Lan Châu tiên quân. Hấn thấy sắc mặt Mạch Surong tái nhợt, vừa định dùng pháp ấn, đột nhiên Minh Vương cũng hiện ra.

“Ngươi không cứu được hấn.”

Lan Châu tiên quân quay sang nhìn người bên cạnh, nói: “Ngươi còn nói được sao. Lúc trước ngươi phụng thiên mệnh khu trừ lệ khí cho Tử Nguyệt tiên quân, nhưng trong phạm thể của Tử Nguyệt tiên quân vẫn còn lệ khí, ngươi giải thích thế nào?”

Minh Vương nói: “Lúc trước hấn xông vào trong cơ thể Yêu Vương, lệ khí nhập thể đã sâu tận trong lục phủ ngũ tạng, dù bản vương có năng lực đến mấy cũng không thể khu trừ toàn bộ.”

“Vậy chẳng phải...” Lan Châu tiên quân nhíu mi.

“Kiếp này hấn vẫn còn một kiếp nạn, nếu có thể vượt qua được, thì có thể trường mệnh trăm tuổi.”

“Nếu không vượt qua được thì sao?”

Minh Vương liếc sang Lan Châu tiên quân một cái: “Lan Châu tiên quân đâu cần biết rõ còn hỏi.”

Nói xong, phất tay áo lên, Minh Vương biến mất giữa không trung. Lan Châu tiên quân vẫn còn định nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể im lặng. Cúi xuống nhìn Mạch Surong bên dưới, thờ dài một hơi, quay người rồi cũng biến mất giữa không trung.

Mục Cẩm và Mạch Surong trở về khách điểm đã là gần canh bốn.

Mạch Surong lấy hòm thuốc mấy hôm nay vẫn mang theo bên mình, nói với Mục Cẩm: “Ngồi xuống đây.”

Mục Cẩm đi đến ngồi xuống, hơi khó hiểu nhìn Mạch Surong: “Sao vậy?”

Mạch Surong mở hòm thuốc ra, nói: “Bôi thuốc.”

Nói xong, Mạch Surong ngồi xổm trước mặt Mục Cẩm, nâng chân hấn lên cời giày cho hấn. Mục Cẩm vội thu chân lại: “Để tự ta làm.”

“Đừng động đây.” Mạch Surong cời nốt cái giày còn lại cho hấn, kéo ống quần của hấn lên trên đầu gối, ở hai đầu gối đã sưng đỏ một mảng lớn. Mạch Surong ngược lên nhìn vào hai mắt hấn: “Đây là lần thứ năm rồi.”

“Có em bôi thuốc, bao nhiêu lần cũng không sợ.”

Mạch Surong lặng lẽ thờ dài: “Chàng...” Đồ rượu thuốc ra tay, nhẹ nhàng bôi lên đầu gối của hấn, xoa đều.

Mục Cẩm nhìn cậu: “Em, có thấy đỡ hơn không?”

Mạch Surong hơi mím môi, nói: “Đỡ hơn nhiều.”

Mục Cẩm vui sướng: “Thật ư?”

“Ừm.” Mạch Surong lại đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, bôi lên chân còn lại cho hấn.

Mục Cẩm nhìn Mạch Surong không chớp mắt, nét mặt vui mừng vừa mới xuất hiện dần dần biến mất, ngoài miệng thì nói đỡ hơn nhiều, cùng lắm chỉ là an ủi thôi. Sắc mặt Mạch Surong không hề thay đổi một chút nào, lại còn nhợt nhạt hơn, trên đôi bàn tay xinh đẹp kia còn nhìn thấy rõ cả khớp xương.

Đi về hướng đông bắc hai ngày là tới được khu vực Giang Nam, nơi đây cách Linh Châu không xa, chỉ cần hành trình ba ngày là có thể đến.

Lúc mới tới Giang Nam, trời mưa liên tục hai ngày, đây là cơn mưa đầu tiên cuối xuân đầu hạ. Bởi vì mưa to, nên Mục Cẩm không thể không quyết định dừng chân tại Giang Nam.

Nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi trên lá cây, Mạch Surong nghiêng đầu nhìn Mục Cẩm, nói là muốn đánh đàn.

Mục Cẩm bèn bắt chập trời mưa chạy đến hàng bán đàn ở gần đây, mua cây đàn tốt nhất Giang Nam cho cậu.

Mạch Surong ngồi ngay ngắn phía sau bàn để đàn, ngón tay trở càng lúc càng gầy yếu gầy yếu dây đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng êm tai vang lên, làm say lòng người. Mục Cẩm đứng ở chỗ cách cậu không xa, khẽ nhắm mắt lại, không còn nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ nữa, chỉ còn tiếng đàn như dòng suối trong vắt này là truyền vào trong tai.

Lắng nghe tỉ mỉ, dường như đang đặt mình sâu trong núi rừng u cốc.

Dần dần, trời tạnh mưa. Mây đen trên trời tản ra, ánh nắng chiếu xuống dưới, tầm nhìn trở nên rõ ràng. Trên cành cây xum xuê, lá cây được nước mưa cọ rửa phản xạ ánh sáng, một giọt nước trong suốt rơi xuống, vỡ tan trên chiếc lá xanh tươi.

Tiếng đàn dừng lại, sau đó là tiếng mở cửa rất khẽ vang lên, Đồng Linh bưng một bát thuốc đi vào: “Công tử, uống thuốc thôi.”

Đây là thuốc do Lưu Bán Tiên kê cho Mạch Surong để điều dưỡng, ngày nào cũng phải uống.

“Đưa cho ta.” Mục Cẩm nhận lấy bát thuốc vẫn còn đang tỏa khói nhẹ nhẹ, dùng thìa khuấy mấy cái, đặt bên môi thổi nhẹ, mới đưa đến cho Mạch Surong.

Mạch Surong bưng bát nước thuốc kia, uống một hơi hết sạch. Đối với cậu, uống thuốc cũng giống như ăn cơm vậy, hồi nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, hầu như không có ngày nào là không uống thuốc.

Mục Cẩm nhìn cậu uống xong, lại cầm lấy bát, cho Đồng Linh mang xuống.

Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hắn nói: “Tiết trời trong lành, chiều nay có thể khởi hành, tối đa chỉ ba ngày là có thể đến Linh Châu.”

Mạch Surong cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng phía chân trời tô nền cho nhau, giữa nền màu xanh không còn hỗn tạp với một màu nào khác.

Trời trong xanh hai ngày liền, đoàn người Mục Cẩm đi dọc theo bờ sông.

Xe ngựa đi trên đường, rất nhanh thôi sẽ tới được địa phận Linh Châu. Trong xe, Mạch Surong tựa vào người Mục Cẩm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đột nhiên, Mạch Surong mở to mắt, nói: “Có yêu khí!”

Mục Cẩm giật mình, còn chưa kịp nói gì, bên ngoài thùng xe đã có những âm thanh hỗn loạn vang lên.

Một thị vệ hô: “Bảo vệ điện hạ!”

Mạch Surong lấy thanh kiếm treo trên vách xe xuống, Mục Cẩm vội vàng ngăn cản: “Em ở trong đây, đừng ra ngoài, để ta xem.”

Mục Cẩm cầm kiếm, đẩy mình xe ra ngoài. Bên ngoài là những con dơi đen sì bay khắp trời, tiếng kêu lèo xèo còn nhồn nháo hơn cả khu chợ đông đúc. Thị vệ vung kiếm về phía đàn dơi, những con dơi bị thương bởi kiếm lập tức biến thành một làn khói đen rồi biến mất, nhưng những con khác vẫn bay đến đây ùn ùn không dứt.

Mục Cẩm nhìn sang một thị vệ: “Chuyện gì đây?”

“Ty chức cũng không biết, đột nhiên có rất nhiều dơi bay đến.”

Một thị vệ khác nói: “Điện hạ, ngài và Thái tử phi đi mau, để ty chức đối phó với đám dơi này.”

Bảo vệ tốt cho Mạch Surong mới là quan trọng nhất, Mục Cẩm quyết định rất nhanh: “Các người phải cẩn thận!”

Mục Cẩm đang định đưa xe ngựa của mình và Mạch Surong rời đi, nhưng vừa mới vung roi ngựa lên, trên không trung bỗng có một vật thể màu đen lao xuống dưới, móng vuốt sắc nhọn của nó tập kích Mục Cẩm.

Đến khi thấy rõ hình dáng của vật thể màu đen kia, mới phát hiện đây là một con dơi khổng lồ, chính là cái con mà lúc trước hắn đã gặp ở Linh Châu!

Mục Cẩm dùng kiếm để chắn, không ngờ thanh kiếm lại bị móng vuốt của con dơi quặp lấy, thuận thế nhấc lên. Mục Cẩm thấy mình cũng sắp bị nhấc lên

cùng thanh kiếm, vội vàng buông kiếm ra, yên ổn rơi xuống đất.

Một đám doi con kéo đến tấn công hần, Mục Cẩm tay không tác sát, dùng tay trần hạ được rất nhiều roi. Khi con doi khổng lồ kia lại xông đến, đám doi con lại tản đi.

Một thị vệ nhảy đến trước mặt Mục Cẩm, vung kiếm muốn ngăn cản sự công kích của con doi. Nhưng đao kiếm bình thường căn bản không hề có tác dụng với con doi khổng lồ, một kiếm vung ra mà nó không hề bị thương. Thị vệ bị cánh của con doi hất đi, bắn ra xa hai trượng.

Mục Cẩm phi thân lên đá mạnh một cái trên không, con doi khổng lồ tiếp tục xông đến, Mục Cẩm bị cánh của nó đẩy ra. Mục Cẩm rơi xuống mặt đất, con doi khổng lồ mở cái miệng đầy máu đánh úp Mục Cẩm, tốc độ cực nhanh.

Cứ tưởng con doi khổng lồ sắp xông đến trước mặt, đột nhiên nó không hề xuất hiện mà gào thét vùng vẫy. Mục Cẩm nhìn về phía xe ngựa, Mạch Surong giữ chặt pháp ấn trên tay, con doi khổng lồ bị một chiếc dây thừng trói lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thiên Hạ Vô Song

Con doi khổng lồ không ngừng giãy dụa, cái mồm to lớn liên tục gào thét, một đám doi con kêu lên như đáp lại rồi xông đến chỗ Mạch Surong. Lúc này, nếu Mạch Surong muốn đối phó với đám doi con, nhất định phải buông pháp ấn trên tay ra, không thể trói được con doi khổng lồ nữa.

Mục Cẩm phi thân lên, đứng trên cang xe, che chở cho Mạch Surong vào lòng mình. Mạch Surong vội vàng tạo thêm một pháp ấn, triệu mấy ngọn lửa ra, đám doi con không dám đến gần, đua nhau chạy trốn.

Ngực Mạch Surong đau nhói, một giọt máu tràn ra khoe miệng, lúc này cậu dùng pháp lực, chẳng khác nào tự làm tổn hại lực phủ ngũ tạng của mình. Mục Cẩm nhìn thấy vết máu đó, đau lòng nói: “Em vào trong đi, để ta đối phó với nó.”

Mạch Surong lắc đầu: “Chàng không có pháp lực, không phải đối thủ của nó.”

Con doi khổng lồ thoát khỏi sự trói buộc, vỗ cánh bay đến, ánh mắt toát ra màu đỏ thị huyết, mấy chiếc răng sắc nhọn đều lộ ra ngoài.

Mạch Surong đẩy Mục Cẩm ra, rút kiếm, ứng phó với con doi khổng lồ. Con doi khổng lồ định dùng móng vuốt quắp kiếm của Mạch Surong đi, đột nhiên kêu gào loạn xạ, móng vuốt của nó bị thương.

Trên thân kiếm của Mạch Surong có kết pháp ấn, yêu vật chạm vào sẽ bị tổn thương.

Con doi khổng lồ bị thương phần nộ cùng cực, vỗ cánh thật mạnh. Mạch Surong vốn đang yếu nhược, căn bản không thể tránh kịp, bị cánh của nó hất xuống cang xe.

Mục Cẩm vội vàng đỡ lấy cậu, Mạch Surong lại phun một ngụm máu, nhiễm đỏ bộ y phục trắng như tuyết. Mục Cẩm ôm cậu thật chặt: “Em cứ ở đây, để ta bảo vệ em.”

Mạch Surong tự biết mình không còn sức lực để đối kháng với con doi khổng lồ, đưa thanh kiếm trong tay cho hần: “Dùng kiếm của em.”

Mục Cẩm cầm kiếm của Mạch Surong, xông đến tấn công chính diện con doi khổng lồ. Con doi khổng lồ lơ lửng trên không trung, Mục Cẩm đứng dưới đất, vị trí không hề thuận lợi, dù có bay lên cũng không thể duy trì lâu.

Cuối cùng, Mục Cẩm phi thân lên, ra vẻ như muốn đâm vào cánh con doi khổng lồ, động tác của nó cực nhanh, hất hần ra ngoài, Mục Cẩm bị bắn ra xa một trượng. Hần nằm trên mặt đất, muốn đứng dậy, lại phát hiện không thể dậy nổi.

Con doi khổng lồ bay vù đến bên trên Mục Cẩm, há to miệng lao về phía hần, thấy được cảnh tượng đó, Mạch Surong kinh hãi: “Điện hạ!” Cậu kêu lên một tiếng như vậy, ngay lập tức ho mạnh mấy cái, khoe môi không ngừng có máu trào ra.

Đột nhiên, một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên. Sau đó, bốn phía khôi phục sự tĩnh lặng, nghìn vạn con doi con lần lượt hóa thành khói đen biến mất giữa không trung.

Thân mình của con doi khổng lồ nằm trên người Mục Cẩm, phủ lên toàn bộ người hần. Đông Linh và Lưu Bán Tiên xuống dưới xe ngựa, nhìn thấy cảnh đó đều tưởng Mục Cẩm đã chết, kêu lớn: “Điện hạ!”

Một cơn gió thổi qua, thân mình con doi khổng lồ cũng dần dần hóa thành làn khói đen, chậm rãi tiêu tán.

Cho đến khi nó biến mất hẳn, mới để lộ ra cơ thể Mục Cẩm. Vừa rồi là hần cố ý bị nó hất đi, để cho con doi khổng lồ có cơ hội, dụ nó xông tới, rồi bắt

ngờ dùng kiếm đâm trúng tim con dơi.

Hai chân Mộc Cẩm cố sức đứng dậy, nhìn về phía Mạch Surong. Mạch Surong mỉm cười với hắn, hai mắt từ từ nhắm lại. Mộc Cẩm trừng to mắt, vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cậu.

Nhẹ nhàng lắc cơ thể cậu: “Mạch Surong, Mạch Surong...”

Màn đêm buông xuống, vạn vật thế gian bị bao phủ trong bóng tối.

Mạch Surong tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một khách điểm, Mộc Cẩm thì ngồi bên cạnh cậu. Có thể nhìn ra được, cả một đêm hắn không chợp mắt.

“Em tỉnh rồi.” Mộc Cẩm ôn nhu nói, sau đó hạ một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu.

Khuôn mặt Mạch Surong mang theo nét cười nhẹ, động đậy tay, phát giác tay mình đang được một tay của Mộc Cẩm nắm chặt.

Mộc Cẩm dùng tay còn lại vuốt ve mặt cậu: “Chúng ta đến Linh Châu rồi, từ đây đến núi Lăng Vân, chỉ nửa ngày là tới.”

“Ừm.”

Mộc Cẩm xoa nhẹ bàn tay gầy trơ xương như củi của cậu: “Em đói không, ta bảo Đông Linh nấu cháo cho em.”

Mạch Surong lắc đầu: “Không đói.”

“Có đau ở đâu không?”

“Không đau.”

Mộc Cẩm đau lòng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cậu, hôm qua khi cậu ngã xỉu, hắn bị dọa suýt thì bay mất cả hồn phách.

Mạch Surong nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy được một mảnh bầu trời không hề nhiễm chút bụi trần: “Hôm nay thời tiết rất đẹp.”

Mộc Cẩm nói: “Mấy hôm trước đã mưa to liên tục, có lẽ mấy ngày tới khí trời đều quang đãng.”

Ngay sau đó, Mạch Surong thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ, nhìn Mộc Cẩm: “Điện hạ có biết phong cảnh nào của Linh Châu là đẹp nhất không?”

“Không biết.”

“Giang Nam có hai hồ đẹp nhất, hồ Tây ở Hàng Châu, hồ Thính Vũ ở Linh Châu, mặc dù hồ Thính Vũ không nổi danh bằng hồ Tây, nhưng phong cảnh không hề thua kém hồ Tây.”

“Em từng đi rồi?”

“Nhiều năm trước đã đi một lần.”

Mộc Cẩm cầm tay Mạch Surong áp vào má mình, dịu dàng nói: “Chờ em khỏe lên, ta lại đi cùng em.”

“Nếu em muốn đi hôm nay, điện hạ có đi cùng em không?”

“Có chứ, em muốn đi đâu ta cũng đi cùng.”

“Vậy hôm nay đi luôn được không?”

Mộc Cẩm nhìn cậu, nhẹ giọng trả lời: “Được.”

Mộc Cẩm cho người chuẩn bị xe ngựa ngay lập tức, đi đến hồ Thính Vũ.

Hồ Thính Vũ cách khách điểm này cũng không xa, chỉ nửa canh giờ là đến. Mộc Cẩm bế ngang Mạch Surong xuống xe ngựa, đứng trên bờ hồ Thính Vũ.

Cuối xuân đầu hạ, bầu trời được tắm trong một màu xanh biếc, thi thoảng có một vài đám mây trắng điểm xuyết.

Dọc theo hồ Thính Vũ, những hàng liễu rủ như những tấm bình phong lục sắc, in bóng trong làn nước biếc, không thể phân rõ là nước xanh nhuộm cây hay là cây xanh nhuộm nước.

Mộc Cẩm đưa Mạch Surong lên một chiếc thuyền con ven hồ. Là Mạch Surong nói, đi dạo hồ Thính Vũ ngắm nhìn hoa sen thì không nên ngồi trên thuyền hoa, dùng thuyền con là thích hợp nhất.

Trên thuyền con không hề có người chèo thuyền, chỉ có hai người họ. Mộc Cẩm dùng một tay chèo thuyền, tay kia thì ôm lấy người trong lòng. Thuyền con trôi chậm chậm, dần dần đi tới thánh địa hoa sen trong hồ.

Hai bóng người một tím một trắng dần dần đi xa, khi thuyền con hoàn toàn đi vào thánh địa hoa sen, thì bị những chiếc lá sen xanh biếc hoàn toàn che khuất. Hoa sen trong hồ Thính Vũ được phân chia thành từng vùng, ở chính giữa là lối đi giống như đường phố trên mặt đất, tứ thông bát đạt, tiện bề cho người ngắm hoa đến gần thưởng thức.

Lá sen xanh biếc trong hồ vươn cao cỡ nửa thân người hết như những chiếc ô, thi thoảng cũng có mấy chiếc lá thấp bé xen lẫn. Xuất hiện trước mắt toàn là một màu biếc xanh, không còn màu sắc nào khác, chứ đừng nói đến hoa sen kiều diễm

Thật ra thì giữa những chiếc lá cũng có thấp thoáng một vài nụ hoa như những con thoi, đó là những nụ hoa nở sớm nhất, nhưng xem chừng còn phải đợi năm, sáu ngày nữa mới có thể nở bung.

“Thì ra, hoa sen trong hồ Thính Vũ còn chưa nở.” Người nằm trong lòng nói, còn mang theo chút ngừ khí thờ dài.

Mục Cẩm nói: “Những bông bên ngoài vẫn chưa nở, đi sâu vào trong có lẽ sẽ thấy được.”

“Hoa sen nở đẹp nhất là vào giữa mùa hạ, bây giờ mới là đầu mùa hạ, sợ rằng không thấy được.”

“Sao có thể, cứ vào sâu bên trong là có.”

Trầm mặc một lúc, Mạch Surong tình cờ hỏi: “Phong cảnh đẹp nhất điện hạ từng xem là ở đâu?”

Mục Cẩm nhớ lại: “Ồ thành Lệ, chính là biển hoa đã xem cùng em.”

Là biển hoa mà cách đây không lâu, sau khi thoát khỏi ma chướng của Chung Ly Thiệu đã chứng kiến.

Mạch Surong cũng hồi tưởng lại cảnh tượng khi đó: “Phong cảnh đúng là hiếm gặp.”

“Thế nhưng, ta vẫn thích hoa sen.”

“Vì sao?”

Mục Cẩm nói tiếp: “Mạch Surong như liên, sinh ra từ bùn mà không nhiễm, thanh thấu vô hạ, như tiên trong nước, thiên hạ vô song.”

Mạch Surong khẽ nhắm mắt, trên gương mặt thanh nhã là một nụ cười như có như không.

Đúng lúc này, bên trên hồ Thính Vũ xuất hiện một bóng người màu xanh, hần đứng ở chỗ cách mặt hồ không cao, nhìn nam tử áo trắng kia. Trên tay trái xuất hiện một tiên án, trong miệng niệm nhỏ mấy câu, một con gió mát thổi qua, lá cây va chạm vào nhau tạo ra những tiếng xào xạc, xen giữa mấy chiếc lá sen là một nụ hoa hé nở.

Nụ hoa giống con thoi kia khẽ lay động trong làn gió, dần dần lớn lên, cuối cùng, trên đỉnh cành hoa lộ ra một màu hồng nhàn nhạt. Đóa hoa từ từ bung nở, từng cánh từng cánh chậm rãi bung ra.

Hương thơm thoang thoảng của hoa sen được làn gió mang đi, tỏa ra khắp mặt hồ.

Mục Cẩm chỉ vào bông hoa phía trước, nói: “Em nhìn phía trước.”

Mạch Surong nhìn bông hoa sen phía trước, bên môi hiện ra một nụ cười: “Em nhìn thấy rồi!”

Hoa sen hồng nhạt xen lẫn trong lá cây, đung đưa trong gió, tựa như tiên tử trên thiên cung.

Mục Cẩm đung đưa mái chèo đưa thuyền tới gần đóa sen nở rộ kia, cúi đầu hỏi người nằm trong lòng: “Có đẹp không?”

“Đẹp.” Mạch Surong nhẹ giọng đáp. “Có thể lại được thấy hoa sen trong hồ Thính Vũ, cuộc đời này không còn gì nuối tiếc.”

Động tác đung đưa mái chèo của Mục Cẩm dừng lại, hần nói: “Nếu em thích, sau này hàng năm mỗi khi hoa sen trong hồ Thính Vũ nở, ta đều cùng em đến xem.”

“Sờ rằng không được rồi.”

“Sao lại không được, ta hứa với em, nhất định sẽ đến cùng em.”

Người nằm trong lòng nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, em phải đi rồi.”

Mục Cẩm khó khăn mở miệng: “Đi đâu?”

“Đi đến một nơi mà chàng không thể nhìn thấy em, nhưng em có thể nhìn thấy chàng.” Mạch Surong chậm rãi nói. “Em sẽ luôn ở đó nhìn chàng, nhìn chàng quân lâm thiên hạ, nhìn chàng đốc sức vì nước, nhìn chàng được bách tính thiên hạ ca tụng, nhìn chàng lưu danh sử sách.”

Mục Cẩm buông mái chèo ra, hai tay ôm lấy cậu: “Em có thể nhìn thấy ta, nhưng ta không thể nhìn thấy em, như vậy không công bằng.”

“Sao vậy được, không phải em luôn ở trong tim điện hạ sao?”

“Nhưng mà, ta không muốn em chỉ ở trong tim ta, ta muốn em bầu bạn bên cạnh ta. Em đi đâu, ta cũng đi cùng.”

“Nhưng nơi em đi lần này, điện hạ không thể đi.”

“Sao lại không thể, ta sẽ đi ngay sau em, em đi ta cũng đi, dù thế nào cũng có thể ở bên nhau.”

“Không thể, mệnh số của điện hạ chưa tới, không thể ở bên em.” Giọng nói của Mạch Surong càng lúc càng nhỏ. “Hơn nữa, điện hạ gánh vác giang sơn xã tắc này, không thể chỉ vì một người mà vứt bỏ toàn bộ thiên hạ.”

Hai mắt Mục Cẩm đọng đầy nước mắt, ôm chặt người trong lòng: “Vậy em hứa với ta, không được đi, ở bên ta.”

Mạch Surong vô lực đặt tay lên tay Mục Cẩm: “Sau này, chúng quy cũng có một người cùng điện hạ bạch đầu giai lão.”

“Không đâu, trên đời này ngoại trừ Mạch Surong, ta không cần ai hết, chỉ có em, chỉ có em mới có thể cùng ta bạch đầu giai lão.”

Mạch Surong không còn cách nào với hắn, bất đắc dĩ phải cười khổ: “Điện hạ như vậy là muốn em không thể nhắm mắt sao?”

Mục Cẩm ngẩng người, hồi lâu sau vẫn không thể nói ra lời.

Hàng lông mày xinh đẹp của Mạch Surong nhíu lại, mí mắt không nhìn được mà hạ xuống, giọng điệu đó như thể bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt. Nhân lúc vẫn còn có một hơi thở, cậu nhẹ giọng nói: “Điện hạ, hứa với em, sau khi em đi, nhất định phải sống thật tốt.”

Mục Cẩm không đáp lời, cậu lại lặp lại: “Hứa với em.”

Mục Cẩm động đậy môi: “Được, ta hứa với em.”

Gương mặt Mạch Surong hiện ra một nụ cười thỏa mãn: “Vậy thì tốt rồi.”

Nói xong, mí mắt nặng tựa ngàn cân từ từ khép lại, hàng mi dài rũ xuống dừng trên viền mắt, tạo thành bóng râm nhàn nhạt trên da thịt tuyết trắng. Bàn tay vô lực trắng nhợt rơi từ trên tay Mục Cẩm xuống, dừng trên bụng, ngón tay thon thả hơi cong lại, vô cùng tự nhiên.

Gió mát ngưng lại, vạn vật tĩnh lặng.

Vốn dĩ có hơi thở của hai người, giờ này khắc này, chỉ còn lại một người.

Trên đời này, không còn Doãn Mạch Surong.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mối Tình Khuynh Thế

Lan Châu tiên quân ẩn thân cách đó không xa thu hồi tiên ấn trên tay, đóa sen đang nở rộ chỉ trong nháy mắt đã héo tàn điêu linh, vẻ đẹp rực rỡ trong khoảnh khắc ngắn ngủi kia không còn tồn tại nữa.

Người nằm trong lòng, sắc mặt vẫn khoan thai tĩnh lặng, đôi môi mỏng tái nhợt mím nhẹ, không thể nhìn ra cậu đã không còn thở, giống như chỉ là đang ngủ bình thường.

Một giọt lệ từ dưới cằm Mục Cẩm, rơi xuống mặt người trong ngực. Hắn cúi đầu, nhìn khuôn mặt bình thản của người nằm trong lòng, nâng bàn tay run rẩy lau giọt lệ vừa mới rơi xuống mặt cho cậu.

Lau được một giọt, lại có những giọt khác vẫn rơi xuống không ngừng, khi mọi âm thanh đều tĩnh lặng, đến cả tiếng giọt lệ rơi cũng có thể nghe rõ ràng.

Người đã từng nếm thử cảm giác mất đi tình yêu chân thành cả đời chưa?

Sắc trời dần tối lại, những chiếc lá sen cao cỡ nửa thân người ngăn chặn ánh chiều tà, chiếc thuyền cô độc kia bập bênh trên mặt hồ, bị bao phủ trong bóng râm của những chiếc lá sen, tất cả mọi thứ xung quanh xuất hiện trong mắt chỉ còn là đường nét bên ngoài.

Màn đêm buông xuống, hết thảy đều chìm trong bóng tối vô biên, cuối cùng cũng không thể nhìn rõ dáng vẻ của người nằm trong lòng.

Cái gọi là tuyệt vọng không phải là hăm sâu trong tâm tối vô tận, mà là liều mạng hết sức cũng không thể nào giữ chân người quan trọng nhất của mình.

Cái gọi là tê tâm liệt phế không phải là gặp phải chuyện không như ý, mà là tro mắt nhìn người quan trọng nhất rời đi, từ đó về sau không thể gặp lại nữa.

Cái gọi là tình yêu không phải chỉ là gặp được người khiến mình mặt đỏ tim đập, mà là khi người phát hiện mình yêu một người, rồi khỏi người đó người sẽ không thể sống nổi.

Phật viết: Đời người có tám nỗi khổ, sinh, lão, bệnh, tử, ái ly biệt, ngân trường cửu, cầu bất đắc, phóng bất hạ.

Trong bóng tối, vang lên những tiếng ni non rất khẽ, nghiêng tai lắng nghe, mới nghe thấy được, hần đang nghẹn ngào: “Mạch Surong Mạch Surong, mạch thượng sương, tự tuyết phi tuyết, băng lãnh tận xương, thanh thấu vô hạ...”

“Điện hạ! Công tử! Điện hạ! Công tử...”

Cách đó không xa truyền đến giọng nói của Đông Linh và thị vệ, Mục Cẩm và Mạch Surong mãi vẫn chưa về, mấy người bèn lên thuyền hoa đi ra hồ tìm.

Trên thuyền hoa có treo bảy, tám chiếc đèn lồng, càng lúc càng gần, ánh sáng mờ nhạt chiếu mờ hồ hai bóng người trên chiếc thuyền con kia. Đông Linh phát hiện ra đầu tiên: “Ồ kia! Công tử và điện hạ ở kia!”

Thuyền phụ lay động mái chèo, chệch thân thuyền để dần tới gần. Mục Cẩm không hề động đậy, như thể vẫn chưa phát hiện có người đang đến.

Đông Linh gọi: “Điện hạ!”

Mục Cẩm từ từ ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn thuyền hoa trước mặt. Dựa vào ánh sáng mỏng manh kia, hần cúi xuống nhìn người nằm trong lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cậu: “Trời tối rồi, chúng ta về thôi.”

Chỉ là không còn ai trả lời hần nữa. Một thị vệ xuống dưới, kéo thuyền con đến sát bên cạnh thuyền hoa.

Mục Cẩm bế cậu từ từ đứng lên, bước từng bước đến đầu thuyền, lên thuyền hoa. Đông Linh cũng tới gần, nhìn Mạch Surong nằm trong lòng hần, nước mắt rơi lã chã: “Công tử, bị làm sao vậy?”

Mục Cẩm khàn giọng, nói: “Cậu ấy đang ngủ, người đừng đánh thức cậu ấy.”

Đông Linh thấy đầu mũi cay xè, vội vàng bịt miệng lại, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi. Một thị vệ vỗ vào vai nàng: “Đừng khóc!”

Đông Linh vui mặt trong lòng thị vệ kia, nức nở nói: “Công tử, công tử đi rồi.”

Mục Cẩm đưa Mạch Surong về khách điểm, đặt cậu lên giường, kéo chăn đắp cho cậu, ngón tay chỉnh lại mấy sợi tóc mai cho cậu. Sau đó, hần cũng lên giường, nằm bên cạnh Mạch Surong. Hệt như những ngày thường, hai người cùng ngủ chung giường, cùng nằm chung gối, cùng đắp chung chăn.

Dường như không có cái gì thay đổi hết, nhưng kỳ thật, tất cả đều đã thay đổi.

Ánh nến trong phòng cả đêm không tắt, hai mắt Mục Cẩm cả đêm không nhắm, hần lặng lẽ nhìn cậu, trong tâm mắt không còn dung nạp bất cứ thứ gì khác, tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mạch Surong.

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai xuất hiện, Mục Cẩm đã không ngủ cả đêm bắt đầu ngồi dậy, lau chùi mặt và tay cho cậu, chỉnh lại mái tóc cho cậu, lại cúi xuống hạ một nụ hôn lên trán cậu.

Hần nhẹ giọng nói: “Thời tiết hôm nay cũng rất đẹp, em muốn đi đâu? Ta đi cùng em.”

Nam tử sắc mặt bình thản không hề động đậy.

Hôm qua, một thị vệ của Mục Cẩm đã đến núi Lăng Vân suốt đêm, đi mời đạo trưởng Lý Thâm của Lăng Vân quán.

Khi Lý Thâm thúc ngựa vội vã tới nơi, còn chưa đến giữa trưa.

Đông Linh lau đôi mắt sưng đỏ, nghẹn ngào nói: “Điện hạ đưa công tử đến hồ Thỉnh Vũ rồi.”

Mọi người lại lập tức đến hồ Thỉnh Vũ.

Bên hồ Thỉnh Vũ là một thảm cỏ xanh tươi, trên thảm cỏ chỗ nào cũng có những rặng liễu xanh sinh trưởng, cỏ là màu xanh, liễu là màu xanh, nước cũng là màu xanh, cho nên hai bóng dáng một tím một trắng vô cùng dễ thấy.

Mục Cẩm ngồi dưới gốc cây liễu bên hồ, ôm nam tử áo trắng đã mất hơi thở trong lòng, dường như cả đời này cũng không bao giờ buông ra.

Lý Thâm đứng cách đó ba bước, đau lòng nhìn Mạch Surong không còn thở nữa, trong mắt tích đầy những giọt nước trong suốt. Hần động đậy môi, trầm giọng nói: “Điện hạ, để đệ ấy nhập thổ vi an đi.”

Mục Cẩm ôm chặt người nằm trong lòng, không đáp lại.

“Người như vậy, đệ ấy không thể an nghỉ.”

Mục Cẩm cúi đầu nhìn người nằm trong lòng, đưa tay vuốt ve hàng mi của cậu, vẫn không nói gì.

Vị trí ngôi mộ là do Lý Thâm chọn, ngay trên gò núi cách hồ Thính Vũ không xa.

Lý Thâm nói: “Đệ ấy rất hiếm khi rời khỏi núi Lăng Vân, bảy năm trước, ta dẫn đệ ấy xuống núi lần đầu, có đi ngang qua đây, lúc đó, đứng vào lúc hoa sen trong hồ Thính Vũ đang nở.”

Mạch Suong cũng từng nói, thích hoa sen trong hồ Thính Vũ.

Cho nên, vị trí ngôi mộ được chọn ở nơi có thể nhìn thấy hoa sen.

Mục Cẩm nhẹ nhàng đặt cậu vào trong quan tài, vuốt ve má cậu. Mạch Suong lẳng lặng nằm trong quan tài, thần sắc vẫn bình thản như trước, hai tay giao nhau đặt chính giữa bụng. Lý Thâm từ từ đẩy nắp quan tài lại, Mục Cẩm vẫn nhìn khuôn mặt điềm tĩnh kia không chớp mắt.

Nắp quan tài đóng lại, thì không thể nhìn thấy nữa. Bên tai truyền đến những tiếng đóng đinh quan tài, nước mắt chảy xuống hai gò má, rơi xuống quan tài.

Trong tầm nhìn bị nước mắt làm mờ nhạt, quan tài màu đen từ từ được đưa vào hố đất đã được đào sẵn. Lý Thâm ngồi xổm xuống, rắc bùn đất đầu tiên lên trên quan tài. Bùn đất rơi trên quan tài càng lúc càng nhiều, một lúc sau đã hoàn toàn vùi lấp quan tài màu đen.

Trên đồi này không còn ai có thể nhìn thấy dung nhan của nam tử tuyệt thế kia nữa, thứ nhìn thấy được chỉ còn là ngôi mộ này.

Lúc này, trên bầu trời có một đàn bướm trắng bay tới, bướm bay vòng quanh ngôi mộ, khi cao khi thấp, một lúc lâu sau vẫn không rời đi. Trên ngôi mộ từ từ có cỏ xanh hoa dại mọc lên, hoa là những bông hoa dại chỉ lớn bằng móng tay, màu sắc là màu trắng thuần khiết, không mang theo một chút tỳ vết nào.

Cỏ xanh hoa trắng che phủ toàn bộ ngôi mộ, những con bướm màu trắng cuối cùng hợp lại thành một con, bay đến trước mặt Mục Cẩm, lượn vòng quanh hắn.

Mục Cẩm nhìn con bướm màu trắng kia, khẽ nâng tay lên, com bướm màu trắng đậu trên tay hắn.

Là em sao?

Mạch Suong...

Bắt đầu từ hôm đó, trên gò núi gần hồ Thính Vũ, có thêm một căn nhà đơn sơ, được dựng lên từ trên trăm cành tre, một phòng ngủ, một phòng khách.

Ngoài phòng ngủ, là một ngôi mộ mọc đầy cỏ xanh, điểm xuyết những bông hoa dại màu trắng.

Người sống trong căn nhà tre đó là một nam tử hai mươi tuổi, ngày nào hắn cũng quét dọn ngôi mộ bên ngoài, ngày nào cũng thắp một nén hương, chưa bao giờ ngừng lại.

Một tháng sau, Hoàng đế hạ thánh chỉ, triệu triệu Thái tử Mục Cẩm mau chóng hồi kinh, hắn lại có ý ở lại đây.

Viên Ngọc Chi thân kiều nhục quý cũng tròn non lợi suối đến Linh Châu, đứng cách đó không xa, nhìn Mục Cẩm quỳ gối trước ngôi mộ: “Điện hạ, chàng cần gì phải khổ như vậy?”

“Cô không nên xuất hiện ở đây, nhất định cậu ấy không muốn nhìn thấy cô.” Đưa tay vuốt ve tấm bia, Mục Cẩm nói. “Cũng phải trách ta, cô từng làm cậu ấy tổn thương rất nhiều, mà ta lại không bảo vệ cậu ấy thật tốt.”

Viên Ngọc Chi trầm mặc hồi lâu, mới lên tiếng: “Điện hạ, chàng hồi kinh cùng thiếp đi, thần thiếp không thể không có chàng, triều đình càng không thể không có chàng.”

“Tâm ta đã chết, đã mai táng ở đây, cho nên, kiếp này ta không đi đâu hết!”

“Điện hạ...”

“Cô đi đi, Mạch Suong thích thanh tịnh, cô ở đây sẽ chỉ quấy rầy cậu ấy.”

Viên Ngọc Chi chán nản rời đi. Cuối cùng cũng hiểu rõ, đến cả thánh chỉ cũng không thể đưa Mục Cẩm về, nàng đến đây thì làm gì được?

Một cơn gió mát thổi qua, những bông hoa dại trắng khẽ lay động, một con bướm trắng xuất hiện trong tầm mắt. Mục Cẩm giơ tay để con bướm đậu trên tay hắn, nói: “Mấy hôm nay, em đi đâu vậy?”

Con bướm trắng rung râu, im lặng nằm trên tay hắn. Mực Cẩm dùng ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào cánh của nó, lực đạo nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn, sợ làm nó bị thương.

Chớp mắt một cái, hoa sen trong hồ Thỉnh Vũ đều héo tàn, trên mặt hồ chỉ còn lại những chiếc lá úa vàng, một mảnh tiêu điều. Lại một cơn gió thổi đến, hơi lạnh, đã vào mùa thu rồi.

Cây cối hoa cỏ bốn phía dần dần ngả sang màu vàng, đến cả lá cây ngày thường tươi tốt cũng xanh thẫm lại, không còn màu sắc thanh tân trong mùa xuân nữa. Chỉ có cỏ xanh thấp bé và hoa dại nhỏ như móng tay trên ngôi mộ là vẫn mềm mại như lúc ban đầu, không hề có một bông hoa dại nào héo úa, cũng không hề có một ngọn cỏ nào tàn tạ.

Lý Thâm mang một bình rượu bước trên những ngọn cỏ khô vàng.

Mấy ngày nay, cứ cách một khoảng thời gian ngắn hắn lại đến đây.

Mực Cẩm nhìn bình rượu trên tay hắn: “Mạch Surong không uống rượu.”

“Rượu này là mang cho ngươi.” Lý Thâm mang bình rượu vào trong nhà, Mực Cẩm cũng vào nhà lấy hai cái chén ra.

Lý Thâm rót đầy hai chén rượu, đặt một chén trước mặt Mực Cẩm: “Rượu là một thứ hay, nó có thể giúp ngươi quên đi tất cả.”

Mực Cẩm cầm chén rượu, lần nữa không uống: “Nhưng ta không muốn quên.”

Lý Thâm cầm chén lên uống cạn, đặt chén xuống, nhìn hắn nói: “Nếu đệ ấy dưới suối vàng biết được, tuyệt đối không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi.”

Mực Cẩm nhìn chén rượu trong tay, trên mặt rượu có phả chiếu dáng vẻ hắn.

Lý Thâm nói: “Đệ ấy toàn tâm toàn ý muốn ngươi trở thành quân chủ thánh minh, hiện giờ ngươi sa sút sống qua ngày, nếu đệ ấy nhìn thấy, sẽ có phản ứng gì?”

Mực Cẩm chậm rãi nói: “Một người không có trái tim, không thể gánh vác trọng trách xã tắc.” Dứt lời, ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

“Vậy ngươi cam nguyện trốn tránh ở đây cả đời?”

Trên mặt Mực Cẩm dần hiện ra một tia cười khô: “Không phải là cam nguyện hay không cam nguyện, mà là, trái tim ở đây, không đi đâu được nữa.” Rồi cầm bình rượu rót một chén cho mình, ngửa đầu uống cạn.

Lý Thâm nhìn hắn, không còn biết phải nói gì.

Sáng sớm thức dậy, ngọn cỏ trên mặt đất bị bao phủ trong một lớp màu trắng mỏng manh, là sương.

Thì ra, đã là cuối thu đầu đông, thì ra, cậu đã đi được nửa năm rồi.

Mực Cẩm giẫm lên lớp sương dưới chân, tạo ra những tiếng xào xạc. Đi đến trước mộ, bàn tay chạm vào tấm bia, cảm giác lạnh lẽo thấu xương tràn khắp toàn thân. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, tay vuốt dọc theo tấm bia từ trên xuống dưới, ngón tay mon trón mấy chữ “Ái thê Mạch Surong chi mộ”.

Mạch Surong Mạch Surong, mạch thượng sương, tự tuyết phi tuyết, băng lãnh tận xương, thanh thấu vô hạ.

Mực Cẩm nhìn hai chữ “Mạch Surong” trên tấm bia, dịu dàng nói: “Hôm nay sương rơi, có lẽ, không bao lâu nữa, sẽ thấy tuyết rơi. Bông tuyết tung bay, trắng thuần ngàn dặm, nhất định em sẽ rất thích.”

Lúc này, một con bướm màu trắng bay tới, đậu trên tấm bia.

Mực Cẩm nhìn nó, bên môi hiện ra một nụ cười: “Trời lạnh thế này, sao em còn ra đây?”

Sau đó, vươn tay: “Nào, về phòng cùng ta thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Thần Tiên Quyên Lữ

Con bướm trắng đậu trên tay hắn, Mục Cẩm đưa nó về nhà, trong nhà có chăm sóc mấy chậu hoa. Con bướm trắng rất thích đậu trên mấy bông hoa này, nên Mục Cẩm chăm sóc mấy chậu hoa rất tốt.

“Điện hạ!” Một giọng nữ truyền đến.

Mục Cẩm quay người đi ra cửa, nhìn thấy một nữ tử đang đi về phía này, trong tay còn cầm một cái rổ, đi ngay sau nàng là một nam tử, chính là thị vệ trước đây của hắn, Lâm Phong.

Sau khi Mạch Surong đi, Mục Cẩm vẫn luôn ở lại đây. Đồng Linh cũng ở lại, kết làm phu thê cùng Lâm Phong, làm chút buôn bán nhỏ ở Linh Châu để sống. Thường thường đều mang chút đồ ăn cho Mục Cẩm.

Đồng Linh vào phòng, đặt rổ lên bàn, mở tấm vải đậy bên trên ra, bên trong có điểm tâm các loại. Trên tay Lâm Phong cũng có hai cái rổ, bên trong là thức gạo rau quả.

Chỗ này cũng đủ để Mục Cẩm ăn trong nửa tháng.

Đúng như Mục Cẩm nói, không bao lâu sau là có một trận tuyết rơi.

Mục Cẩm đứng trước ngôi mộ, nhìn những bông tuyết bay bay, bông tuyết rơi trên mặt hồ Thỉnh Vũ, khi chạm vào mặt nước, bông tuyết màu trắng không còn thấy bóng dáng đâu, hoa sen trong hồ đã tàn lụi tự bao giờ, đến cả một chiếc lá cũng không có.

Tuyết rơi suốt một canh giờ, vạn vật trong đất trời đều được bao phủ trong một lớp trắng bạc, chỉ có cỏ xanh hoa dại trên ngôi mộ là vẫn như lúc đầu, bông tuyết rơi trên mộ, khi chạm vào bông hoa màu trắng, phút chốc đã tan ra, hóa thành chất dinh dưỡng hòa vào đất.

Bông tuyết cũng rơi trên tấm bia, Mục Cẩm giơ tay lên phất, bàn tay lạnh cóng lại.

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng, Mục Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người màu xanh đứng trên đám mây, hắn vẫn còn nhớ được người này, Mạch Surong từng nói hai người là tri kỷ.

Người đứng trên đám mây từ từ hạ xuống, Mục Cẩm ngăn ra: “Ngươi là...”

Lan Châu tiên quân nói: “Ngươi không cần biết ta là ai, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có muốn gặp lại Mạch Surong không?”

Trong lòng Mục Cẩm chấn động, hai mắt mở to: “Ngươi có cách?”

“Ta cũng không thể giúp ngươi, có điều, nếu ngươi muốn gặp, thì có thể gặp được.”

“Muốn! Đương nhiên muốn!”

Lan Châu tiên quân thở dài một hơi, phạm nhân này si tình quá mức, thật sự không đành lòng nhìn hắn cứ trông coi ngôi mộ này mà già đi, coi như là làm việc thiện một lần vậy. “Cậu ấy là Tử Nguyệt tiên quân trên thiên cung, ngôi mộ mà ngươi trông coi chẳng qua chỉ là phạm thể lịch kiếp tại trần gian của cậu ấy, nếu ngươi có thể tu đạo thành tiên, ngươi sẽ có thể gặp mặt cậu ấy.”

“Mạch Surong... là tiên?”

“Đúng vậy.”

Mục Cẩm đã không còn biết đây là trong mơ hay là hiện thực, chỉ cảm thấy kinh hi quá đỗi, mà cũng thấy kỳ quái: “Vậy, vì sao cậu ấy không đến gặp ta?”

“Lệ khí trong cơ thể cậu ấy chưa khu trừ hết, sau khi trở về thiên cung vẫn mê man bất tỉnh.”

Mục Cẩm đau đớn trong lòng: “Xin tiên quân hãy mang ta đi gặp cậu ấy.”

Lan Châu tiên quân nói: “Thiên cung không phải nơi phạm nhân có thể đi, nếu ngươi muốn gặp cậu ấy, nhất định phải thành tiên trước. Có điều, bản tiên quân cần phải nói trước cho ngươi biết, tu đạo thành tiên không phải chuyện dễ, nhanh thì trăm năm, lâu thì nghìn năm. Nếu bỏ dở giữa chừng, sẽ là công sức đổ biển.”

Mục Cẩm không hề do dự nói: “Nếu có thể gặp được cậu ấy, bao nhiêu năm ta cũng sẵn lòng!”

Lan Châu tiên quân phát tay áo một cái, quay người biến mất trong những tầng mây.

Trận tuyết kia vẫn tiếp tục rơi, bông tuyết như những chiếc lông ngỗng rơi trên người Mục Cẩm.

Hôm sau, Mục Cẩm quỳ gối trước mộ của Mạch Surong, chôn miếng ngọc bội tùy thân của mình ở ngay trước tấm bia, ngón tay vuốt ve tấm bia: “Sau này, ta không thể ngày ngày ở bên em, để nó thay ta ở cạnh em đi.”

Giao phó việc chăm sóc ngôi mộ cho Đồng Linh, Mục Cẩm thúc ngựa vội về kinh thành.

Thái tử điện hạ cuối cùng cũng nghĩ thông suốt hồi kinh, vẫn vỗ bả quan trong triều đều thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng không ai ngờ rằng, Thái tử điện hạ trở về lần này, chẳng qua chỉ vì muốn từ bỏ Thái tử vị.

Mục Cẩm đi một cách quyết tuyệt, không hề có một chút lưu luyến. Hoàng đế đã lớn tuổi ngồi một mình trong Ngự thư phòng, trên mặt không giấu được nỗi âu sầu, dường như hẳn đã sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, nhưng khi phải đối mặt, khó tránh khỏi vẫn có chút buồn phiền.

Hoàng hậu đi từ bên ngoài vào, đến bên cạnh Hoàng đế: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Hoàng đế thờ dãi một hơi: “Chuyện trăm sự hãi nhất, cuối cùng vẫn xảy ra.”

Hoàng hậu an ủi: “Hoàng thượng, người đừng đau lòng quá mức, bảo trọng long thể mới phải.”

“Là nghiệt do trầm tạo, nếu lúc trước không từ hôn, có lẽ, tất cả mọi chuyện đều không xảy ra.”

“Hoàng thượng không cần tự trách, không có ai nghĩ đến sẽ có cục diện như ngày hôm nay. Cũng là đứa trẻ Mục Cẩm kia quá mức cố chấp, không thể trách người.”

Sau khi Mục Cẩm từ bỏ Thái tử vị, Viên Ngọc Chi cũng bị triệt bỏ phong hào Lương đệ. Ba ngày sau, Viên Ngọc Chi thất cổ tự vẫn trong phủ Thái tử. Lúc được người trong phủ phát hiện ra, đã tắt thở.

Hai lão của phủ Thượng thư nghe được tin dữ, khóc không thành tiếng.

Mục Cẩm rời khỏi kinh thành, thúc ngựa đi đến núi Cửu Dương.

Núi Cửu Dương chính là thánh địa tu luyện tiên đạo, mười năm nhận đồ đệ một lần, nhưng mỗi lần chỉ nhận chín đệ tử.

Mục Cẩm vượt qua nghìn dặm xa xôi đến được núi Cửu Dương, thế mà lại bị ngăn cản dưới chân núi.

Người trông coi dưới chân núi Cửu Dương nói: “Phái Cửu Dương mười năm nhận đồ đệ một lần, hiện giờ mới qua bốn năm, người đợi sáu năm sau lại đến.”

Mục Cẩm khẳng khái không chịu rời đi, quỳ dưới chân núi suốt ba ngày ba đêm, khẩn cầu Chương môn phái Cửu Dương khai ân. Lúc này, một đệ tử của phái Cửu Dương xuống dưới khuyên hẳn rời đi, nhưng vừa nhìn thấy Mục Cẩm đã sững sờ.

“Tư Thương sư huynh?”

Mục Cẩm đã quỳ suốt ba ngày ba đêm nên sắc mặt tái nhợt, nhìn đệ tử phái Cửu Dương trước mắt, chấp tay nói: “Tại hạ Mục Cẩm, nhân sĩ kinh thành, tới đây muốn tu tập đạo pháp, mong các hạ chớ chê, cho tại hạ lên núi.”

Đệ tử phái Cửu Dương kia vốn dĩ xuống núi là để khuyên bảo Mục Cẩm rời đi, nhưng cuối cùng lại không nói gì nhiều mà dẫn hẳn lên núi. Mục Cẩm đi theo người kia lên núi, đến trước điện thờ được xây trên đỉnh núi. Đệ tử phái Cửu Dương kia vội vàng chạy vào trong điện, Mục Cẩm đứng bên ngoài chờ, nghe thấy được giọng nói của hẳn truyền ra từ bên trong: “Sư phụ, là Tư Thương sư huynh, huynh ấy về rồi!”

Mục Cẩm đứng trước Cửu Dương điện, Thanh Hòa chân nhân đầu tóc bạc trắng đi từ trong điện ra, nhìn thấy Mục Cẩm một cái cũng ngây người trong chốc lát.

Bên khoe môi Thanh Hòa chân nhân hiện ra một nụ cười: “Nghe nói người khẳng khái muốn tới tu tập tiên đạo?”

Mục Cẩm chấp tay nói: “Đúng vậy.”

“Vậy ta hỏi người, tại sao người muốn tu tập tiên đạo?”

Mục Cẩm nói sự thật: “Vì một mối bận lòng trong tim.”

Thanh Hòa chân nhân nhíu mày, lặng lẽ thờ dãi, kiếp trước hẳn vì tình yêu trong tim mà chết, đến kiếp này vẫn si mê như vậy. Nếu là đệ tử khác trả lời như thế, đã bị trục xuất từ sớm rồi.

Mục Cẩm được ở lại. Hẳn đã không còn nhớ kiếp trước mình từng học đạo pháp, bây giờ phải học lại từ đầu, thức khuya dậy sớm, chăm chỉ khắc khổ hơn bất cứ một đệ tử nào khác.

Trong cơ thể hẳn vốn có nửa viên tiên đan thành hình đã lưu lại từ kiếp trước, cho nên việc tu luyện thuận buồm xuôi gió hơn rất nhiều so với những đệ tử khác mới nhập môn. Thêm nữa, Thanh Hòa chân nhân thường xuyên chỉ điểm, hẳn tiến bộ cực kỳ nhanh.

Mới chỉ nửa năm, pháp lực của Mục Cẩm đã vượt qua những đệ tử mới nhập môn bốn năm trước. Các đệ tử đã ở phái Cửu Dương trên hai mươi năm đều quen gọi hẳn là Tư Thương, hẳn cũng quen dần dần.

Sau này Mục Cẩm mới biết, ngoại hình của mình giống y hệt vị sư huynh Tư Thương mà bọn họ nhắc đến kia.

Trong lúc tu tập đạo pháp ở núi Cửu Dương, hàng năm cứ đến ngày giỗ của Mạch Surong, hán đều rời khỏi núi Cửu Dương nửa tháng. Thúc ngựa suốt đêm đến bên hồ Thính Vũ ở Linh Châu, sống trong căn nhà tre kia mấy ngày, đợi khi hoa sen nở, thì mang bài vị của Mạch Surong, tìm một chiếc thuyền con, dẫn cựa ra hồ Thính Vũ ngắm hoa sen.

Qua mấy năm, tiểu nha đầu từng là một người rất tinh quái đã trở thành mẫu thân của hai đứa trẻ. Việc buôn bán của nàng và Lâm Phong ở Linh Châu không thể coi là lớn, nhưng cuộc sống vẫn đầy đủ sung túc.

Ngôi mộ của Mạch Surong suốt bốn mùa trong năm đều vô cùng sạch sẽ, mấy năm nay, nàng thường xuyên đến quét dọn, đến cả căn nhà tre cũng được dọn dẹp không có một hạt bụi nào.

Công danh lợi lộc vinh hoa phú quý của nhân gian, Mục Cẩm đã buông bỏ tất cả. Chỉ là tình cờ nghe thấy đệ tử đồng môn nhắc đến, Hoàng đế cao tuổi đã băng hà, quân chủ mới kế vị chính là Thập nhị Hoàng tử Trần Vinh.

Sau khi tân đế kế vị, mặc dù chiến tích thua kém quân chủ hiện minh các triều đại, nhưng cũng không hề ngu ngốc, giang sơn xã tắc được hán thống trị cũng coi như là quốc thái dân an.

Mục Cẩm khoanh tay đứng trên đỉnh núi Cửu Dương, nhìn mặt đất mênh mông bên dưới biển mây, gió thổi tung bay tay áo trên người hán. Lại ngẩng lên nhìn bầu trời cao trên đỉnh đầu, trong đám mây xen lẫn trong nền xanh thẳm, ảo ảnh của nam tử áo trắng kia như ẩn như hiện trên cao, ánh mắt Mục Cẩm dần dần xuất hiện một nụ cười nhẹ nhàng.

Chớp mắt đã qua năm mươi năm. Mục Cẩm vẫn kiên trì xuống núi vào ngày giỗ Mạch Surong, thúc ngựa suốt đêm đến bên hồ Thính Vũ, ở trong căn nhà tre cũ nát kia mấy ngày.

Đồng Linh đã không còn trên đời này nữa, con cháu của nàng vẫn cách một khoảng thời gian ngắn lại đến quét dọn, ngôi mộ của Mạch Surong được sửa sang vô cùng sạch sẽ. Có xanh hoa dại trên ngôi mộ vẫn xum xuê tươi tốt, hết như năm mươi năm trước vậy, chưa từng biến đổi. Nếu không phải căn nhà tre được dựng lên ngay bên cạnh ngôi mộ đã cũ nát không thôi, Mục Cẩm tuyệt đối không nghĩ rằng hóa ra nhân gian đã trải qua năm mươi năm.

Sau khi Mục Cẩm tu luyện tiên đạo, ngoại hình không hề thay đổi. Hàng năm đến hồ Thính Vũ, đầu tiên là ở trong căn nhà tre mấy ngày, đợi khi hoa sen trong hồ Thính Vũ nở, thì ôm tấm bài vị cũ kỹ kia, tìm một chiếc thuyền con đi ngắm hoa sen trong hồ Thính Vũ.

Những người gặp gỡ ven đường, có gương mặt quen có gương mặt lạ, đều già đi không ngừng, chỉ có hán là chưa từng thay đổi.

Chớp mắt, lại là năm mươi năm.

Thời gian năm mươi năm, không thể so được với bãi bể nương dâu, nhưng lại có thể làm cho một thiếu niên tóc còn để chỏm, biến thành một ông lão râu bạc trắng.

Khi hoa sen trong hồ Thính Vũ nở, lúc nào cũng có một bóng người màu tím. Hán dùng một tay chèo thuyền con, tay kia ôm một tấm bài vị, từ từ đi xuyên qua những bông sen nhô cao khỏi mặt nước, cô tịch mà thanh u.

Trên trời một ngày, dưới đất một năm. Trần gian đã trải qua trăm năm, mà trên thiên cung, mới chỉ trải qua trăm ngày.

Thiên cung ngọc vũ quỳnh lâu quanh năm ẩn núp giữa những tầng mây, mắt thường của phàm nhân không thể nhìn thấy. Từng nhóm tiên nga của thiên cung cười mây từ trong cung điện ra, đi đến cung điện của Vương mẫu nương nương, hôm qua Vương mẫu nói muốn đến vườn Bàn Đào xem bông hoa đào ba nghìn năm mới nở một lần. Vì thế, từng nhóm tiên nga đều phải đi cùng.

Thái Thượng lão quân lại luyện được một loại tiên đan, uốn ba tấc lưỡi trước mặt chúng tiên, nói về kỳ hiệu của loại tiên đan này. Chúng tiên rành rỏi vô sự nghe xong đều thấy hứng thú, sau đó thì âm thầm tặng quà, muốn lão quân tặng mình một viên.

Sống trên tiên cung, cuộc sống vô cùng nhàn nhã, ở bên này chúng tiên tụ tập với nhau uống rượu trò chuyện, ở bên kia mấy tiên quân hẹn nhau cùng đến Bắc Minh xem thử.

Chỉ có Bích Lộ cung là tĩnh lặng đến cùng cực, một ngày khó mà nghe thấy được một chút âm thanh, đến cả con cá chép xinh đẹp trong ao sen trở mình trong nước tạo thành bọt trắng cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Hai tiên nữ của tiên cung phụ trách dọn dẹp vừa đi từ trong phòng ra.

“Tiên quân trở về từ nhân gian đã được trăm ngày rồi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Lan Châu tiên quân cũng nói rồi, chỉ là tiên nguyên của tiên quân chưa khôi phục lại, nghỉ ngơi một thời gian ngắn là được.”

“Không thì, nhờ Thái Thượng lão quân đến xem thử đi, không biết chừng tiên đan của ông ấy có thể giúp tiên quân tỉnh lại nhanh hơn thì sao?”

“Để xem thế nào đã, nếu mấy ngày nữa tiên quân vẫn chưa tỉnh, thì đi mời Thái Thượng lão quân đến một chuyến.”

Trong phòng, cửa sổ hơi hé ra một chút, gió mát của thiên cung thổi vào từ ngoài cửa sổ. Bốn phía giường ngọc đều là lụa mỏng màu trắng rủ xuống, con gió thổi qua, lụa trắng bay bay nhẹ nhàng. Một nam tử tuyệt thế nằm trên giường ngọc, đôi môi mím nhẹ, thần sắc an tĩnh.

Đột nhiên, hàng mi mắt đen dày của cậu khẽ động dậy, không lâu sau đó thì mí mắt mở ra, để lộ một đôi mắt như lưu ly.

Tay cậu động nhẹ, nghiêng đầu nhìn cách bài trí trong phòng, mới hiểu ra, mình đang ở trên thiên cung. Cậu ngồi dậy, xuống giường, đi đến trước giá gỗ, khoác chiếc áo trắng như tuyết, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Hoa sen trong Bích Lô cung đang nở rộ, trong cái ao không quá lớn, mười đóa sen hồng nhạt vươn cao đứng thẳng trên mặt nước, bên cạnh điểm xuyết mấy chiếc lá xanh, những giọt nước tựa như trân châu đọng trên lá lay động qua lại, khiến cho lá cây cũng lay động theo. Trong nước có mấy con cá chép xinh đẹp phe phẩy cái đuôi bơi lội thỏa thích, thì thoảng lại ngoi lên mặt nước, há miệng hít thở mấy cái rồi lại lặn xuống nước ao.

Một làn sương mờ như lụa mỏng tỏa ra bên cạnh ao sen, nam tử áo trắng đứng cạnh ao, tầm mắt rơi trên những đóa sen cao thấp khác nhau trong ao, trong đôi mắt như nước không có chút gợn sóng.

Lặng lặng đứng trước ao một lúc rất lâu, làn sương mờ dần dần bao quanh bóng người màu trắng.

Phía sau vang lên những tiếng bước chân nhẹ nhàng, nam tử áo trắng quay người ra sau. Cách đó không xa, một nam tử áo lam đứng đó, lúc bốn mắt giao nhau, thời gian như ngừng lại.

Sương mù bên cạnh ao sen lượn lờ, hoa sen trong ao đang nở rộ, cá chép trong nước bơi chậm chậm. Bóng người một trắng một lam đó, không ai động dậy, vạn vật xung quanh đều tĩnh lại.

Nam tử áo lam chấp tay nói: “Tiểu tiên Mộc Cẩm, hôm nay mới phi thăng thành tiên, đặc biệt đến đây thỉnh an tiên quân.”

Bên môi nam tử áo trắng từ từ hiện ra một nụ cười như có như không, dung mạo thiên hạ vô song đẹp hơn cả tranh vẽ, khiến cho đóa sen kiều diễm trong ao cũng phải thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đời Này Kiếp Này

Một con cá chép hơn nghìn tuổi trên thiên cung không cam chịu vĩnh viễn bị vây trong thiên trì, tự tiện hạ phạm, huyên não cả vùng Đông Hải đến mức gào khóc không yên, luôn miệng liến thoắng muốn chiếm Đông Hải cho riêng mình.

Con cá chép kia là một nhân vật lợi hại đã tu luyện trong thiên trì mấy nghìn năm, binh tôn tướng của được Lão Long Vương của Đông Hải long cung điều động đầu phải là đối thủ của nó, trong lúc sứ đầu mở trán đành phải lên thiên đình xin viện trợ.

Thượng đế hạ lệnh, phái Mộc Cẩm tiên quân đến Đông Hải chế ngự con cá chép.

Mộc Cẩm vốn tưởng rằng chỉ cần mấy ngày là có thể bắt nó mang về thiên cung, nhưng không ngờ con cá chép này vô cùng giảo hoạt, thấy mình không đầu lại được bèn chạy trốn cực kỳ mau lẹ. Cuối cùng, để tìm cho ra tung tích con cá chép, hắn phải mất tận nửa tháng, tốn không ít công sức mới đánh cho nó quay về nguyên hình, dùng dây thừng tiên trói lại đưa về thiên cung chịu thẩm vấn.

Sau khi Mộc Cẩm phục mệnh với Thượng đế xong, vội vàng chạy về Bích Lô cung.

Các tiên nga trên dọc đường đều cúi đầu cung kính thỉnh an hắn, hắn lại như một con gió, đi qua vút một tiếng trước mặt chúng tiên nga.

Khi đi đến góc rẽ, bỗng dừng bước chân dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Bên bàn đá trong đình có hai người ngồi đối diện nhau, ở giữa là một bàn cờ đầy những quân cờ trắng đen. Từ Nguyệt cầm quân cờ trắng, Lan Châu cầm quân cờ đen, hai người đánh cờ vô cùng chuyên tâm, khi nhìn lên, Lan Châu cười nhẹ: “Xem ra, ta lại thua rồi.”

Từ Nguyệt đặt một quân cờ xuống bàn cờ: “Ván cờ chưa xong, vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng.”

Ngón tay của Lan Châu vuốt ve quân cờ nhẵn nhụi, cười bất đắc dĩ: “Vậy thì người nói cho ta biết trước xem, ai đã từng thắng ngay trước mặt người?”

Mộc Cẩm đứng ở góc rẽ kia hồi lâu, nhìn hai người đang chăm chú đánh cờ, đi ngang qua cũng không được, mà đi đến đó cũng không xong, do dự một lúc rồi quay người bỏ đi.

Lan Châu nghiêng đầu nhìn bóng người màu tím biến mất ở góc rẽ, nhìn Từ Nguyệt tiên quân: “Đã nhiều năm như vậy rồi, cái tính hay ghen của hắn vẫn chưa ngừng lại.”

Từ Nguyệt thu hồi tầm mắt, bên môi là nụ cười nhẹ: “Ồ trước mặt chàng, ta chưa từng thắng.”

Chẳng lẽ kỳ nghệ của Mục Cẩm còn tinh thông hơn cả Từ Nguyệt tiên quân? Lan Châu tiên quân hơi kinh ngạc: “Người đang nói về cờ?”

Từ Nguyệt chậm rãi nói: “Không phải, là tình.”

Lan Châu tiên quân như bùng tỉnh ra, bật cười mấy tiếng.

Chờ Lan Châu tiên quân đi rồi, Mục Cẩm ôm chặt eo Từ Nguyệt: “Mấy ngày nay, em có nhớ ta không?”

“Chàng mới đi chưa được một ngày.” Ngu ý chính là không nhớ.

Mục Cẩm ngăn ra, suýt nữa thì hấn quên mất suốt nửa tháng mà mình đi vừa rồi, so sánh với trên trời chỉ là một cái chớp mắt. Vì thế vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi tiếp: “Vậy nếu ta đi nửa tháng thì sao?”

Từ Nguyệt tiên quân dừng dung: “Kể ra có thể thử một lần.”

“...” Cứng người lại, Mục Cẩm tỏ vẻ tức giận nói: “Vậy thì ta cứ dứt khoát đến Bắc Minh ở khoảng một năm rưỡi.”

Từ Nguyệt tiên quân không hề thay đổi sắc mặt: “Cũng tốt, hai tai có thể được yên tĩnh một năm rưỡi.”

“Em...” Mục Cẩm tức tối suýt thì giậm chân.

Từ Nguyệt thấy đáng về hấn tức giận, cực kỳ muốn cười. Nếu còn trêu tiếp, sợ rằng người này sẽ thật sự bỏ nhà đi mất, vì thế hai tay khoát lên vai hấn, hạ một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước bên khóe môi hấn. “Mấy hôm nữa, đến nhân gian một chuyến, sao nào?”

Nghe thấy vậy, Mục Cẩm vừa rồi còn đang tức giận cũng không giấu được vẻ vui mừng trên mặt. “Được.”

Thành tiên đã nhiều năm, thật ra đã từng xuống nhân gian rồi, nhưng đó là khi có công việc trong người, không tiện chơi đùa. Hiếm khi Từ Nguyệt chủ động yêu cầu, bất luận thế nào hấn cũng không bỏ qua cơ hội tốt này.

Hai người hạ phàm, ở nhân gian đã là ban đêm, hôm đó lại đứng vào nguyên tiêu.

Thành Phàn của năm xưa đã không còn tên là thành Phàn nữa, nhưng hội hoa đăng trong tiết nguyên tiêu vẫn náo nhiệt như xưa.

Mục Cẩm dẫn theo Từ Nguyệt hòa trộn cùng những phàm nhân, ăn bánh trôi, ngắm hoa đăng, tuy không thể quay lại năm đó, nhưng không hề kém phần thích thú.

Mục Cẩm nói muốn thả hoa đăng, vô cùng hào hứng kéo người ta đến bờ sông, nhét một đỉnh bạc cho ông lão bán hoa đăng, cầm bút viết lên hoa đăng hai chữ Mục Cẩm, khi hạ bút lần nữa, lại ngây ngẩn cả người. Vừa rồi hấn đã vô cùng tự nhiên viết một chữ Mạch bên cạnh hai chữ Mục Cẩm, năm xưa, trên chiếc hoa đăng chính là cái tên Mạch Surong.

Từ Nguyệt nhìn hấn: “Sao không viết tiếp?”

Mục Cẩm giống như cố ý che giấu cái gì đó, nói: “Cái này viết sai rồi, đổi một cái khác.”

Từ Nguyệt vội ngăn cản: “Sai ở đâu?”

Mục Cẩm lại không thể nói thành lời.

Từ Nguyệt nhìn chữ hấn viết trên hoa đăng, hiểu ra: “Sai thì không sai, chỉ thiếu một chữ Surong thôi.”

“Cứ để ta đổi một cái khác.”

Từ Nguyệt cầm tay hấn: “Không cần. Đổi hoa đăng, không phải điềm lành.”

Mục Cẩm hơi mím môi nhìn cậu, Từ Nguyệt nói: “Đối với em, chàng vừa là Từ Thương, cũng là Mục Cẩm. Đối với chàng, em là Từ Nguyệt, cũng là Mạch Surong. Kiếp trước hay kiếp này, chẳng qua chỉ là hai cái tên, cùng một người thôi.”

Mục Cẩm gật đầu nhẹ, cầm bút lên viết tiếp chữ Surong.

Viết tên lên hoa đăng xong, Mục Cẩm dắt tay Từ Nguyệt đi xuống bậc đá bên bờ sông, tạo một tiền ấn trên tay, làm phép trên hoa đăng, sau đó mới thả hoa đăng xuống mặt sông.

Chiếc hoa đăng được làm phép kia thuận lợi trôi theo dòng nước, dù có gió to đến mấy cũng không bị lật. Mục Cẩm nhìn chiếc hoa đăng trôi đi rất xa, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Hành lang dài được xây dọc theo bờ sông đã được tu sửa lại, được treo một dãy đèn lồng ở hướng đối diện với mặt sông. Mục Cẩm lấy năm lượng bạc từ trong tay áo ra đưa cho lão bản, rồi hai người bắt đầu giải câu đố từ chiếc hoa đăng đầu tiên đến chiếc hoa đăng thứ mười tám, cuối cùng lại chỉ chọn

một chiếc hoa đăng mang đi.

Đến gần giờ tỵ, mọi người trong hội hoa đăng đều tự tản đi, đường phố náo nhiệt dần dần trở nên vắng lặng.

Hiếm khi đến nhân gian một chuyến, tất nhiên Mục Cẩm sẽ không thỏa mãn chỉ với hội hoa đăng. Hai người đi tìm một khách điểm ở trọ, dự định ngày hôm sau sẽ tiếp tục đi chơi.

Sáng hôm sau lại đến biển hoa cách đây không xa, triệu một đám mây tới, khoảng cách mấy chục dặm chỉ đi trong thời gian chưa đến nửa khắc. Biển hoa dưới chân núi vẫn còn tồn tại, thậm chí còn rộng lớn hơn, đẹp hơn năm xưa.

Mục Cẩm nhìn biển hoa trước mặt, tâm tình cực tốt, quay sang nhìn Từ Nguyệt, nói: “Chúng ta vào trong bụi hoa đi.”

“Được.” Nói xong, phi thân lên, đi vào chính giữa biển hoa. Hai bóng người một tím một trắng bay vút qua trên biển hoa, nhìn từ xa trông hệt như hai con bướm song phi.

Dừng lại chính giữa biển hoa, đắm mình trong biển hoa đó, bốn phương tám hướng đều là những bông hoa màu sắc tuyệt đẹp, ở nơi hoang dã này vốn nên tĩnh mịch yên ả, vậy mà lại có rất nhiều ong bướm nô đùa, những âm thanh vo ve càng thêm phần náo nhiệt hơn.

Mục Cẩm ôm Từ Nguyệt từ phía sau, má áp vào vành tai cậu, ngửi khí mị hoặc nói: “Em còn nhớ, có một lần, chúng ta ở đây... Hmm?” Vừa nói, bàn tay đặt trên eo cũng không an phận.

Từ Nguyệt gấp ngón tay trở lại, gõ nhẹ vào đầu hấn một cái: “Trong cái đầu quả dưa này của chàng, toàn chứa những cái gì vậy?”

Người phía sau ái muội nói: “Toàn chứa em đấy.”

Từ Nguyệt giữ lấy bàn tay loạn xạ của hấn: “Không được hồ nháo, nếu không, sau này đừng mong em đến cùng chàng.”

Người phía sau lập tức bất động, đặt cằm lên vai Từ Nguyệt, sử dụng khổ nhục kế: “Ta phải đi bắt con cá chép kia suốt hơn nửa tháng, trong nửa tháng này ngày nào cũng ở long cung, Lão Long Vương đã tặng bao nhiêu mỹ nhân để báo đáp, ta không hề chấp nhận một ai, chỉ chờ về để ôm em, không ngờ em lại lạnh nhạt với ta như vậy...”

Ngày thường Mục Cẩm cũng thanh tâm quả dục theo cậu, chuyện phòng the của hai người có thể coi là ít. Từ Nguyệt biết hấn dùng khổ nhục kế, nhưng cũng mềm lòng, nói: “Ồ đây không được, nếu chàng muốn, chúng ta quay về ngay.”

“Đừng.” Mục Cẩm vội vàng ngăn cản. “Hiếm khi hạ phạm, ở thêm mấy ngày đi.”

“Chàng còn muốn đi đâu nữa?”

Giang sơn này đã sớm thay đổi triều đại, có thể đi đâu đây? Mục Cẩm ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Nhân gian đã trải qua nghìn năm, có nhiều nơi dù bây giờ đi cũng là cảnh còn người mất, cứ tùy ý đi khắp nơi là được rồi.” Sau đó nói tiếp. “Em có muốn đi đâu không?”

Mạch Sương suy tư một lát: “Hồ Thỉnh Vũ thì sao?”

Vừa nghe thấy nơi này, tâm tình Mục Cẩm trầm xuống, ánh mắt cũng ảm đạm dần, hấn vĩnh viễn cũng không bao giờ quên cái khoảnh khắc đó, trên hồ Thỉnh Vũ, Mạch Sương nói cậu phải đi, cuối cùng nằm trong lòng hấn mất đi hơi thở. Mỗi khi nhớ lại, trái tim như bị bóp chặt, khi tu luyện ở núi Cửu Dương, những lúc quay về hồ Thỉnh Vũ cúng tế, mang theo bài vị của cậu đi ngắm hoa sen trong hồ Thỉnh Vũ, trái tim cũng vô cùng nặng nề.

Cái loại tư vị đó, hấn không muốn trải qua nữa.

“Hoa sen trong hồ Thỉnh Vũ vẫn chưa nở, không có gì hay để ngắm hết.” Mục Cẩm nói.

“Hồ Thỉnh Vũ ngoại trừ hoa sen, phong cảnh đầu xuân cũng rất đẹp.”

Mục Cẩm nắm tay cậu thật chặt: “Đừng đi.”

“Nhưng em muốn trở về một lần, chàng không muốn đi cùng em?”

“Không phải.”

“Vậy chàng lo lắng điều gì?”

Mục Cẩm không nói, nỗi đau khổ trong lòng đó, hấn không muốn để lộ một lần nữa. Thật ra Từ Nguyệt cũng hiểu được tâm tư hấn, cầm tay hấn: “Chàng yên tâm, lần này, em sẽ không đi.”

Mục Cẩm mỉm nhẹ môi, gật đầu.

Linh Châu vẫn được gọi là Linh Châu, núi Lăng Vân vẫn là núi Lăng Vân, nhưng Lăng Vân quán từ lâu đã không còn tồn tại.

Mộ của Lý Thâm nằm dưới chân núi phía sau núi Lăng Vân, Mục Cẩm đưa cậu đến bái tế Lý Thâm trước. Ngôi mộ không được ai dọn dẹp, sớm đã bị chôn vùi trong đồng cỏ dại.

Từ Nguyệt vung tay áo lên, toàn bộ cỏ dại xung quanh ngôi mộ đều ngã rạp xuống, trên tay tạo tiên ấn, đồng cỏ dại đó biến mất hoàn toàn, xung quanh ngôi mộ vô cùng trống trải, có thể nhìn ra được hình dáng đại khái của ngôi mộ. Chữ viết trên tấm bia đã bị mưa gió ăn mòn từ bao giờ, Từ Nguyệt quỳ xuống trước mộ, thấp một nén hương, châm nến, đốt chút tiền vàng. Trước đây cậu hạ phạm lịch kiếp, Lý Thâm và cậu lớn lên cùng nhau, đôi đũa với cậu giống hệt như huynh đệ ruột thịt.

Tuy rằng Lý Thâm đã mất được nghìn năm, nhưng với cậu mà nói, mới chỉ mấy năm chưa từng gặp lại hân.

Mục Cẩm nhìn tấm bia không còn rõ chữ kia, nói: “Qua lâu như vậy, chắc hân đã chuyển kiếp rồi.”

“Ừm.” Từ Nguyệt đứng lên, quay sang nhìn Mục Cẩm. “Đi thôi.”

Xuống núi, hai người đi qua khu chợ náo nhiệt. Mục Cẩm kéo tay cậu, nhìn chỗ này dừng chỗ kia, giống như một đứa trẻ.

Đi ra khỏi khu chợ náo nhiệt, đến con phố lác đác người qua lại, hai bên con phố đều là hàng quán bán tranh chữ sách vở, hoặc là cửa tú tài, hoặc là của những người từ quan hồi hương vì chán ghét quan trường.

Từ Nguyệt đứng trước một hàng sách, cúi đầu lấy một quyển sách mở ra xem.

Nhân lúc Từ Nguyệt đọc sách, Mục Cẩm lén lút đi đến bên cạnh lão bản, hỏi nhỏ: “Lão bản, chỗ ông có sách gỏi đầu không?”

Lão bản nghe xong, lập tức hiểu ý, cũng hỏi lại nhỏ tiếng giống hân: “Công tử muốn loại nào?”

“Có loại long dương không?”

Lão bản cười khà khà: “Hôm qua ta mới nhập mấy quyển về, đều là hàng thượng đẳng, bao nhiêu người xem rồi còn muốn xem lại.”

“Vậy cho ta một quyển.” Mục Cẩm lấy một đĩnh bạc từ trong tay áo ra, đưa cho lão bản.

Lão bản thuận tay cầm bạc, mau chóng lấy quyển sách ở tận dưới đáy rương. Mục Cẩm dùng thân mình để che chắn rồi nhận lấy, nhét vào trong tay áo.

Từ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn về phía Mục Cẩm, Mục Cẩm vội ho một tiếng, chột dạ cười: “Xem xong chưa?”

“Đợi một lát nữa.” Lại cúi đầu xuống đọc tiếp.

Đột nhiên, tiếng kêu của một thiếu nữ vang lên thất thanh: “Cứu mạng với! Cứu mạng với!”

Từ Nguyệt nhìn sang phía tiếng kêu phát ra, một thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi đang chạy về phía này, đằng sau nàng còn có ba, bốn nam tử khác đuổi theo, trong đó nam tử đi đầu mặc quần áo đẹp để quý giá, nhìn ra được hân xuất thân danh môn.

Nhìn nữ tử đang chạy tới kia, Từ Nguyệt ngây người một lát, bởi vì dung mạo của nữ tử đó giống y hệt Đông Linh.

Mục Cẩm lập tức ra tay ngăn cản mấy nam tử đuổi theo nàng, nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà lại ức hiếp con gái nhà lành, sao có thể coi là anh hùng hảo hân.”

Nam tử áo xanh chạy đến mức thở không ra hơi, cứ thở hồng hộc từng cái từng cái một: “Việc này liên quan gì đến ngươi?”

“Xưa nay bản công tử thích gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, nếu hôm nay gặp được, tất nhiên sẽ là việc không thể không liên quan đến ta.”

Nữ tử bị truy đuổi kia trốn sau lưng Mục Cẩm, làm mặt quỷ với mấy nam tử đuổi theo nàng.

Bất chợt, nam tử mặc áo xanh đẹp để quý giá kia nhìn chằm chằm nữ tử phía sau Mục Cẩm: “Nha đầu điên kia, náo loạn đủ chưa, mau trở về cùng ta!”

Nữ tử phía sau Mục Cẩm le lưỡi: “Muội không thèm về!”

“Muội muốn cha mẹ tức chết đúng không?”

Nữ tử miệng lưỡi lanh lợi đáp lại: “Ai bảo thế, rõ ràng là cha mẹ muốn ép chết muội!”

Từ Nguyệt nghe vậy bèn đi đến, nhìn Mục Cẩm, nói: “Xem ra, có chuyện cần phải biết rõ.”

Nghe thấy đoạn đối thoại của hai người họ, Mục Cẩm cũng cảm thấy sự tình không giống như mình nghĩ, nhìn nữ tử kia: “Bọn họ là gì của ngươi?”

Nữ tử kia cười ha ha: “Ta không biết bọn họ.”

Nam tử áo xanh lập tức sửa lại: “Ta là thân huynh trưởng của nó!”

Từ Nguyệt và Mục Cẩm đồng loạt nhìn sang nữ tử kia. Nữ tử tinh quái đối diện với ánh mắt của Mục Cẩm và Từ Nguyệt, mỉm môi: “Ta mới không thừa nhận huyênh ấy là thân ca ca của ta.”

Từ Nguyệt hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Nữ tử kia vô cùng uất ức, chỉ vào nam tử áo xanh: “Huynh ấy ép ta gả cho một người vừa đen vừa xấu vừa béo, nếu là thân ca ca thì sao có thể ép muội muội gả cho một người như vậy.”

Nam tử áo xanh tức tối nói: “Công tử Tiêu gia ngọc thụ lâm phong, tuấn tú nhã nhặn, bao nhiêu tiểu thư khuê các trong thành muốn được gả cho hần, người ta còn chưa ghét bỏ muội mà muội đã ghét bỏ người ta?”

“Huynh đừng lừa muội, biểu tỷ nói rồi, công tử Tiêu gia trông như đầu heo, đen như thiên lôi, xấu như ma quỷ.”

“Ồ? Hóa ra trong mắt người khác, ta có đáng vẻ như vậy ư?”

Đúng lúc này, lại có thêm một vị công tử áo lam xuất hiện, trong tay còn nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt.

Mục Cẩm và Từ Nguyệt đồng thời nhìn người tới, tiếp tục ngây ra, nam tử này rõ ràng là Lý Thâm!

Nam tử áo xanh chấp tay với nam tử áo lam vừa xuất hiện: “Gia muội trẻ người non dạ, nói chuyện không biết lựa lời, mong Tiêu huynh đừng để trong lòng.”

“Sao vậy được.” Nam tử phe phẩy chiếc quạt mấy cái rồi thu quạt lại. “Mấy hôm trước đã định tới quý phủ thăm hỏi, nhưng chưa có thời gian rảnh, không ngờ có thể gặp ở đây.”

Nữ tử trốn phía sau Mục Cẩm chạy đến sau lưng nam tử áo xanh như con thỏ nhỏ, thì thầm bên tai hần: “Ca, huynh ấy chính là vị thiếu gia Tiêu gia kia à?”

“Đương nhiên.”

“Tiêu gia có mấy vị công tử?”

“Chỉ có một vị.”

“À, vậy muội về với huynh.”

“Thôi, muội đừng về nữa, muội vừa náo loạn một trận như vậy, có lẽ người ta không cần muội nữa đâu.”

“Vậy phải làm sao?”

Nam tử áo xanh khụ khụ mấy tiếng: “Mau đi xin lỗi người ta.”

“À.” Nàng quay người, bàn tay cứ xoắn xuýt tay áo không ngừng, nhìn nam tử áo lam, cười xòa. “Cái đó, vừa rồi... Thật ra, cái đó... xin lỗi.”

Nam tử áo lam cười nhẹ một tiếng: “Không sao.”

Sau cùng, nữ tử kia ngoan ngoãn về nhà cùng huynh trưởng của mình.

Con phố lại khôi phục sự yên tĩnh. Mục Cẩm và Từ Nguyệt nhìn nhau cười, hóa ra, sau nghìn năm, lại có một mối duyên phận như vậy.

“Mới xuống nhân gian một chuyến mà có thể gặp được trò hay như thế, có lẽ còn có vô số cảnh đẹp hơn mà em nói đấy.” Mục Cẩm đứng một bên cười nói.

Từ nãy đến giờ, trên mặt Từ Nguyệt vẫn có một nụ cười như có như không: “Đợi xem xong sắc xuân của hồ Thính Vũ rồi định luận cũng không muộn.”

Hồ Thính Vũ vẫn là hồ Thính Vũ, hàng liễu ven hồ sớm đã đổi thay mấy lần, bên hồ còn mở quán rượu hàng trà, vô cùng náo nhiệt. Lúc này cũng đang có rất nhiều người ra hồ ngắm xuân, đa phần đều là dùng thuyền hoa.

Mục Cẩm và Từ Nguyệt thì ngồi trên thuyền buồm. Chiếc thuyền con của nghìn năm trước bên hồ Thính Vũ đã không thấy đâu, còn loại thuyền mà ở giữa có một vòm hình cầu giống như trần nhà lại có thể nhìn thấy khắp nơi.

Mục Cẩm làm phép để thuyền buồm tự đi về phía trước. Hần và Từ Nguyệt cùng ngồi ở mũi thuyền, ngắm nhìn cả những nơi gần nơi xa trong hồ Thính Vũ.

Gò núi gần hồ Thính Vũ đã thay đổi đáng kể, một ngôi chùa mọc lên, dẫn vô số khách hành hương xa gần tới đây. Tương truyền là vì có người phát hiện ra một ngôi mộ trên gò núi, cỏ xanh hoa dại trên ngôi mộ bốn mùa như xuân, suốt trăm nghìn năm qua cũng chưa từng héo tàn. Dân chúng toàn thành đều cho rằng đây là linh địa của Linh Châu.

Không lâu sau, dân chúng toàn thành góp tiền để xây dựng một ngôi chùa ở đây.

Mục Cẩm nhìn ngôi chùa trên gò núi phía xa, tuy rằng ở đó chỉ mai táng phàm thể của Tử Nguyệt, nhưng khó tránh khỏi vẫn có chút đau lòng.

Cánh tay đặt trên vai Tử Nguyệt bỗng siết chặt, để cho cậu khẽ sát mình hơn, giống như muốn hòa tan cậu vào trong cơ thể mình.

“Điện hạ.”

“Ừ?” Mục Cẩm đáp lại vô cùng thuận miệng, rồi lập tức bật cười nhẹ. “Sao đột nhiên em lại...”

Không đợi hắn nói hết, ngón tay thon thả của Tử Nguyệt vuốt ve má hắn. Mục Cẩm hơi ngạc nhiên, trên môi bỗng ươn ướt, cảm giác mềm mại dễ chịu lan ra khắp môi, khiến cho trái tim hắn trong lúc bất giác đập nhanh mấy cái. Mục Cẩm phản ứng lại nhanh chóng, lập tức nhiệt tình đáp lại nụ hôn bất ngờ này.

Trong lúc miệng lưỡi quấn quýt, nỗi lo âu trong lòng Mục Cẩm dần dần phai nhạt, cuối cùng thì hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn triền miên như tơ. Nụ hôn kéo dài rất lâu, khi hôn đến mức mê say, Mục Cẩm từ từ đặt người xuống, đè lên cơ thể cậu.

Khi buông ra, Mục Cẩm thở hổn hển từng cái một, người dưới thân cũng hơi thở dốc, đôi môi bóng mượt được tưới đều, càng trở nên hồng nhuận hơn. Hai tay Mục Cẩm chống hai bên người Tử Nguyệt, đôi mắt ngập tràn tình dục nhìn người dưới thân, hầu kết nhô ra chuyển động lên xuống.

Tử Nguyệt dùng một tay ôm cổ Mục Cẩm, một tay chống xuống thuyền ngồi dậy, trong đôi mắt như lưu ly phả chiếu dung nhan Mục Cẩm, cậu nói: “Sắc xuân của hồ Thỉnh Vũ cũng chỉ thế này, theo chàng thấy, ở lại hay không ở lại?”

Mục Cẩm hiểu ý, cười nhẹ một tiếng: “Có một nơi mà sắc xuân chỉ có hơn chứ không hề kém hồ Thỉnh Vũ, ta thật sự rất muốn xem.”

“Nơi nào?”

“Về thiên cung sẽ nói cho em biết.”

*** _ HOÀN _ ***

Bạn đang đọc truyện *Tiền Thế Kim Sinh Chi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.